

# БЪРТРИС СМОЛ НЕПОКОРНАТА

Превод от английски: Елена Атанасова, 1999

[chitanka.info](http://chitanka.info)

## ПРОЛОГ АНГЛИЯ

*Август 1100*

За Великден Крал Вилхелм Рижави замина с двора си за Уинчестър. На Петдесетница беше в Уестминстър. По онова време в едно селце в Бъркшир започнала да блика кръв от земята и много хора, свидетели на чудото, се кълнели в истинността му. Когато мълвата за необичайното явление достигна до краля, той се изсмя.

— Тези англичани! Толкова суеверен народ.

Свещениците поклатиха навъсено глави и зашушукаха помежду си. Кралят беше неверник, не изпитваше никакво страхопочитание към предсказанията и всичко свято. Със сигурност кончината му щеше да е лоша, както и на порочните му приятели. Приближените на Вилхелм Рижави обаче знаеха, че бе суров и проявяваше малко търпение към невежеството и страха, но справедлив с преданите и честните.

Ловният сезон за елени бе открит на първи август и Вилхелм Рижави замина за ловната си хижа в Ню Форест, придружен от няколко приятели и най-малкия си брат Хенри. Мнозина бяха изненадани, че Хенри Боклерк — наречен така, защото от всички синове на Завоевателя<sup>[1]</sup> бе най-образован — се държеше приятелски с краля. Наследникът на Вилхелм Рижави не беше Хенри, а най-големият им брат Робърт, херцог на Нормандия. Все пак принцът, като че ли не таеше никаква злоба — нещо необичайно за времената на непрекъснати нашествия.

На втори август ловът трябваше да започне призори, но сутринта някакъв чужденец монах разговаря с приятеля на краля, Робърт Фицхейм, и му разказа предупредителното видение, явило му се през нощта. Кралят се съгласи да не излиза на лов онази сутрин, макар и да не се опасяваше от предсказанията на монаха. Храносмилането му бе нарушено, бе преял и препил предишната вечер, затова не се противопостави да отложи лова.

— В стомаха ми като че ли има камък — надсмя се той. — Еленът ще ме чуе отдалече и ще се скрие, но следобед отиваме.

И след като се наобядваха, Вилхелм Рижави и свитата му навлязоха в гъстите гори, за да преследват дивеча. Като откри едно местенце близо до поток с пресни следи от копита, кралят слезе от коня си и се притаи мълчаливо сред храстите в очакване да се появи някой елен на водопой. Знаеше, че приятелят му Уолтър Тайръл е наблизо. Другите ловци се разпръснаха, каквато бе обичайната практика при такъв лов.

Внезапно, без никакво предупреждение, във въздуха изсвистя стрела и се заби в гърдите на Вилхелм Рижави. Поразен, кралят сграбчи стрелата и политна шумно към просеката близо до поточето. Не бе чул нищо и тогава очите му се взряха в тези на убиеца. Едно лице го наблюдаваше от шубраците. Монархът се усмихна, като го разпозна. В погледа му се появи възхищение, дори одобрение. После той се строполи по очи в калта, докато смъртта бавно го отнасяше.

Нито едно листенце не прошумоля, когато убиецът на Вилхелм Рижави се отдалечи. Уолтър Тайръл излезе на просеката и се озърна. Като забеляза краля, нададе пронизителен, тревожен вик. Не след дълго мястото се изпълни с останалите приятели на краля, включително Хенри Боклерк, който стоеше с отворена уста и стъписан от гледката пред себе си.

— Мили боже, Уолтър! Ти си убил краля! — изрече Робърт де Монфор така, че всички да го чуят.

— Не! Не! — отвърна Тайръл. — Не съм аз, господи! Кралят беше мъртъв, когато пристигнах. Бяхме заедно, но той избърза пред мен. Намерих го така. Заклевам се!

— Сигурен съм, че е нещастен случай — намеси се Робърт Фицхейм. — Ти си благороден човек, Уолтър, и нямаш причина да убиеш краля.

— Нима това място е прокълнато? — учуди се високо Де Монфор. — Братът на краля, Ричард, бе убит преди толкова много години при подобен случай, а миналата пролет племенникът му загина по същия начин. Нещастие при лов.

— Не моята стрела прониза краля — повтори упорито Уолтър Тайръл.

— И все пак това е твоята стрела — обори го Де Монфор, като се наведе. — Погледни, това е една от двете, които лично кралят ти даде днес. Не си ли спомняш, Тайръл? В замъка дойде един ковач с шест стрели, точно преди да потеглим днес следобед. Кралят оцени ковашката му изкусност. Задържа четири за себе си, а две даде на теб. Сега нямаш две, нали?

— Изстрелях едната преди — настояваше Тайръл. — Ти самият беше до мен, когато се прицелих в един елен от коня. Не улучих, а не успях и да намеря стрелата. Не помниш ли?

— Било е нещастен случай — намеси се утешително и Фицхейм. — Трагична злополука. Не може да се повдига обвинение. Вероятно ще е най-добре обаче да се върнеш в имението си във Франция, милорд. Поа, нали така беше? Вероятно някои ще са достатъчно луди, за да търсят отмъщение за тази злополука. На коня, милорд, и не се обръщай назад!

Не бе необходимо да се повтаря два пъти на Уолтър Тайръл, граф Поа. Не бе толкова глупав, за да не долови, че тук се криеше нещо гнило. Във всеки случай не желаше да поеме вината за деяние, което не бе извършил. Възседна коня и се понесе в галоп, дори не си направи труда да се отбие в кралската хижа, а се насочи направо към брега и се качи в първата лодка, която успя да намери, за да го отведе във Франция.

— Кралят е мъртъв — изрече внимателно Робърт де Монфор.

— Да живее кралят! — отвърна тържествено Фицхейм.

Вилхелм Рижави бе погребан на следващия ден, петък.

Брат му Хенри дори не изчака тленните останки на своя родственик да бъдат положени за вечен покой и побърза към Уинчестър, за да заключи кралската хазна. В неделя, пети август, бе коронован в Уестминстър, въпреки волята на баща си, Робърт да наследи Вилхелм Рижави. Хенри, най-младият от синовете на Завоевателя, се основа на факта, че само той е роден в Англия.

— Аз съм — самонадеяно заяви той пред благородниците — единствения законен наследник на краля на Англия, тъй като баща ми е бил крал на Англия, когато съм се родил, а съм и роден в Селби,

Йоркшир. Брат ми, херцог Робърт, е роден, докато баща ми е бил херцог на Нормандия.

Крал Хенри обеща да поправи всички обиди, нанесени от предишния монарх, но погледът му бе отправен към Нормандия, херцогството, принадлежащо на по-големия му брат Робърт, който в момента бе на кръстоносен поход. За да приключи това, той разпрати известия до всички феодали в Англия, изисквайки да му дадат клетва за вярност. На Хенри му бе необходимо да знае, че Англия е напълно лоялна, когато се заеме да обедини отново Нормандия и Англия. Не можеше и да става въпрос двете територии да бъдат разделени. Нямаше съмнение, че Хенри бе крал на Англия по право и господар и на Нормандия.

---

[1] Вилхелм I Завоевател 1066 — 1087, крал по право на завоевание след нашествие в Англия. Един от най-могъщите владетели на средновековието. — Б.пр. ↑

## ГЛАВА 1

— Трябва да имаш съпруга, Хю Фокониер — изрече кралят с усмивка. Протегна ръка към дланта на своята млада жена и я стисна с обич. Крал Хенри бе женен малко повече от месец. Кралицата бе избрана по политически съображения, но той я харесваше, както и тя него. За двама души, които не се бяха виждали нито веднъж преди деня на сватбата си, те се разбираха много добре.

Едит, прекръстена на Матилда, за да угоди на нормандските феодали на съпруга си, беше красива девойка, наследила тъмната коса и сиво-сините очи на майка си. И тя като своята майка бе всеотдайна млада жена. Бе възнамерявала да постъпи в манастир, докато Хенри, опитвайки се да заздравя северната си граница, като в същото време се стремеше да завладее Нормандия, не поиска от краля на Шотландия ръката на сестра му. Младоженката бързо бе изпратена на юг, тъй като и кралят на Шотландия не знаеше кога би могло да му се наложи да разчита на военната сила на английския си зет. Не остана незабелязан и фактът, че Едит/Матилда бе пряка потомка на последните англосаксонски владетели.

Седналите близо до краля се обърнаха, за да разберат към кого бе насочил вниманието си. Хю Фокониер, рицар, бе саксонец. Познаваше краля от дете.

— Бих се радвал да имам съпруга, ако и тя ми донесе такава радост, каквато очевидно кралицата ви доставя — отговори той почтително. — Но, уви, кралю мой, не разполагам със средства, за да издържам съпруга, нито със земя, където да я настаня.

— Вече разполагаш — отвърна Хенри с лека усмивка. — Връщам ти Лангстън, Хю. Какво мислиш затова?

— Лангстън? — Рицарят бе стъписан. През целия си живот бе имал само една мечта. Лангстън бе бащиното му имение, но той не познаваше родителя си, загинал заедно с дядо му и двамата му чичовци при Хейстингс. Узнала трагичната новина за битката, майка му събрала семейните ценности и избягала със слугите си на запад, в

родния си дом. Хю се родил седем месеца и половина по-късно. След смъртта на майка му го бе отгледала баба му по майчина линия, нормандска благородничка, далечна роднина на Завоевателя. Лангстън бил подарен на нормандски рицар, предан на крал Вилхелм.

— Нещата се промениха от времето на баща ми — изрече тихо крал Хенри. — Ела да поговорим насаме след вечеря, Хю. Ще ти обясня всичко, приятелю.

Дворът се намирал в Уестминстър, за да отпразнува Коледа. Докато присъствието на кралицата отново бе върнало жените в кралската свита, празниците бяха помрачени, тъй като негово величество все още бе в траур заради брат си, Вилхелм Рижави. Освен това съществуваше и непосредствената опасност, че след завръщането си през пролетта, херцогът на Нормандия, Робърт, щеше да се опита да го свалят от трона на Англия.

Между двамата си братя: единият — херцог на Нормандия, другият — крал на Англия, Хенри се бе стремил цял живот да им се харесва. Не му беше лесно и накрая, според завещанието на по-големия, Робърт трябваше да наследи короната, в случай че Вилхелм не оставеше потомци, като по този начин отрязал напълно пътя на Хенри към трона.

По това време Папа Урбан II отправи призив за кръстоносен поход за освобождаването на Йерусалим от сарацините. Херцог Робърт, изморен от откъслечните битки в своето херцогство, копнеейки отчаяно за малко приключения се отзова на апела. Първо обаче трябваше да ипотектира Нормандия при брат си Вилхелм Рижави, за да събере средствата за тази славна експедиция. Срокът на заема беше три години. В края на третата година, херцог Робърт трябваше да върне заема на крал Вилхелм Рижави и да си възвърне собствеността върху земите. Робърт бе на път за дома след първия кръстоносен поход, без да успее да се прослави особено, заедно с новата си съпруга Сибил, дъщеря на Джефри от Конверсано, лорд на Бриндизи, племенник на крал Роджър на Сицилия, когато Вилхелм Рижави бе убит в Ню Форест и Хенри, най-младият от синовете на Вилхелм Завоевателя, бързо заключи хазната и се провъзгласи за крал на Англия.

Лордовете, каквито и да бяха основанията им, не се противопоставиха. Повечето бяха убедени, че Хенри е по-силен от по-големия си роднина. Със завръщането на херцог Робърт обаче,

съществуваше опасност от война. Кралят се нуждаеше от всичките си приятели, тъй като много от лордовете му притежаваха земи както в Англия, така и в Нормандия. Те щяха да се закълнат във вярност на този от синовете на Завоевателя, когото считаха по-вероятния победител в конфликта.

Хю Фокониер седна на една пейка, все още стъписан от думите на краля. Лангстън! Щеше да получи отново Лангстън. Колко доволни щяха да останат прадедите му. Искаше му се майка му да бе доживяла този ден, но тя бе починала почти веднага след раждането му.

— Късметлия! — Приятелят му Ролф де Брайърд го мушна с пръст в ребрата. — Какво си направил, за да заслужиш такава щастлива съдба, Хю? Едва ли е, защото отглеждаш най-добрите ловни птици в цяла Англия. — Ролф вдигна чаша и отпи голяма глътка вино.

Хю поклати глава.

— Нямам ни най-малка представа, Ролф. Никога дори не съм го виждал. Дори не съм сигурен къде точно се намира, освен че е в Източна Англия. Баба ми Ема много ми е разказвала за красотата му. Видяла го е веднъж, когато майка ми се омъжила за баща ми.

— Тогава кралят може да те възнаграждава с нещо, което няма никаква цена — замисли се Ролф. — Какво е станало с лорда, на когото имението е подарено след Хейстингс? Земята обработваема ли е? Има ли къща? Колко са крепостните и свободните селяни? Толкова неща трябва да се узнаят.

— И няма да науча нищо, докато кралят не реши да ми каже. — Хю се засмя, равновесието му отново се възвръщаше от здравия, практичен разум на Ролф. — Ще дойдеш ли с мен, когато потегля за Лангстън?

— Да! — отвърна ентусиазирано Ролф. Бе дошъл в двора, за да натрупа състояние, но се чувстваше отегчен. В предложението на Хю се криеше обещание за приключения.

Когато вечерята привърши и музикантите засвириха тихо, Хю стана от масата и се приближи към центъра, така че кралят да го види. Стоеше мълчаливо и търпеливо, докато най-накрая пажът на краля го поведе към една малка стая без прозорци, само с два стола и маса.

— Трябва да почакате тук, сър Хю — каза младежът и излезе.

Хю не знаеше дали трябва да седне и реши да остане прав, докато Хенри дойде и го покани сам. Запристъпя нервно из малката

стая. Изведнъж вратата се отвори и крал Хенри влезе, пажът вървеше след него с вино и два бокала.

— Седни, сър Хю — изрече приветливо монархът. — Вино и за двама ни, момче — нареди той на младия паж, който бързо изпълни заповедта и напусна стаята, за да остави мъжете сами. Кралят вдигна бокала си.

— За Лангстън!

— За Лангстън! — Хю Фокониер повтори като ехо тоста на краля.

Хенри отпи половината от виното и тогава заговори:

— Лангстън беше даден на Робърт де Манвил след идването на баща ми в Англия. Бил почти дете, но спасил живота на баща ми на бойното поле. Вилхелм, както ти е известно, знаеше как да възнаграждава предаността и смелостта. Бил впечатлен от кучешката вяроност на Де Манвил. Де Манвил имал малко имение в Нормандия, за разлика от някои, дошли заедно с баща ми в Англия. Оженил се, родили му се двама синове, овдовял, оженил се повторно и имал дъщеря. Няколко години по-късно решил да последва брат ми, херцог Робърт, в кръстоносния поход. Най-големият му син потеглил с него. По-малкият останал в имението в Нормандия. Дъщерята, която е родена тук, в Англия, винаги е живяла с майка си в Лангстън.

Кралят замълча, за да сръбне вино, после продължи.

— Сър Робърт и синът му, сър Вилхелм, били убити в битката при Аскалон преди около седемнайсет месеца. По-малкият син, Ричард, бил известен за това и се оженил почти незабавно. Преди потеглянето си, сър Робърт направил завещание, в което Ричард е посочен за негов наследник и на Вилхелм, в случай, че не оцелеят. Земята си в Англия обаче той определил за дъщеря си Изабел. Момичето е на петнайсет години, доколкото съм уведомен. След смъртта на брат ми в Ню Форест, изпратих известия на всички, получили земя в Англия от баща ми и брат ми, да засвидетелстват верността си към мен. Мнозина го направиха. Сред тези обаче, които не го сториха, е и Изабел от Лангстън. Два пъти изпращах писма, в които настоявах да пристигне в двора и да се закълне във вяроност към краля, но тя не отговори на нито едното. Тя няма мъж до себе си, който да я напътства. И все пак, ако е пренебрегнала искането ми, защото е била посъветвана така от брат си, сър Ричард от Нормандия? Ами ако е

дала клетва за вярност на брат ми, Робърт? Не мога да се доверя на тази девойка, Хю. Знаеш ли къде точно се намира Лангстън в Източна Англия? На няколко мили нагоре по течението на река Блайт, където се влива в морето до Уолбърсвик. Има каменна крепост, обърната към реката, построена от сър Робърт на мястото, където е било жилището на прадыдо ти. На практика е непревземаема и от стратегическо значение за сигурността на местността. Крепостта Лангстън трябва да се държи от мъж, чиято преданост към мен е несъмнена. Убеден съм, че ти си този човек, Хю. Въпреки че никога не си зървал дома на прадедите ти, знаая, че мога да ти се доверя поради много причини и най-важната от тях е, че нямаш владения в Нормандия. Не трябва да разделяш верността си, както правех аз някога, както са принудени повечето от най-важните ми и най-силни лордове. Брат ми ще се завърне през пролетта, за да се опита да ми отнеме Англия. Ако имам достатъчно мъже като теб, на които мога да се уповавам, лесно мога да задържа всичко, което ми принадлежи, и възнамерявам да направя точно това. Покойният сър Де Манвил е оставил Лангстън в ръцете на дъщеря си поради една причина. Това е нейната зестра. Като кавалер и рицар, аз не мога да накарам момичето и овдовялата му майка да си съберат багажа и да напуснат. За това ти нареждам да вземеш девойката за своя съпруга. Мое право е да уредя брака ѝ, след като е останала сираче от благороден произход. Семейството ѝ нито може да се оплаче, нито да ми забрани. Няма законни пречки за това. Ти не си обвързан с друга, както и момичето. Ще изпратя един от моите свещеници, отец Бернар, с теб, за да увери двете жени, че това е моето желание, а не е хитрост, за да открадна Лангстън или да обезчестя лейди Изабел. Той ще извърши бракосъчетанието между теб и момичето и като се върне, ще ми докладва, че всичко е изпълнено според волята ми. В случай, че братът на момичето се оплаче от действията ми пред своя господар, моя брат Робърт, ти трябва да удържиш Лангстън за мен.

— Кога желаете да замина, кралю? — попита Хю Фокониер. Той бе почти така спокоен, колкото и изглеждаше. Сърцето му биеше учестено от вълнение и очакване, но не би проявил никакви други чувства пред краля, освен уважение.

— Ще ти трябва един ден, за да може оръженосецът ти да приготви багажа — отговори Хенри. — Ще изпратя вестonosец при

дядо ти, лорд Седрик, за да го уведомя за желанието ми. Надявам се, че сега, след като вече си земевладелец и съпруг, няма да престанеш да отглеждаш чудесните си птици. Те са най-добрите, които някога съм виждал.

— Щом се установя, сър, ще поискам от дядо ми едно ято. Нито чичовците ми, нито братовчедите ми проявяват интерес към птиците и едва ли ще се разсърдят.

— Радвам се да го узная, Хю, защото няма да ми е приятно традицията ви да изчезне. Твоето семейство винаги е отглеждало най-добрите ловни птици. Знаеш ли, че когато баща ми дошъл от Нормандия преди толкова много години, се срещнал за пръв път с дядо ти на състезание с птици? И точно тогава лорд Седрик бил спечелен за каузата на баща ми. Предаността му към баща ми след смъртта на крал Едуард и усилията му да потуши бунта в Мерсия бяха високо оценени. — Кралят се усмихна на своя приятел. — Отнемам прекалено много от времето ти, Хю, а трябва да свършиш доста неща, преди да потеглиш за Лангстън.

— Бих желал да получа позволението ви да взема Ролф де Брайърд със себе си, господарю — каза рицарят.

Хенри кимна.

— Да, той е добър човек, ще пази гърба ти, Хю. Вземи го.

Хю се изправи и коленичи пред краля, като сложи ръце в тези на монарха.

— Аз ви принадлежа. Ще пазя предано Лангстън за вас, докато съм жив, сър — обеща тържествено.

Кралят изправи Хю Фокониер и го целуна по бузите. После му даде малка гравирана дървена емблема, символизираща, че Хенри формално е предал Лангстън на своя васал. Като се поклонил, Хю напусна стаята.

Хенри се усмихна след него, доволен от работата си през деня. Той лично бе посветил Хю Фокониер в рицар преди много години. Приятелят му от детинство се бе заклел във вярност пред него. Предаността му към Вилхелм Рижави естествено имаше предимство пред такава клетва, но когато Хенри стана крал миналото лято, Хю отново му се бе заклел, както направи и сега за Лангстън. „Малцина са тези, на които мога да се доверя така безрезервно, като на него — помисли си кралят. — Някои се смятат по-близко до мен, други по-

богати и по-властни от този рицар, но никой от тях не е по-предан. В него няма и следа от злоба.“ Кралят допи останалото в бокала му вино и отиде при съпругата си.

— Е? — попита Ролф де Брайърд, когато Хю се върна при него. — Какво ти дадох, приятелю, и заслужава ли си пътуването?

— Нямам представа, колко е земята, но има сравнително нова каменна крепост, Ролф, а не от дървета и пръст. И трябва да се ожения за момичето. Сделката не е лоша.

— Какво момиче? — възкликна Ролф. — Има и момиче? Как се казва? Красива ли е? Всъщност по-добре — богата ли е?

— Изабел от Лангстън, дъщеря на предишния владетел. Нямам ни най-бегла представа, дали е богата или красива, Ролф. — И той разказа историята на Лангстън на приятеля си и опасенията на краля от нежеланието на бъдещата му съпруга да се закълне във вярност. — Девойката вероятно е изплашена от положението и все още скърби за баща си и брат си. Възпитана е като дама и се чувства безпомощна. Ще оправя нещата за кратко време и малката птичка ще запее любовна песен до пролетта.

Ролф се засмя.

— Малката птичка вероятно ще бъде строго пазена от майка си, друже, и тази добра дама може да бъде проблем. Тя ще има влияние над дъщеря си, което ти, като напълно непознат, няма да имаш.

— След като ми стане съпруга — отвърна сериозно Хю Фокониер, — Изабел няма да има избор, освен да се съобразява първо с мен. Ако майката се окаже трудна, ще я отпратя при доведения й син в Нормандия, Ролф.

Смели думи и още по-смел план за действие, помисли си Ролф де Брайърд, но Хю Фокониер винаги е бил открит човек. И двамата бяха изпратени в двора на седемгодишна възраст, за да бъдат отгледани там. И двамата нямаха кой знае какви перспективи. Хю беше сираче, а Ролф по-малък син. Бързо се сприятелиха. Кралица Матилда ги бе отгледала и образовала заедно с най-младия си син Хенри. Бяха пътували редовно до Нормандия и обратно до Англия с двора, обучавайки се първо като пажове, после като оръженосци, най-накрая бяха посветени в рицарство преди смъртта на крал Вилхелм I. Добрата кралица, както бе известно, бе починала четири години преди съпруга си.

Дворът на крал Вилхелм II бе напълно различен. Вилхелм Рижави проявяваше малко уважение към свръхнабожните и надути духовници. Беше пряк, праволинеен, награждаваше предаността с преданост и щедрост, наказваше предателството с бърза, сурова ръка. Дворът му се състоеше изключително от млади мъже с бляскави костюми. Мълвяха се слухове, нито един потвърден обаче, че кралят предпочитал хубавите момчета пред хубавите момичета. Тъй като обаче не се открие нито един фаворит, църквата се задоволи само със слуховете. И все пак кралят така и не се ожени, нито му се роди извънбрачно дете.

Съществуваха истории, помисли си Ролф, които двамата с Хю биха могли да разправят, но те никога не го направиха. Кралят беше просто истински мъж. Нямаше време за нежности. Ролф и Хю изпълняваха своя дълг и чакаха своя час. Това бе единствения начин на живот. Сега обаче Хю щеше да притежава своя собствена земя. Ролф, чието сърце бе добро, бе доволен от късмета на приятеля си.

Двамата рицари отпътуваха за Лангстън два дни по-късно, придружени от оръженосците си и отец Бернар, възрастен мъж с изненадваща жизненост. Яздеха четири дни, като прекосиха Есекс и продължиха в Сафолк. Януари бе студен, влажен, неприветлив. Не срещнаха никого по пътя си, освен понякога някой фермер, който местеше добитъка от едно пасище на друго. Свещеникът уреждаше да пренощуват в домовете за гости на религиозните ордени, разпръснати из местността. Една малка монета им осигури топла вечеря, сигурно легло и овесена каша, хляб и ябълково вино след литургията, преди да потеглят на сутринта. „Няма закуска, без да присъствате на богослужението“ — предупреди ги отец Бернар.

— Не съм бил толкова примерен от години — отбеляза закачливо Ролф, докато яздеха последната сутрин от пътуването.

Свещеникът и оръженосците се засмяха, но Хю само се усмихна. Повече го интересуваше гледката около него. Местността бе равнинна и въпреки че липсваха хълмовете, сред които бе израснал като дете, тук-там се забелязваха леки възвишения.

Забелязваха се обширни ливади и хубави стари дървета. Къщите, покрай които минаваха, бяха дървени, със сламени покриви, тъй като в

близост нямаше каменни кариери. Местността изглеждаше процъфтяваща, а и нямаше причини да не е.

Имаше и малки пристани, където спираха рибарските лодки, както и търговските кораби от Прибалтика и Холандия. Пейзажът бе осеян с добитък и овце. Сафолк в Източна Англия бе един от най-гъсто населените саксонски райони заради един закон, наречен „Делимо наследство“, позволяващ на мъжа да раздели имението си по равно между всичките си деца. В останалата част на Англия това бе съвсем необичайно.

Докато пътят лъкатушеше сред живописния терен, Хю осъзна, че бяха странно изолирани от света. Нито един от големите важни пътища не минаваше през този район. Въздухът бе студен и влажен, тишината — всеобхватна. Далеч от двора и развлеченията там, изведнъж осъзна, че зимата бе живописен сезон. Клоните на дърветата се чернееха на фона на сивото небе. В блатата цветовете на тръстиките и тревите се редуваха от червеникавокафяво до златисто.

Местността, доколкото виждаше, бе добра за пасища, както и за отглеждане на земеделски култури. Питаше се колко ли точно земя принадлежеше към имението Лангстън и дали имаше достатъчно крепостни селяни да я обработват. Какво ли отглеждаха? Дали имаха добитък и овце? Воденица? С всяка следваща стъпка на коня си, Хю Фокониер ставаше все по-нетърпелив да види земите на прадедите си.

— Ето, милорд, точно пред нас, от другата страна на реката — каза отец Бернар. — Това е крепостта Лангстън, ако не греша.

Намираха се на една малка стръмнина, откъдето се забелязваше река Блайт. Хю присви очи и огледа околностите.

— Няма мост — отбеляза той.

— Тогава трябва да има лодкар наблизо — изрече практично Ролф.

Насочиха конете си надолу по склона и покрай реката, докато стигнаха почти срещу крепостта Лангстън. Тогава забелязаха от другата страна на реката плосък, подобен на баржа, плавателен съд, но нямаше никой до него. Оръженосецът на Хю обаче, Фалк, съзря някакъв кол с камбана на него. Отиде до нея и я разлюля силно. Миг по-късно един силует тичешком се отправи към лодката.

— Добър момък! — Хю похвали младия мъж. После погледна през река Блайт към крепостта Лангстън. Както му бе казал кралят, бе

построена на мястото на стария замък на дядо му. Наистина беше каменна — беше любопитен да узнае откъде са намерили толкова камъни. Крепостта бе правоъгълна, на два етажа. Издигаше се върху изкуствено направено земно възвишение, както бе обичайно; това осигуряваше допълнителна височина, за да се наблюдава местността. Възвишението бе заобиколено от широк и дълбок ров, пълен с вода. Горната част на възвишението бе заобиколена със стена и там се издигаше кулата. Дървен подвижен мост се спускаше над водата към портата за кулата. „Внушителна е“ — помисли си Хю.

Лодкарят вече бе пристигнал при тях и нямаше време за съзерцание, тъй като им махаше да се качат на борда.

— Не можете да ни качите всички — каза Хю, като забеляза големината на лодката. — Фалк, Джайлс, вие ще преминете след нас, тъй като отговаряте и за товарните животни. — Двамата оръженосци кимнаха.

Реката не беше широка, но макар че водата изглеждаше гладка като стъкло, имаше силно течение. Лодкарят очевидно бе опитен и скоро ги остави на другия бряг. Двамата рицари и свещеникът тръгнаха нагоре по стръмнината, през подвижния мост и външното укрепление към вътрешния двор. От там видяха входа към самата кула и конюшни. Едно младо крепостно момче изтича, за да поеме конете им. Появи се и по-възрастен мъж да ги поздрави. Като стигна при тях, той се взря в Хю Фокониер, пристъпи по-близо да огледа лицето на рицаря.

— Милорд Хю — изрече той с треперещ глас. — Как може да бъде? А разправяха, че сте загинали при Хейстингс, както и синовете ви. — Очите на стария слуга се изпълниха със сълзи, които започнаха да се стичат по набръчканото от старостта лице. Несигурно, той протегна ръка, за да докосне Хю. — Нали сте истински, милорд? Нали сте истински, а не дух, появил се тук, за да ни преследва?

— Как се казваш, стари човече? — попита Хю слугата.

— Ами, аз съм Елдън, лорд. Не ме ли помните? Но аз бях момче, когато тръгнахте на бой с нормандския нашественик — бе отговорът.

— А аз, Елдън, съм внук на твоя лорд Хю. Помниш ли майка ми, лейди Ровена? Когато напуснала Лангстън след разгрома при Хейстингс, току-що съм бил заченат. Кръстен съм на дядо ми и на баща ми.

Слугата бавно започна да разбира.

— Същият сте като дядо си — каза Елдън. — Добре дошли у дома, милорд Хю! Добре дошли у дома, в Лангстън! — Той стисна силно ръката на младия мъж.

— Ще ме заведеш ли при господарката на кулата, Елдън? — подкани го Хю.

— Разбира се, сър, и ще го направя с гордост — бе отговорът.

Елдън се обърна и поведе тримата мъже по стъпалата на кулата към крепостта.

Първият етаж бе под тях. Хю знаеше, че се използва предимно за склад. На втория би трябвало да живее лордът със семейството си. Намираха се в просторно преддверие и Хю забеляза няколко врати, които водеха към другите стаи. В преддверието имаше извити прозорци. Точно срещу входа се намираше издигнат дървен подиум, върху който бе оставена маса със снежнобяла ленена покривка.

Имаше две огромни камини. Една красива жена седеше до едната и тъчеше на стан.

— Лейди — извика Елдън, като я наближи, и се поклони. — Лорд Хю се е завърнал у дома в Лангстън. — Не последва никакво друго обяснение.

Жената се изправи.

— Добре дошли, милорд — изрече тя с напевен глас, — въпреки че не разбирам какво означават думите на Елдън. Напоследък има склонност да говори несвързано, но винаги ни е служил вярно и затова проявяваме снисхождение. Аз съм лейди Алет де Манвил. Може ли да ви попитам кои сте вие? — Тя се обърна, преди те да успеят да отговорят. — Елдън, вино за гостите — нареди, а после отново се завъртя към тримата новопристигнали и се усмихна мило.

— Благодарим ви за благосклонния прием, лейди Алет. Аз съм отец Бернар, капелан на краля — представи се свещеникът. Идвам от името на крал Хенри с няколко послания за вас. Младият мъж е лорд Хю Фокониер. Спътникът му е Ролф де Брайърд. Пътуваме заедно от Уестминстър.

— Крал Хенри? — Хубавото лице на лейди Алет бе смутено. — Крал Вилхелм Рижави не управлява ли вече Англия?

— Крал Вилхелм умря миналото лято, лейди — отговори й свещеникът. — Не сте ли чули за това?

— Не, отче, не сме — каза тя. — Тук, в Лангстън, сме много изолирани, отдалечени сме от пътищата.

— Но не сте ли приемали кралски вестonosци два пъти през последните няколко месеца? Струва ми се, в началото на септември и в края на ноември.

— Да, милорд, така е — отговори дамата. Беше красиво създание, с небесносини очи и пищна руса коса, сплетена и покрита с прозрачен бял воал. — Но пратеникът не каза от името на кой крал пристига. Вероятно не е намерил за необходимо, а и ние не сме сметнали за нужно да попитаме. — Тя присви леко рамене.

— Не сте ли прочели съобщенията, лейди? — продължи свещеникът.

— Не, отче, защото пратеникът каза, че са за господаря на Лангстън, а съпругът ми е заедно с херцог Робърт на кръстоносен поход. Освен това не мога да чета. Оказах гостоприемство на приносителя и ги прибрах, за да ги предам на съпруга си, когато се върне.

Свещеникът изглежда Хю, който каза:

— Всичко това е едно голямо недоразумение, отче. Пратеникът в своята надменност не е информирал тази дама за смъртта на единия крал и коронясването на другия. Какво ще правим?

— Объркването не променя нищо, синко — отговори отец Бернар. — Заповедите на крал Хенри трябва да се изпълнят. — Той отново се обърна към дамата. — Седнете, мадам. Има много неща, които трябва да ви съобщя. Господа, моля вие също седнете. — И свещеникът се настани на една пейка срещу жената. — От думите ви, лейди, подразбирам, че никой не е дошъл да ви съобщи за смъртта на вашия лорд през миналия август в битката при Аскалон. Загинал е също и доведеният ви син Вилхелм.

Тя пребледня за момент, вгълби се в себе си и после пое подадения ѝ от Елдън бокал с вино и отпи бавно. Най-накрая заговори.

— Не, добри отче, не съм уведомена за смъртта на Робърт. Да разбирам ли, че сега Ричард е господар на Манвил? Разбира се, че е той.

— Взел си е съпруга — продължи свещеникът. — Може би е бил прекалено развълнуван и е забравил задълженията си към вас, лейди.

— Не — каза тя. — Не е забравил. От първия ден, в който се омъжих за баща им, доведените ми синове се отнасяха с неуважение към мен. Нека Господ и Светата му Майка да дадат мир на душата му. — Тя сведе глава, но не отрони нито една сълза. Когато отново вдигна глава, за да го погледне, тя попита: — Защо кралят ви е изпратил в Лангстън, господа? Това имение не е от значение, както и покойният му феодал. Защо крал Хенри се е загрижил за нас? Какво сме ние за него, добри отче?

— Посланията, изпратени до вас, лейди, са били за дъщеря ви, не за съпруга ви. Крал Хенри е искал тя да му се закълне във вярност. Когато не е отговорила, той се разтревожил, защото Лангстън има стратегическо значение. В случай, че Англия е заплашена от нашествие, крепости като вашата, и то близо до брега, представляват първата линия на отбраната. — Сивите очи на свещеника потърсиха в изражението на жената следи от измама или страх, но Алет де Манвил проявяваше единствено любопитство към думите му. — Сър Хю — продължи отец Бернар — е внук на последния саксонски владетел на Лангстън, Хю Стронгарм. След битката при Хейстингс, майка му избягала на запад в дома на баща си, където се е родил. На седемгодишна възраст го изпратили в кралския двор, за да бъде възпитан от кралица Матилда, защото баба му, лейди Ема, била родственица на крал Вилхелм I. — Той направи продължителна пауза, за да може жената да осмисли разказа му.

— Моля ви, продължавайте, добри ми отче — изрече лейди Алет най-после.

— Когато крал Хенри узнал за смъртта на съпруга ви и че вие с дъщеря ви сте останали сами; когато не получи знак за верността на дъщеря ви като наследница на Лангстън, той реши, че ще е най-добре да върне имението на предишния му законен наследник, Хю Фокониер, приятел и другар на краля от ранно детство, тъй като кралят е убеден, че предаността на лорд Хю към него е безгранична.

— Тогава — каза Алет де Манвил — това означава, че ние ще бъдем прокудени от тук и лишени от наследство, добри отче? Какво ще стане с нас?

— Не, лейди, кралят не е толкова безчувствен. Никога не би постъпил така с вас и с девойката. Кралят реши вашата дъщеря да се омъжи за лорд Хю. Вече е достатъчно голяма и узнахме, че все още

няма съпруг. Така — завърши свещеникът — това затруднение ще бъде преодоляно по възможно най-благоприятния начин. Сигурен съм, че Лангстън ще приеме за свой феодал внука на Хю Стронгарм; вие няма да бъдете лишени от вашия дом, а дъщеря ви ще има един от най-благородните рицари за съпруг.

— Няма да се омъжа за човек, когото не съм избрала сама! — дочу се решителен, висок глас от вратата. Момичето, чийто бе гласа, влезе смело в стаята. За тяхна изненада, беше облечена с мъжки дрехи, единствено дългата ѝ, сплетена коса, издаваше пола ѝ.

— Изабел! — каза умолително Алет де Манвил.

— О, мадам, моля ви, недейте да изглеждате като притисната в ъгъла кошута. Това изражение не ви подхожда — изрече презрително Изабел от Лангстън.

Ролф де Брайърд извъртя очи и сдържа учудването си, но свещеникът бе скандализиран от думите на момичето.

— Лейди, не говорете с такова неуважение към майка си — каза тихо Хю. Ако се бе надявал пред него да се появи такова дребно синеоко и златисторусо създание като Алет де Манвил, сега бе разочарован. Девойката бе висока, стройна, но с едри кости, а косата ѝ бе пламтящо медночервеникава. Зеленикаво жълтеникавите очи, които впери в него, бяха едновременно гневни и враждебни.

— И кой сте вие, сър, за да ме наставлявате как да се държа! — попита свирепо Изабел от Лангстън.

— Бел! — почти прошепна майка ѝ, но бе явно пренебрегната.

— Страхувам се, лейди, че съм определен за ваш съпруг, което ми дава право на живот и смърт над вас. Засега ще ви оставя да живеете — довърши Хю, като направи лек опит да се пошегува.

— Няма да се омъжа за човек, когото не съм избрала сама! — повтори Бел.

Отец Бернар стана от топлатата пейка близо до огъня, хвана момичето за ръка и я застави да седне на неговото място.

— Кралят е наредил, моя лейди Изабел, да се омъжите за този добър рицар, наследник на последния саксонски феодал на Лангстън. Баща ви и по-големият ви брат са загинали в кръстоносния поход. Жена не може да пази крепостна кула в името на краля, дори и толкова малка като тази.

Упоритото лице на момичето посърна, след като тя узна за гибелта на баща си. С усилие възпря сълзите си да не потекат.

— Тогава ще се върна в къщата на брат ми Ричард в Нормандия — изрече, без да отстъпва, — но няма да се омъжа за тази саксонска отрепка!

— О, Бел! — избухна майка ѝ. — Знаеш, че Ричард няма да ни приеме. Освен това се е и оженил, а Манвил е по-малък от Лангстън. Кракът ти никога не е стъпвал там. Мрачно е и потискащо. Мразех го! През всичките години, докато бях омъжена за баща ти, бях принудена да търпя обидите на доведените ти братя в името на мира. О, те внимавах да не показват неуважението си пред баща ти, не че щеше да ги накаже. По-скоро би намерил причина да обвини мен. Единственото нещо, което някога успях да направя, за да доставя удоволствие на баща ти, бе твоето раждане. В началото беше бесен, че не е още един син. Едва когато започна да проявяваш признаци, че си същата като него, ти се превърна в обожаваната му малка дъщеричка. Що се отнася до Вилхелм и Ричард, те се отнасяха добре с теб, защото това радваше Робърт, не защото проявяваха загриженост към теб. И двамата не се интересуваха от никой друг, освен от себе си. Ричард няма да те посрещне добре, детето ми, повярвай ми. Вече не е необходимо да се съобразява с баща ти.

— Как се осмелявате да говорите за баща ми с такава арогантност, мадам? — попита Бел. — Той беше прекрасен човек и аз го обичах.

— И той те обичаше, поне доколкото бе способен на обич, детето ми — отговори майка ѝ, — но аз ти казвам истината. Сигурна съм, че брат ти няма да те приеме, а и защо искаш да напуснеш Лангстън? Това е твоят дом. Ти го обичаш. Бъди благодарна, че кралят ти е намерил подходящ съпруг и ще ти бъде позволено да живееш така, както винаги си желала, тук, в Лангстън. Не се бори със себе си, Бел.

— Вие сте толкова слаба — присмя се момичето. — Как е възможно да бъда ваша дъщеря? Не приличам по нищо на вас, мадам. Баща ми по-скоро би желал да ме види мъртва, отколкото омъжена за саксонец!

— Въпрос, който лесно може да се уреди — изрече сухо Хю Фокониер и посочи сабята си, а сините му очи останаха сериозни.

Ролф де Брайърд се подсмихна, но забавлението му се превърна в изненада, когато момичето извади къса сабя под наметалото си и застана в поза да се защити.

— Бел! — изпищя майка ѝ, а отец Бернар се намръщи.

Хю пристъпи бързо напред и избя оръжието от ръката на момичето. След това я приклещи под мишницата си и я плесна здраво няколко пъти отзад, преди да я сложи отново на земята пред себе си, като я сграбчи здраво за раменете.

— Сега ме чуй добре, непокорнице — изрече той с тържествен глас. — Баща ви, Господ да даде мир на душата му, е мъртъв. Крал Хенри ми върна Лангстън и нареди вие да станете моя съпруга. Кралят ми е добър приятел. Ако е имал представа за дързостта ти, сигурен съм, че нямаше да ми отреди такава съпруга, а по-скоро щеше да ви затвори в манастир. Аз не съм суров човек, лейди, и ще ти дам една-две седмици, за да можеш да ме опознаеш. Тогава отец Бернар ще ни ожени и ще се върне при нашия господар, за да му съобщи, че сме изпълнили желанието му. Разбра ли ме, Бел?

— Вие ме ударихте! — изсъска момичето.

— Нямам навик да бия жени — отговори той, без да издава нито за миг своя срам, че го бе провокирала за това действие. Не че бе сгрешил, задето я бе наказал за поведението ѝ; беше негово право. Както Църквата, така и законът му даваха пълна власт над девойката. Дядо му Седрик Мерлинсоун обаче винаги бе твърдял, че ако мъжът прибегне до насилие над жена или животно, той е загубил битката.

Тя го изгледа злобно.

— По-скоро бих отишла в манастир, отколкото да се омъжа за вас, саксонце!

— Жалко, лейди, нито ти, нито аз имаме право на избор — отговори Хю. После я пусна и се обърна към Алет:

— Отведете дъщеря си в стаята ѝ, мадам, и останете с нея, докато отново се успокои. След това се върнете при мен и ще поговорим.

— Мразя ви! Никога няма да се омъжа за вас! — процеди през зъби Изабел, докато майка ѝ я теглеше за ръкава, за да я издърпа от стаята.

— Лека нощ, непокорнице. Господ да бди над съня ти — ѝ отговори новият владетел на Лангстън.

— Пфу! — обади се Ролф де Брайърд, когато двете жени излязоха през вратата. — Извини ме, Хю, що за опърничаво същество. Изпрати отец Бернар обратно при краля, за да му разкаже. По-добре момичето да отиде в манастир, отколкото да си обвързан с нея до края на дните си. Сигурно е, че кралят има сред своите поданици някоя сладка малка девойка, която ще ти бъде далеч по-добра съпруга.

— Вече се колебая дали да извърша религиозния обред с подобна свадлива жена — изрече замислено свещеникът. — Склонен съм да се съглася със сър Ролф. Чудя се дали момичето не е лудо.

Хю Фокониер поклати глава.

— Нека да й дадем малко време, за да свикне с всички промени, които настъпиха в живота ѝ така внезапно. Не искам да отхвърля ръката ѝ, ако съществува вероятност да спечеля приятелството ѝ. Не забравяйте, че Изабел изживя голям шок. Баща ѝ е мъртъв, а пред нея се появява някакъв съвсем непознат, за когото трябва да се омъжи. Мисля, че се страхува, въпреки че ще го отрече категорично, тъй като е убедена, че страхът е нещо срамно.

— Имаш прекалено меко сърце — въздъхна Ролф. — Момичето е просто зло и опърничаво.

— Наричат я Бел от Ада — дочу се шепот. — Селяните в Лангстън се страхуват от нея до смърт, лорде.

Тримата мъже се обърнаха към Елдън и Ролф избухна в смях. Дори отец Бернар си позволи да се засмее тихо.

— Аз ще я наричам Бел, дамата на сърцето ми — каза Хю, а в сините му очи се появиха дяволити пламъчета. — Когато дресирам някой особено труден сокол или ястреб, който хапе без причина, аз го спечелвам с ласкави думи, малки хитрости и здрава ръка, докато се научи да ми се доверява. Ще се справя с малката непокорница по същия начин, докато се превърне в кротък ангел, щастлива да изпълнява заповедите ми.

— Мисля, че си луд — заяви Ролф. — Дори Пресветата Майка не би могла да усмири това момиче. Ако тази зла девойка беше моя, щях да я шибам с камшик, докато или започне да ми се подчинява, или падне мъртва. — Той се замисли за миг. — Или тя ме убие.

Сега бе ред на Хю да се усмихне и цялото му лице засия. Беше грозноват човек, съвсем не минаваше за красавец. Висок, с едри кости, той имаше дълго лице, дълъг нос, почти като човките на птиците, с

чието дресиране бе прочут, и издължена, голяма уста. Очите му бяха най-приятното нещо, което притежаваше — овални, кристално сини. Усмивката му бе широка и разкриваше белите му зъби. Видът му бе сериозен, почти строг, докато не се усмихнеше, но когато го правеше, усмивката му достигаше до очите и зъбите му блестяха. За разлика от много други мъже, Хю не си бръснеше темето. Тъмнорусата му коса бе права и подстригана късо.

— Нека да видим какво мога да направя, за да опитомя тази дива птица, която кралят така щедро ми подари. Ако задачата се окаже невъзможна, приятели, тогава ще я изпратя в клетка. Дамата е истинско предизвикателство, но мисля, че ще успея да покоря лейди Изабел.

## ГЛАВА 2

Алет де Манвил избута дъщеря си в стаята ѝ с непривична сила. Затвори вратата след себе си, залости я и се завъртя с лице към момичето.

— Да не си загубила напълно разсъдъка си, Изабел?

Девојката остана смаяна от поведението на майка си. Алет бе хрисима и блага, никога преди не ѝ бе повишавала тон, нито ѝ бе казвала груба дума. Изабел до голяма степен презираше майка си именно заради това, че никога не се противопоставяше, за да защити себе си или идеите си.

— Не бих могла да си представя какво точно се опитвате да ми кажете, мадам? — отговори девојката надменно. — Не можете да очаквате, че ще стоя със скръстени ръце, докато Лангстън и аз станем собственост на този дългонос саксонски крадец.

— Изабел! — В нежния глас на Алет прозвуча пълно отчаяние. — Каквото и да мислят мъжете за жените, ние притежаваме интелигентност. Ти не си глупава. Всъщност си много умно момиче. Крал Хенри има пълното право да конфискува Лангстън. Дори да сложи ръка на земята. Бащата ти непрекъснато се тревожеше за това и именно то е една от причините да замине на кръстоносния поход — да се измъкне и да не бъде разкъсван между краля на Англия и херцога на Нормандия като всички нормандски феодали. Ето защо завеща Лангстън на теб, а Манвил на Ричард, за да не се измъчвате на кого да дадете клетва за вярност. Ти си англичанка, брат ти — нормандец. Изборът ти е ясен. И след като не сме отговорили на кралския призив да положим клетва за вярност, той започнал да се страхува, че Лангстън ще се обяви в подкрепа на херцог Робърт. Имението е твърде стратегическо, за да се допусне подобно нещо. Затова крал Хенри го е върнал на наследника на истинския му владетел. Знае, че може да се довери на своя приятел от детинство. Дори е уважил паметта на баща ти, като те дава за съпруга на Хю Фокониер и по такъв начин ни

уверява, че няма да загубим дома си. В края на краищата, уреждането на въпроса е доста добро.

Алет де Манвил отметна кичур златиста коса от челото си.

— Имаш ли представа, колко сме щастливи, малка глупачке? Човек, не така предвидлив като крал Хенри и не такъв истински християнин, не би направил нищо за вдовицата и невинната дъщеря на Робърт де Манвил. И да не си посмяла да ми се перчиш с доведения си брат Ричард. Той няма да ни приеме! Време е да погледнеш истината в лицето, дъще. Баща ти се омъжи за мен поради две причини: да се грижа за двамата му синове, които е родила първата му съпруга лейди Сибил, и да има още деца.

Вилхелм беше на девет години, а Ричард на пет, когато двамата с Робърт се оженихме. Те бяха ужасни малки момчета, винаги учтиви и послушни в присъствието на баща си, но винаги груби и непочтителни към мен, макар и защитавани от онзи противен дракон, дойката на майка им. Може би щях да успея да ги спечеля, ако тя не насърчаваше лошото им поведение. Опитваше се по свой собствен начин да запази паметта на господарката си. Мислиш, че братята ти те обичат, Бел? Не! Когато беше бебе на два месеца, те сложили в една плетена върбова кошница и те отнесли до брега на реката, готови да те пуснат във водата. Ако пазачът не ги бе видял, днес едва ли щях да те имам, защото със сигурност са щели да те убият. Старата им дойка ме моли на четири крака, обляна в сълзи, въпреки че никога не съм предполагала, че е способна да плаче, да не издавам чудовищната им постъпка пред Робърт. Щеше да ги пребие до смърт, ако бе узнал. Не ги издадох, при условие никога повече да не се доближават до тебе, докато не си в състояние сама да се защитаващ. Старата дойка се закле да ги пази от теб и трябва да ѝ отдам заслуженото, удържа на обещанието си.

— Защо не сте имали още деца — попита Изабел, обзета от внезапно любопитство, защото родителите ѝ бяха женени цели дванайсет години, преди баща ѝ да потегли на кръстоносния поход към светата земя.

— Баща ти стана неспособен наскоро след твоето раждане — отвърна кратко Алет. — Радвах се, защото, макар и да бях девствена, когато ме взе за жена, той беше безчувствен и груб любовник. Дори да няма опит в тези неща, жената инстинктивно ги усеща.

За нейно голямо огорчение, Изабел се изчерви от откровеността на майка си. Елегантният ѝ, благороден баща бе неин идеал. Беше доста смущаващо да узнае, че съвсем не е бил съвършен.

— Както и да е, в момента не обсъждаме моята женитба — продължи Алет — а твоята, дъще.

— Няма да се омъжа за тази грозна, тромава мечка — изрече упорито Изабел. — Кралят не е ли могъл да ми изпрати някой по-красив, като спътника му? Освен това бракът не може да се сключи против волята ми, нали, мадам? — Тя се усмихна самодоволно и после ахна от изненада, когато майка ѝ протегна ръка и ѝ удари силна плесница през лицето.

— Наистина ли си толкова тъпа, че не можеш да разбереш това, което току-що ти казах, Изабел? Вече нямаш избор. Лангстън не е твой. Ако не се омъжиш за Хю Фокониер, за кого друг ще се омъжиш? Кой ще вземе момиче без никаква земя и зестра? Особено толкова високомерно и гордо и с лош нрав. И какво ще стане с мен, дъще? Грижа ли те е въобще? Трябва ли да скитам по прашните пътища на Англия на стари години и да прося милост? Дори ти не може да си толкова безсърдечна, Бел! Не можеш!

Изабел избухна в смях.

— Мадам, вие съвсем не сте престарели. Всъщност сте много красива и все още млада. Не можете ли да си намерите друг съпруг, който ще приюти и двете ни? Защо не се омъжите за Хю Фокониер? Това ще бъде идеално решение.

— За теб може би, но не и за мен. Не възнамерявам да се омъжвам повторно. Като вдовица аз съм свободна да управлявам живота си. Доволна съм от това положение, което е и добре, защото тук едва ли има някой, който да ме иска. Бъди разумна, Изабел. Хю Фокониер изглежда добър човек, който ще се отнася с уважение към теб, ако му дадеш тази възможност и му кажеш блага дума.

— Той е саксонец, мадам. Знаете какво изпитваше баща ми към саксонците. Въобще не ги обичаше — напомни Изабел на майка си.

— Този мъж е приятел на краля, Изабел. Свещеникът каза, че бил отгледан заедно с крал Хенри. Щом кралят го е приел, как можеш ти да го отхвърлиш? Дори баща ти нямаше да се осмели да се противопостави на волята на своя господар. Ти трябва да се омъжиш за него!

— Няма! — тропна гневно с крак Изабел.

— Ще останеш в стаята си на хляб и вода, докато промениш решението си — отвърна не по-малко гневно Алет. Знаеше колко много дъщеря ѝ мрази да бъде затворена. Изабел прекарваше всеки ден на открито, в дъжд и в пек.

— Ще избягам — бе предизвикателният отговор.

— И къде ще отидеш? — попита презрително майка ѝ. — При скъпоценния Ричард? Дори да пожелаеше да те подслони, Бел, какво ще стане от теб? Ще доживееш края на дните си като неплатена слугиня в къщата на брат си. Без това имение нямаш никаква зестра. Засега имаш своята младост и красота. Вярно, не си идеалния тип жена, който днес е на мода. Твърде си висока. Е, може би ще се намери някой познат на брат ти да те пожелае за метреса. Косата и кожата ти не са за пренебрегване. Това ли би избрала, вместо да бъдеш господарката на Лангстън? Не! — Алет вдигна ръка, когато дъщеря ѝ понечи да отговори. — Не искам да чуя нито дума повече от теб, Изабел. Ще те оставя, за да помислиш върху всичко, за което разговаряхме тази вечер. Зная, че ще стигнеш до разумно решение. — И като отключи и отвори вратата, тя излезе, но заключи стаята на дъщеря си, преди да отиде при двамата рицари и свещеника, настанили се до камината.

— Седнете, мадам — каза Хю с благ тон. — Лейди Изабел спокойна ли е сега? Превъзможна ли първоначалния си шок? Разбирам, че не е лесно за толкова чувствителна девойка да узнае за смъртта на баща си по такъв начин. Очевидно го е обичала много.

— Той я разглези — поясни тихо Алет де Манвил. — Оценявам любезността ви, милорд, но да не се заблуждаваме взаимно. Изабел не е чувствителна. Тя е своенравна. Не ми бе позволено да я науча на дисциплина, защото съпругът ми намираше, че — както той се изразяваше — великолепият ѝ дух е едновременно удивителен и забавен. Истината е, че след заминаването на съпруга ми открих, че тази нейна сила е добро качество. Аз не притежавам необходимата здрава ръка, за да задържа целостта на Лангстън. Бел обаче я има. Родена е тук и най-много от всичко обича имението.

— Достатъчно, за да се омъжи за мен без повече врява? — попита Хю.

Устните на Алет се изкривиха в лека усмивка.

— Все още не е готова да признае, че е победена, милорд. Изпълнена е с гняв и предизвикателство. Казах ѝ, че ще остане в стаята си на хляб и вода, докато започне да мисли разумно.

Той кимна.

— Може би ще ѝ е от полза да постои няколко дни сама и да размисли. Ще изпратите ли управителя при мен утре сутрин? Трябва да се запозная подробно с имението, за да разбера какво е необходимо да се направи, за да подготвим пролетната сеитба.

— Няма управител, милорд. Беше възрастен и почина преди три години. Не знаех кого ще избере съпругът ми на неговото място. Оттогава Изабел се занимава с управлението на Лангстън. Разбира се, нищо не е записано, но Изабел има силна памет за събитията и цифрите. Справяхме се доста добре.

— Тогава не можем да оставим дъщеря ви заключена утре. Нужно ми е да узная всичко за имението колкото може по-бързо — каза Хю.

— Ще вземете ли ключовете? — попита Алет, като подаде една желязна халка, на която бяха закачени всички ключове на Лангстън.

Той поклати глава.

— Ваши са, докато Изабел не ми стане съпруга, мадам — отвърна Хю.

— В такъв случай — продължи Алет, като се изправи — ще се погрижа за вечерята, милорд, и естествено ще искате да знаете къде ще спите. Ще са ми необходими един или два дена, за да прибера нещата си от господарската стая. Съжалявам, но имаме само две спални за гости. Двама от вас ще трябва да спят заедно, но ще оставя сами да решите това. — Тя се поклони и бързо излезе.

— Колко жалко, че кралят не нареди да се ожениш за вдовицата, вместо за дъщерята — каза отец Бернар. — Очарователна дама с изключително изискани обноски. Всеки мъж би бил щастлив с такава жена.

— Съгласен съм, че е привлекателна — отговори Хю, — но предпочитам нещо по-пикантно, добри отче. Дъщерята ми допада. От лейди Алет не биха могли да се очакват изненади.

Скоро след това бяха поканени на господарската маса и вечерята бе поднесена. Храната бе обикновена: поднос с месести, леко сварени скариди, сервирани върху свеж кресон; задушен заек с гъст кафяв сос,

праз лук и моркови; тлъст, сочен петел, гарниран с препечен лук; прясно изпечен хляб; парче златистожълто краве масло; сирене и купа с кафеникаво червеникави круши. Бяха сложени и три кани. В едната имаше ябълково вино, в другата бира, а в третата тъмночервено вино. Имаше дори и малка чинийка със сол.

— Съпругът ми — обясни Алет — обичаше разнообразието и предпочиташе да се черпи. — Тя бе седнала между Хю и отец Бернар, а Ролф де Брайърд бе от другата страна на приятеля си.

Масата бе застлана със снежнобяла ленена покривка, бяха поставени сребърни бокали и чинии. Имаше лъжици за задушеното и пред всеки бе поставен нож, в случай че се наложеше да си отреже нещо. Всичко останало обаче ядяха с пръсти, като си вземаха от подносите. Залата бе приятно затоплена, светлината от двете камини и свещите придаваха златист отблясък на предметите. Хю забеляза, че по пода няма папур, и го спомена. Алет обясни, че не харесва папурите, дори между тях да са поставени билки.

— Те само правят боклук, милорд. Моите подове се метат всеки ден. Имам множество съдове с билки и изсушени цветя, за да ароматизирам въздуха. Не харесвам нездравословните миризми, а кучетата имат склонност да облекчават нуждите си между папура. Чистият под ги плаши.

Хю се усмихна. Баба му Ема твърдеше същото и не би позволила да има папури в голямата зала.

— Съгласен съм — изрече лаконично саксонецът.

Бе решено, че Хю и Ролф ще спят в едната стая, а отец Бернар в другата. И двете помещения не бяха големи.

След вечеря лейди Алет се извини и се оттегли в господарската стая. Хю ѝ предложи да си остане в апартамента, докато не се отпразнува сватбата му с дъщеря ѝ, но тя не искаше и да чуе за това.

— Вие сте господар на Лангстън сега, сър Хю — каза тя категорично. — Ваше право е да заемете и жилището, което му е отредено. Все пак ви благодаря, че бяхте така любезен да направите подобно предложение. Доволна съм от пристигането ви, колкото и неочаквано да беше, и ще се радвам да ви приема за свой син. — Тя му се поклони и като се обърна към свещеника, попита: — Ще отслужите ли литургия утре сутрин, добри отче? Много отдавна не сме били така благословени.

— Ще отслужвам литургия всяка сутрин, докато съм в Лангстън — отговори отец Бернар. — Можете също да кажете на слугите си, че ще бъда щастлив да ги изповядам по всяко време, когато ме потърсят.

— Благодаря ви — изрече Алет с поклон. После се усмихна леко, пожела лека нощ на тримата мъже и се отправи към стаята си.

— Очарователна жена — одобри я свещеникът.

— Прекрасна — каза бавно Ролф де Брайърд, като я проследи с поглед, докато излизаше от стаята.

— Исусе Христе! — възкликна Хю и после се засмя глуповато. — Извинете ме, отче. Ролф, никога не съм те чувал да говориш с такова уважение за друга дама, освен за майка ти. Дори и това се е случвало рядко, защото си гуляйджия по природа. Да не би вдовицата да е пленила сърцето ти?

Ролф се разклати целия като мокро куче и каза:

— Дори и да е така, това няма значение, Хю. Нямам какво да предложа на една достопочтена дама. Аз съм един беден рицар, без свой собствен дом.

— Сега Лангстън е твой дом, стари приятелю — каза му Хю. — Нуждая се от сабята ти, нуждая се и от теб. Лейди Алет спомена, че управителят починал преди три години. Изабел управлява имението, без да води никакви записки, защото не може нито да чете, нито да пише. А ти знаеш, Ролф. Ще станеш ли управител на Лангстън? Положението, което ти предлагам, не е ниско и ще се отнасям почтено с теб. Отец Бернар може да състави споразумението между нас.

Ролф де Брайърд се замисли. Беше чудесно предложение. Освен да се върне в двора на крал Хенри като един от многото рицари без никаква земя, той нямаше други перспективи. Да стане управител на Лангстън, означаваше, че ще има престиж, за какъвто дори не бе мечтал. Вече можеше да помисли и за съпруга. Още по-важно бе, че двамата с Хю бяха приятели отдавна и се разбираха добре.

— Да! — изрече той с ентузиазъм. — Ще стана управител на Лангстън, Хю, и ти благодаря за тази възможност.

— Тогава, всичко е уредено — каза Хю доволен. — Утре след закуска ще огледаме имението заедно с Изабел, която ще ни води. Тя го познава най-добре. Ще трябва да я успокоим по някакъв начин, защото се опасявам, че ще се разгневи още повече от нашия интерес и

решенията, които взехме тук тази вечер. Мисля, че сега ще е по-добре да си лягаме.

Отец Бернар отслужи първата си литургия в голямата зала на разсъмване, защото в Лангстън нямаше нито параклис, нито църква.

— Ще построим църква — каза категорично Хю и свещеникът се усмихна.

Изабел стоеше до майка си, мълчалива и навъсена. Имаше още две прислужници, които мъжете не бяха видели предишната вечер. След това, когато поведоха момичето обратно до стаята ѝ, Хю заговори.

— С ваше позволение, лейди Алет, бих желал Бел да ни придружи със сър Ролф, докато оглеждаме Лангстън. Ако ще язди с нас, ще трябва да закуси добре.

— Както желаете, милорд — измънка Алет, като сведе глава, за да прикрие пламъчето в очите си и леката усмивка.

— Нямам желание да яздя с вас, саксонски боклук! — изсъска Бел.

— Въпреки това, моя Бел, дама на сърцето ми, ще го направиш — каза той. — Майка ти ми разказа, че си управлявала Лангстън през последните три години. Едва ли някой познава имението по-добре от теб. Нуждая се от помощта ти, мадам. Освен това не би ли предпочела да си на открито, вместо да стоиш заключена в стаята си?

Бел го изглежда злобно. „Проклет мъж!“ — помисли си раздражено. Бе така самоуверен. Прииска ѝ се да му откаже, но мисълта да прекара целия ден в малката си стаичка ѝ се стори отблъскваща. Майка ѝ нямаше да ѝ позволи да стои със скръстени ръце и щеше да я накара да шие или дори още по-лошо — да тъче, а тя мразеше еднакво и двете.

— Добре, милорд — каза тя неохотно. — Ще ви разведа из Лангстън, но не си мислете, че сте ме спечелили, защото не сте! Смятам ви за мой смъртен враг.

— Трябва да те предупредя, непокорнице, никога не губя битка — каза Хю.

— Нито пък аз, саксонецо — отговори момичето яростно и без дума повече, Бел тръгна към господарската маса и седна.

Прислужниците побързаха да ѝ сервират, като ѝ сипаха овесена каша в купа, заедно с топъл, току-що опечен хляб. Наляха ѝ и чаша ябълково вино. Бел ядеше лакомо, отпиваше на едри глътки от виното.

— В бъдеще, моя Бел — каза тихо Хю, така че само тя да го чуе, — ще искам да изчакваш отец Бернар да каже молитвата.

— Как ли пък не, саксонецо — отвърна тя, като знаеше, че е прав, но не желаше да го признае. Наведе се през него и протегна ръка към сиренето.

Той сграбчи китката ѝ и дръпна ръката ѝ назад.

— Позволи ми, Бел, дама на сърцето ми — каза той, като взе ножа и отрязва едно парче от твърдото, жълтеникаво сирене.

— Трябва ли да ме наричате така? — изръмжа тя, като отхапа от сиренето. — Не съм вашата сладка Бел, саксонецо.

— Но вярвам, че след като премина през бодливия плет, който си издигнала около себе си, ще открия, че си сладка — отговори Хю.

Бел избухна в смях.

— Пресвета Майко! — изрече подигравателно.

Той се засмя пленително.

— О-хо, вече те накарах да се засмееш, Бел. Много си хубава, когато се смееш — направи ѝ комплимент.

— Смея се, защото сте такъв глупак, саксонецо — каза тя. — Дамите в двора сигурно припадат в нетърпеливите ви обятия, когато им бърборите подобни нелепости, така ли е? Аз със сигурност няма да ги последвам.

Той се подсмихна и започна да закусва. Девойката не съзнаваше, но Хю вече бе започнал да пречупва съпротивата ѝ.

След като привършиха със закуската, прислугата им донесе легени с топла вода да измият ръцете си и ленени кърпи да ги изтрият. После Хю, Бел и Ролф излязоха във вътрешния двор, където ги чакаха конете им. Една слугиня изтича след Бел, за да ѝ сложи наметалото. Младо конярче коленичи и без дори да го погледне, Бел стъпи върху гърба му, за да възседне коня си. Беше петниста сива кобила и Изабел се наведе напред и помилва нежно животното.

— Ще ни водиш ли, моя Бел? — каза Хю.

Тя го изглежда нетърпеливо.

— След като все още не познавате пътя, саксонецо, разбира се, че ще ви водя! — И тя подкара коня си, като премина през портата на

външното укрепление.

Малкото селце Лангстън бе сгушено в подножието на хълма, където се издигаше кулата. В случай на необходимост обитателите му лесно можеха да се скрият зад здравите каменни стени на крепостта. Имаше една-единствена улица, покрай която бяха направени къщите на селяните. Повечето от жителите бяха занаятчии, въпреки че някои от по-важните слуги имаха и отделни колиби за семействата си. Къщите бяха дървени, боядисани в бледосиньо, охра или бяло. След тях се простираха полетата, влизащи в пределите на имението.

— Как така кулата и стените ѝ са каменни? — Хю попита Бел. — В Сафолк, Есекс или Норфолк няма каменни кариери.

— Баща ми е прекарал камъните с шейни от Нортхамптъншайър — отговори момичето. — Крепостта е само на двайсет и пет години. Започнал да я строи, когато се родил брат ми Вилхелм. Оставили са старата саксонска крепост, докато не са я завършили. Но лейди Сибил, първата съпруга на баща ми, не пожелала да живее в Англия. Тогава баща ми е посещавал Лангстън два пъти в годината. Прекарвал времето си в служба на краля, а после на сина на краля. Когато се оженил за майка ми в Нормандия, веднага я довел в Англия. Искал това имение да се превърне в техен дом. Аз съм родена тук.

— Аз съм заченат тук — поясни Хю.

— Какво? — Гласът ѝ издаде стъписването ѝ.

— Семейството на майка ми е от Уорчестър. Омъжила се за баща ми през юни, преди битката при Хейстингс. Семейството ѝ, естествено, е поддържало херцог Вилхелм, който наскоро щял да стане крал на Англия. Семейството на баща ми поддържало Харолд Годуинсън, но майка ми обичала баща ми. Когато мълвата за битката и разгрома на крал Хенри достигнала до тук, тя събрала всички ценности и се върнала в къщата на баща си. По това време била бременна с мен. Починала наскоро след раждането ми. Баба ми Ема ми разказваше, че не могла да понесе мисълта да е разделена с баща ми, убит при Хейстингс. Живяла е само, за да роди сина му и да ми даде името му.

Изабел не каза нищо. Въпреки че бе своенравна и избухваше често, тя имаше нежно сърце, макар и да го показваше рядко.

Историята му бе вълнуваща, дори да бе саксонски пес.

Сега минаваха по улицата на селото и тя им показваше къщите на бъчваря, кожаря, дърводелеца, обуцаря, ковача, калайджията, грънчаря и мелничаря.

— Имате забележително много занаятчии — отбеляза Хю.

— За това можете да благодарите на вашето семейство, не на моето — изрече неохотно Изабел. — Всички те били тук, когато баща ми пристигнал. След това село, милорд, има още две малки селца. Ще стигнем до тях по-късно днес. Там живеят хората, които обработват земята.

Всички селяни се бяха скупчили на улицата, докато тримата ездаци минаваха. Сочеха ги и шушукаха. Най-последно, когато конниците се изравниха с къщата на ковача, Изабел заговори отново:

— Трябва да засвидетелстваме почитта си към Стария Албърт. Той е старейшината на селото и ще се обиди, ако не спрем.

Задържаха конете си. Под навеса на ковачницата, в един стол се бе разположил огромен беловлас старец. До него имаше друг, малко по-млад, и още четирима по-млади мъже. Най-старият се взря в Хю и му нареди да се приближи с коня си. Вторачил се в новия господар на Лангстън, той най-последно заговори с изненадващо силен глас.

— Той е от рода на Стронгарм, цял-целеничък.

— Това — представи го Изабел — е Стария Албърт, ковачът.

— Всъщност, сър — поясни Стария Албърт, — вече не кова нищо. Синът ми Елбърт и неговите синове вършат цялата работа, и то добре, обучил съм ги всичките.

— Познаваш дядо ми? — попита Хю.

— Да, и баща ви, и чичовците ви. Аз съм най-възрастния наоколо, сър. Преживял съм цели осемдесет зими. Дядо ви беше честен човек. Баща ви, Хю Младши, приличаше на него. Помня и младите ви чичовци, Харолд и Едуард. Такива палави момчета, непрекъснато тичаха след момичетата в селото, а и те бяха щастливи, когато ги хващаха. — Той се засмя и поклати глава. — Бяха твърде млади, за да умрат, но майка ви постъпи добре, като избяга обратно при баща си след битката. О, имаше и такива, които я критикуваха, но тя запази рода на Стронгарм, така че да доживеят деня, когато Лангстън им е върнат. Вярно ли е това, което ми каза Елдън? Вярно ли е, че сте се върнали у дома, Хю Стронгарм?

— Да — потвърди Хю, силно развълнуван от думите на стария човек. — Връщам се като господар на Лангстън, по волята на нашия добър крал. Господ здраве да му дава! Но се казвам Хю Фокониер, заради превъзходните ловни птици, които отглеждам. Скоро ще летят и над Лангстън.

— А дамата? — попита Стария Албърт и погледна към Изабел. — Тя ще бъде ли отпратена?

— Ще ти се, нали, стари негоднико? — процеди през зъби Изабел.

— Дамата, по заповед на краля, трябва да стане моя съпруга — обясни Хю на събралите се селяни. — Както уважавате мен, така ще изисквам от вас да уважавате и моята лейди Изабел. Тя е управлявала тези земи честно през изминалите три години, грижила се е за вас и се е стремяла да не ви се случи нищо лошо.

— И изцеждала и последното пени, за да получи рентата си — обади се глас от тълпата.

— Нейно задължение е да събира рентата, а ваше да я плащате. Доколкото виждам, не сте страдали — отговори Хю. — Не забелязвам признаци на гладуване или болести. Като крепостни и свободни селяни, вие дължите тази рента на Лангстън. Страхувам се, че прекалено дълго сте били без господар. Сега отново имате. Рицарят, който е с мен, е Ролф де Брайърд. Той е новия управител на Лангстън. Почтен човек е и няма да се отнася лошо с вас, но и няма да ви позволи да лентяйствате. С мен също пристигна и свещеник, отец Бернар. Заедно ще построим църква. Дотогава литургиите ще се отслужват всяка сутрин при зазоряване в голямата зала. Той ще се погрижи и за тези от вас, които желаят да се оженят или да кръстят децата си, стига вие да го потърсите.

— Господ да ви поживи, ваша светлост! — изрече одобрително Стария Албърт.

— Господ да благослови всички тук — отвърна Хю Фокониер.

И тримата потеглиха отново, излязоха от селото и се отправиха по-нататък. Пред тях се откри полето, огряно от слабите зимни слънчеви лъчи. След тях беше реката, която се вливаше в морето.

— Забелязах лодки на брега — отбеляза Хю.

— Три или четири семейства изкарват прехраната си с риболов — поясни Бел. — Позволяваме им да продават рибата, която не можем

да изядем.

— А какво сеете?

— Пшеница и ръж. Овес, ечемик, малко хмел за бирата. Боб и грах. В зеленчуковата градина има също марули, моркови, лук и праз. Майка ми гледа и билки — както за готвене, така и за лекарства. Кухнята е от долната страна в крепостта. Градините са точно зад нея. Има също и доста голяма овощна градина с ябълки, малко праскови, сливи и круши. Имаме и череши — поясни Бел.

Хю видя, че стада овце и добитък пасяха по ливадите. Със сигурност имаше и домашни птици. Блатата гъмжаха от диви птици. Горите в съседство с полето, вероятно бяха пълни със сърни, зайци и друг дивеч. Имението бе хубаво, с всичко необходимо за оцеляване.

Посетиха и другите села, за да се запознаят с крепостните и свободните селяни, които живееха там. Посрещането им бе сърдечно, но никой не остана изненадан от пристигането им, мълвата очевидно ги бе изпреварила. Бел говореше малко, само когато се налагаше да отговаря на въпросите на Хю. Върнаха се в крепостта следобед и откриха, че Алет им бе приготвила хубаво, топло ядене. И когато се нахраниха, тя отново ги изненада.

— Сигурна съм, че не сте се къпали от няколко дни — каза тя. — Ако дойдете в банята, ще се погрижа за вас.

— Имате баня? — Хю остана доволен.

— Крепостта е малка за размерите на замък — отговори Алет, — но не ни липсват удобства. Двете отходни места се събират в един улей и се изтичат под земята към реката — каза тя гордо.

Банята бе още едно от чудесата. В нея бе разположено голямо каменно корито, с продълговата форма, в което можеше да се изпомпва студена вода. Имаше и малко огнище, за да се затопля водата точно зад коритото. Големият чайник, закачен над огъня, трябваше само леко да се наклони, за да се излее в коритото и водата в него да стане приятно топла. Друго, по-голямо огнище на противоположната стена, затопляше цялата стая. Имаше и маса с хавлии и други принадлежности за къпане. Алет им обясни, че като се вдигне запушалката на коритото, водата се оттича в улей и така се поддържа чисто.

Отец Бернар каза, че ще се окъпе след другите. Алет заведе Хю и Ролф до банята, като ги попита:

— Кой ще влезе пръв?

— Ще дам ред на моя гост — каза Хю и се поклони на Ролф.

— Не, милорд, вече не съм гост, а управител на Лангстън — бе вежливият отговор. — Трябва да дам преднина на моя господар. — И той също се поклони.

Хю се засмя.

— Няма повече да споря с теб, Ролф. Мечтая си да се изкъпя. — И той започна да се съблича, като подаваше дрехите си на приятната, по-възрастна жена, която прислужваше на лейди Алет.

— Това е Ида, моята слугиня — представи му я господарката на крепостта. — Влизайте в коритото, милорд, докато водата е топла.

— Изабел не помага ли при къпането на гостите, лейди? — попита Хю.

— Намирах я твърде млада за подобни задължения — отговори Алет.

— Трябва да се научи — каза Хю. — Накарайте Ида да доведе момичето, за да ви помага. Ще я отпратя, когато започне да се къпе Ролф. — Той влезе във водата и седна върху столчето.

— Доведи дъщеря ми — каза тихо Алет на прислужницата.

Ида се върна и съобщи:

— Тя каза, че няма да дойде.

Хю погледна към Ролф.

— Доведи моята дама — изрече само той.

Дочуха гневните писъци още преди вратата на банята да се отвори с ритник, за да може да влезе управителят на Лангстън със своята пленница. Изабел бе преметната небрежно върху рамото на Ролф и риташе бясно, удряше го с юмруци по гърба. Когато я сложи да стъпи на краката си, тя яростно го удари с всички сили.

— Как се осмеляваш да слагаш ръцете си върху мен, изрод такъв! — изпищя тя.

Като се засмя, Ролф предотврати втория ѝ удар.

— Аз го помолих да те донесе, моя прекрасна Бел — каза Хю. — Като моя съпруга, от теб ще се очаква да помагаш при къпането на почетните ни гости. Майка ти ми каза, че нямаш никакъв опит в това изкуство. Време е да се научиш. На масата има гъба от водорасли. Вземи я, натопи я в течния сапун и ми изтъркай гърба.

— Няма! — изсъска тя.

— Трябва да ме докосваш нежно, но силно — продължи той спокойно, като не обърна внимание на съпротивата ѝ.

Изабел скръсти ръце пред гърдите си и впери непокорен поглед в тила му.

— Нямах ли уши, саксонецо? Няма да те изкъпя! Това е смешен обичай и, освен това, докато е жива, майка ми е дамата на крепостта, не аз.

— Мадам, ти ще ме изкъпеш — каза той с по-суров тон.

— Не можете да ме накарате — отвърна тя самодоволно.

— Бел — намеси се умолително майка ѝ, — дамата на крепостта е съпругата на лорда. След като се омъжиш за Хю Фокониер, аз трябва да се оттегля, дъще, и ти ще поемеш тези задължения, не аз.

— Когато стана съпруга на моя лорд, ще го правя — натъртено отговори Бел, — но не и миг преди това, мадам. Разбира се, този съюз е все още съмнителен.

— Моята прекрасна Бел е свенлива — изрече Хю престорено сладниково. — Доставя ми удоволствие да я видя така хрисима и свита. Това я прави още по-чаровна. Ще наблюдаваш майка си, моя Бел, и ще се учиш от нея. Няма да искам да ме къпеш, докато не станем мъж и жена.

— Върви по дяволите! — процеди Изабел. — Няма да остана тук, за да те гледам как ти угаждат като на хленчещо бебе.

Тя се завъртя, но Ролф прегради пътя ѝ с мазна усмивка.

— Чухте инструкциите на господаря, лейди — каза той.

— Инструкциите на господаря? — Момичето го погледна гневно и го удари с всички сили между чатала.

— Оууу! — присви се Ролф, като подскочаше, а Изабел мина покрай него и излезе.

— Ох, лейди! — изрече Ида с неодобрение. — Момичето трябваше да бъде бито отдавна. Господ да се смили над вас, милорд Хю. Момичето със сигурност е обладано от зли демони.

— Сипете още топла вода, Ида — отговори ѝ Хю. — Започна да изстива. — После извърна глава и се усмихна на Алет. — Не се страхувайте, лейди, ще я укротя с времето — обеща ѝ.

— С животните е добра, милорд — каза Алет, а в сините ѝ очи се появиха сълзи, — но с хората е нетърпелива. — И без нито дума

повече, Алет изтърка гърба на господаря на Лангстън. Когато свърши, тя го изтри, като го уви в затоплена кърпа.

— Господарското крило е ваше сега, милорд. Изнесох днес нещата си. Ще спя с дъщеря си, докато ви стане съпруга, а след това, с ваше позволение, ще остана в нейната стая. Ида ще ви заведе и ще се погрижи да се настаните удобно. Отивайте бързо, за да не настинете.

Хю поиска да се противопостави, но не го направи. Жената бе постъпила правилно, защото господарската спалня сега по право му се полагаше. Тя щеше да се смути и дори леко да се обиди, ако ѝ бе отказал.

— Благодаря, мадам, за любезността ви — отговори Хю и излезе след Ида от банята, за да види новите си покои.

Сега Алет се обърна към Ролф де Брайърд.

— Хайде, милорд — каза му тя. — Не се бавете, защото и свещеникът трябва да се окъпе.

Ролф прикри стеснението си да се съблече пред нея, като бързо ѝ подаде дрехите си и се покатери в коритото, освободено от приятеля му. Намираше Алет за най-красивата жена, която някога бе виждал. Сега осъзна, че изпитва силно привличане към нея. Не бе сигурен какво да прави.

— На колко сте години? — попита той внезапно, като я изненада.

По бузите ѝ изби руменина и тя изпита облекчение, че той е с гръб към нея, за да не я види.

— На трийсет — отговори. — Бях четиринайсетгодишна, когато се омъжих за Робърт де Манвил. Родих Изабел на петнайсет. Защо питате?

— Аз съм на трийсет и две — отговори той.

Последва мълчание.

— Имате ли съпруга? — поинтересува се Алет след малко. Тя старателно търкаше късата му руса коса.

— Не. Не можех да си го позволя. Аз съм по-малкия син на трета съпруга — обясни той. — Ако по-големият ми брат не бе толкова щедър, никога нямаше да имам средства да стана рицар, но Ранулф, Бог да го благослови, винаги е имал слабост към мен.

— Добре е някой да те обича — съгласи се Алет. — Останах сираче на четири години и чичо ми се грижеше за мен. Беше суров човек, но поне се погрижи да ми намери съпруг.

— Обичахте ли Робърт де Манвил? — попита смело Ролф. Знаеше, че няма право да задава подобен въпрос, но трябваше да го разбере.

— Беше ми съпруг — отвърна тихо Алет. — Отдадох му своята вяност, чест, уважение. Той не искаше повече. Нуждаеше се от съпруга да отгледа синовете му и да роди други. За второто се провалих. — Тя изплакна косата му, изля върху него кана с топла вода и му подаде кърпа да изтрие лицето си. — Вече сте окъпан, милорд — каза тя и той се изправи, за да го изсушат. — Имате ли чисти дрехи, за да се преоблечете утре сутрин, или да накарам перачката да изпере тези сега?

— Имам и други дрехи — отговори ѝ той, докато тя уви плътно една затоплена кърпа около кръста му.

— Тогава отивайте в леглото, сър, преди да сте настинали — нареди му Алет и се усмихна мило.

— Лейди, благодаря за вниманието — изрече той и излезе от банята.

Алет изля част от водата в коритото и отиде да потърси свещеника, за да може и той да се изкъпе. След като провери дали камините в голямата зала са загасени, тя намери Ида и ѝ поръча да почисти банята, след като отец Бернар привърши с тоалета си.

— После ела при мен, Ида. Стаята на Бел ще бъде пренаселена, докато се омъжи за лорда, но можеш да вземеш леглото на колелца, а слугинята на дъщеря ми ще спи върху сламеника.

— Колкото по-скоро момичето се омъжи, толкова по-добре — каза Ида, а погледът ѝ бе неодобрителен. — Нуждае се от обуздаване и само съпругът ѝ ще може да я превъзпита. Господ да прости на лорд Робърт, че не позволи да я дисциплинираме като дете. Тя е като някое диво същество, милейди.

— По-добре се моли новият господар да не се ядоса и да помоли крал Хенри за друга съпруга — проплака Алет.

— Идете да си почивате, милейди — каза ѝ Ида, като я потупа по ръката. — Сигурна съм, че на сутринта нещата ще изглеждат по-добре. Вероятно лейди Изабел ще успее да се вразуми.

— Дано Господ и Пресветата му Майка да чуят молитвите ни — отвърна пламенно Алет.

## ГЛАВА 3

Лангстън бе малка крепост. В единия край на постройката бяха килерите за провизии. Господарските покои се намираха точно зад голямата зала. Те заемаха две трети от етаж. От залата се влизаше направо в стаята на Изабел. Бе отделена от останалите две спални за гости. Домашната прислуга спеше на тавана. Под голямата зала имаше огромно помещение за съхраняване на хранителни запаси, оръжие и други сухи неща, както и кухните.

Хю и Ролф узнаха, че в крепостта няма васал, нито организирана военна част. Вратарят бе стар, нямаше пазач, нито войници. Хю осъзна, че пристигането на двама рицари с техните оръженосци е било подтикнато от съдбата.

— Как щяхте да се защитите, ако ви бяха нападнали? — попита той Бел. — Лангстън е бил неподвижна мишена твърде дълго и само изолираното му местоположение ви е запазило. — Той бе почти ядосан.

— Кой ще ни атакува? — отвърна презрително Бел. — Освен това селата щяха да се съберат, ако имаше опасност.

— Крепостните ти селяни ще побегнат в горите и ще се скрият — изрече той кратко. — Съмнително е дори дали ще се сетят да вземат добитъка със себе си. Двете с майка ти можехте да сте убити или дори още по-лошо.

Ролф обиколи селата, за да попита кой би предпочел да стане войник, вместо да оре земята. Върна се с доста внушителна група помалки синове, готови и нетърпеливи да бъдат обучени за войни. Шестима малко по-възрастни мъже бяха включени към тях, но за да станат пазачи на крепостта. Престарелият вратар щеше да бъде заместен от внуците си. Всеки ден мъжете маршируваха във вътрешния двор под зоркото наблюдение на двамата оръженосци, Фалк и Джайлс, които също учеха подчинените си как да използват копие, пика и лък. Понякога при тях идваха Хю или Ролф и даваха нови предложения.

Като управител на Лангстън, сега задължението да ръководи имението бе на Ролф. Той щеше да се занимава с обичайните правни и финансови въпроси, да дава инструкции на крепостните и свободните селяни. В по-голямо имение, за различните задължения имаше отделни отговорници, които бяха подчинени на управителя, но Лангстън бе прекалено малък за такова разточителство. Засега Ролф предпочете да остави Алет да се занимава с прислугата в крепостта. За негова най-голяма изненада, Изабел се оказа изключително полезна. Книгите, до смъртта на предишния управител, бяха водени педантично точно. Очевидно е бил стриктен и внимателен човек.

Тъй като Бел не можеше нито да пише, нито да чете, тя бе запаметила всичко до най-малките подробности. Сега седеше търпеливо с Ролф няколко сутрини подред в голямата зала и му диктуваше цифрите от изминалите години, докато той ги вписваше в книгите.

— Паметта ѝ е безпогрешна — възхити се Ролф пред Хю, докато язدهа един следобед към най-отдалеченото село на Лангстън, за да проверят какъв ремонт бе необходимо да се направи преди пролетта. — Не се въздържах и попитах лейди Алет, защо дъщеря ѝ ми помага толкова много, когато очевидно негодува срещу присъствието ни. Милейди отговори, че дъщеря ѝ се чувства облекчена отново да има управител, който да поеме имението, защото предпочита отговорността за Лангстън да падне от крехките ѝ плещи. Мисля, че лейди Алет малко се преструва, защото Изабел обича земята си повече от всичко. Вероятно е истинско мъчение за нея да се откаже от властта си. Все пак не е глупава и трябва да е разбрала, че няма друг избор. Изабел приема отговорността с желание, когато ѝ се налага — продължи Ролф. — Похвално е за девойка да изпълнява така обязаностите си към семейството. Ако успееш да я укротиш, може и да ти стане добра съпруга.

— Била е добър администратор? — Хю попита приятеля си впечатлен от хвалебствията на Ролф.

— Да! Крепостните може да се оплакват и да твърдят, че се радват да имат господар отново, но това е, само защото са негодували да ги управлява жена. Държала се е с тях строго като мъж. Следяла е данъците да се плащат редовно, земята да се обработи и ожъне навреме, да се вземе висока цена на пазара. Не е допуснала в селата да

настъпи разложение, нито браконьерите да изстребят твърде много дивеч в горите. Да, лейди Изабел се е грижила много добре за Лангстън, докато господарят е отсъствал.

Хю Фокониер остана доволен от думите на приятеля си. Щеше да дойде време, и то не далечно, когато кралят щеше да ги призове на война. Хареса му да узнае, че Изабел ще се справи в тяхно отсъствие.

Всичко вървеше гладко, с изключение на ухажването му. Бел си оставаше яростно враждебна. Като че ли нямаше начин да се доближи до нея с нежност. Забеляза обаче, че Ролф събираше смелост да се сближи с овдовялата лейди Алет. Не бе споменал нищо за чувствата си, но Хю не бе сляп. Интересите на приятеля му не бяха останали скрити. Трябваше да построи къща във вътрешния двор на крепостта за своя управител, помисли си той с усмивка.

Утрото на следващия ден бе мрачно и влажно. Цялата седмица бе много студено. Въпреки това Бел сложи наметалото си и изчезна от голямата зала след закуска. Хю я наблюдаваше, докато прекосяваше двора към хамбара. Влезе вътре и излезе след няколко минути, като носеше платнена торба. Озадачен, той реши да я проследи. Равнинната местност го улесняваше да не я губи от погледа си, като в същото време вървеше доста след нея, за да не привлече вниманието ѝ.

Изабел вървеше бързо по замръзналото поле. Земята под краката ѝ бе твърда. Нямаше вятър, бледото слънце се опитваше да проникне през забуленото небе, но не съвсем успешно. Бел видя реката пред себе си. Покрай бреговете ѝ се бе образувала тънка ивица лед. На утринната светлина високите, златисти тръстики приличаха на часовей на пост. На брега бе оставена една преобърната кола. Като стигна до нея, Бел седна и се загледа във водата. На няколко мили по-надолу започваше морето.

Хю спря, като наблюдаваше момичето, изпаднало в съзерцание. Никога не я бе виждал толкова спокойна.

Малко ято снежнобели гъски прелетя над реката и се спусна във водата близо до Изабел. Тя не помръдна дори, когато те доплуваха до брега и се събраха около краката на момичето. Бръкна в торбата и разпръсна житни зрънца. Птиците ядяха бързо, лакомо, и когато привършиха, се сгушиха до нея, като проточваха шии да бъдат

помилвани. Хю Фокониер бе смаян от гледката. Тогава, като че ли по недоловим сигнал, гъските забързаха обратно към водата с много шум и пляскане на криле. Той се учуди, но след това зърна два огромни бели лебеда да се появяват от тръстиките. „Толкова са тромави на сушата“ — помисли си мъжът.

Изабел стана, бръкна в торбата и разпиля зърна и за лебедите. Когато се притиснаха към нея, Хю се разтревожи, защото лебедите бяха известни с лошия си нрав и можеха да хапят наистина жестоко. Бел обаче продължи да стои, без да се плаши. Лебедите очевидно ѝ бяха стари приятели. Хю разбра какво търпение бе необходимо, за да се спечели доверието на тези същества, защото той самият бе отглеждал, опитомявал и дресирал ястреби и соколи през целия си живот. От самото начало бе усетил, че Изабел е подобно същество. Сега, докато наблюдаваше гъските и лебедите, той осъзна, че щом дивите птици ядяха от ръката ѝ, въпреки упоритостта ѝ и избухливия ѝ нрав, у момичето, определено му за съпруга, имаше много доброта. Бе видял достатъчно. Обърна се и тръгна по най-незабележимата пътека обратно към крепостта.

— Дали ще завали сняг? — учуди се Алет вечерта, когато се бяха събрали в голямата зала.

— До сутринта — отговори Бел на майка си. — Влагата почти се виждаше във въздуха. От няколко дни е доста студено, а и цял ден нямаше вятър, мадам. Прибраха животните от полето. Видях ги да ги карат, като се прибирах днес следобед. Крепостните познават какво ще бъде времето почти така добре, като мен.

— Дълбоки ли са снеговете тук през зимата, Бел? — попита Хю.

— Обикновено са леки, но понякога падат изобилни валежи — отговори тя. — Защо ме проследихте днес, милорд?

— Видяла си ме? — Хю бе изненадан. Бе внимавал.

— Първо ви чух. Вие сте едър човек и се движите шумно. После ви видях — поясни тя — с ъгълчето на окото, докато хранех птиците си.

— Искях да видя къде отиваш — каза той откровено.

— Да не сте си помислили, че отивам на среща с таен любовник? — попита тя с лека обида в гласа. — Не обичам да ме шпионират.

— Не съм си и помислил, че имаш любовник — каза той тихо.

— Какво? Нима не съм достатъчно привлекателна? — Тонът ѝ бе още по-остър.

— Не, но чувството ти за чест е много по-силно от страстта, която може да изпитваш — каза ѝ Хю. — По време на краткото ни познанство останах с впечатлението, че не вдигах лесно полата си, моя Бел.

За пръв път от деня, в който се запознаха, Бел му се усмихна. Без съмнение, отговорът му ѝ достави удоволствие. Тя не каза нищо повече по въпроса.

— Играеш ли шах? — попита той.

— Да, и съм много добра. И двамата ми братя не можеха да мебият, милорд. Може ли мъжката ви гордост да понесе мисълта да бъдете победен от жена?

— Донеси шахматната дъска, моя Бел — каза ѝ той с усмивка.

Масичката бе донесена, а фигурките — извадени от една гравирана кутия, за да бъдат подредени. Започнаха да играят — мълчаливо в началото, после се присмиваха един на друг, когато някой вземеше фигура на противника. Бел бързо победи, но Хю само се смееше, като поиска незабавен реванш, на което тя се съгласи с охота.

— Мислиш ли, че той напредва с нея? — Ролф попита тихо Алет, докато двамата седяха до огнището и посрбваха вино.

— Дъщеря ми е истинска загадка за мен — отвърна чистосърдечно Алет. — Признавам, че никога не съм я разбирала напълно. Наследила е смелия дух на баща си, не моя. Страхувам се, че това, което е добро за мъжа, не е добро за жената.

— Толкова си красива — изрече той внезапно, изненадан от собствената си смелост.

— Какво? — Не бе сигурна, че е чула правилно.

— Казах, че си толкова красива — повтори той по-уверено. — Никой никога ли не ти го е казвал, милейди Алет? — Тъмните очи на Ролф я изгледаха топло. — Аз съм от добро потекло — каза той, — въпреки че нямам право да ти говоря по този начин.

— Не зная дали имате или не — отговори Алет. — Никой никога не ме е наричал красива, въпреки че леля ми веднъж ми спомена, че съм доста хубавка.

— Съпругът ти не ти ли е казал колко си прекрасна? — Бе стъписан. Как е могъл Робърт де Манвил да погледне Алет и да не признае красотата ѝ, сладкото ѝ лице, нежния ѝ глас? В очите на Ролф тя бе олицетворение на истинско съвършенство.

— Робърт се ожени за мен, за да има деца. Обичаше да казва, че в тъмното всички котки си приличат. — Не, никога не е казал, че съм хубава, милорд.

— Лейди, имам единствено положението си, което дължа на любезността на приятеля ми Хю, но бих желал да ви ухажвам — каза Ролф на стъписаната жена. — Възрастни сме, нямаме роднинска връзка, не виждам никакви пречки, а вие?

— Милорд, ласкаете ме прекалено, но само ще си изгубите времето. Не възнамерявам да се омъжвам отново — изрече нежно Алет. Сърцето ѝ туптеше учестено, като че ли бе млада девойка с първия си ухажор. Робърт де Манвил никога не бе проявявал такава любезност към нея. Ролф де Брайърд искаше да я ухажва.

— Защо няма да се омъжите отново, лейди? — поинтересува се той.

— Като вдовица, милорд, имам много по-голяма лична свобода, отколкото като съпруга. Съпругата според мен има малко повече свобода от крепостния селянин. Дъщеря ми не проявява голямо уважение към мен. Струва ми се, че противопоставянето ѝ да вземе сър Хю за съпруг се дължи на факта, че е наблюдавала окаяната ми участ като съпруга на баща ѝ. Мъжът може да бие жена си, да я малтретира, открито да говори за любовницата си пред нея. И тя трябва да приеме всичко това, без да се оплаква. Никога не съм била по-щастлива през целия си живот от мига, когато съпругът ми замина на кръстоносен поход. Тъгувам за смъртта му, защото не съм безчувствена, но се радвам, че никога повече няма да се върне, за да ме нарани отново. Бе много по-добър с кучетата си, отколкото с мен.

— Аз не съм Робърт де Манвил, лейди — каза ѝ Ролф. — Ще ви глезя и ще ви обичам до края на дните си, ако някой ден ме приемете за съпруг. — И той пое ръката ѝ, вдигна я до устните си и я целуна. После я обърна и притисна пламенно устата си към китката ѝ, след това до дланта ѝ.

Тя потрепери и когато погледите им се кръстосаха, Алет бе почти объркана от страстния израз на кафявите му очи. Жената остана

безмълвна.

— Позволете ми да ви ухажвам — изрече той с тих, настойчив глас. — Позволете ми да ви покажа, че не всички мъже са жестоки и нелюбезни, сладка лейди. Когато ме опознаете, ако все още имате същото мнение, тогава ще се опитам да разбера, но моля ви, дайте ми шанс да ви докажа обратното.

— Вие сте толкова убедителен, сър — изрече тя, останала без дъх. Никога не се бе чувствала така преди. Робърт никога не я бе поглеждал с такива чувства в очите, нито ѝ бе говорил така. Когато я срещна за пръв път, той ѝ каза доста строго, че чичо ѝ му е дал разрешение да се ожени за нея. Никога не стана въпрос за любов. За ухажване. Той се бе съгласил да вземе това сираче с нищожната ѝ зестра за съпруга, а тя щеше да бъде майка на децата му в замяна. Беше просто сделка и нищо повече.

— Ще ми позволите ли да бъда вашия рицар, лейди? — попита нежно Ролф.

— Може би известно време — отговори му тя, най-после възвърнала способността си да говори. — Но, сър, не ви давам никакви обещания.

— Разбирам — отвърна Ролф, а сърцето му щеше да изхвъркне от гърдите. Щеше да докаже на Алет, че не всички мъже бяха жестоки и безсърдечни към дамите си. Постепенно щеше да ѝ покаже, че е достоен да ѝ бъде съпруг. Нима този звяр Робърт де Манвил не бе разбрал каква скъпоценност е Алет? Тогава е бил глупак!

Тя стана.

— Късно е, сър.

— Ще ви изпратя до стаята ви, милейди — отвърна той, застанал прав.

Залата се изпразни. Останаха само Хю и Изабел, наведени и дълбоко замислени над шахматната дъска. Тя бе спечелила първата игра, защото той бе подценил възможностите ѝ. Уважението ѝ към него започна да нараства неохотно, когато осъзна, че той не възнамерявала ѝ позволи да го победи втори път.

Хю Фокониер не приличаше на никой друг, когото познаваше. Бе обичала баща си, който ѝ прощаваше всичко, но бе прикривала страха си от него. Никога не бе сигурна дали жестокостта, с която се отнасяше към майка ѝ, няма да се обърне и към нея някой ден. Бел тайничко се

питаеше, дали трябва да бъде смела, или да се поддаде на страха си, както Алет бе правила толкова често пред съпруга си. Робърт де Манвил бе мил с единствената си дъщеря, но и тя бе все още дете, когато замина. Сега се чувстваше облекчена, че няма да се върне никога.

Братята ѝ бяха съвсем друго нещо. Вилхелм, първородният, беше с десет години по-голям от нея. Въпреки че никога нямаше да го признае пред майка си, Алет бе права, когато каза, че е проявявал търпение към нея единствено заради желанието на баща им. Малкото пъти, когато бяха оставали сами, Вилхелм изпитваше огромно удоволствие да дразни природената си сестра, че неговата майка е от много по-благороден произход от нейната. А Бел знаеше, че майка ѝ е благородничка. Присмиваше ѝ се, че е по-едра от другите момичета на нейната възраст, когато идеалът за изисканите жени бе да са дребни.

— Ти си малко теле с рижа глава, което един ден ще се превърне в голяма крава с рижа глава — обичаше Вилхелм да ѝ повтаря. За щастие, когато порасна, той прекарваше повечето от времето си в Нормандия и това ѝ спестяваше заядливостта му. Бе особено доволна, че никога нямаше да се върне от кръстоносния поход и не бе оставил съпруга или законни наследници.

Ричард де Манвил, по-малкият от двамата, не бе така враждебен със сестра си. Шест години по-голям от нея, той бе прекарал повече време под грижите на лейди Алет от Вилхелм. Обикновено бе любезен с Изабел, но понякога, когато никой не ги виждаше, той се нахвърляше ядовито върху нея, обзет от ревност, че тя ще наследи Лангстън, а Вилхелм — Манвил. Нямаше достатъчно пари, за да го направят духовник и да му отредят важно положение. Ричард де Манвил трябваше сам да си пробие път като рицар. Трябваше сам да спечели своя престиж и състояние.

Тази съдба съвсем не му допадаше. Понякога в гнева си той щипеше малката си сестра там, където нямаше да се види. Тънките му пръсти изкусно оставяха синьо-черни следи по нея. Бел бързо се научи да се защитава от брат си, като дори го и риташе. Реакцията ѝ го забавляваше. Започваше да се смее толкова силно, че гневът му се стопяваше. Изабел можеше да си представи щастието на Ричард, когато брат му е загинал в битката, оставяйки Манвил на него.

И това бяха единствените мъже от нейната класа, които бе познавала, помисли си Бел. О, понякога минаваше някой благородник, търсейки подслон за през нощта, но те обикновено пристигаха късно и заминаваха рано, без да ѝ направят особено впечатление. Повече от четири години двете с майка ѝ бяха живели сами в Лангстън, като се изключи прислугата. Три от тези години, тя бе ръководила имението без ничия помощ. Бе много уплашена, когато старият управител почина, но ако не искаше да гладуват или крепостните селяни да въстанат и избягат, трябваше да поеме управлението и да бъде силна. Най-малката проява на слабост би довела до разоряването им. Докато мъжете, крепостни и свободни, осъзнаха, че тя е дамата на имението в действителност, както и по право, щяха да се опитват да ѝ се противопоставят.

Всеки ден излизаше навън, независимо от времето. Упражняваше властта си, наблюдаваше всичко зорко. Бързо научи това, което не знаеше за обработването на земята, сеитбата и жътвата, от жените в имението, които, за да се противопоставят на мъжете си, искаха тя да успее. Бел дори се научи сама да подрязва плодните дръвчета. Не се страхуваше да скочи от коня и да помогне за прибирането на кокошките в курника при внезапна буря. Ръководеше справедливо, правеше се, че не забелязва, ако някой понякога убиеше заек в гората, за да нахрани семейството си; нареждаше да се обеси браконьерът, който бе предупреден веднъж и втори път бъдеше заловен да убива сърна, като се опитва да я продаде на селяните и да задържи печалбата за себе си. Семейството на незаконния ловец безмилостно бе прокуждано от пределите на имението, защото Изабел знаеше, че ако им позволи да останат, ще си има само неприятности. Хората в Лангстън я уважаваха, макар и да не я харесваха. „Ако бях мъж — мислеше си горчиво Изабел, — постъпките ми нямаше да се считат за необичайни.“

Сега трябваше да преодолее нов проблем: Хю Фокониер, рицар. Наследник на последния саксонски феодал в Лангстън. Изпратен от краля, за когото дори не бе чувала, за да вземе не само земите ѝ, но и нея самата. Защо, питаше се Изабел, докато обмисляше следващия си ход, наведена над шахматната дъска, защо никога не се бе замисляла над възможността да има съпруг? Баща ѝ не бе обсъждал този въпрос, макар че, ако не бе заминал, вероятно досега да я бе сгодил и омъжил.

Някак си, през тези години, бе свикнала да бъде господарка сама на себе си и това ѝ харесваше. Не искаше да предаде властта си на съпруг. Лангстън бе неин! Тя премести офицера и веднага осъзна, че направи погрешен ход.

— Шах — каза тихо Хю, като взе офицера. — Защо направи такъв глупав ход?

— Разсеях се — отговори тя откровено. — Мислех си за нещо друго, милорд. Спечелихте тази игра честно. — Тя дори леко му се усмихна.

— За какво си мислеше? — попита я той.

— За вас — изрече тя, като го изненада.

— За мен? — Русите вежди над сините му очи се повдигнаха въпросително.

— Зная, че не сте виновен, милорд, но не мисля, че е честно кралят да ми отнеме Лангстън — каза Изабел. — Зная, че съм само една жена, но запазих земите си мирни и процъфтяващи.

— Какво щеше да правиш, ако бе избухнала война? — попита той тихо. — Как щеше да защитиш Лангстън от нападение? Как щеше да изпълниш задължението си към своя крал да му изпратиш войници за защита? Ти сама не можеш да отидеш на война заради господаря, нито можеш да обучиш войници. И кой е твоя господар, Бел? На кого ще дадеш клетва за вярност: на крал Хенри или на херцог Робърт? Ами ако брат ти поиска тези земи за себе си? Какво ще направиш?

— Ще има ли война? — попита тя.

— Вероятно през пролетта или през лятото. Крал Хенри ще победи, разбира се, но Лангстън е твърде близо до морето. Ако брат ти, верен поданик на херцога, пристигне тук и ви завари сами с лейди Алет, със сигурност ще отнеме тези земи в името на херцога. Кралят няма да го допусне, моя Бел. Не си малко глупаво момиче, което не разбира това, което му обяснявам. Ти си смела и интелигентна. Никога не съм предполагал, че ще използвам тези думи за жена, но те ти подходат. Лангстън трябва да има господар да го защитава и ти трябва да имаш съпруг, освен ако, разбира се, не предпочиташ да станеш монахиня. Ако е така, няма да заставам на пътя ти. Ще те настаня в манастира, който си избереш. Тогава майка ти може да се върне в Нормандия в имението Манвил. Може би на брат ти няма да

му се понрави, но няма да има право да откаже на вдовицата на баща си подслон и храна.

Изабел се изправи, отиде до извития прозорец и се загледа в тъмнината.

— Заваля сняг — каза тя, като забеляза танцуващите снежинки навън. Дочу изскърцването на стол и стъпките му, които спряха зад нея, и тогава ръцете му се плъзнаха върху тънкия ѝ кръст. Тя замръзна.

— Защо се страхуваш да се омъжиш за мен? — попита той тихо.

— Не е заради вас, милорд — каза му тя. Усещаше топлия му дъх на тила си. — Не се страхувам от нито един мъж. Нямам и склонност към религиозен живот. Просто искам да бъда свободна. Нито една омъжена жена не е свободна. Може да ме биете без причина или да ме прогоните неоснователно, без да имам никаква защита. Английският закон и законът на църквата са на ваша страна. Баща ми не е бил груб с мен, но никога не се държеше добре с майка ми. По-скоро бих останала неомъжена, отколкото да водя живот като нейния. О, може да ми обещаете, че няма да се държите така. Вероятно дори ще си го мислите, докато ми го казвате, но накрая ще стане същото и с мен, както беше с майка — заключи Бел.

— Майка ми починала наскоро след раждането ми, а баща ми при Хейстингс, както знаеш — започна той. — Отгледан съм от баба си и дядо си. Никога, през целия си живот не съм видял Седрик Мерлинсоун да вдигне ръка срещу съпругата си, лейди Ема. Баба ми имаше избухлив нрав като теб, моя Бел, но дори изблиците ѝ не можеха да ядосат до такава степен дядо, че да я удари. Много мъже биха го направили, зная това, но не и дядо ми.

Дядо и баба живеят като равностойни партньори, както крал Вилхелм и добрата кралица Матилда, Бог да даде покой на душите им. Именно такъв брак ти предлагам, Изабел. Няма да бъдеш моя слугиня. Ще ми бъдеш другар. Ще бъдеш майка на децата ми. Ако трябва да отида на война заради краля, ще бъдеш мой заместник тук, в Лангстън. Не зная по какъв друг начин да те уверя, освен да ти кажа всичко това. И двамата нямаме избор. Кралят е наредил да се оженим. Положил съм клетва за вярност пред Хенри Боклерк и ще се подчиня на заповедите му. Зная, че си почтена жена. Можеш ли да постъпиш по друг начин?

— Ще напишете ли всичко това, милорд? — попита Бел.

— Ще ме дадеш ли под съд тогава, малката ми? — Хю наистина се забавляваше. — Освен това не можеш да четеш и няма да знаеш дали написаното е вярно.

— Имам ви доверие, че ще бъде точно, милорд — отвърна тя.

— Ще ми се довериш, Бел? Защо?

— Защото не приличате на баща ми, нито на братята ми — изрече простичко тя.

Това бе най-шокиращата клетва за вярност, която някога му бе давана. Да отхвърли доверието ѝ, щеше да е неразумно.

— Ще накарам отец Бернар да запише това, което ти ще му продиктуваш, моя Бел, и аз ще се подпиша пред теб. В замяна искам и ти да направиш нещо за мен. Искам да се научиш да четеш и пишеш. Така ще станеш много по-добра дама на имението. Ще ми обещаеш ли? — Той я завъртя така, че да я погледне в лицето.

— Кой ще ме учи, милорд? — учуди се момичето.

— Отец Бернар. Ще се научиш ли?

— Да, милорд, и то с удоволствие, но ще ме научи ли и да смятам? — Тя го изгледа нетърпеливо. — Ако вие с Ролф де Брайърд заминете и ме оставите да отговарям за всичко, трябва да съм сигурна, че книгите ще се водят правилно, че няма да ни мамат.

Той кимна, като си мислеше, че тя има най-прекрасните очи, които бе виждал. Не бяха сини като на майка ѝ, а загадъчно зеленикаво златисти. Не успя да се въздържи и докосна с устни нейните.

Тя се отдръпна назад с потъмнели очи, ядосана и озадачена.

— Защо направихте това, милорд? — попита тя.

— Просто скрепих сделката ни с целувка, моя Бел — изрече той сериозно.

— Това винаги ли се прави?

— Никога ли не си целувана досега? — отговори той на въпроса с въпрос, като предварително знаеше отговора.

— Кой би могъл да ме целува, сър, и защо ще иска да го прави? — каза раздразнено Изабел. — Не съм лекомислено крепостно момиче, нетърпеливо да се повъргаля из гората. Един-единствен път съм видяла баща ми да целува майка ми, когато замина на кръстоносния поход с херцог Робърт.

— Целуването е хубаво нещо — каза Хю, като се усмихна бегло. — Дядо ми обичаше да целува баба, когато тя най-малко очакваше. Ще

се опознаем по-добре, ако се целуваме редовно, моя Бел.

— Подигравате ми се — изрече тя. — Не обичам да ми се присмиват, милорд. Не виждам никаква ползва от мляскането на устните.

Хю се засмя.

— Твърде си млада и невинна, моя Бел — отбеляза той нежно. — С времето ще ти покажа как умелите целувки водят до съвсем полезно завършване. Освен това на омъжените двойки им е позволено да се целуват, където поискат и колкото често поискат.

— Ние не сме женени — каза тя троснато, но после престана да диша, когато той я придърпа силно към себе си.

— Ще се оженим, и то скоро, моя Бел — отвърна той. Свободната му ръка подпря главата ѝ отзад. — Затвори очи. По-хубаво е, когато си с притворени очи, скъпа.

Защо ли се подчиняваше на такава глупава молба? Изабел не знаеше, но миглите ѝ се допряха до лицето ѝ. Устните му се долепиха до нейните, притисна я силно и тогава по гърба ѝ полазиха тръпки от удоволствие. Бе удивена и се отдръпна от него стъписана.

— Какво има? — попита Хю.

— Изпитах... — Тя се замисли за момент. — Удоволствие — реши най-после тя. — Да. Целувката ви ми достави удоволствие, милорд.

— Тогава значи съм успял, моя Бел. Целувката трябва да бъде приятна.

— И какво следва след целувката? — попита тя.

— Изкуството да се целуваш, е много повече от това, което току-що изпита — обясни той, като милваше нежно с пръст носа ѝ. — След време ще открием всичко заедно, но сега мисля, че трябва да си лягаш, моя Бел. Майка ти ще се чуди къде си отишла, а аз не искам да я плаша. — И той я пусна.

За миг Изабел не бе сигурна, че ще може да ходи, но му се поклони вежливо, обърна се и прекоси голямата зала до вратата към стаята си.

Спалнята ѝ бе тъмна. Тя внимателно си проправи път между сламеника и подвижното легло, където нейната прислужница Агнета, и тази на майка ѝ, Ида, спяха дълбоко. Тъй като майка ѝ се бе изнесла от господарската част, Бел бе принудена да спи с нея на едно легло.

Нямаше абсолютно никакво уединение. Може би все пак щеше да си заслужава да се омъжи за Хю Фокониер, за да се настани в господарската спалня, която със сигурност бе много по-голяма от нейната. Седна на леглото и събу меките си обувки, които носеше в къщата. Изправи се, развърза колана си и го остави на едно столче до леглото. След това свали туниката и полата си, сложи ги върху колана и се мушна в леглото до майка си.

— Ще се омъжа за него — каза тя тихо на по-възрастната жена, като усети, че все още не е заспала.

— Защо? — попита Алет с любопитство. — Да не те е бил на шах и е заслужил уважението ти, Изабел?

— Спечелих първата игра, а той втората. Говорихме си. Той няма да е като баща ми, мадам. Съгласи се да подпише един документ. Искане да се науча да чета и да пиша. Свещеникът ще се погрижи за това — разказа ѝ момичето. — В края на краищата, както и сама казахте, нямам друг избор. Кралят е наредил, Хю Фокониер е човек на краля. Нима мога да покажа по-малко вяност?

Алет почувства как напрежението в тялото ѝ я напуска.

— Кога? — попита дъщеря си. — Той каза ли кога ще отпразнуваме сватбата?

Изабел присви рамене в тъмнината.

— Нека той да реши, мадам. За мен няма значение. — И тя се обърна на една страна, с което подсказа на майка си, че разговорът им е приключил.

По-възрастната жена почувства облекчение. Чудеше се, какво ли бе накарало Изабел да престане да се противопоставя на кралската заповед. „Той се съгласи да подпише документ.“ Какво ли означаваше това? Какво общо можеше да има някакъв документ, за да убеди неуправляемата ѝ дъщеря да се подчини? Пресвета Богородице! Трябваше да поговори с Изабел за... за... онова. Можеше ли да допусне дъщеря ѝ да се омъжи, без да има поне малка представа за това, което ѝ предстои? За това, което се очакваше от нея?

Алет си припомни своята първа брачна нощ и потрепери. Робърт де Манвил бе напълно непознат; съсед на чичо ѝ. Може би го бе виждала едва няколко пъти през живота си. Бе достатъчно възрастен, за да ѝ е баща, и имаше хубава, горда жена, на която завиждаха всички благородници в радиус от двайсет мили. Един ден чичо ѝ съвсем

случайно спомена, че бедният сър Робърт овдовял внезапно. Няколко месеца по-късно чичо й съобщи, че съседът им се нуждаел от нова съпруга. Бил готов да вземе Алет въпреки малката й зестра.

— Но защо мен, чичо Хубърт? — бе попитала невинно. — Сър Робърт би могъл да си намери жена с по-добро име от Алет Д'Омонт.

— Така е — съгласи се чичо й. — Но той иска съпруга веднага. Тези негови палави синове се нуждаят от майка. Сър Робърт би желал и други деца, защото лейди Сибил бе с крехко здраве в продължение на години. Ти си хубаво, здраво момиче, Алет. Ще му подхождаш.

Нямаше какво повече да се каже. Не й бе останал никакъв избор. Не знаеше обаче, че никое друго семейство не би позволило на една от дъщерите си да се омъжи за Робърт де Манвил. Имаше сприхав нрав. Бе обожавал покойната си съпруга. Нито една жена след Сибил де Манвил нямаше да го задоволи, дори да бе най-красивата девойка и най-богатата наследница. За Хубърт Д'Омонт това обаче бе шанс да сроди своето семейство с по-добро. Дори би дал на Де Манвил собствената си неомъжена дъщеря, но бе само на десет години, не бе достатъчно зряла нито да бъде обядвана, нито да ражда деца. Разполагаше единствено с племенницата си. И с радост я пожертва заради амбициите си.

Преди да я отведат пред свещеника, за да извърши бракосъчетанието, при нея бе отишла леля й Елиза.

— Искан да ти разкрия някои неща, как да удовлетвориш своя господар в леглото — започна тя, — но сър Робърт ми забрани. Сам щял да те научи. Чичо ти се съгласи с него, но мисля, че и двамата не са прави. Все пак, ако ти кажа нещо, сър Робърт може да разбере и да не му се понрави. Тогава чичо ти ще ме набие, Алет. Чуй само това, детето ми. Подчинявай се на съпруга си във всичко. Не му се противопоставяй. Той е суров човек и ако имах право на избор, малката ми, никога нямаше да те дам на него.

С тези доста тревожни думи, звучащи в главата й, Алет Д'Омонт се омъжи за Робърт де Манвил. Знаеше, че чичо й бе направил дългове, за да плати пиршеството, което последва. Когато всичко завърши, тя се качи пред съпруга си на големия му боен кон, за да прекосят полето и да стигнат до неговата къща. И при това пътуване й бе дадено да разбере какво я очаква. Като пришпорваше коня си с жилестите си бедра, Робърт де Манвил опипваше закръглените малки гърди на

треперещата си жена. Бе изпил доста вино, но не бе пьян. Едната му ръка се плъзна под полата ѝ.

— Пощипвали ли са те някога по малкото ти бижу, Алет? — попита той, като извъртя лицето ѝ, за да залепи влажна целувка върху устните ѝ.

Бе го изгледала с недоумение, нямаше представа за какво ѝ говори.

— Монсеньор? — И после се задъха, когато върхът на пръста му започна да търка едно особено чувствително място, което не подозираше, че реагира така. Започна да се извива, но той ѝ нареди през зъби да стои мирно. Беше ѝ невъзможно, макар и да се опитваше да му се подчини. Последва още по-голям шок. Робърт напъха дебелия си пръст в тялото ѝ. Ужасена, тя започна да хлипа, докато пръстът му навлизаше все по-навътре и изведнъж спря.

— Добре! — измърмори съпругът ѝ на себе си. — Непокътната си. Чичо ти не ме е излъгал. Не съм бил с жена, откакто почина моята Сибил, Алет. Толкова съм напращял през последните месеци, че няма да чакам нито миг повече, за да се задоволя. — Той спря големия си кон сред дърветата. — Сега прави точно каквото ти кажа, Алет — изрече той. — Вдигни полите си и възседни коня, както те поставих пред мен. — И когато тя му се подчини, той продължи. — Сега се наведи напред, малката ми, колкото можеш повече.

Тя го изпълни, но каза:

— Не мога да задържа гърба си наведен, монсеньор. Срам ме е, ако някой мине от тук.

— Бъди търпелива, малката ми — изрече той с почти успокояващ глас и прекара длани по млечнобялата плът, така сладко оголена. Като повдигна украсената си туника, той извади своята мъжка гордост. Беше голяма и твърда. Като се надигна леко на шпорите си, той придърпа момичето назад към себе си, сложил едната си ръка под стомаха ѝ, за да я задържи, а другата му ръка търсеше мястото, в което да постави възбуденото си оръжие.

Тя го почувства. Почувства го да напират там, където наскоро бе пръстът му, но каквото и да беше, то бе много по-голямо. Алет простена, изплашена, обзета от болки.

— Наранявате ме — ридаеше тя. — Моля ви, не ме наранявайте!

Пръстите му се забиха в нежните ѝ бедра. Отдръпна я отново напред и проникна в тялото ѝ с натиск. Тя изпищя. Втори път. Тя го умоляваше. И накрая, третия път, докато пищеше от болка, той изсъска:

— Млъкни, малка кучко. Болката ще премине, а виковете ти ми развалят удоволствието. — Помпаше я силно, докато накрая потрепери и въздъхна шумно. — Аххх! Да, това ще ме уталожи, докато стигнем до вкъщи, малката ми. Възнамерявам да те обладая няколко пъти тази нощ.

Дръпна полите ѝ надолу и я постави в предишното ѝ положение, като подкара отново коня си.

По лицето на Алет се стичаха безмълвно сълзи. Защо леля ѝ не я бе предупредила за този ужас? Мястото в тялото ѝ, в което той така брутално бе нахлул, я болеше страшно. Опита се да си възвърне спокойствието, защото скоро щяха да пристигнат в новия ѝ дом. Не искаше да смущава съпруга си. Като стигнаха, той слезе пръв от коня, после свали и нея, представи я на синовете си, на слугите. Алет поздрави всички учтиво, целуна заварените си синове, които я изгледаха неприятелски. Едва стоеше на краката си. Болеше я толкова силно, но премина гордо през голямата зала и остана, за да приеме тоста, вдигнат от приближените на Де Манвил. После я отведоха в стаята ѝ, където Ида вече я чакаше.

— Сама ще се оправя, Ида — каза тя тихо, като освободи слугинята, за да не открие срама ѝ. Алет бързо се съблече и остана покрусена, като забеляза кървави петна по долната си риза. Нима ѝ бе дошъл цикълът? Кръвта се бе стекла надолу по бедрата ѝ. Мястото, където той бе влизал в нея, бе така подуто. Преди обаче да успее да се измие, вратата на стаята се отвори и Робърт де Манвил се появи.

Като забеляза окървавената дреха и петната по краката ѝ, той се ухили доволно.

— Свършил съм добра работа, малката ми — каза той и започна да сваля дрехите си.

Часовете, които последваха, бяха истински ужас в паметта ѝ. Съпругът ѝ бе ненаситен. На зазоряване вече си мислеше, че е полумъртва. Тялото ѝ бе покрито с драскотини и синини. Всяка следваща нощ бе повторение на първата, докато не му съобщи, че очаква дете.

Изабел се роди единайсет месеца след женитбата им. Тогава живеяха в Лангстън и когато Алет се възстанови след раждането, съпругът ѝ, колкото и да се опитваше, не бе в състояние да прави с нея това, което бе правил преди. Вероятно Бог бе чул молитвите ѝ, припомни си Алет. След това обаче, той започна да я оскърбява повече, но тя бе готова по-скоро да понесе побоите му, отколкото отново да бъде изложена на похотта му. Това бе всичко, което знаеше за физическата близост между мъжете и жените. Как би могла да обясни на дъщеря си болката, унижението, ужаса на брачния акт? Изабел бе с достатъчно бунтарски дух. Ако знаеше какво я очаква, щеше да промени решението си. Тогава какво щеше да стане с тях двете? Не. Всяка жена трябва да изстрада похотта на мъжа. Изабел няма да направи изключение. Няма да ѝ казва нищо. Нищо!

## ГЛАВА 4

Беше все още тъмно в голямата зала в Лангстън, когато отец Бернар се приготвяше за литургията. Няколко млади крепостни момичета кладяха огъня в камините. Свещеникът тихо извади от кадифената му обвивка малкия кръст, който винаги носеше със себе си при подобни пътувания, и го постави на масата, изпълняваща ролята на олтар. Малкото момче, определено да му помага, сложи по един сребърен свещник от двете страни на кръста, като закрепил и свещи от чист восък и се усмихна доволно от насърчителното кимване на свещеника.

Толкова много неща трябва да се направят тук, помисли си отец Бернар, докато оглеждаше залата. Вече бе извършил няколко женитби и бе кръстил множество бебета. Дори бе изповядал двама души на смъртния им одър, улеснил преминаването им в задгробния свят, спазвайки обредите на църквата. Беше благословил и гробовете на споминалите се през последните няколко години, когато не бе имало духовник тук.

Хю бе обещал да построи църква и свещеникът знаеше, че младият мъж ще удържи обещанието си. Лангстън се нуждаеше от божи храм, а крепостта от параклис. И те всички се нуждаеха от свещеник. Искаше му се да остане от мига, в който зърна имението. Не бе необходим на краля. Беше един от многото капелани в двора, но единствен в Лангстън. Знаеше, че няма да живее охолно тук, но щеше да се чувства полезен. Щеше да поговори с Хю.

— Изглеждате мрачен, отче — изрече в същото време младият господар, като го стресна. — Всичко ли е наред?

Отец Бернар се обърна към Хю Фокониер.

— Вие се нуждаете от мен тук! — каза той на по-младия мъж, изричайки на глас мислите си.

— Желаете да останете в това малко имение? Ще бъда наистина щастлив, отец Бернар, но аз не съм велик феодал, нито има вероятност да стана — отвърна Хю. — И дали кралят ще позволи?

— Крал Хенри има дузина безименни свещеници като мен — продължи отец Бернар — и още две дузини, които се натискат да получат място в двора. Ако го помолите, милорд, убеден съм, че ще ме освободи от служба при него, за да мога да остана в Лангстън, където бих могъл да служа на Господ по-добре. За краля съм без значение.

— Разбира се, трябва да го попитаме — отвърна Хю, като се усмихна бавно. Това означаваше, че е негова работа. — Обещал съм на хората в Лангстън църква. Ще я построим заедно, добри отче. Може да живеете тук, в крепостта, или в отделна къща. Ще получавате десетък за църквата, както и стоки. Засега обаче не мога да ви обещаю нищо повече, освен храна и подслон, докато не се запозная по-добре със състоянието на владението ми.

Свещеникът кимна.

— Справедливо е, милорд. — Кимна одобрително.

Селяните от Лангстън вече се събираха в голямата зала за литургията. Появиха се и Ролф, Алет и Изабел, както и прислужниците им. Момчето, което помагаше на свещеника, запали свещите на пригодения олтар и службата започна. Когато завърши и свещеникът благослови паството си, Хю заговори, преди да са се разотишли и да се заловят с ежедневните си задължения.

— Добри отче, един момент, моля ви. Снощи лейди Изабел се съгласи да ми стане съпруга. Бих желал да извършите церемонията сега.

— Милорд! — Алет бе стъписана. — Това не е начина, по който трябва да се отпразнува подобно велико събитие. — Тя погледна към дъщеря си, както и всички останали в залата.

Изабел обаче бе вперила поглед в Хю Фокониер. Бе изненадана от постъпката му и все пак предизвикателството в тези замъглени сребристосини очи бе неустойимо. И едва доловимата усмивка, изкривила крайчеца на устните му, подсказваше, че той напълно го съзнава. Беше обаче леко обезпокояващо, че я изнудваше така ловко, така безмълвно. Би трябвало да избухне яростно, да ужаси всички присъстващи, но не го направи.

Със суетност, която не бе предполагала, че притежава, тя огледа одеждите си. Бе облякла яркозелена туника със златиста бродерия над тъмносинята пола. Туниката бе привързана с колан на талията ѝ. Буйната ѝ коса бе сплетена на една дълга плитка, както обикновено.

Трябваше ѝ само един миг да прецени външността си. Погледна отново към Хю и каза:

— Мисля, че идеята да се оженим сега е отлична, милорд, в началото на деня. Тогава ще можем да се захванем за работата си, без да я прекъсваме.

Хю не успя да въздържи усмивката си, протегна ръка и я придърпа близо до себе си.

— Чухте моята дама, добри отче. Да започваме, а паството да ни бъде свидетел. Освобождавам ги следобед от работа заради това събитие.

— Къде ми е документът? — попита внезапно Изабел.

— Ще накарам свещеника да го напише, след като получим брачната благословия, моя Бел. Вярваш ли на думата ми?

— Да, милорд — отговори момичето.

И пред стъписаната ѝ майка и останалите, Изабел от Лангстън бе свързана в брачен съюз с Хю Фокониер, както бе заповядал крал Хенри.

— Можете да целунете булката, милорд — обяви тържествено отец Бернар.

Тя очакваше, че той ще докосне леко устните ѝ, както бе направил предишната вечер. Вместо това обаче Хю я придърпа в обятията си, целуна я силно по устата, под одобрителните възклицания на присъстващите. Когато я остави да стъпи на краката си, изненадата ѝ бе очевидна.

— Сватбеният ти ден трябваше да бъде специален — сгълча Алет дъщеря си, когато седнаха да закусват. — Да се омъжиш след литургията, без никакво предупреждение! Нима наричаш това ядене пир? Хляб, сирене и вино? О, Изабел! Защо не му отказа, за да се направи както му е реда? Никой не би те обвинил.

— За мен няма значение — отговори Изабел. — Кралят е заповядал да се извърши тази женитба. Вие самата казахте, че нямам друг избор, освен да се подчиня. Щом моят господар е решил да се извърши церемонията тази сутрин, не виждам причина да се противопоставя.

Алет бе стъписана от поведението на дъщеря си, но Изабел винаги бе проявявала липса на уважение. Не би трябвало да се изненадва от подобно дръзко държане.

— И за кого щяхте да организирате тази сватба, мадам? — попита презрително дъщеря ѝ. — Единствените ни роднини са в Нормандия. Не познаваме съседите си, защото земята около нашата е собственост на феодал, който рядко се появява тук. Сватбата бе отпразнувана и наблюдавана от хората ни в Лангстън. Не ми липсва нищо повече.

— Сватбена торта — изрече слабо Алет. — Трябваше да има сватбена торта и музика. Няма да запазиш хубави спомени. Жената трябва да има хубави спомени от сватбения си ден.

— Вие имате ли? — попита Изабел майка си.

Алет пребледня, но отговори:

— Бях заобиколена от семейството си. Имаше вино и торта. После баща ти ме качи на коня си и потеглихме през полето към Манвил. Това бе моят сватбен ден. А ти какво ще запомниш? Прибързана, внезапна церемония след утринната литургия! И сирене! — Тя се разплака.

— Скъпа госпожо — прекъсна я Хю, защото бе дочул целия им разговор. — Зная, че се чувствате разочарована, но ще компенсираме този ден, когато се роди първото ни дете. Тогава ще направим голямо пиршество и ще поверя подготовката му на вас. — Той взе ръката ѝ и я целуна. — Не плачете сега.

Алет погледна Хю с влажните си очи и си помисли, че дъщеря ѝ все пак имаше късмет с този грозноват, но внимателен жених. Успя да се усмихне и издърпа ръката си.

— Много сте мил, господине.

— Пиршеството не е зле, мадам — каза Изабел, като направи опит да имитира любезността на съпруга си, дори да намираше майка си за глупава и слаба. — Хлябът все още е топъл, а и сиренето е прясно извадено тази сутрин.

— О, Бел! — изрече Алет с тон, с който се обръщаше единствено към дъщеря си.

Хю се изправи и се обърна към младата си съпруга.

— Бих желал да дойдеш с нас тази сутрин, моя Бел. Трябва да огледаме нивите за сеитбата напролет. Кой ни доставя рибата, която ни е необходима? Нашите хора не могат да ловят достатъчно, нали?

— Първо, отец Бернар трябва да напише документа ми — изрече Изабел. — После вие да го подпишете, мой съпруге.

— Дадено! — отговори Хю и поиска да донесат пергамент, перо и мастило на свещеника.

Трябваха няколко минути, за да намерят тези неща. Прислужниците почистиха масата, като прибраха останалия хляб и сирене в един кош, за да бъде разпределен между бедните, както бе обичаят в Лангстън. Най-после свещеникът се настани, пред него бе сложен пергамент и току-що подострено паче перо, потопено в мастило.

— Кажу ми какво искаш да запише, съпруго — обърна се лордът на Лангстън към нея.

Изабел се замисли за миг и после каза:

„Аз, Хю Фокониер, лорд на крепостта Лангстън...“

Отец Бернар пишеше бързо.

„... се заклевам в името на нашия господар, Христос, и Пресветата му Майка Мария, че ще се отнасям със своята съпруга Изабел от Лангстън с уважение и достойнство.“

Ръката на свещеника се забави, но след като не чу Хю да му нареди да спре, той продължи да пише под диктовката на Изабел.

„Няма да бия съпругата си, нито да я обиждам с груби думи.“

Алет де Манвил остана с отворена уста, шокирана от дързостта на дъщеря си. Очакваше новият ѝ зет да спре момичето, но той не го направи.

„В мое отсъствие, съпругата ми ще поеме управлението над Лангстън и хората му, защото я смятам за

равна.“

Алет извика тихо, като се отпусна в стола, с ръка на сърцето.

— Мили боже! — прошепна тя, а сърцето ѝ биеше учестено, тъй като тя очакваше оправдания гняв на Хю.

— Това е всичко, съпруге мой — изрече спокойно Изабел.

— Ролф и отец Бернар ще бъдат свидетели — изрече тихо Хю и се наведе да се подпише. После Хю нави пергамента и го подаде на Бел.

— Първият ти подарък. — Усмихна се мъжът. — Наистина държа на думата си, скъпа.

— Кога ще започна с уроците? — попита тя.

— Следобед — отговори той. — С твое разрешение, ще оставим домакинството в способните ръце на майка ти засега, моя лейди. Сутрин ще трябва да яздиш с нас, за да имаш представа от нещата в имението. Предполагам, че двамата с Ролф ще бъдем призовани в армията на краля през лятото. Ще трябва да управляваш Лангстън, докато ни няма.

Бил кимна.

— Ще отида да си взема наметалото — каза тя и излезе бързо.

— Докато сме навън, ще се погрижите нещата на съпругата ми да бъдат преместени в господарската стая, лейди! Не зная доколко е запозната с интимностите между мъжа и жената. Какво сте ѝ казвали?

— Нищо, милорд — отговори Алет. — Досега не е било необходимо, но до довечера ще я посъветвам да ви се подчинява във всичките ви желания, милорд.

Той зърна отвращението в очите ѝ. Очевидно не е била щастлива в леглото с покойния си съпруг. Добре, че не е казала нищо на Изабел, можеше да ѝ предаде страховете си.

— Не говорете с Изабел за това, лейди — каза той нежно. — Аз съм внимателен човек, няма да ѝ причиня болка.

Облекчението ѝ бе почти осезаемо. Тя му се поклони и се отдалечи бързо.

— Ще трябва да я ухажваш внимателно, Ролф — обърна се Хю към приятеля си.

Ролф де Брайърд въздъхна дълбоко.

— Тя е най-красивата жена, която някога съм виждал. Искам да се ожения за нея, Хю. Изненадан ли си? Ще позволиш ли? В края на краищата, сега ти си отговорен за нея.

— Би могъл да си вземеш по-млада — каза Хю. — Минава трийсетте и може да не е в състояние да ти роди деца.

— Няма значение — каза Ролф на приятеля си.

— Тогава, ако успееш да спечелиш благоволенieto й, нямам нищо против. Ти си равен по ранг на нея. Рицар. Управител на Лангстън. Все пак ще трябва да подходиш много внимателно. Подозирам, че лейди Алет не е била щастлива с Робърт де Манвил. Може да я е наранил, накарал я е да изпитва ужас от физическата близост.

Ролф де Брайърд кимна.

— Вече намекна за това, по-скоро с нещата, които премълчава, отколкото с това, което казва, че не го е обичала.

— Идва пролет — изрече Хю с лукава усмивка. — Женското сърце по-лесно се превзема през пролетта. Оставям те сам да се оправяш, защото аз ще си имам работа с Бел. — И той се подсмихна.

— Вие двамата като че ли сте стигнали до някакво разбирателство — отбеляза Ролф, а в топлите му кафяви очи проблеснаха пламъчета. — Сърцето ми почти щеше да изхвъркне от гърдите, когато поиска свещеникът да ви ожени, и тя не се разпищя от гняв. И какъв е този документ, който й позволи да продиктува? Нито един съд няма да признае подобно нещо. Както божият закон, така и английският дават пълни права на мъжа върху жената. Знаеш това, Хю.

— Да — съгласи се господарят на Лангстън, — но Изабел се нуждаеше от сигурността на този документ. Едва ли ще научи какъв е законът, защото няма да й се наложи, Ролф. Не съм звяр, който да е жесток със семейството си, какъвто очевидно е бил баща й.

— Имаш прекалено меко сърце — измънка Ролф.

— Само за моята Бел — каза Хю с лека усмивка. — Омагьосала ме е. Харесвам духа й. Искам децата ми да се родят от любов, както аз съм роден от моите родители, господ да даде мир на душите им.

— Милорд! — Изабел стоеше до вратата на голямата зала, като нетърпеливо почукваше с крак. — Идвате ли? Или възнамерявате да прекарате целия ден в приказки с управителя?

Двамата мъже се засмяха, взеха наметалата си от прислугата и тръгнаха с нея. Навън бе навалял пресен сняг, но Изабел им каза, че истинската буря ще се разрази по-късно следобеда. Обиколиха имението, Бел им показва кои ниви ще бъдат засети с ечемик, ръж, царевица и пшеница.

— Искаме всички — и крепостните, и свободните да ни работят по три дни в седмицата — обясни момичето. — Рядко се случва, след като нивите са засети, да се нуждаем от цялото им време. Баща ми винаги ги караше да работят, но аз открих, че се трудят по-добре за мен, ако ги освободя, когато свършат задълженията си, при условие, че са ги свършили добре. По време на жътва всички работим заедно, за да приберем реколтата, като се местим от една нива на друга. Позволявам на селяните да си съберат каквото е останало както от полето, така и от овощните градини.

— Била си добра икономка, моя Бел — каза Хю на съпругата си.

— Крепостниците ме ненавиждаха, защото съм дъщеря на нормандски феодал и защото съм жена, но и аз се държах твърдо с тях — довърши мрачно тя. — Не бих допуснала Лангстън да се разпадне!

„Странно е“ — помисли си Хю, докато язدهа заедно. Макар той да бе законният саксонски наследник на Лангстън, Изабел принадлежеше много повече на имението, отколкото той. В края на краищата, тя бе родена и отгледана тук. Чувството ѝ за чест и вяност го радваха. Надяваше се някой ден дядо му и баба му да изминат разстоянието от дома си на запад, за да се запознаят с нея. Някак си чувстваше, че щяха да одобрят тази непокорница, която му бе отредена за съпруга.

Снегът започна да се сипе силно, когато се върнаха в крепостта. През отворите за пушек на колибите се виеше дим, докато минаваха през селото. В това лошо време по улицата нямаше дори куче. Алет бе приготвила основното ядене за деня и ги чакаше. Имаше патица, еленов бут, зимни зеленчуци, твърдо сварени яйца, хляб, краве масло и сирене. На официалната маса се хранеха в сребърни чинии и пиеха виното си в сребърни бокали. Другите в залата използваха дървена посуда. След това на господарската маса бе поставена купа с ябълки и круши. Плодовете изглеждаха пресни и бяха свежи. Хю не се въздържа и отбеляза това.

— Когато ги оберем през октомври — обясни Алет, — потапям някои от тях във восък, за да ги запазя по-добре, после ги прибирам на сухо, хладно място. Сега, през февруари, плодовете имат вкус, като че ли са току-що откъснати от дървото.

— Много умно, милейди — каза бързо Ролф.

— Научила съм го от леля ми — отвърна тя.

Този следобед отец Бернар започна да учи Изабел на първите букви. Тя беше интелигентно момиче и бързо усвои азбуката. Алет седна над стана, за да запълни времето си, тъчеше гоблен вече повече от година. Хю и Ролф се заеха с проблемите на имението, а двамата им оръженосци събраха новите войници, които не бяха на пост, заведоха ги в оръжейната и им показаха как трябва да се грижат за оръжието си. Настъпи вечерта, навън бурята вилнееше и вятърът свистеше. Голямата зала се задими леко, защото една от камините не теглеше добре. Бе сервирана вечерята — хляб, сирене, студено месо и сушени плодове. Постепенно залата започна да се изпразва от прислугата, защото тук се стоеше само при особени случаи. Слугите спяха на тавана над залата, както и двамата оръженосци. Алет се приближи до дъщеря си:

— Накарах Ида и Агнета да ти приготвят банята. Ела и ще ти помогна, Изабел. Това е първата ти брачна нощ. Днес, докато бе навън, преместихме всичките ти неща в господарската стая, която отсега нататък ще делиш със съпруга си. Агнета може да продължи да спи при мен заедно с Ида, освен ако не искаш да е при теб — но не и тази вечер.

Изабел се изправи смълчана. Съвсем бе забравила за другата страна на женитбата. Колко глупаво от нейна страна да пренебрегне факта, че ще бъде в една стая с Хю Фокониер. Последва майка си в банята и позволи на трите жени да я окъпят. Докато влизаше в коритото, попита:

— Каква е тази миризма? Откога се обливам с парфюмирана вода?

Агнета се изкиска и бързо бе ударена от по-възрастната Ида.

— Това е лавандула, лейди. Младата булка трябва да ухае хубаво за съпруга си.

— Мъжете харесват тази воня? — Изабел я изгледа с подозрение.

— Ароматът няма да е толкова силен, след като изсъхнеш — отговори тихо Алет, — но мъжът предпочита жената да е

парфюмирана.

Без помощта на слугините, Изабел изтри кожата си с гъбата, после се оплакна и излезе от коритото, чиста и розова. Ида и Агнета внимателно я изсушиха и Алет подаде на дъщеря си чиста риза. Изабел я облече, а после разпусна плитката си. Тя подуши критично с носле.

— Все още усещам тази проклета лавандула, мадам — изсумтя тя.

— Това е свеж и приятен аромат — отговори Алет. После ѝ посочи малката врата в стената, която Бел преди никога не бе забелязвала. — Води към господарските покои, дъще. Не трябва да минаваш през голямата зала. — Алет целуна Изабел по челото. — Лека нощ, детето ми. Господ да ти даде спокойна почивка. — После отвори вратата и избута момичето през нея към съседната стая.

Бел се озова в стаята на господаря. Беше прекарвала малко време тук, защото когато баща ѝ живееше с тях, не допускаше никой друг, освен Алет, в стаята си. Щом баща ѝ замина, Алет предпочиташе голямата зала и се прибираше тук само вечер, за да спи. Имаше камина, тесните прозорци бяха плътно затворени и стаята бе приятно топла. Всъщност Изабел не си спомняше някога да се е чувствала толкова уютно в крепостта, чиито сиви каменни стени подхранваха влагата и студа. През лятото това бе предимство, но не и през зимата.

— Ела, Бел, седни при мен. — Дочу се гласът на Хю.

Тя подскочи. Досега не бе осъзнала, че и той е в стаята, но после го забеляза на стола с права облегалка, близо до огъня.

— За мен няма място да седна, милорд — отговори тя.

Видя го да протяга ръка под светлината на огъня.

— Ще се сместим двамата тук. Хайде — подкани я той.

Хю бе едър мъж, а и тя не бе дребна жена. Нямаше представа как ще се поберат на тесния дървен стол, но отиде до него. Той вдигна ръце и я придърпа в скута си. Тя замръзна шокирана, опита се да стане, но той я задържа.

— Не е ли приятно? — попита я мъжът. — Облегни глава на рамото ми, моя Бел. Така ще се чувстваш по-удобно.

Тя стоеше вдървено, едва дишаше.

— Какво правите, милорд? — попита тя нервно. Защо ли я държеше така?

— Опитвам се да прегърна хубавата си женичка — отговори Хю.

Не знаеше какво да му отговори и замълча.

— Страхуваш ли се, моя Бел? — попита я той нежно.

— Да се страхувам? — Младият ѝ глас потрепери, но тя все пак се опита да говори презрително. — Да се страхувам — от какво, милорд?

— От интимността между мъжа и съпругата му, може би? — Гласът му бе нежен, дори разбиращ. Това я подразни. Отнасяше се с нея като с дете, а тя не бе такава.

— Нямам никаква представа за тази интимност, милорд! — изсъска тя.

— Като благочестива девственица, би трябвало да е така — продължи той. — Затова се опитвам да те науча на тези неща, колкото мога по-внимателно. Това, което се случва между мъжа и жената в леглото, може да бъде изключително приятно и за двамата. Зная, че ще получа безкрайно удоволствие от сладкото ти тяло, моя Бел, но бих желал и ти да изпиташ не по-малко удоволствие от мен.

— Виждала съм животните да се чифтосват — измънка тихо тя.

— Ние не сме животни — каза той и придърпа главата ѝ към рамото си. — Ти си смело момиче, моя Бел, но всички девойки се страхуват малко от неизвестното. Довери ми се, скъпа. — Ръката му я милваше по главата. — Позволи ми да те водя. Ще бъда нежен, обещавам.

Не знаеше как да му отговори. Почувства се глуповато, което я ядоса, но точно в този миг той започна сръчно да развързва ризата ѝ. Тя сграбчи ръцете му, като се насили да не извика.

— Не, не, скъпа — сгълча я той ласкаво и отдръпна ръцете ѝ. Като завърши успешно задачата си, спусна меката ленена тъкан надолу, разголвайки Бел до кръста.

Изабел извика тихо, но в отговор той притисна устни към нейните. Момичето се отдръпна, сложи длани върху гърдите му.

— Моля ви, недейте! — прошепна тя. За най-голямо нейно унижение, очите ѝ се замъглиха, по бледата ѝ буза се търкулна една сълза.

Хю се наведе и улови сълзата с езика си. Очите му не се откъсваха от нейните.

Изабел потрепери силно, обзета от странни чувства, породени от постъпката му.

Хю забеляза страха в погледа ѝ. Придърпа я отново в обятията си.

— Не се страхувай от мен, скъпа — умоляваше я той. — Ти си моя съпруга и си толкова красива. Не мога да не те желая.

— Докато не ме целунахте в залата снощи — отговори тя, — никой друг мъж не се бе доближавал до мен. Мислех си, че целуването е глупаво, докато не ми показахте, че може и да е приятно. Какво желаете да ми направите сега, милорд? И то ли е така приятно?

Той въздъхна дълбоко.

— Ще те науча, моя Бел. Ще слея моето тяло с твоето в сладко единство. — Света Богородице! Нима някога преди е бил с девственица? Не си спомняше. Беше много по-сложно, отколкото предполагаше. Ако насилеше момичето, то щеше да се ужаси и никога нямаше да му го прости. Трябваше да бъде много търпелив. Никога преди не му се бе случвало да въздържа възбудата си. Предпазливо, той обхвана с ръце едната ѝ гърд.

— Ох, скъпа! — въздъхна.

Тя потрепери, но не каза нищо.

Гръдта ѝ бе сладка. Наподобяваше узряла, закръглена ябълка. Той си играеше с нея, като прекара палец по коприненото ѝ връхче, което настръхна мигновено от допира му. Започна да милва и другата ѝ гърд по същия начин.

— Малките ти цицки са най-красивите, които някога съм виждал, моя Бел. Ще ги целуна.

— Не още! — успя да изрече тя, като се извъртя леко в скута му, докато ръката му се плъзгаше надолу по тялото и смъкваше ризата ѝ все повече. Пръстите му галеха стегнатия ѝ стомах, спуснаха се още по-надолу и се заплетоха между бедрата ѝ. Изабел не можеше да си поеме дъх. Хю отново я побутна да седне. Очите му бяха премрежени, но гласът му — заповеднически, когато заговори.

— Сега, скъпа, искам да съблечеш и моята риза, както аз направих с твоята. Искам да почувствам ръцете ти върху себе си, Бел. — Погледът му бе настойчив.

Беше любопитна, но и съзнаваше, че единствената дреха, която носеше, бе ризата му. За разлика от нейната, която стигаше до глезените, неговата бе до средата на бедрата му. Тя го развърза неумело, като най-после свали ризата от раменете му и тя падна до

кръста му. Гърдите му бяха широки и гладки, плоските им върхове — изпъкнали и розови. Докосна го плахо, изненадана, че кожата му е мека като нейната.

— Приятно е — изрече той, като я насърчи с лека усмивка.

Изабел се изчерви свенливо, смутена, че не можеше да контролира ръцете си. Те не искаха да престанат да милват широките му гърди. Пръстите ѝ правеха малки кръгове върху кожата му, галеха го, милваха плътта му. Почувства топлината му с връхчетата на пръстите си. Сега той взе едната ѝ ръка. Вдигна я към устните си и бавно целуна първо вътрешната страна на китката ѝ, после дланта ѝ. Сребристосините му очи не се откъсваха нито за миг от нейните зеленикаво златисти. Дъхът ѝ като че ли спираше по средата на гърлото ѝ, но тя все пак успяваше да диша. Той задържа ръката ѝ до бузата си дълго преди да я пусне. Бел стеснително зарови глава в раменете му. Всичко бе така ново и доста страшничко, макар че тя по-скоро би умряла, отколкото да му го признае.

Люлееше я нежно, галейки косата ѝ. Развърза панделката, с която бе вързана плитката ѝ, и пръстите му ловко разплетоха червеникавозлатистите къдри, които се разпиляха свободно върху белите ѝ рамена.

— Какъв е този мирис, скъпа? Великолепен е! — Той събра косата ѝ на тила.

— Лавандула — отвърна шепнешком.

Той пое брадичката ѝ между палеца и показалеца си, обърна я към себе си, повдигна главата ѝ бавно, но силно. Всъщност досега никога не се бе вглеждал отблизо в нея. Лицето ѝ бе овално, брадичката — леко заострена, с малка трапчинка. Очите ѝ също бяха овални. Погледна го бързо, стъписано, после сведе очи, гъстите ѝ мигли докоснаха бледите ѝ бузи. Носът ѝ бе дълъг, тесен, типично нормандски, но това, което го плени, бяха устните ѝ. Пълни и сочни, създадени само за целувки. Снощи не бе успял да се въздържа. Не можеше да им устои и сега.

Притисна я в прегръдка и наведе глава, за да долепи уста до нейната. Сладкото, едва доловимо ухание на тялото ѝ достигна до сетивата му. За миг дори не бе сигурен кой кого прелъстяваше, бе обзет от толкова силно желание да я притежава.

Изабел потрепери, но този път не от студ, не и от страх. Голите ѝ гърди внезапно се притиснаха към голата му гръд.

И в най-смелите си мечти не си бе представяла, че съществува подобно усещане. С лека въздишка, тя протегна леко тялото си, като се съсредоточи върху целувката му, която ѝ се струваше не по-малко прекрасна. Нямахше значение, че той не е нормандския рицар от мечтите ѝ. Въпреки че никога преди появата на Хю не бе целувана, тя инстинктивно усещаше, че той е много добър в това изкуство. Бел успя някак си да сложи ръце около врата му и двамата се приближиха още повече един към друг. Той изстена и се отдръпна от нея.

— Ох, моя Бел, би могла да изкушиш и светец с тази твоя божествена уста. — Наклони я назад в скута си и прекара пръст по очертанията на устните ѝ. — Имам толкова много да те уча, скъпа — измънка той, а пламъкът в замъглените му сребристосини очи я накара да поруменее. После внимателно я сложи да стъпи на земята.

Изабел се изчерви от златисточервеникавата си коса, до върха на пръстите, когато ленената ѝ риза се свлече до глезените ѝ и разкри цялата ѝ голота. Когато и той се изправи и неговата одежда се свлече в нозете му, тя се изчерви още повече. Неспособна да се въздържи, тя впери очи в него. Въпреки че с дрехи изглеждаше малко тромав, без тях бе много добре сложен. Краката му бяха дълги, с едри кости и приятно закръглени. Имаше изключително хубави крака за мъж. Бяха покрити с лек рус мъх, много по-светъл от русата му коса. Космите между бедрата му бяха същите, почти безцветни. Те пламтяха като нахъдрени златисти конци и привличаха вниманието към мъжествеността му. Очите ѝ се разшириха при тази гледка и после с лек вик тя извърна глава.

— Никога не съм виждала гол мъж — обясни тя, въпреки че едва ли бе необходимо да го прави.

— Шокирана ли си? — попита той.

Тя поклати отрицателно глава.

— Мисля, че тялото ви... е хубаво — довърши. — О, това не е точната дума, но не знаей как да се изразя. Красиво също не подхожда, защото вие не сте красив, милорд. Освен това лицата са красиви, не телата.

Той се засмя тихо.

— Мисля, че ти цялата си прекрасна, моя Бел. — И Хю бавно хвана лицето ѝ отново и започна да я целува. Как го бе сполетяло подобно щастие да се сдобие с такова великолепно момиче за съпруга? Изабел бе разновидност на името Елизабет. Щеше да кръсти църквата, която бе обещал да построи, света Елизабет — от благодарност за красивата си съпруга.

От пламенните му целувки главата ѝ се замая. Като почувства слабост в краката си, тя леко извика. Хю я взе обятията си и потърси извивката на шията ѝ, която тя така невинно бе изпънала пред него. Горещата му влажна уста остави диря надолу по напрегнатото ѝ гърло. Зарови устни в извивката на раменете ѝ, като си мърмореше нещо тихо, и после продължи да я целува към гърдите. Ръцете му се плъзнаха към талията ѝ и я повдигнаха леко, така че гърдта ѝ да се допре до устните му, и той започна да си играе с език, с връхчето ѝ.

— О, Пресвета Майко, не мога да издържам повече! — извика неволно Изабел. Сигурно щеше да я помисли за страхливка и да я намрази.

Хю обаче я взе на ръце като бебе, прекоси стаята и я постави да легне върху леглото, като се настани до нея.

— Не се срамувай — каза ѝ тихо. — Всичко това ти е така непознато, Бел. Но много скоро ще го посрещаш с радост, а не със страх. Желанието ми да те притежавам, е неимоверно вече, но искам и ти да узнаеш какво е удоволствие. — И той започна нежно да милва тялото ѝ.

Когато сърцето ѝ престана да бие така силно и тя най-после успя да проговори, го попита:

— Ще се съвкупим ли, милорд? Не съм ви разкрила цялата истина. Веднъж брат ми Ричард се върна от Нормандия и го видях да прави това нещо с една от крепостните девойки. Той не знае, че съм го видяла. Беше в конюшните. Бях отишла да си взема коня. Докато го оседлавах, Ричард се появи с момичето. Не ме забелязаха. Притисна я към стената, повдигна полите ѝ, разхлаби дрехите ѝ и я облада. Шумът, който тя вдигаше ме изплаши, но когато той свърши с нея, я целуна бързо и като се смееха, двамата излязоха заедно. Не видях всъщност какво точно правеха. Дали ѝ е причинил болка? Виковете ѝ бяха ужасни, а сякаш изглеждаше доволна, когато Ричард свърши.

— Брат ти се е любил с момичето — съгласи се Хю, — но не ѝ е причинил болка. Виковете ѝ са били от задоволство, не от болка или страх.

— Дали и аз ще викам така? — учуди се високо Бел.

— Ако ти доставя удоволствие, да, моя Бел — прошепна той, като милваше ухото ѝ с пръст. После се наведе и духна силно в него, от което по гърба ѝ полазиха тръпки.

— Всъщност мисля, че сте порочен мъж, милорд — изрече тихо Бел. — И мене ли ще направите порочна?

— Много порочна — измърка той ласкаво. Легна на една страна, наведе се и започна да целува гърдите ѝ.

— Аххх! — въздъхна нервно Бел.

Устните му се разтвориха върху връхчето на гърдата ѝ и той го засмука.

— Оххх! — извика Бел, когато като че ли през цялото ѝ тяло преминаха изпепеляващи светкавици. Устните му се впираха настойчиво в плътта ѝ, като я запознаваха с неизвестното. Протегна ръка, за да го отдръпне от себе си, но вместо това пръстите ѝ се заплетоха в косата му и притиснаха главата му още по-близо към нея. Гърдите ѝ започнаха да я болят. Някъде между бедрата ѝ се появи странно пулсиране. Изабел изстена и внезапно другата му ръка започна да гали стомаха ѝ. Пръстите му като че ли знаеха откъде идва точно пулсирането, плъзнаха се, намериха мястото и го докоснаха, от което през цялото ѝ тяло премина такъв шок, за какъвто не бе и подозирала. Тя се изви нагоре, за да се докосне до него, като почти проплака от облекчение, въпреки че не би могла да каже защо. И тя самата не знаеше.

— Не се страхувай, скъпа — утеши я той нежно. — Трябва да те подготвя да ме приемеш в сладкото си, девствено тяло. — Това — и той помилва пулсиращата плът под пръстите си — е твоята перла за удоволствия. Ако я докосвам така... — и тя извика рязко — ще изпиташ приятни усещания, нали, моя мила?

— Дааа. О, милорд, толкова е приятно! Не спирайте, умолявам ви!

С усмивка, която тя не забеляза в мрака на стаята им, той нежно започна да си играе с нея. Усилията му бяха възнаградени от слабите ѝ стенания, които му подсказваха, че не си пилее времето напразно.

— Искам да ви задоволя — изрече внезапно Изабел, като се опита да седне, но той я събори обратно върху възглавниците.

— Не точно сега, скъпа — изрече той с плътен глас. Заглуши протеста ѝ с целувка и плъзна пръста си навътре в нея, като докосна девствената ѝ ципа. Бел извика, главата ѝ се отдръпна от неговата. Беше тясна, но щеше да се разшири, за да го приеме, той знаеше. Хвана ръката ѝ и я придърпа надолу към члена си.

Нежните ѝ пръсти го докоснаха целия, рязкото ѝ вдишване се дочу в тъмнината.

— Това е вашето желание? — попита тя с трепет. — Изглежда много голямо, милорд.

Топлината на тялото му бе възбуждаща. Сърцето ѝ започна да тупти учестено. Страхуваше се, но никога нямаше да си признае. Беше ѝ обещал удоволствие и не мислеше, че е лъжец. Освен това болката и пулсирането в собственото ѝ тяло нарастваха с всяка изминала минута. Интуитивно знаеше, че единствено сливането на телата им ще им даде удовлетворението, за което копнееха и двамата.

— Можете да ме имате, милорд — изрече тя. — Готова съм, но трябва да ми кажете какво желаете от мен, защото разбирате невежеството ми.

Толкова е смела, помисли си той с гордост. Долавяше ужасеното пулсиране на сърцето ѝ с ръката си, сложена върху гърдите ѝ. По-добре да доведе мистерията докрай, за да могат да прекарат по-приятно времето си, като си доставят взаимно удоволствие. Това, че не изпадна в истерия от любовната му игра, нито остана хладно безразлична, подсказваше, че има добро сърце.

— Разтвори краката си, моя мила — нареди ѝ той, като се намести между бедрата ѝ, когато тя му се подчини. Той внимателно се разположи, натисна се напред и проникна предпазливо в тялото ѝ, едновременно възбудено и уплашено. Топлината ѝ изгаряше плътта му.

Изабел се стегна при навлизането му. Почувства как тялото ѝ се разтваря като цвете, очевидно нетърпеливо да го приюти. Беше изплашена и в същото време развълнувана. Никога не се бе чувствала така, през целия си живот. Чувственият ритъм, който той започна между тях, накара сетивата ѝ да се обострят. Пръстите ѝ се впиха в раменете му насърчително.

— Моля ви! — проплака тя. — Моля ви!

В отговор на молбите ѝ той натисна силно, като настани мъжествеността си в нейното убежище. През стомаха и бедрата ѝ премина бърза болка, която я парализира за миг, и тя остана шокирана, без дъх. После болката изчезна. За своя най-голяма изненада, Бел започна да плаче силно и той се опита да я успокои, доколкото можеше, като изтриваше сълзите ѝ с целувки. Хю отново започна да се движи над нея, когато бе сигурен, че болката е отминала. Нахлуваше и излизаше, нахлуваше и излизаше, докато Изабел започна да стене от задоволство.

Болката бе внезапна и остра, но изчезна така бързо, както и се бе появила. Девойката се чудеше дали наистина се бе случило. Тогава той започна това невероятно движение, а тялото ѝ му отвърщаше със същото. Тя се носеше. Тя летеше. Беше чудесно! Тялото ѝ като че ли се подуваше, стопяваше се и когато всичко свърши, тя го умоляваше:

— Още, още, милорд!

Със смях от задоволство, той я придърпа в обятията си, като я целуна по главата.

— Да, скъпа, ще има още много, но първо малко почивка, за да възстановим силите си.

— Сега наистина съм ваша съпруга, Хю Фокониер — каза Изабел.

— Ти наистина си моя съпруга — съгласи се той. — Когато бурята отмине, ще изпратя оръженосеца си при краля, за да му го съобщи. Отец Бернар желае да остане в Лангстън. Ще ни е нужно позволението на краля. Ще бъдеш ли доволна да имаме свещеник в имението?

— Да, милорд. Каква полза има от църква без свещеник. — Тя се сгуши до него, доволна за пръв път в живота си. — Той ще ме научи да пиша и чета, за да мога да стана по-добра домакиня. Ще е тук, за да кръсти децата ни, когато се появят.

— Обичаш ли деца? — попита я Хю.

— Не зная, милорд — призна със смях Бел. — Никога не съм имала. Ако са обаче като братята ми, мисля, че не ги обичам.

— Ще бъдат като нас, моя Бел — изрече той нежно. — Един ден ще отидем на запад и ще се запознаеш с баба и дядо. Ще ти разкажат какъв съм бил като момче. Но първо ще замина сам, за да донеса

птиците си. Лангстън е хубаво място за отглеждане на ястреби. Можеш ли да ловуваш с ястреб?

— Никога не сме имали ловни птици — призна тя. — Ще ми подарите ли сокол-чучулигар, милорд? И ще ме научите как се ловува с него?

— Обещавам ти, скъпа. Ще имаш своя сокол.

— Вярвам ви, милорд — отговори Бел. — Досега удържахте на всичките си обещания. Струва ми се, че дори започвам да ви харесвам.

Хю придърпа със смях младата си булка в обятията си и започна да я целува страстно.

— И аз започвам да те харесвам, непокорнице — не й остана дължен той.

## ГЛАВА 5

Снежната буря продължи през цялата нощ и на другия ден. Хю и Изабел не се появиха от покоите си до обяд. Младоженката изглежда възторжена, а женихът доста доволен от себе си, отбеляза Ролф с усмивка. Хранеха се лакомо и говореха малко. Щом се наобядваха, двамата отново изчезнаха в стаята си, хванати за ръце. Голямата зала се изпразни, тъй като всеки се залови със следобедните си задължения. Алет седна до стана, а Ролф сложи сабята си върху коленете и започна да я лъска.

Внезапно Алет се разхлипа шумно, скрила лице в ръцете си, като ридаше.

— О, бедното ми дете — проплака тя. — Бедното ми дете!

Ролф остави сабята си и бързо отиде при нея.

— Лейди, какво ви тревожи? Не плачете, умолявам ви! — Той коленичи до нея, като се опита да изтрие сълзите ѝ с голямата си длан.

Алет се разплака още по-силно.

Като не знаеше какво друго да направи, Ролф сложи ръка върху раменете на жената, като я утешаваше с ласкави думи и нежно галеше русата ѝ коса.

— Не плачете, любима — молеше я той. — Не мога да понасям да ви гледам нещастна. Просто ми кажете какво ви е разтревожило. Ще направя всичко възможно да оправя нещата, Алет. — Той я държеше внимателно.

— Те не излязоха от стаята си до обяд — изхълца Алет. — След като се нахраниха, той отново я повлече към спалнята си. Бедната ми дъщеря! Сигурно се възползва от нея безмилостно. Не съм предполагала, че Хю Фокониер е толкова низък. Не мога да направя нищо, за да помогна на детето си. О, Изабел! Трябваше да те предупредя! Трябваше да те предупредя! — Алет погледна Ролф и сърцето му щеше да се пръсне от мъка, когато тя каза: — Никога няма да ми прости! И как би могла?

Ролф знаеше, че покойният съпруг на Алет не е бил особено внимателен мъж, но сега бе сигурен, че Робърт де Манвил е бил и брутален любовник, ужасил до смърт своята съпруга. Хю не беше такъв.

— Лейди — изрече рицарят с възможно най-благ тон, — дъщеря ви е щастлива жена, кълна ви се! Не я ли видяхте, когато се появи със своя лорд на обяд? Сияеше от задоволство. Хю е нежен мъж. Никога няма да злоупотреби с жена. Напълно грешите в своите предположения.

— Така ли? — Очите на Алет бяха тъжни, когато го погледнаха. — Защо тогава не станаха при зазоряване и да се заловят с обичайните си занимания? Защо я отвлеche обратно в стаята им, след като обядът привърши? — Тя потрепери от отвращение, осъзнавайки, че ръцете на Ролф бяха на раменете ѝ.

— Лейди Изабел нямаше вид да е малтретирана — изрече тихо Ролф, като забеляза смущението ѝ и отдръпна ръцете си. — Познавам Хю от дете. И двамата сме били за пръв път с една и съща жена, а после сме имали много приключения заедно. Той е страстен любовник. Жените винаги са се наслаждавали на ласките му. Вярвам, че е така и с дъщеря ви, лейди Алет. — Ролф продължи да коленичи до нея, където му бе много по-лесно да не откъсва поглед от нея.

Сините ѝ очи го изгледаха с недоверие.

— Да се наслаждават на това? — прошепна тя. — Как може една почтена жена да се наслаждава на похотта на мъжа?

— Мисля, че може, ако желанието е взаимно — отвърна Ролф. — Никога ли не сте изпитвали желание към мъж, лейди Алет? Нито веднъж?

— Бях четиринайсетгодишна — обясни откровено Алет, — когато се омъжих за Робърт де Манвил. Понеже останах малка сираче, живеях при леля и чичо, докато навърших десет години. После заедно с братовчедките ми бяхме затворени в местния манастир, докато ни бъдат уредени подходящи женитби. Единственият мъж, когото виждахме там, бе престарелият свещеник, който изслушваше изповедите ни и ни раздаваше благословия. Бях виждала няколко пъти Робърт де Манвил, защото ни беше съсед. Не ме е ухажвал. Беше ми напълно непознат, когато се оженихме. Никога не съм познавала друг

мъж, освен Робърт де Манвил. Срам ме е да призная, но никога не съм изпитвала нищо към него, с изключение на страх и омраза.

— Бил е жесток с вас — каза Ролф. Това бе заключение, не въпрос.

Алет се загледа в него с тъжните си очи. После за негова изненада тя продължи да разказва за ужасите, които бе изживяла през първата си брачна нощ и нощите, които следваха, докато не бе освободена от брачните си задължения, заради бременността си. А след това, когато Робърт де Манвил не можеше вече да прави любов с нея, я бе обвинявал за своя неуспех. Разказваше за жестокостта му, за побоите, които бе понесла. И изтощена, Алет замълча отново.

След доста време Ролф заговори.

— Ако бяхте моя съпруга, Алет, щях да се отнасям към вас с уважение и да ви използвам нежно. Щях да ви науча да пеете от радост, като ви докосна. Никога няма да се страхувате отново, ако сте моя. — Бе шокиран от признанието ѝ. Много мъже от неговото поколение се държаха грубо с по-слабия пол, но нито той, нито Хю някога бяха проявявали жестокост към дамите. Да се отнеме девствеността на девойка, насилена върху гърба на коня, бе ужасно. Искаше шанс да докаже на Алет, че не всички мъже са грубияни, че страстта може да бъде и сладка.

— Никога няма да се омъжа отново, дори кралят да ми заповяда — изрече с мрачна решителност Алет. — По-скоро бих умряла, отколкото да се оставя на милостта на друг мъж.

— Но сега Хю Фокониер е лорд на Лангстън — напомни ѝ Ролф. — Вие вече сте под неговото командване, лейди Алет.

— Той няма да ме безпокои, ако поддържам добре къщата му, Ролф де Брайърд, нито ще бъда принудена да задоволявам низките му желання. Уви, моята бедна Изабел обаче трябва да го прави.

Изведнъж тя осъзна колко близо е до нея. Алет порумения нервно и като забеляза това, Ролф се изправи.

— Хю никога няма да ви отпрати, лейди — каза ѝ Ролф, — но вие няма да имате подходящото място в тази къща, след като дъщеря ви си поеме задълженията. Какво ще правите тогава? Все още сте млада и много по-хубава от Бел.

— Не трябва да ми говорите така, Ролф де Брайърд — сгълча го Алет. — Мисля, че сте твърде смел.

— Не — отвърна той с бавна усмивка. — Със сигурност никога не са ме наричали твърде смел, мадам, по-скоро обратното, но сега ви предупреждавам честно, че възнамерявам да ви ухажвам. Милорд Хю не възразява, защото вече изразих възхищението си от вас пред него. Ще ви докажа, моя малка Алет, че не всички мъже са безмилостни и жестоки. Ще ви науча да копнеете за ласките ми, да ви доставя удоволствие, когато се любим. Вие ще бъдете моя съпруга и само предаността ми пред Хю Фокониер и крал Хенри ще имат предимство пред любовта ми към вас. Какво ще кажете? — Погледът му бе сърдечен, гласът — решителен.

— Мисля, че сте се побъркали, Ролф де Брайърд — отговори му Алет. — Вече ви казах, че никога повече няма да допусна мъж в леглото си. Няма да се подложда на милостта ви, както е било с Робърт де Манвил.

— Мисля, че лейди Изабел е наследила част от своя дух от майка си, не само от баща си — подразни я Ролф. — Имате най-съблазнителните устни, моя малка.

Стъписана, Алет порумения, изправи се рязко и напусна голямата зала, за да се скрие на спокойствие в стаята си. Ролф де Брайърд бе прекалено смел, каквото и да твърдеше за себе си. И все пак думите му й въздействаха по начини, които не разбираше. Нито един мъж никога не й бе говорил така. Със сигурност, не и съпругът й. Това ли е, което братовчедките й наричаха „ухажване“? Разговорите й с Робърт бяха почти едностранни. Той й казваше какво желае. Тя се подчиняваше. Той ще я критикува за нещо, истинско или измислено. Тя смирено ще се извини за това, което не му се е харесало.

Нито веднъж през всичките години, докато бяха женени, Робърт де Манвил не й каза, че я обича, че се вълнува от нея, че тя го е задоволила, по какъвто и да е начин. Когато Изабел се роди, той избухна яростно, че не е успяла да му даде още един син. Не бе поблагодарил на Господ, нито на Дева Мария, че благополучно е преминала през родилните болки и се е освободила от бременността, нито че го е дарила със здраво бебе.

Двамата му синове не бяха по-добри от баща си. Вилхелм, по-големият, като че ли по някакъв начин я държеше отговорна за смъртта на майка си, въпреки че не бе познавала никого от фамилията Де Манвил преди женитбата си. Вилхелм бе на осем години, когато майка

му почина от усложненията при раждане на мъртво дете — трети син, погребан заедно с нея. Робърт непрекъснато напомняше на втората си съпруга, че Сибил е знаела задълженията си. Вилхелм бе любимецът на майка си. Алет знаеше, че не би могла да измести Сибил от сърцето на детето, но се надяваше поне да му бъде добра майка. Той обаче не го допусна, а и онази ужасна старица, гледачката му, насърчаваше момчето да бъде грубо, да се държи лошо, да проявява открито враждебността си към младата си, несигурна втора майка.

Ричард, по-малкият ѝ заварен син, беше почти същия. Като втори син, той всъщност не бе дете на никого. Ричард се радваше на грижите и вниманието, които Алет полагаше, защото на пет години, той все още се нуждаеше от майка. Бедното дете обаче бе разкъсвано между милата си мащеха и по-големия си брат, на когото се опитваше да се хареса. Накрая поведението му едва ли бе по-добро от това на Вилхелм, докато Вилхелм не навърши четиринайсет години и не се върна в Нормандия, за да наглежда имението, което един ден щеше да му принадлежи. Ричард, естествено, приемаше, че ще наследи Лангстън. Когато няколко години по-късно узна, че имението е завещано на природената му сестра, разочарованието му бе явно.

— Не можяхте ли да ме предупредите? — гневеше се той на втората си майка. — Голяма зестра ще бъде добре за Изабел, нали? Момиче с дебела кесия е подходяща партия за имотен мъж. Успели сте да убедите в своето баща ми и сте допуснали да ме остави без земя! Вилхелм ме предупреждаваше! Казваше ми, че обичате това рижо момиче, което сте родили, много повече от мен. Останах излъган. Никога няма да ви го простя.

И тогава той се върна в Нормандия, при брат си в Манвил. Алет не го видя повече, което всъщност беше голямо облекчение. Такъв бе опитът ѝ с мъжете.

И сега се появи този Ролф де Брайърд, който ѝ шепнеше нежни, ласкави думи, караше сърцето ѝ да тупти както никога досега, обърквайки я напълно! На мъжете не можеше да се вярва. Нима животът не я бе научил на това, дори да не я бе научил на нищо друго? Все пак трябваше да признае, че Изабел съвсем не изглеждаше нещастна. Ако не друго, поне видът ѝ напомняше на Алет на дебел, угоен котак, който се е добрал до млякото. Малко неща бяха изненадвали Алет през живота ѝ, но това бе едно от тях. Какво бе

превърнало избухливата ѝ дъщеря в усмихната, сдържана млада дама? Дали зет ѝ не бе заплашил съпругата си? Не бе чула никакви викове, макар че стоеше през половината нощ в голямата зала, ослушвайки се, докато Ида не се бе появила, за да я накара да си легне.

През следващите дни Алет наблюдаваше внимателно, но не забеляза никакви признаци, че Изабел е нещастна. Дъщеря ѝ всъщност започваше да проявява все по-голям интерес към домакинските задължения. Задаваше непрекъснато въпроси, как се съхранява храната, как се прави сапун и всичко останало за поддържането на домакинството. Тя също, като че ли даваше инициативата двамата със съпруга ѝ да стават от масата веднага след вечеря. Някои вечери дори не оставаха в залата. Вземаха хляб, месо, сирене и вино в покоите си и затваряха плътно вратата след себе си. Веднъж дочу Изабел да се смее така изкусително, че Алет остана шокирана. Ролф спря поглед върху нея и се подсмихна.

— Не бъдете толкова самодоволен! — процеди Алет. — Той я е омагьосал. Като всички мъже, и той ще си покаже истинските зъби.

— Много сте глупавичка, малката ми — каза Ролф.

Няколко дни по-късно, Хю и Изабел се скараха жестоко. Изабел изтича в стаята им, като затръшна гневно вратата след себе си.

Хю се спусна след нея и яростно заудря с юмрук по вратата, като крещеше:

— Отвори веднага, Бел! Не възнамерявам да не спя в леглото си, заради твоите настроения!

— Вратата не е заключена, тромав глиган такъв! — извика тя отвътре, така че всички да я чуят.

Алет гледаше ужасена, когато зет ѝ нахлу в господарската стая, блъскайки вратата след себе си толкова силно, че пантите ѝ изскърцаха. Останалите в залата чуваха буреносните крясъци зад затворената врата. Вътре сякаш се счупи глинен съд. И после всичко потъна в тишина. Алет изтича до вратата на господарската стая в панически страх, ослуша се, но не чу нищо.

Трепереща, тя прошепна сякаш на себе си.

— Той я е убил! И има пълното право. О, Изабел!

— Много по-вероятно е — изрече утешително Ролф — да я целува. В края на краищата, това бе скарване на любовници, малката ми.

— Откъде знаете? — пропита Алет, когато той нежно я отдръпна от вратата и я заведе да седне на един стол до огнището.

— Милейди Изабел видяла Хю да говори с едно много хубаво крепостно момиче тази сутрин. Момичето безсрамно флиртувало с господаря. На Хю му било забавно. Харесало му поведението ѝ, макар че не я е насърчил с нищо. Видях как лейди Изабел наблюдава девойката и съпруга си. Не забелязахте ли, че цял ден не му говори? Лейди Изабел ревнува. Вярвам, че започва да харесва твърде много съпруга си. Подозирам, че в този миг изглаждат недоразуменията помежду си чрез най-стария начин, известен на света. Освен това Хю не е жесток човек, малката ми. Много по-вероятно е лейди Изабел да го удари, отколкото той нея. Страхове ви са безпочвени, както обикновено.

Алет не каза нищо и Ролф помисли, че въпросът е уреден, особено когато Ида дойде, за да отведе господарката си в леглото. Рицарят ѝ пожела приятни сънища и остана седнал до огъня, загледан в пламъците. После задряма и внезапно се стресна от някакъв шум, който не можеше точно да определи. Посегна към сабята си и огледа залата. Всичко бе наред. Изправи се и тогава зърна Алет, в бялата ѝ риза, присвита до вратата на господарските покои. Въздъхна и отиде при нея. Заговори ѝ нежно.

— Алет, малката ми, какво правите? — Косата ѝ бе разпусната, очите ѝ гледаха диво.

— Не чувам нищо — почти изхълца тя.

— Защото Хю и милейди или спят, или са се отдали един на друг, малката ми — обясни ѝ той. Наведе се и я вдигна.

Алет го изгледа открито. Изражението в сините ѝ очи почти го съкруши.

— Толкова се страхувам — изрече тихо.

Той я вдигна на ръце, когато тя почти припадна. За миг я задържа така, без да е сигурен какво да направи. Как би могъл да я отнесе в стаята ѝ, без да събуди двете слугини, които спяха с нея? Щяха да вдигнат такава врява. И тогава опасенията на Алет щяха да станат известни на всички. Ролф чувстваше със сърцето си, че никой друг,

освен един нежен любовник, не би могъл да я излекува от ужасните ѝ страхове. Той бързо тръгна към своята стая, отвори вратата и сложи Алет върху леглото си. После затвори вратата след тях, съблече се, но остана по долна риза и легна до нея.

Алет се размърда.

— Къде съм? — попита тя.

— С мен, в стаята ми — отвърна тихо Ролф.

Тя потрепери.

— Пуснете ме, милорд — умоляваше го жената.

— Вратата не е залостена, Алет, но ако останете, малката ми, ще ви покажа, че не трябва да се страхувате от желанието на мъжа.

— Ще ме насилите ли? — Гласът ѝ бе ужасен, докато изричаше думите. После потрепери отново.

— Никога! — заяви той пламенно. — Не бих взел от вас, Алет, нищо, което няма да ми дадете доброволно. Не съм варварин, казвал съм ви го и преди. Понеже Робърт де Манвил е бил звяр, вие си мислите, че всички мъже са такива, но не е вярно. Страхувате се за дъщеря си, но лейди Изабел цъфти от страстта, която споделя със съпруга си. Ясно е като бял ден. Ако решите да си тръгнете сега, аз, разбира се, ще съжалявам, но ще ви разбера и ще бъда търпелив. Може да не ми повярвате, но ви обикнах от мига, в който ви видях. Знаете, че ви искам за съпруга. Няма да взема никоя друга, ако не мога да ви имам, малката ми.

Алет мълчеше неподвижна. Бяха минали много години, откакто бе лежала до мъж. И много повече, откакто бе отдавала тялото си. Потрепери. Беше ѝ студено. Знаеше, че трябва да стане и да си тръгне, и все пак някъде дълбоко в нея се бе появило едно малко, любопитно пламъче. Може и да се страхуваше, но не бе глупава. Ролф де Брайърд по нищо не приличаше на Робърт де Манвил. Очевидното задоволство на Изабел от Хю Фокониер бе накарало майка ѝ да се замисли. Както и сърдечните излияния на рицаря.

— Не съм лекомислено крепостно момиче — изрече тя обезсърчена.

— Вие ще ми бъдете съпруга — отвърна той решително.

— Никога няма да се омъжа отново — заяви Алет.

— И ще предпочете да ми станете метреса, вместо съпруга? — подразни я той.

— Въобще нямам предвид това! — извика смутена Алет.

— Искам да се любя с вас — изрече Ролф де Брайърд и прекара пръста си по носа ѝ.

— Ох, аз не искам! Толкова се страхувам, Ролф, и все пак...

Той я придърпа в обятията си и я целуна нежно. Устните му се притиснаха към нейните, което започна леко да я възбужда. Развърза ловко ризата ѝ, съблече я до кръста и обхвана пълните ѝ гърди.

— Ох! — извика Алет уплашена. Спомни си как Робърт обичаше да стиска и да нараняват гърдите ѝ с ненаситните си ръце; как бе хапал връхчетата им, докато тя пицеше от болка. Ролф обаче не направи нищо подобно. Пръстите му внимателно я галеха. Когато се наведе да целуне топлата плът и пое едното ѝ връхче в устните си, тя се стегна от ужас, но той само леко ги смучеше, от което по гърба ѝ преминаха студени вълни.

— О, скъпа — каза той, а гласът му пламенен от страст, — имате най-прекрасните, най-съвършените гърди, които някога съм виждал! — И обсипа с дъжд от целувки тръпнещата ѝ плът.

Започна да ѝ се замайва главата от ласките му. Беше толкова приятно. Защо съпругът ѝ никога не я бе докосвал така? Нима Изабел изпитваше подобно нещо в ръцете на Хю Фокониер? Нищо чудно, че бе щастлива.

— Ласките ми доставят ли ви удоволствие, Алет? — пошушна Ролф близо до ухото ѝ, като го целуваше бързо.

— Да! — изрече тя. Удоволствие! Наистина изпитваше удоволствие. Никога преди не бе усещала наслада от допира на мъжа ѝ.

Ролф ставаше по-смел. Бавно, внимателно, той съблече ризата ѝ, разкривайки прекрасното ѝ тяло. Тя не се противопостави, нито го помоли да спре, но той усети как се стяга, като че ли очаква удар. Докато я милваше търпеливо, Ролф долови отпускането ѝ. Наведе се над нея и започна да я обсипва цялата с топли, леки целувки. Алет се размърда под него.

— О, мили боже! — въздъхна пламенно тя.

Ролф се усмихна под бледата светлина на единствената запалена в стаята свещ. Езикът му достигна в долчинката, разделяща закръглените ѝ гърди. После продължи надолу по стомаха, задържайки се около пъпа ѝ.

— Оххх! Аххх! Аххх! — стенеше Алет, а главата ѝ бе замаяна от множеството усещания, всички до едно прекрасни. Бе пламнала от желание, което никога не бе изпитвала, дори не бе подозирала, че съществува.

Той отново я придърпа към себе си. Главата ѝ се отпусна назад. Русата ѝ коса се разпиля върху раменете му. И отново целувките му изгаряха плътта ѝ, шията, гърдите ѝ, настръхнали от възбуда. Устните му се спряха първо върху едната гърд, за да посуче малко, да я подразни с език; после върху другата. Остави я да легне по гръб и започна да я изучава още по-интимно. Първо докосна бедрата ѝ от вътрешната им страна, после венериния ѝ хълм. Пръстите му се плъзнаха надолу и потърсиха малката ѝ перла. Започнаха да я възбуждат. През тялото ѝ премина топлина, каквато никога не бе чувствала досега.

„Защо му позволявам да прави това с мен?“ — чудеше се замаяно Алет. Знаеше, че трябва да го спре, преди да е станало твърде късно, преди да хвърли маската на агне и да се превърне в свиреп лъв, какъвто би трябвало да е.

Трябваше да го спре. Но краката ѝ сами се разтвориха, когато достигна върховна възбуда. Трябваше да го спре! Той вече бе върху нея. Ръцете ѝ се опитаха да го отблъснат, но вместо това се увиха около врата му и го придърпаха по-близо. Какво ѝ ставаше? О, господи, усещаше оръжието му в преддверието на пещерата си. Той проникваше в нея! Той я изпълваше! Движеше се с нежна страст над нея и тя го желаше! Тя го желаше! Тя ридаше пламенно, ноктите ѝ се забиваха в мускулите на широките му рамене. Той се движеше все по-бързо и по-бързо над нея. Тялото ѝ му отвърщаше пламенно, като се надигаше нагоре, когато той натискаше надолу и беше прекрасно!

Устните му се долепиха до нейните, като прекратиха виковете ѝ от наслада. Никога, помисли си замаяно Ролф, никога преди не бе изпитвал подобни усещания. Напрежението нарастваше в него, докато най-после не можеше да издържа повече, и страстта му се изля в сладкото ѝ тяло, соковете на любовта му заляха утробата ѝ. Останаха да лежат прегърнати, дишайки тежко сред насладата на задоволството. И после, все още прегърнати, двамата се разплакаха тихо.

— Омъжете се за мен — умоляваше я той. — Съмнявате ли се, че ви обичам, че ви боготворя, че никога няма да ви нараня? Омъжете се

за мен!

— Не — отвърна тихо Алет.

Ролф измърмори обезсърчено.

— Защо не?

— Казах ви — продължи Алет. — Никога няма да позволя отново мъж да ме контролира. Но ще ви бъда метреса, защото ми показахте каква наслада може да съществува между мъжа и жената.

— Накрая ще ви убия — изстена Ролф.

Алет се засмя.

— Не! — отвърна тя и стана от леглото. — Можете да ме убиеете само от истинско удоволствие, мой скъпи Ролф де Брайърд.

— Къде отивате? — попита той, когато тя облече ризата си и тръгна към вратата.

— В моята стая — отговори тя. — Ако някоя от прислужниците се събуди и види, че не съм в леглото си, ще вдигне такава суматоха! Едва ли ще бъде добре да ме открият във вашето легло, нали? Никой не би очаквал подобно нещо от мен.

— Това ви харесва — обвини я той, когато тя се засмя отново.

— Лека нощ, милорд — каза Алет. Никога през целия си живот не се бе чувствала толкова щастлива, освен при раждането на Изабел.

— Останете — помоли я той. — Ида няма да се събуди, любов моя. Така хърка, че се чува в цялата голяма зала. Спи тежко.

— Но не и Агнета — отговори Алет. Отвори вратата и се измъкна на пръсти.

— По дяволите Агнета! — измърмори Ролф. Защо ли прислужницата на Изабел все още спеше в стаята на Алет? Ако нейната господарка не бе готова да я приеме да спи в покоите ѝ, защо не спеше заедно с другата прислуга на тавана. Тогава го осени една лоша идея. Агнета бе хубаво, силно момиче и той бе забелязал, че поглежда към оръженосеца му, Джайлс. Джайлс спеше на тавана. Ако ѝ дадеше малко аванси, тя с желание щеше да се премести да спи на тавана, за да съблазни Джайлс или той нея. Тогава Ролф щеше да се наслаждава на Алет, чиято прислужница Ида заспиваше така дълбоко, само да се докоснеше до възглавницата, че дори тръбата на архангел Гавраил не би я събудила.

Трябваше му да прекарва повече време насаме със своята изгора, за да прогони глупавите ѝ представи за женитбата. Ролф се размърда

неспокойно, като се опита да си намери удобна поза.

— По дяволите Робърт де Манвил. Той и всички като него да вървят в пъкъла! — изрече мрачно. Ако Робърт се бе държал поне малко почтено с жена си, тя щеше с нетърпение да се омъжи повторно. И какъв е този мъж, който първо е трябвало да нарани жената, за да получи удоволствие? Вероятно е бил страхливец! Ролф най-после заспа.

— Забелязвате ли промяна в майка ми? — попита Изабел съпруга си няколко дни по-късно, докато обикаляха на конете си, за да проверят пораженията от последната снежна буря. Бел със задоволство установи, че няма никакви щети. Всъщност снегът помагаше за заздравяването на земята. Преди шестнайсет месеца морето бе причинило незапомнено наводнение. Приливът бе залял земята почти на две мили навътре и Блайт бе придошла и наводнила някои от нивите в Лангстън с необичайно солена вода. За щастие, солеността няколко мили нагоре от морето бе много по-малка, отколкото надолу по реката, където ще трябваше да минат години, докато земята отново стане плодородна. Все пак бяха получили реколта от наводнените земи миналата година. Сега с всички дъждове и снега през зимата почвата отново щеше да бъде добра.

— Каква промяна? — попита на свой ред Хю.

— Усмивка се много повече, отколкото си спомням, и си пее непрекъснато, докато тъче. Това е твърде тревожно, милорд — изрече Изабел.

Той се почуди дали да ѝ разкрие истината, и реши, че така ще е най-добре.

— Ролф де Брайърд е станал любовник на майка ви, моя Бел — каза той. — Ролф я обича и тя е щастлива. Толкова е просто.

— Как се осмелявате да изричате такава гнусна лъжа по адрес на майка ми? — извика гневно Изабел и подкара коня си в галоп.

Хю я последва през полето и покрай реката, където гъските се разлетяха уплашено. Двамата минаха през гората, препускайки лудо из ливадата. Тя яздеше забележително. Хю се чудеше, кога ли ще се умори от това преследване. Защо така се разтревожи, че майка ѝ отново е намерила щастието си? Може би не разбираше, че Ролф иска

да се омъжи за Алет. Естествено, когато ѝ обясни всичко, тя ще се успокои. Конят на Изабел се препъна и тя излетя над главата му, като се приземи в една преспа. За негова изненада и успокоение, веднага скочи на крака, като кълнеше цветисто, и изчетка снега от наметалото си.

Хю скочи от жребеца си.

— Добре ли си, моя Бел? — попита той притеснено, като се втурна към нея.

Изабел го изгледа и го удари с всичка сила.

— Лъжец! — изпищя тя, като го удряше с юмруци. Хю се опита да ѝ сграбчи ръцете, но тя му се изплъзна и продължаваше да му нанася удари, където успееше.

— Престани, непокорнице! — извика той. — Престани веднага! Не съм те излъгал. Попитай майка си дали Ролф не ѝ е любовник.

— Как се осмелявате да ме накарате да задам подобен въпрос на майка ми? — изкрещя Изабел. — Никога не бих обидила нейната деликатност по такъв начин, нито паметта на баща си, която тя тачи.

— Баща ти се е държал брутално с майка ти — извика в отговор Хю. — Ролф де Брайърд е нежен и внимателен с Алет. Никога мъж не се е държал така с нея. Знаеш ли, че си е мислила, че те изнасилвам, понеже прекарваме толкова много време заедно? Стояла е свита до стаята ни нощем и е слушала дали не те бия. Два пъти са я намирали там — веднъж Ида, веднъж Ролф. Сега знае, че мъжът може да е мил и внимателен. Вече не се страхува за теб. Попитай я, проклета непокорнице! Нямам навика да лъжа.

Изабел отпусна ръцете си. Изглеждаше изцедена.

— Ще я попитам — бе всичко, което каза. После възседна коня си, който стоеше наблизко, и препусна към крепостта.

Хю въздъхна след нея. Какво го бе накарало да повярва, че я е опитомил толкова лесно? После се засмя на наивността си. Изабел му бе чудесна партньорка в леглото. Беше страстна и бързо се учеше. Поне това ги свързваше, помисли си той накриво, но той откриваше много повече неща в съпругата си, освен склонността ѝ към любовни наслади. Бе интелигентна, умна и предана. Имаше и избухлив нрав, който ни най-малко не се бе променил, защото ѝ харесваше да се люби с него. О, да. Той бе глупак. Глупак, който започваше да се влюбва в

собствената си съпруга. Възседна коня си и тръгна към дома си, като се чудеше какво ли ще заvari при пристигането си.

Като стигна в крепостта, Изабел не се виждаше никъде, но конярят отвеждаше коня ѝ към конюшната. Извика момчето да се погрижи за жребеца му, скочи от него и бързо изкачи стъпалата към голямата зала. Алет тъчеше гоблена си. Ролф бе седнал на стол до нея. Бел стоеше прикрита и ги наблюдаваше. Когато рицарят взе ръката на майка ѝ и започна да я целува, погледите им се кръстосаха нежно.

Изабел прекоси залата, без да подозира, че съпругът ѝ е точно зад нея.

— Така, мадам — изрече тя високомерно, — ето как пазите паметта на баща ми! Казаха ми, че сте станали любовница на този мъж. Срамота! Срамота!

Алет пребледня, но се изправи и застана смело пред дъщеря си.

— Как се осмеляваш да ме критикуваш, Изабел? — изрече тя гневно. — Бащата, когото ти обичаше, ми беше лош съпруг, въпреки че никога не съм се оплаквала. И за теб беше лош баща, макар че ти не го знаеш. Ако беше по-добър баща, щеше да ми позволи да те наказвам, когато се държеше непокорно. Това, за съжаление, е във вреда и за двете ни.

— Винаги сте били по-страхлива от мишка, за да се осмелите да се оплачете от лошото отношение на Робърт де Манвил — процеди Изабел.

— Никой друг, освен съпруга и съпругата, не знае какво става зад затворените врати на спалнята им — бързо отговори Алет.

— Колко смела станяхте изведнъж, мадам — бе присмехулният отговор.

— Любовта, дъще моя, ме направи едновременно силна и смела — каза тихо Алет, като застана гордо до Ролф.

— А той обича ли ви, мадам? — попита Изабел. — И ако е така, защо не ви направи своя съпруга? Този мъж иска само това, което е между краката ви. Не показва никакво уважение към вас. Баща ми поне го правеше.

— Поисках ръката на майка ти, Изабел — обади се и Ролф, — но тя отказа. Все едно, ще я преследвам, докато се съгласи, защото я обичам от цялото си сърце. Наистина я уважавам.

— Така ли е, мадам? — Изабел попита майка си.

— Никога няма да се омъжа отново — изрече тихо Алет. — Няма да допусна никой мъж да ме контролира. Сама ще си бъда господарка.

Отец Бернар, който седеше до камината през цялото време, стана и се приближи до воюващите страни.

— Дъще — обърна се той към Алет, — подобно поведение не дава добър пример на другите. Зная, че това не е обичайно за вас. Сър Ролф ви е направил почтено предложение за брак. Ако изберете да не го приемете, тогава имате пълното право да си запазите положението на вдовица на сър Де Манвил. Все пак, като ваш духовен наставник, трябва да ви забраня да продължавате подобно непристойно поведение. — Той се завъртя така, че строгият му поглед да обхване и Ролф де Брайърд. — На вас ви се забранява, сър, всякаква физическа близост с тази жена, Алет де Манвил, освен ако тя не ви приеме за съпруг. Ако някой от вас не се подчини, тогава няма да получи причастие. Разбирате ли какво ви казвам? — завърши той остро.

Алет изглежда злобно дъщеря си и без нито дума повече се оттегли в стаята си, като хлопна вратата след себе си.

— Вие ще ми дадете клетвата си на рицар, милорд — каза свещеникът. — Жените са слаби, но мъжете са още по-слаби, когато жените ги умоляват красиво. Вашата клетва, сър Ролф!

— Имате я, добри отче — изрече неохотно Ролф, като изглежда презрително Изабел, но тя отвърна самодоволно на погледа му.

Хю забеляза изражението ѝ.

— Върви си в стаята, Бел — нареди ѝ той тихо, но с тон, нетърпящ неподчинение.

Тя отвори уста, за да протестира, но яростният му поглед я възпря.

— Да, милорд — изрече смирено.

— И остани там да изчакаш наказанието си, докато дойда — добави той.

Бел преглътна отговора си и изпълни заповедта. Когато излезе, Хю се обърна към приятеля си.

— Аз съм виновен. Казах ѝ истината, защото бе забелязала промяната у майка си през последните няколко дни. Съжалявам, Ролф.

Рицарят присви рамене вяло.

— Защо не желае да се омъжи за вас, сине? — попита свещеникът.

Ролф му обясни. Попът поклати глава.

— Докато мъжът наистина има право на живот и смърт над своята съпруга и свети Пол заповядва на жените да се подчиняват на мъжете си за всичко, твърде много мъже ще злоупотребяват с правата, отредени им от Бога. Жените са по-слабия и по-нежен пол. Към тях трябва да се отнасят с уважение, да се почита способността им да даряват нов живот. Имате позволенията ми да продължите да ухажвате своята дама, сър Ролф, но никакви прелюбодейства повече, докато тя не ви се връче пред мен. Сега вървете и я утешете, защото съм сигурен, че е съкрушена. Нежното ви сърце ще я спечели накрая. Ще се моля за това.

Ролф излезе бързо и свещеникът се обърна към Хю.

— Милорд, струва ми се, че съпругата ви трябва да се укроти. Не ви завиждам за това, но трябва да се погрижите.

Хю кимна и тръгна мрачно към господарската стая, където Изабел го чакаше. Тя го изгледа гневно, но вътрешно бе уплашена, когато той затвори вратата и демонстративно завъртя ключа.

— Какво ще кажеш, моя Бел, за необузданото си поведение спрямо майка си и сър Ролф? — попита той.

— Дори свещеникът каза, че съм права — защити се тя. — Майка ми греши, като се държи като някоя обикновена повлекана, готова да се предложи на първия срещнат мъж, прошепнал ѝ нежни думи.

— Майка ти не се държи като повлекана — каза тихо Хю. — Ти отскоро знаеш какво е страст, моя Бел. Харесва ли ти?

— Чудесно е! — избухна тя.

— Майка ти също от скоро знае какво е страст. И тя мисли, че е чудесно, иначе не би се отдала на Ролф — каза Хю. — Ролф отчаяно се опитва да преодолее разбираемото нежелание на лейди Алет да се омъжи повторно. Мисля, че след време ще успее, но ти нямаш право да ги излагаш публично в залата. Слава Богу, добре, че слугите не бяха наблизко. Ролф е нашият управител. Можеше да урониш авторитета му с това избухване. Нарани също и майка си и принуди отец Бернар, който можеше да се направи, че не забелязва, да им забрани да се любят, за да не загубят безсмъртието на душите си. Държа се като своенравно, разглежено дете, моя Бел. Мое задължение като твой съпруг е да те накажа. И аз нямам друг избор. Свали си дрехите.

— Какво? — Тя го погледна стъписана.

— Свали си дрехите, мадам. Трябва да бъдеш набита — повтори Хю. — Държа се като дете. Ще бъдеш наказана и като дете.

— Няма да посмеете! — задъхано изрече тя.

— Какво, мадам, ново непокорство? — Той повдигна вежди заплашително.

— Нима не ми казахте, че нямате навика да биете жени? — попита тя.

— Не ми остави избор в този случай, Изабел — продължи той. — Сега ми се подчини, мадам. Веднага!

Бел бе онемяла. Той наистина възнамеряваше да го направи. Щеше да я накаже физически. Стомахът ѝ се сви от страх, но външно не показва никакъв признак на нервност. Изгледа го право в очите и внимателно съблече полата си, като я сгъна прилежно встрани. После погледна въпросително Хю, седнал на леглото.

— Ела тук — направи ѝ той знак и когато тя застана пред него, той ѝ каза. — Вдигни ризата си и легни върху коленете ми, с лицето надолу, Изабел. — Погледът му бе много строг.

— Някой ден ще ви убия — изсъска тя.

— Но не и днес — отвърна Хю, като я хвана и придърпа над коленете си. — Това, Бел, е за майка ти — и ръката му се спусна силно над дупето ѝ. Тя изпищя повече от гняв, колкото от болка. — А това е за Ролф. — Ръката му отново се стовари върху нея. — А това е за мен. — И той я удари трети път. — Сега, невъзможна непокорнице, продължавай да крещиш — нареди ѝ той. — Искam всички в залата да повярват, че си получаващ заслуженото наказание.

Тя чу ръката му да удря нещо друго и извика, ужасена, докато проумее, че той биеше дъшека, а не нея. По лицето ѝ потекоха сълзи на облекчение и тя се опита да ги изтрие, като през цялото време хълцаше и викаше с всички сили, заради тези, които ги слушаха.

— Така — чу тя Хю да казва силно. — Това ще те научи как да се държиш за в бъдеще, Изабел. Надявам се, че си научила урока си и вече ще проявяваш повече достойнство. В края на краищата, ти си господарката на крепостта Лангстън. — После я обърна, придърпа я в прегръдките си и изрече нежно: — Беше много лоша, мадам.

— Вие също. — Не остана длъжна Бел. — Защо не ме набихте наистина, милорд? Заслужавах си го — призна тя.

— Кучето, което яде бой, не започва да обича господаря си, моя Бел — бе изненадващият отговор.

— Аз не съм животно! — възкликна момичето, като се бореше да седне.

— Не, не си и затова трябва да проявяваш повече разум, за да не се държиш както преди малко в залата. Майка ти не дължи нищо на баща ти. Тя все още е млада и красива. Може да бъде щастлива с Ролф. Толкова ли я ревнуваш, че искаш да ѝ отречеш това щастие?

— Не, не! — извика Бел. — Зная, че баща ми не се държеше добре с нея, но с мен винаги бе добър. Нейните спомени и моите са съвсем противоречиви.

— Тогава се опитай да разбереш нейните по-добре, скъпа. — Той бавно целуна пухкавите ѝ устни. — Причиних ли ти болка?

— Имате тежка ръка, милорд — призна тя, като разтриваше мястото, където бе ударена. — Всичко ми е изтръпнало.

— Добре! — каза Хю на разгневената си съпруга. — Следващия път, когато се изкушиш да действаш прибързано, ще си спомниш тежката ми ръка и ще проявиш повече мъдрост, моя Бел. Нали? — В очите му се появиха пламъчета, докато говореше.

— Наистина ще ви убия някой ден — изрече мрачно Бел и той се засмя.

## ГЛАВА 6

Овцете родиха по средата на зимата. Обитателите на Лангстън сметнаха като добро предзнаменование за предстоящия сезон това, че всички агънца останаха живи. Няколко крави се отелиха рано напролет, а три кобили се ожребиха. Всички жребчета бяха здрави и силни, гонеха се с майките си и едно друго из ливадите, осеяни с цветя. Докато настъпи време за оран, всичко започна да проявява признаци на нов живот. Торенето все още не бе известно в Англия, но при обработването на земята се спазваше системата на триполието от векове. Всяка трета нива оставаше незасята, а другите от двете ѝ страни се обработваха.

Общите полета бяха разделени на ивици и на крепостните се даваше по една, за да отглеждат там реколтата си. Можеха също да пасат животните, които притежаваха в общите пасища, както и да пускат прасетата си да се хранят с жълъди в горите на феодала, където им бе разрешено да събират и дърва за зимата. Крепостните селяни, както и дърветата в гората, принадлежаха към земята. Нямаха право да заминат без разрешението на господаря. Покорните, предани крепостни можеха да бъдат сигурни, че ще имат покрив над главата си и парче земя, в замяна работеха на феодала.

Обработваха господарските земи преди своите собствени. В определени сезони служеха предимно на феодала, а така също и му плащаха данъци. Брашното им се мелеше в господарската мелница и тежко им, ако мелничарят, обикновено свободен селянин, беше нечестен и вземаше повече, отколкото му се полагаше. Хлябът им се печеше в господарската пещ. Крепостникът нямаше право да се ожени без разрешението на господаря си.

В Лангстън, както и в други малки имения, феодалът, крепостните и свободните селяни, които живеяха там, бяха взаимно обвързани, тъй като зависеха един от друг.

От своя страна, Хю Фокониер трябваше първо да е верен на крал Хенри, от когото бе получил земята. Кралят изискваше определени

неща от своите васали. Те трябваше да го откупят, в случай че попаднеше в плен. Плащаха разходите първородният им син да стане рицар и да осигурят зестра за най-голямата си дъщеря. Всеки васал бе длъжен да служи четирийсет дни в армията на краля всяка година; да присъства в двора, когато го призовяха там; да развлича монарха, щом е необходимо, и да придружава своя господар в походи и войни.

След като изпълнеше всичко това, следващото задължение на Хю бе към земята и хората му. Постепенно, Хю и Ролф обучаваха своите войници, които щяха да предвождат в случай, че Лангстън бъдеше нападнат. Въпреки че бе получил имението от краля, ако някой посилен го пожелаеше и Хю не можеше да го защити, щеше да го загуби. Щом новият господар се закълнеше във вярност пред крал Хенри, бе малко вероятно кралят да се противопостави на това. Нямаше полза от слаби васали. Така обитателите на Лангстън бяха обвързани от необходимостта да оцелеят и да живеят добре.

Полетата най-после бяха засети и почти веднага покълнаха. Добитъкът и овцете наддаваха добре от тучната трева по ливадите. Овощните дръвчета бяха обсипани с цвят, което обещавахе добра реколта. В градината Изабел и Алет, които рядко си говореха, но бяха свързани от необходимостта да поддържат домакинството, засяха зеле, моркови, лук, праз, грах и боб. Градината с билките, която също се намираше зад стените на крепостта, бе специалността на Алет. Тук тя отглеждаше билки, необходими за лекарства, както и подправки за храната. Когато се пресели тук от Нормандия, бе донесла със себе си някои от растенията.

— Откога се опитвате да ме научите това, което трябва да зная за билките? — попита любезно Изабел, която търсеше благоразположението на майка си. В седмиците, откакто бе разкрила любовната авантюра на Алет пред отец Бернар, майка ѝ дори не я поглеждаше. Изабел най-после осъзна цената на прибързаната си постъпка. По-възрастната жена бе единствената от нейната класа в имението. Сега откри, че бе и единствената ѝ приятелка. Искаше да се сдобрят пак, но Алет не проявяваше същото нетърпение.

— Никога преди не си имала интерес — отговори тя студено. — От къде е това внезапно любопитство сега? — Тя коленичи и махна зимната покривка, с която предпазваше растенията си.

— Защото сега аз съм господарката на Лангстън — отговори тихо Изабел — и ако искам да съм добра за хората си, трябва да науча каквото мога, за да им помагам. Един ден ще предам знанията, които съм усвоила от вас, на моите дъщери и внучки.

— Имаш много да се учиш — отговори Алет, когато дъщеря ѝ коленичи до нея. — Това е катриника. Ще я познаеш по заострените ѝ листа. Успокоява треска и рани. Това е пелин, използваме го при запек и болки в стомаха. Става и за глисти, при хората и животните, както и за прогонване на бълхи. Причинява обаче главоболие и нервност, ако се вдишва повече. Трябва да внимаваш. — Алет откъсна едно стръкче катриника и го разтри между пръстите си. — Помириши го.

— Сладникаво е — каза дъщеря ѝ.

— Но е горчиво на вкус — отговори майка ѝ.

— Какво е това? — Изабел посочи едно червеникаво растение с ароматен мирис.

— Див пелин. Слагаме го за аромат на бирата и виното.

— Какви други билки има тук? — любопитства Изабел.

— Вратига, предимно за готвене, но е полезна и за пускане на газове. Златиче, противоотрова срещу ужилване, но е подходящо и когато се готви задушено; за втриване в сиренето, за да запази цвета си; а когато се подслади, става много вкусно. Гълъбови очички, ако се запарят и се приготви топла напитка, облекчава болките в черния дроб; белият равнец спира кръвенето. Има още много, разбира се, но това е достатъчно за начало, ако си го запомнила. Сега върви — каза тя на Бел.

— Но аз искам да ви помогна, мадам — отговори Изабел.

— Вече направи повече от достатъчно — подметна саркастично майка ѝ. — Нямам нужда повече от помощта ти, дъще.

— Съжалявам! — избухна Изабел. — Помислих си, че си тръгнала по лекия път. Не знаех, че го обичаш. Няма да ви причиня зло, майко.

— Да го обичам? Защо казваш подобно нещо? — попита гневно Алет. — Какво те кара да мислиш, че го обичам? Нима вярваш, че само защото жената е легнала с един мъж, тя трябва да го обича? Ти обичаш ли съпруга си, Изабел? Знаеш ли въобще какво е любовта? Ролф де Брайърд ми показва, че страстта може да не е животинска и жестока.

Той ми доказва, че мъжът може да е нежен с жената. Той е всичко, което баща ти никога не е бил!

— И вие го обичате! — направи триумфално заключение Изабел.

Алет остана замислена дълго и после каза:

— Може би, Изабел, но да не си посмяла да му споменеш. — Тя се изправи и изтупа пръстта от престилката си.

— Защо не, мадам? Той ви обича и е готов да ви направи своя съпруга. — Бел застана смело срещу майка си.

— Никога повече няма да стана играчка в ръцете на мъж — отговори Алет. — Съпругата може да бъде малтретирана, но мъжът никога не се отнася зле с метресата си. Както и да е, аз не съм нито едното, нито другото, защото благородната ми дъщеря не би го допуснала под покрива си — довърши горчиво Алет.

— Хю е господар тук — изрече Изабел — и ако той ви нареди да се омъжите за Ролф де Брайърд, майко, тогава трябва да се подчините!

— По-скоро бих се хвърлила от стените на крепостта или ще се удавя в реката — отговори мрачно Алет на дъщеря си. — Да не си и помислила да ме принудиш да застана пред олтара, Изабел, ако не искаш смъртта ми да тежи на съвестта ти. — Тя се обърна и си тръгна.

Докато Изабел лежеше до съпруга си същата вечер, тя го попита:

— Защо майка ми е така неотстъпчива по този въпрос?

— Защото баща ти я е малтретирал — обясни ѝ Хю търпеливо отново, докато галеше бялата ѝ гръд. — Ако Господ е рекъл, Ролф ще спечели благоволението ѝ.

— А ако не го спечели? — попита Изабел.

— Тогава подозирам, че и двамата ще бъдат изключително нещастни — отговори Хю. Сведе глава и я целуна бавно по устните, като се усмихна на учестеното ѝ дишане. — Чух да се говори, че си наследила характера на баща си, моя Бел, но аз мисля, че си взела и много неща от майка си. Тя е толкова упорита, толкова решителна. — Той прегърна младата си жена с едната си ръка, а с другата започна да я милва по гърба, като я плъзна и малко по-надолу.

— Минаха няколко седмици, откакто трябваше да напляскам това сладко местенце — промърмори той. — Напоследък си станала

послушна малка женичка, моя Бел. — Той я целуна силно, като разтвори устните ѝ и езиците им започнаха луд танц.

Главата на Изабел леко се замая. Докато привикваше с неговата страст, тя подозираше, че не я бе изпитала цялата докрай. Никога преди не бе правил това, но на нея ѝ хареса. С лека въздишка тя се размърда, за да може да обвие ръце около врата му, да го придърпа поплътно към набъбналите си гърди.

— Ммм — мъркаше тя, а остриите ѝ, къси нокти се впиваха леко в него.

Той потрепери, когато по гърба му полазиха чувствени тръпки.

— Непокорнице — изрече нежно, като откъсна устата си от нейната, — все още си твърде невинна, за да осъзнаеш собствената си сила, за което благодаря на Бог.

Бел отвърна на това, като засмука извивката на ухото му. После езикът ѝ се плъзна вътре и духна леко в него. Ръката ѝ се спусна надолу, за да си поиграе с члена му, и тя прошепна смело:

— Кожената ви пръчка вече е корава като желязо, милорд. Нетърпението ви да ме изчукате, е очевидно, Хю от Лангстън. Елате и проникнете в мен, съпруге мой. — Тя го целуна сладно.

— Ах, ти, малка безсрамнице — подразни я той, но пръстите му изследваха входа за пещерата ѝ и откриха, че е повече от готова да го приеме.

— Да — призна тя. — Напълно съм безсрамна, когато става въпрос за вашите ласки. Побързайте! Искам да ви почувствам пламтящ и пулсиращ в моята тайна гостна, милорд. Не мога да живея без вас!

— Кажи ми, че искаш да те чукам — измъчваше я той.

— Искам да ме чукате! — повтори бързо тя. — О, Хю, да, моля ви! Сега! Искам да ме чукате!

Думите ѝ почти го убиха, но той съвсем бавно проникна в очакващата го с нетърпение пещера, макар че му се искаше да се нахвърли настървено върху нея. За свое най-голямо учудване откриваше, че не можеше да се насити на младата си съпруга. Понякога си мислеше, че ако имаше възможност, щеше да прекарва всеки ден и всяка нощ единствено в леглото с нея. Нямахше нито един ден, откакто се бяха оженили, с изключение на няколко дни от месечния ѝ цикъл, когато да не бе правил любов поне няколко пъти с

нея. Но и тя бе не по-малко ненаситна от него. О, господи! Тя бе нетърпелива!

— Ще трябва да те заключа с девствен колан — изръмжа той, — когато замина това лято да служи на краля. — Мускулите на хълбоците му се свиваха и отпускаха, докато се издигаше и спускаше над надигащото ѝ се тяло. — Днес си особено гостоприемна, моя Бел. — Той вдигна краката ѝ нагоре, защото като че ли не можеше да влезе достатъчно дълбоко.

— Винаги ще бъда гостоприемна за вас, милорд — отвърна му Бел, като уви краката си около кръста му. О, господи! Той беше чудесен и тя се разтапяше от наслада. — Едва ли има друг мъж, който би ми доставил такова удоволство като вас! — И тогава Изабел почувства, че се издига към безкрайността, виковете ѝ се сляха с неговите, когато двамата достигнаха върховна наслада.

Продължиха да лежат прегърнати и заситени.

— Трябва да те оставя след няколко дни, за да отида при дядо ми в Уорчестър — каза Хю. — Лангстън е много подходящо място за птиците ми, а съм ти и обещал сокол, моя Бел. Искам да е млад, за да мога сам да го дресирам.

— Не мога ли да дойда с вас? — попита тя. — Никога не съм ходила никъде през целия си живот. Ще ми хареса да попътувам.

— Не този път, любов моя — отговори Хю. — Моментът не е подходящ за посещения, защото тук има да се вършат много неща. Дори Ролф да остане и да изпълнява задълженията си, не ми се иска майка ти да поема домакинството отново. Сега Лангстън е твой. Твърде рано е да се махнеш. Това само ще обърка прислугата и ще подрони авторитета ти. Авторитетът ти трябва да е силен, защото почти сигурно, това лято както аз, така и Ролф, ще бъдем призвани в армията на краля срещу брат му, който ще се опита да завземе Англия. Независимо дали битката ще се разрази тук или в Нормандия, двамата с Ролф ще трябва да отидем. На теб, моя Бел, ще остане цялата отговорност за Лангстън. Въпреки че си управлявала имението в отсъствието на баща си, майка ти винаги е била смятана за господарката. Вече не е така. В отсъствието на лорда, Лангстън принадлежи изцяло на съпругата му. Всички ще зависят от теб.

— Ще ме заведете ли някога да се запозная със семейството ви? — попита тя. Макар и разочарована, Изабел напълно разбираше това,

което ѝ обясняваше Хю. Тя имаше своите задължения и макар и да не ѝ се струваха такова непосилно бреме, когато той беше до нея, много добре бе изпитала тежестта им в миналото.

— Ако войната не се проточи, ще отидем през есента, след като приберем реколтата — обеща ѝ той с целувка.

Хю замина няколко дни по-късно, придружен от оръженосеца си Фалк, шестима тежковъоръжени конници — всичките млади мъже от Лангстън, възторжени от откритата им се възможност да видят повече от света. Изабел махна за сбогом на съпруга си, разочарована, но с усмихнато лице. Щеше да отсъства цял месец, а тя вече се чувстваше самотна. Как Хю бе успял да се промъкне толкова лесно в сърцето ѝ? После се надсмя над себе си, че е такава малка глупачка. Хю Фокониер бе силен и внимателен. Знаеше как да се смее и не позволяваше на никого, дори на съпругата си, да има сериозна преднина пред него. Тя го уважаваше и може би дори изпитваше известна обич.

Хю отсъстваше вече няколко седмици. Беше дошъл почти май, когато един ден войникът на кулата извика предупредително. От другата страна на реката, точно срещу лодката, се появи малка група въоръжени мъже. Изабел застана на стената и започна да брои.

— Десет, не са повече — каза тя. После се обърна и попита майка си: — Къде е Ролф де Брайърд?

— Тази сутрин отиде до най-отдалеченото село — отговори Алет. — Водачът им не ти ли се струва познат, Изабел?

— По-добре да изпратим да извикат Ролф — изрече Бел, като не обърна голямо внимание на думите на майка си. — Тук сме в безопасност, освен ако не се опитат да преплуват реката. Не мисля, че ще го направят, защото всеки глупак би видял, че течението ѝ е много силно.

— Това е Ричард — установи Алет внезапно. — Това е брат ти, Ричард де Манвил. Погледни по-внимателно, Изабел. Не е ли Ричард?

Като даде нареждане на прислугата да изпратят конник, за да доведе управителя, Бел впери поглед към другия бряг.

— Може и да е Ричард. Не мога да го позная от такова разстояние. Освен това, когато го видях за последен път, бе все още юноша.

— Какво ли иска? — учуди се притеснено Алет. — Защо се е върнал в Англия? Би трябвало да е в Нормандия?

— Страх ви е — констатира изненадано Изабел. — Защо се изплашихте, мадам? Фамилията Де Манвил не може да ви навреди.

— Ричард не би трябвало да е тук — продължи Алет. — Няма причина да се връща в Лангстън. Това е лошо предзнаменование.

— Предстоят му няколко изненади — каза спокойно Изабел. — Никой не му е съобщил за женитбата ми, нали?

Алет поклати глава.

— Не. Не сметнах за необходимо, след като той не си направи труда да ни извести за гибелта на баща ти и за собствената си женитба. Дори не знаем коя е съпругата му и дали има дете.

— Не ме е грижа — отговори Изабел. — Когато Ричард замина сърдит за Манвил, просто защото татко завеща Лангстън на мен, тогава разбрах, че не е обичал нас, а имението.

— И въпреки това никога не каза нищо по този въпрос — извика Алет. — Винаги го защитаваше! Как си могла?

— Той ми е заварен брат, мадам — отвърна лаконично Бел.

— Здравейте, кулата. — Гласът се дочу ясно от другия бряг на реката.

— Нетърпелив както винаги — отбеляза Бел и после извика: — Представете се, милорд.

— Аз съм Ричард де Манвил, лорд на Лангстън — бе отговорът. Изабел избухна в смях.

— Ти не си лорд на Лангстън, Ричард, и много добре го знаеш! Ще изпратя лодката за теб и двама от хората ти, когато управителят ни се върне в крепостта следобед. Можете да почакате дотогава, братко.

— Бел? Това ти ли си? Мили боже, станала си още по-висока. Нека да премина реката сега. Не сме хапвали нищо от сутринта.

— В това ви е нещастieto, Ричард — отговори му тя. — Когато управителят се върне, и нито миг по-рано. Разбира се, можете да се опитате да преплувате с конете си, но течението е много силно. Може пък и да се удавите и тогава ще ми създадете по-малко неприятности. Заповядайте, ако желаете.

Сега бе ред на Ричард де Манвил да се засмее.

— Бел от Ада, не си се променила, виждам. Ще почакаме, малката ми сестричка.

Изабел и майка ѝ слязоха от стената на крепостта и се върнаха в голямата зала. Алет отново бе изпаднала паника.

— Може да се нарича както си пожелае, мадам, това няма да промени нищо. Лангстън е моята зестра. Кралят ме накара да се омъжа за Хю Фокониер и сега той е лорд на Лангстън. Какво би могъл да направи Ричард срещу това? — попита Изабел.

— Той е като баща си — изрече мрачно Алет. — Не прави нищо без цел. — Тя пое чаша вино от прислужницата до себе си и го изпи нервно. — Какво може да иска?

— Очевидно има предвид някакъв план, за да ми отнеме Лангстън — отговори Изабел. — Осигурил си е Манвил и се е оженил. Бих се обзаложила, че вече има наследник, в противен случай едва ли би оставил съпругата си. Сега възнамерява да вземе и моя дял. — Тя се засмя. — Как ли ще се изненадаш, скъпи, алчен братко, когато узнаеш, че Лангстън вече е защитен и сестра ти не е безпомощна.

Ролф де Брайърд се върна от далечното село.

— Вече видях — каза той, като влезе в залата. Поклони се на Изабел, но очите му бяха вперени в Алет.

— Завареният ми брат, Ричард де Манвил, се обявява за лорд на Лангстън — започна Изабел и обясни останалото. — Имаме достатъчно хора, за да защитим крепостта от такава малка група, нали?

— Имаме достатъчно воители да защитим Лангстън срещу много по-голяма войска, лейди — отвърна Ролф.

— Вярвам, че ще демонстрираме сила, Ролф. Не искам брат ми и за миг да си помисли, че има шанс да превземе Лангстън. Ричард е очарователен, но е безмилостен.

Ролф де Брайърд кимна.

— Дайте ми един час, лейди, и тогава ще изпратя лодката за него и за всичките му хора. Ще е по-добре да не ги оставяме да обикалят свободно наоколо. Може да има и други, които възнамеряват да се присъединят към тях, които все още не са тук. Ако задържим брат ви и войниците му в крепостта, тогава едва ли ще има голяма опасност отвън. Хю трябва да се върне след няколко дни.

— Ще оставя защитата ни във вашите способни ръце, Ролф — каза Изабел и се усмихна, за негова изненада. — Ще се погрижим ли за тоалетите си, мадам, за да можем да поздравим гостите си с почит? — предложи Изабел на майка си.

Когато Ричард де Манвил влезе в залата на Лангстън малко по-късно от час, той бе изумен от сестрата, която го посрещна. Изабел наистина бе висока. Позата ѝ бе доста внушителна. Бе облечена с бледожълта вълнена туника и зелена пола, която падаше на гънки. Деколтето ѝ бе бродирано в мастиленосиньо и златисто. Носеше и светлозелен копринен колан. Червеникавозлатистата ѝ коса бе сплетена на плитка. Дамата пред него нямаше нищо общо с детето, което бе оставил, когато се върна в Нормандия.

— Изабел, малката ми сестричка — поздрави я той, като я прегърна. Господи! Момичето имаше доста наедрели гърди. Той я притисна към себе си малко повече, отколкото изискваше благоприличието.

Изабел се освободи от прегръдката му.

— Добре дошъл в Лангстън, братко — обърна се тя към него на английски. — Какво те води в Англия? Нима имението Манвил не се нуждае от грижите ти?

— Татко е мъртъв и Вилхелм също — изрече той драматично.

— Нима си мислил, че не знаем за това? — попита раздразнено Изабел. — И си се оженил, доколкото разбрахме.

— Не съм предполагал, че ще се разчуе до такова отдалечено място като Лангстън — изрече той, леко изненадан.

— Крал Хенри бе обезпокоен, че в отсъствието на мъжете, двете с майка ще останем без защита. — Тя се обърна към управителя. — Това е сър Ролф де Брайърд, нашият управител. Сър Ролф, брат ми Ричард, господар на Де Манвил.

Двамата мъже си кимнаха предпазливо. Ричард де Манвил тогава отбеляза присъствието на втората си майка с поклон.

— Мадам, радвам се да ви видя отново. — Бе забравил колко е млада. И колко красива. Бе облечена в любимия си син цвят, а лицето ѝ бе ведро както никога преди.

— Изглеждате добре, Ричард — отвърна тя хладно.

Добре обучените слуги на Лангстън вече предлагаха освежителни напитки на сър де Манвил и деветимата му спътници.

— Масата ще бъде сервирана след малко — каза Изабел, — но първо ми кажи, защо си дошъл в Лангстън, Ричард.

— Херцог Робърт ми върна имението — започна брат ѝ.

— Моля? — Тонът на Бел бе леденостуден. — Лангстън не е на херцог Робърт, за да се разпорежда с него. Той е предоставен на татко и наследниците му от крал Вилхелм. Баща ни го завеща на мен, не на теб, Ричард. Как се осмеляваш да се възползваш от пола си, за да ми отнемеш земите!

— Изабел, ти не разбираш, тъй като си едно младо момиче, но скоро ще има война. Лангстън трябва да бъде осигурен за херцог Робърт, когато си възвърне наследството от Хенри Боклерк — обясни Ричард. — Една жена не може да управлява земята. Неестествено е. Татко не трябваше да ти завещава имението, но както и да е, херцог Робърт коригира тази неправда.

— Лангстън е моята зестра, Ричард — каза Изабел.

— Нима мислиш, че ще оставя сладката си, малка сестра без дом и без съпруг, Бел? — засмя се снизходително Ричард. — Съвсем не. Довел съм ти съпруг, скъпа. И двамата сме се заклели във вярност пред херцог Робърт, а Люк де Сай е дал клетва за вярност пред мен. В замяна ще те получи за съпруга, Изабел, и ще управлява Лангстън за нас. А вие, милейди Алет, също ще останете в дома си под покровителството ни. Погрижил съм се за всичко — завърши той доволен. После извика: — Люк де Сай, при мен!

Тромав млад мъж се отдели от групата и се приближи до тях. Имаше черни очи и тъмна къдрава коса.

— Люк, това е сестра ми, която ще ти стане съпруга — изрече тържествено Ричард. — Не е ли приятно голямо момиче, както ти казвах?

Люк де Сай смело изгледа Изабел. Задържа малко по-дълго поглед върху гърдите ѝ, като се облиза.

— Лейди. — Той се поклони.

— О, скъпи, Ричард — изрече Изабел сладникаво. — Страхувам се, че не бих могла да се омъжа за този джентълмен.

— Защо, Бел, моминска свенливост? Не очаквах подобно нещо от теб? — Брат ѝ се подсмихна.

— Не, Ричард, не съм от типа момичета, които изпитват моминска свенливост — отговори тя. — Но ти бе толкова нетърпелив да ни обясниш какво си направил за нас, че забрави да попиташ какво е станало с нас през последните дълги години, докато двете с майка бяхме сами. А то е, че вече съм омъжена. Преди няколко месеца.

— Аз съм глава на семейство Де Манвил, а ти си Де Манвил, Изабел — каза рязко брат й. — Не можеш да се омъжиш без моето позволение, а аз не съм ти разрешил. Бракът ти ще бъде анулиран.

— Обичам добре разработените жени — обади се Люк де Сай. — Не възразявам, милорд.

— Къде е съпругът ти? — попита Ричард де Манвил, като изгледа злобно Ролф де Брайърд. — Ти ли си, управителю?

Изабел се засмя.

— Не, не е Ролф. Съпругът ми е Хю Фокониер, наследник на последния саксонски владетел на Лангстън, братко. Съпругът ми обаче в момента не е тук. Замина за Уорчестър по работа. Що се отнася до твоята власт над мен, ти едва ли имаш никакви права. Омъжих се за Хю по заповед на крал Хенри, защото и той като своя брат смята, че Лангстън не може да бъде удържан от жена. Остани през нощта, ако желаеш, но на сутринта те съветвам да се завърнеш в Нормандия при своя господар. Огледай се братко, тук сме добре защитени. Малобройните ти войници не биха могли да ми отнемат имението.

— Какво, Бел? Толкова малко ли ме помниш, та си мислиш, че ще подвия опашка и ще избягам? Лангстън ще бъде мой! — процеди гневно Ричард. — А ти си станала прекалено дръзка за жена.

— Съпругът ми ме харесва такава — не му остана дължна Бел. — Лангстън никога не е бил твой, братко, и никога няма да бъде. Как се осмеляваш да се появиш тук и да се опиташ да ми го откраднеш? Ти си нормандец, Ричард, а аз — англичанка. Крепостта Лангстън ще бъде на страната на крал Хенри, а не на херцог Робърт. Тук е Англия, а не Нормандия.

— Внимавай, сестричке, не съм толкова безобиден, колкото си представяш. Създал съм си силни връзки. Ако избира да те отведе в Нормандия и да те затвора в манастир, докато въпросът с женитбата ти се уреди, какво би могла да направиш, за да го предотвратиш? Херцог Робърт се ползва с благоволението на папата заради участието си в кръстоносния поход към Свещената земя, за това, че е възвърнал Йерусалим обратно на църквата, а аз съм човек на херцога. Тогава на теб и на съпруга ти може да ви се случи нещастие, сладка Изабел. И моята втора майка ще остане сама и безпомощна. — Ричард де Манвил погледна към Люк де Сай. — Какво ще кажеш, Люк? Лейди Алет не би

ли те задоволила за съпруга? — И той хвана Алет и я издърпа напред. — Тя наистина е доста хубава, нали? Много по-хубава от дъщерята.

— Много — потвърди Люк, като си облиза устните отново. И той огледа безсрамно свилата се от страх жена.

— Братко, продължаваш да се държиш като натрапник — подигра му се Бел. — Съжалявам, но трябва да ти съобщя, че майка ми също не е свободна, тъй като съвсем наскоро се омъжи повторно. Дори очаква и дете.

— Бел! — извика Алет. — Откъде знаеш?

— По-късно, мадам — изрече Бел, като не откъсваше очи от брат си.

— И на кого е съпруга сега втората ми майка? — попита гневно Ричард.

— На сър Ролф де Брайърд, нашият управител — отговори Изабел. — Той е най-добрият приятел на съпруга ми и също като Хю е бил отгледан в двореца от кралица Матилда, Господ да даде покой на душата ѝ. — Изабел се прекръсти набожно и погледна бързо към отец Бернар, който наблюдаваше безмълвно словесния двубой между Изабел и заварения ѝ брат. — Свещеникът може да потвърди думите ми — продължи Бел. — Той е бил един от капеланите на крал Хенри, преди да бъде изпратен заедно със съпруга ми и Ролф в имението ни. Извърши и двете бракосъчетания, нали, отец Бернар? — Тя се усмихна сладко.

— Да — отговори свещеникът без колебание. — Сватбата на милейди Изабел бе отпразнувана в края на януари, а на лейди Алет през март, милорд Де Манвил. Кралят не би позволил да бъде другояче, защото, за разлика от брат си Вилхелм Рижави, той е набожен.

— Махнете ръката си от съпругата ми — каза тихо Ролф де Брайърд на Ричард де Манвил. Той придърпа Алет към себе си и почувства задоволство, като усети как тя се отпуска с облекчение.

— Измамили са ме — навъси се нормандецът, — но внимавай, сестричке, защото, когато херцог Робърт завземе Англия, Лангстън ще бъде мой. И тогава, ще те изхвърля заедно с майка ти и безполезните ви рицари! Мислиш, че си ме надиграла, но не си!

— Напусни залата! — каза гневно Изабел на брат си.

— Какво? — Той бе изумен.

— Напусни залата ми! — повтори тя, като направи знак на няколко войника от Лангстън. — Не те искам тук, Ричард де Манвил. Моето гостоприемство не се отнася за хора, които идват тук и ни заплашват. Баща ни и брат ни са били убити преди почти две години и все пак ти не си намерил време да ни известиш. Нито си ни съобщил за женитбата си. Дори и сега не знам коя е жена ти, нито пък ме и интересува. Съжалявам нещастното момиче. Сега се осмеляваш да се появиш в Англия, преструвайки се на загрижен какво е станало с мама и мен, като ни предлагаш едната от нас да се омъжи за твоя човек, за да държи Лангстън в името на херцог Робърт. Ти си глупак, Ричард! Сега се разкарай от дома ми и вземи със себе си и похотливия си, мазен приятел!

— Почти приближава нощта — запротестира Ричард.

— Алфред ще ви прекара обратно на другия бряг на реката — изрече Бел леденостудено. — Ако решите да си направите лагер от другата страна, не мога да ви спра, но до сутринта да те няма, братко.

— Милейди, моля ви — прекъсна я свещеникът, но Изабел го накара да замълчи, като вдигна ръка.

— Не ми изнасяйте лекции за гостоприемство или семейни задължения, отец Бернар — каза му тя. — Брат ми не се съобразява с ни едното, освен ако то няма да му донесе облага. Той ще убие всички ни, докато спим тази нощ, за да постигне своето. Не е ли така, Ричард?

— Беше неприятно малко момиче, Изабел — отговори горчиво брат ѝ — и не си се променила. Винаги съм твърдял, че татко трябваше да те бие, но нали беше единствената му дъщеря, той те боготвореше. Колко жалко. Ще се върна в Лангстън, когато херцог Робърт уреди въпроса за Англия с Хенри Боклерк, сестричке.

Изабел се изсмя.

— Тогава не очаквам да те видя отново, братко мой. Сега се разкарай от залата ми.

Ричард де Манвил се завъртя на пети, Люк де Сай до него, и заедно с хората си напуснаха крепостта. Изабел се изкачи на крепостната стена, за да види как преминават обратно река Блайт. С мрачна усмивка тя наблюдаваше, докато направят малкия си лагер. После, доволна, се върна обратно в залата, където майка ѝ, Ролф и свещеникът чакаха завръщането ѝ.

— Дори не потрепнахте, като ги изгонихте — изрече Ролф с възхищение в гласа си. — Хю би се гордял с вас и аз няма да пропусна да му го кажа.

Изабел кимна, като се усмихна бегло.

— Ако наистина избухне война, Ролф, тогава ще трябва да поема грижите за Лангстън. Ще изпълня задълженията си, обещавам ви. Брат ми е алчен глупак.

— Трябва да обсъдим още един въпрос — намеси се тихо отец Бернар и погледна сериозно Алет. — Вие очаквате дете, дъще?

— Това не е ваша работа — отвърна отбранително Алет.

— И моя също — обади се Ролф, — защото, ако наистина очаквате дете, малката ми, то е и мое. Аз не съм човек, който бяга от отговорност.

— Вашата отговорност? — Алет бе вбесена. — Аз не съм ваша отговорност, нито пък детето ми... ако наистина има такова.

— Моята прислужница Агнета казва, че от няколко седмици месечният цикъл на майка е спрял — Изабел обясни спокойно на двамата в залата.

— Извърших тежко престъпление заради вас, дъще — каза отец Бернар. — Изрекох голяма лъжа, като потвърдих пред сър Де Манвил, че сте омъжена за Ролф де Брайърд и лично съм извършил церемонията. Сега трябва да поправа грешката, заради безсмъртието на душата си.

— Вероятно Господ ще разбере, защо казахте това, отче — изрече нервно Алет. Защо Ролф се хилеше като идиот? — Моят заварен син няма да се върне отново в Лангстън. Шансът е малък херцог Робърт да надвие крал Хенри. Защо не ме оставите на спокойствие?

— Господ налага волята си по начини, неведоми за нас, дъще — продължи свещеникът. — Наистина не вярвам, че крал Хенри ще бъде победен от брат си, но все пак не съм сигурен. Единствено Бог знае отговорите на въпросите, които поставяте, милейди. Това, което аз знам обаче е, че трябва да се омъжите за този добър рицар, който ви обича така предано. Не бива да допуснете детето му да бъде копеле. Подобна постъпка не е достойна за вас, Алет де Манвил. Нима ще накажете невинната душа, сгушила се под сърцето ви, заради собствените си страхове, заради злините, причинени ви от покойния ви съпруг, заради греха на собствената ви гордост?

Алет започна да се колебае, особено когато Ролф я прегърна нежно и ѝ прошепна тихо.

— Обичам ви, моя малка. Ще бъда добър с вас, заклевам се в името на Светата Дева Мария. Моля ви, доверете ми се.

— Елате — подкани ги отец Бернар. — Стаята ми е отделена и може да ни послужи за параклис. — И той поведе двете жени и Ролф към стаята си, като извика Ида и Агнета да се присъединят към групата. — Сега — каза свещеникът — с лейди Изабел и тези две добри прислужници като свидетели ще започнем.

Алет се почувства напълно безпомощна. Предадена за втори път от собствената си дъщеря! Къде бе сгрещила с Бел? И все пак... изглежда Ролф и в очите ѝ се появиха сълзи. Погледът му бе изпълнен с такава преданост и обич, че тя се учуди защо не бе забелязала това преди. „Наистина ме обича“ — помисли си Алет, изненадана от откритието и внезапно успокоена. Ролф не бе Робърт де Манвил. Ролф я обичаше! Щяха да бъдат щастливи заедно. Като че ли ледът, с който бе обвила сърцето си, се пропука и започна да се топи. Тя взе ръката му и я целуна, като ѝ се прииска да се засмее високо от радостта, изписана на лицето му. Когато я попитаха, тя с удоволствие даде съгласието си да му стане съпруга.

След това свещеникът ги посъветва:

— Кажете истината на прислугата си, деца мои. Ако, не дай Боже, сър Ричард някога се върне, те ще се закълнат, че сватбата е станала през март, а не в последния ден от април. — В очите му просветнаха пламъчета. — Бог да ви благослови, деца мои. Сега ме оставете, за да се помирят с Господ заради лъжите, които изрекох днес заради вас. — И той бързо се прекръсти.

— Утре — каза Изабел на свещеника — ще изберем мястото за църквата, която искаме да построим. И вие ще имате собствена къща също, добри отче. Ще бъде до църквата, за да ви е удобно. И тази година ще получите десетъка от реколтата, както и двама крепостници, мъж и жена, за да се грижат за вас.

— Благодаря ви, лейди — отговори свещеникът. — Сигурен съм, че лорд Хю ще одобри всичко, което сте ми обещали.

Те го оставиха и се върнаха в залата, където яденето вече бе сервирано. Алет и Ролф не откъсваха очи един от друг, а Бел не можеше да се въздържи да ги дразни.

— За жена, която не желаете да се омъжи повторно, мадам, вие изглеждате доста доволна от съдбата си сега — изрече тя дяволито. — Знаеш ли, Ролф, че майка ми заплашваше да се хвърли от стените на крепостта, ако я бях принудила да се омъжи? Някак си усещам, че не е необходимо да се тревожиш от подобна трагедия сега.

— Моя малка! — Младоженецът изглеждаше наистина стъписан.

— Бел е права, любов моя — отвърна Алет. — Не трябва да се опасяваш. Любовта ми към теб ме прави безпомощна — никога не съм подозирала, че подобно нещо може да съществува. — Тя погледна към дъщеря си. — Как така, Изабел, ти се оказа по-мъдра от мен по тези въпроси? Нима е възможно да си се влюбила в съпруга си? И като знаеш какво е любовта, си забелязала моята обич към Ролф преди дори аз да призная пред себе си?

Да обича Хю? Думите, изречени на глас, я накараха да погледне на съпруга си по нов начин. Досега не се бе замисляла над това, но като че ли вече нямаше избор, и то не само защото ѝ харесваше времето, прекарано в леглото. Липсваше ѝ да си легне до него, липсваха ѝ разговорите им за прекрасните планове, които имаха за имението. Липсваше ѝ да язди редом до него. Липсваше ѝ, когато се събуждаше нощем и не го усещаше до себе си. Липсваше ѝ да спори с него.

— Може би наистина обичам Хю — изрече тя замислено, — ако това, което изпитвам към него, е любов. — После се ядоса. — Но да не сте посмели да му кажете! Сама ще му го призная, когато сметна, че моментът е подходящ. Но ако някой разкрие тайната ми пред него, ще се постарая адът да се изсипе върху главата му!

— Тайната ти ще бъде запазена от нас, дъще — подразни я Ролф.

— Мисля, че управителят трябва да си има собствена къща — реши на глас Бел. — Ще поговоря със съпруга си за това, когато се върне у дома. — Тя вдигна бокала си. — Тост за майка ми и втория ми баща — изрече с усмивка. — Дълъг живот и много деца!

Те пиха и Алет каза:

— Не е ли време вече и ти да имаш свои деца, Изабел?

— Още съм прекалено млада, за да бъда майка — отвърна надменно дъщеря ѝ.

— Бях по-млада от теб, на петнайсет, когато те родих — бе отговорът. — Ти вече навърши шестнайсет години.

Изабел се засмя.

— Навърших шестнайсет години едва този месец, мадам. Освен това вие сте искали да станете майка, за да избегнете нежеланите апетити на баща ми. Аз обаче с удоволствие споделям ласките на съпруга си. Дори безсрамно мога да си призная, че очаквам с нетърпение завръщането му. — Тя си взе едно заешко бутче от чинията, поднесена ѝ от прислугата, и започна лакомо да го яде.

Алет не знаеше дали да стълчи дъщеря си заради липсата на въздържаност, но Ролф се засмя.

— Зная как точно се чувства, малката ми — прошепна той тихо. — Аз също мога безсрамно да си призная, че очаквам с нетърпение завръщането ти в моето легло. Кога трябва да се роди детето?

— Не преди края на годината — отговори Алет, като се опита да не се усмихне.

— Ще навреди ли на бебето, ако си поиграем малко, скъпа? — Той гризна леко извивката на ухото ѝ. — Ммм, вкусно! Мисля, че е много по-меко от заешкото.

Изабел избухна в смях.

— Вземете малко храна и вино, татко Ролф. Виждам, че ви е трудно да се държите прилично на масата. Вървете си в стаята и задоволете първо другите си апетити. Едва тогава ще оцените храната.

Ролф стана и дръпна Алет със себе си.

— Мадам, благодаря ви за деликатността. — Взе една купа, напълни я със заешко, хляб и сирене. Подаде малко шише с вино на Алет и я поведе към стаята им.

Бел остана сама на дългата маса. Изведнъж почувства огромно спокойствие, като че ли всичко бе наред в живота ѝ. Липсваше ѝ единствено нещо. Хю. Той обаче трябваше да се завърне скоро и двамата отново щяха да споделят страстите си. Обичаше ли го? Сега вече знаеше, че е така, но ако той не ѝ го признаеше, нямаше да позволи да бъде уязвима.

## ГЛАВА 7

Докато господарят отсъстваше бяха построени клетки за соколите, които щеше да донесе от дома на дядо си. Камъните, складирани в приземния етаж на крепостта, бяха изнесени във вътрешния двор и слепени с хоросан, за да се сложи основата на постройката. Тя бе направена от добре изсъхнали дъски, а пролуките между тях — запълнени с глина от брега на реката, така че вятърът да не прониква вътре. Покривът бе от слама, а подът — каменен. Цялото помещение бе варосано. Бяха оставени и два прозореца високо в стената. Тежката дъбова врата, обкована с желязо и със здрав железен катинар, бе толкова широка, колкото през нея да мине соколарят.

Единствената стая бе полутъмна, двата прозореца пропускаха достатъчно светлина, за да могат птиците да привикнат към нея. Каменният под бе покрит с едър пясък, който се почистваше ежедневно и щеше да се сменя редовно. Клетката бе висока и толкова широка, за да могат соколите да летят. Бяха поставени и пръти с разнообразни размери, подходящи за различните птици, които щяха да живеят тук. Някои бяха високо и стърчаха от варосаната стена. Други бяха така ниско, колкото опашката на птицата да не допира пода. Бяха закачени изсушени билки, но не отровни, в случай че птиците ядяха от тях, за да освежават въздуха. Навън, в земята бяха забити каменни блокове с конусовидна форма. Тук птиците щяха да бъдат изнасяни, за да привикнат към външния свят. Дресировката изискваше изключителни грижи и още по-голямо търпение от страна на соколаря.

Само благородниците се ползваха с привилегията да притежават собствени ловни птици. Обикновено се хващаха в диво състояние и се опитомяваха. Малките пиленца, които се вземаха от гнездата им, се наричаха голишарчета. По-големите, които можеха вече да летят, се ловяха с мрежи. Дядото на Хю Фокониер, Седрик Мерлинсоун, бе прословут с отглеждането на ловни соколи. Свикнали да имат контакт с хората от раждането си, те ставаха много по-добри и по-послушни ловци. Женските бяха по-едри и по-агресивни. По-малките мъжки се

считаха за второстепенни и рядко се използваша за лов. Силната им страна бе способността им да се чифтосват и да дават здраво женско потомство.

— Рядко сме говорили за птиците — каза Изабел на Ролф. — Какви точно ще донесе Хю? — Бяха минали два дни след краткото посещение на брат ѝ и бързото му заминаване. Бе пристигнал вестоносец от Хю, че ще се върне същия ден.

— Има само два вида — отговори ѝ Ролф. — Дългоопашати и късоопашати, но са няколко разновидности. Дядо му отглежда всичките.

— Какво значение има дължината на опашката? — полюбопитства Бел, нетърпелива да научи повече неща, за да не изглежда съвсем невежа в очите на съпруга си. Придворните дами, сред които Хю бе израснал, сигурно знаеха повече от нея.

— Дългоопашатите птици ловуват на открито, над полета, блата и вода. Късоопашатите са по-подходящи в гора, където соколите с дълги опашки не са така добри между дърветата, тъй като не могат да се издигат и спускат бързо — обясни Ролф. Той се усмихна на заварената си дъщеря. — Не се страхувайте да разпитвате Хю за птиците. Той ще бъде доволен, че проявявате интерес.

— Обещал ми е сокол-чучулигар — каза тя.

— Струва ми се, че ястреб-врабчар е по-подходящ за дама — изрече гласно Ролф. — Може би, ако майка ви пожелае птица, бих ѝ избрал такава. Това ще отвлече мислите ѝ от растящия ѝ корем.

Изабел порумения и се обърна. Мисълта, че майка ѝ очаква дете, бе смущаваща и непрекъснато ѝ напомняше, че тя все още не е в същото състояние. Как можеше Алет толкова бързо да забременее, докато тя, много по-млада и по-плодовита, все още не можеше да се докаже пред съпруга си? Какво ли ѝ имаше?

— Мислите ли, че Ролф ще ме научи да ловувам с моя сокол? — попита Изабел. — Никога не съм имала ловна птица.

— Разбира се — увери я управителят. — Той ще иска да станете добра ловджийка, Бел. Вие със сигурност ще му помагате, когато показва птиците си пред благородниците, които ще идват при него заради това.

Изабел внезапно се засмя.

— Бедният Ролф — подразни го тя. — Вие ще трябва да прекарате лятото в грижи за Лангстън, докато ние с Хю ще се шляем по цял ден, за да ходим на лов с птиците му. Може би ще ви каним да ни придружавате от време на време, ако всичко е наред.

Ролф се подсмихна.

— Благодаря ви, милейди — отвърна той. Хю бе прав, помисли си той. Изабел от Лангстън бе малка непокорница, но той подозираше, че никога през целия си живот не бе имала толкова малко задължения като сега. Ставаше му приятно, като я виждаше щастлива, защото това правеше и приятеля му Хю щастлив.

Господарят на Лангстън се върна следобеда, едно момче, което живееше в най-отдалечения край на имението, откъдето се бе задал Хю, пристигна тичешком, за да съобщи за завръщането на господаря. Групата се движеше бавно, тъй като с тях пътуваха няколко покрити каруци. Хю яздеше начело на процесията, възседнал големия си жребец. На рамото му бе кацнала голяма бяла птица, покрита с качулка.

Изабел се вторачи в птицата.

— Какво е това? — попита тя Ролф.

— Исландски сокол — отговори й той.

— Великолепен е — изрече с възхищение младата жена.

Хю спря жребеца си до Бел. Веднага един млад мъж се отдели от групата, за да вземе исландския сокол от него. Хю праметна крак през седлото и слезе на земята.

— Добре дошли вкъщи, милорд — изрече Бел, а гласът й внезапно потрепери.

По грозноватото му лице се появи бавна усмивка.

— Мадам — отговори той. Нищо повече. Нямаше нужда от повече думи. Наведе се и я целуна продължително, докато Бел не порумена и се отдръпна назад, като му се скара тихо.

— Милорд! Не е прилично да ме целувате така пред всички! — Бузите й пламтяха, а очите й грееха неестествено.

Хю се засмя.

— Изгладнял съм по време на пътуването, милейди — изрече той и сините му очи запламтяха дяволито.

— Масата ще бъде сервирана, когато сте готов, милорд — отговори тя.

— Апетитът ми е за друг вид храна — зашушука той тихо, така че само тя да го чуе. После се обърна и започна да дава нареждания на тримата соколари, които го придружаваха. — Отнесете ги в клетката, момчета. Погрижете се да ги нахраните, напоите и да махнете качулките им. Искам да се запознаят с новата си среда колкото може по-бързо. Ролф, доволен ли си от изграждането на клетката?

— Да, милорд, макар че бих предпочел цялата да е от камък. Направена от дърво, тя не е толкова стабилна — отговори управителят. Хю кимна.

— След като кралят затвърди властта си, ще докараме камък от Нортхамптъншайър, както бащата на Бел, за строежа на кулата. Забелязвам, че е започнал градежът на църквата.

— И къщата на свещеника, милорд — допълни Ролф.

— Казах на отец Бернар, че може да живее в крепостта — отговори Хю.

— Лейди Изабел ще ти разкаже всичко, което се е случило във ваше отсъствие, с изключение на едно нещо, което искам лично да ти съобща. Алет ми стана съпруга преди два дни. Очаква дете от мен.

По лицето на Хю се появи широка, мила усмивка и той сграбчи ръката на приятеля си и я разтърси сърдечно.

— Прекрасно! Как стана това, Ролф? Щастлив ли си? Разбира се, че си щастлив! — Хю се засмя.

Ролф сияеше.

— Моята заварена дъщеря ще ви разкаже всичко.

— Ще ни трябва много камък — замисли се Хю. — Трябва да имате собствена къща зад стените на крепостта. — Хю поклати глава. — В името на пресветата Дева Мария, Ролф, разбираш ли, че само преди шест месеца и двамата бяхме бедни рицари без никаква надежда за по-добро бъдеще. Погледни ни сега! И двамата женени, а ти ще ставаш и баща.

— А ти, лорд на Лангстън, притежаваш имението, някога принадлежало на дедите ти — завърши Ролф. — Изненадан съм за себе си, милорд. Ако не беше твоята щедрост, щях да си остана беден рицар в служба на краля, вместо управител на тези плодородни земи.

— Ела — изрече Хю, смутен от благодарността на приятеля си, — още не си се запознал със соколарите. Млади са, но за тях това бе възможност да не останат при дядо ми, където са трима от други

двайсет и всички по-старши от тях. Алън, Фаер, Линд, при мен! — извика той младежите, които внимателно разтоварваха покритите кафези. Като ги оставиха в клетката, младите мъже се приближиха и застанаха почтително пред господаря си. Бяха свободни селяни, а не крепостни. Откакто фамилията Мерлинсоун отглеждаше и дресираще ловни птици, семействата им са били соколари. И тримата бяха средни на ръст, добре сложени. Косите им бяха кафяви, но очите им с различен цвят.

— Елате, момчета — подкани ги Хю. — Запознайте се с Ролф де Брайърд, най-стария ми приятел, управител на Лангстън. Ролф, това е Алън, Фаер и Линд, най-добрите млади соколари в къщата на дядо ми.

Те се изчервиха и запристъпяха от крак на крак, като кимнаха с глави, за да поздравят управителя.

— Ще видим колко сме добри, милорд, когато дресираме птиците, които донесохме с нас — изрече Алън от името на тримата.

— Елате в залата, щом оправите птиците — каза им Хю и двамата с Ролф тръгнаха бързо по стъпалата към крепостта.

— Добре дошли у дома, милорд! — Усмехнатите слуги го поздравиха половин дузина пъти и Хю изпита задоволство, което стопли душата му. У дома. Да, Лангстън наистина бе неговия дом. Би могъл да се закълне, че дори и камъните го поздравяваха с радост.

— Да благодарим на Бога за благополучното ви пътуване и завръщане, милорд — изрече свещеникът.

— Вече ми разказаха, че сте били доста зает, откакто заминах — отговори му Хю, като хвърли наметалото си на един прислужник и пое бокал с вино от друг. — Ролф ми се похвали, че сте извършили бракосъчетание.

Свещеникът засия.

— Да, наистина, милорд.

— И как се случи, добри отче?

— Това — отговори попът с нова усмивка — ще ви разкаже лейди Изабел. Тя е много умна, тази ваша съпруга.

— Твърде умна — съгласи се Хю. — Посрещна ме на двора и изчезна. — Той се озърна, но Бел не се виждаше в залата.

— Добре дошли вкъщи, милорд — поздрави го тъща му. — Толкова сме доволни, че отново сте тук.

Хю хвана и двете ръце на Алет.

— Благодаря ви, мадам. Приемете и моите поздравления за женитбата ви.

Алет се засмя тихо, лицето ѝ почервения предателски.

— Милорд, благодаря — отговори тя и изгледа с възхищение съпруга си.

— Радвам се за вас — продължи Хю, — въпреки че на моменти бяхте много категорична против нов брак. Къде е съпругата ми? Не я видях след пристигането си.

— Приготвя ви банята, милорд. След дългия път вероятно сте уморен и прашен — каза Алет.

— Бел най-после е изучила изкуството на къпането? — Бе изненадан.

— Опитва се — засмя се майка ѝ.

Хю се обърна и тръгна бързо към банята, нетърпелив да отпусне тялото си в топлата вода. От онзи път преди няколко месеца, когато Алет се бе опитала да научи дъщеря си как да изкъпе гостенин, Изабел категорично бе отказвала да има нещо общо с това. Изгаряше от любопитство да узнае какво я бе накарало да промени мнението си по въпроса.

— Не се бавете, милорд — каза тя остро, когато той влезе в банята. — Водата е приятно топла, а и скоро ще стане време за ядене. Бързо, свалете дрехите си!

Бяха сами.

— Какво, мадам? Не е ли твое задължение да ми помогнеш при събличането на дрехите? — попита той, като седна на едно столче. — Хайде, помогни ми да събуя ботушите си, Бел.

— Нима сте такова дете — изсумтя Бел, но се приближи до него и издърпа ботушите от големите му крака.

Хю се протегна и я сложи да седне в скута си, като я целуна звучно. Ръката му бързо се плъзна под полата ѝ и я погали по вътрешната страна на бедрата.

Бел въздъхна от удоволствие. После се изправи и му се скара закачливо:

— Милорд! Времето не е подходящо за такива прелюдии. Станете! — Тя съблече туниката му и я остави встрани. Отдолу бе само по ленена риза, защото времето бе горещо. Развърза я и го освободи и от нея. — Свалете си панталоните — нареди му тя. —

Трябва да проверя водата. Вероятно вече е поизстинала. — Бузите ѝ пламтяха. Дали от топлината, или от мъжествеността му, така видима под дрехите?

Хю съблече останалите си дрехи, докато Бел направи голямо представление, като пробва водата, добави малко ароматизирано масло, избра подходящия сапун, взе четката и кърпата за къпане.

— Влизайте! Влизайте! — Тя му направи нетърпеливо знак.

Хю се изкачи по каменните стъпала и скочи в голямото корито.

— Аххх! — изстена той, когато топлата вода започна да отпуска изтръпналите му мускули, защото бе яздил няколко дни подред. Потопи се по-дълбоко във водата. — Ах, моя Бел! Истински рай. Трябва да дойдеш при мен, скъпа. Толкова много ми липсваше.

— Не ставайте смешен — скастри го Изабел. — Дръжте се прилично, милорд, и ме оставете да изпълня задълженията си. — Тя взе една кърпа.

— Не можеш ли да ги изпълниш по-добре тук, при мен? — подразни я той.

Тя го изгледа сърдито, като измърмори нещо за глупостта на мъжете и изпищя от изненада, когато той я вмъкна при себе си в коритото.

— Хю! Съвсем сте се побъркали! — Тя се опита да се изправи, но ръцете му я притиснаха. — Пуснете ме, голямо бебе такова! Дрехите ми ще се свият от водата! Пуснете ме!

— Свали ги, моя Бел — утеши я той. И пръстите му ловко откопчаха полите ѝ и ги захвърлиха върху пода. — Туниката ти, мадам — нареди той, като ѝ помогна да свали мокрото горнище и го изпрати на пода при полата. Развърза и долната ѝ риза, която също полетя във въздуха. Добре, че беше без обувки в банята, а плитката ѝ бе вдигната високо. — Сега, мадам, ще получа сърдечния поздрав за добре дошъл, който преди ми отказаште. — И устните му се залепиха върху нейните.

Главата на Бел се замая от удоволствие. Колко много ѝ бе липсвал! Сгушена в скута му в коритото, тя почувства члена му, твърд като камък, нетърпелив да я обладае. Беше я прегърнал с едната си ръка, докато с другата си играеше с малкото ѝ бижу, пръстите му потъваха в нея, а тя мъркаше до устните му.

— Липсвах ли ти, моя Бел? — шептеше той. Пръстите му проникваха все по-дълбоко и ритмично в нея.

— Аз... едва забелязах отсъствието ви, милорд. Имах... толкова много работа — излъга Бел и после потрепери, достигнала първия си екстаз.

Хю я повдигна леко и я обърна с лице към себе си, като я постави върху набъбналото си оръжие, простенвайки.

— Лъжеш! — изрече той през зъби. Големите му ръце бяха обхванали хълбоците ѝ.

Тя обви ръце около врата му и започна да го язди равномерно, а устните му се движеха преднамерено бавно по шията, по набъбналите ѝ гърди и пулсиращите им връхчета.

— Вие сте лош човек, Хю Фокониер — мъркаше тя. — Аххх! Оххх! — Изстена, когато страстта му се изля в нея, изпълвайки я цялата. Бел се отпусна на рамото му. Останаха да лежат така, заситени и доволни, няколко минути, после Бел отвори стреснато очи.

— О, Пресвета Майко! — ужаси се. — Няма да започнат да ядат в залата, докато не се появим. Колко ли време сме стояли така? — Тя се измъкна от коритото, а водата се стичаше по съблазнителното ѝ тяло, от което страстта на Хю се надигна отново. — Измийте се бързо, милорд — изрече тя, като му подхвърли една кърпа. — Трябва да се облека и ще ви донеса чисти дрехи. Моля ви, побързайте.

В залата го чува да се смее и когато лордът и съпругата му се появиха след няколко минути, никой не посмя да спомене, че Изабел бе с други дрехи. Прислужниците започнаха да пренасят от кухнята чинии, от които се разнасяше апетитна миризма. На господарската маса беше сервиран пресен костур, уловен същия следобед от реката, печена гъска, заек, гъст сос от зеленчуци, грах, хляб, масло и сирене. Имаше също вино и бира. За останалите, менюто не бе така изобилно. На тях бе предложена осолена риба, заек, хляб и сирене. Имаше храна в излишък, защото на Изабел не се свидеше да посрещне добре съпруга си, а виното и бирата се лееха свободно.

Хю се хранеше бързо, както и съпругата му. И двамата бяха нетърпеливи да се оттеглят в покоите си, за да заситят глада, който бяха възпламенили в банята. И двамата се поглеждаха крадешком, но бързо отместваха виновно очи, ако погледите им се кръстосваха. Ръцете им се докоснаха и двамата избухнаха в нервен смях. Търпеливо обаче изчакаха прислугата да отнесе чиниите. Двама млади селяни влязоха в залата — единият с барабан, другият с кавал. Засвириха тихо

до камината. Когато Ролф предложи на Хю да поиграят шах, господарят на Лангстън стана, протегна се и се прозя.

— Яздих дълго през последните дни — каза той. — Мисля, че е време да си лягам. Изабел, идваш ли, или ще останеш да се забавляваш с майка си и втория си баща?

— Ох, аз също съм изморена. — Бел скочи и се забърза след съпруга си.

Ролф се засмя закачливо.

— Мисля, че Хю ще язди още доста преди зазоряване, а Бел ще е два пъти по-изморена, когато изгрее слънцето.

— Много сте покварен, милорд — сгълча го Алет със смях.

— Трябва да закача дрехите си да изсъхнат — каза Бел, като влезе в стаята им. — Нямам толкова много дрехи, за да ги разхищавам.

— Побързай! — нареди съпругът ѝ и когато тя отиде при него, той допълни: — Накара ме да чакам, моя Бел. Трябва да бъдеш наказана. — И като я преметна през коляното си, той я плесна отзад, преди да я завърти към себе си, за да я целуне.

Бел се засмя.

— Ръката ви трябва да стане по-силна, милорд, ако наистина възнамерявате да ме напляскате. — Тя размърда дупето си провокиращо в скута му, долавяйки мигновената му реакция.

Той се изправи и я метна върху леглото, залепвайки се за нея.

— Непокорнице — изръмжа той до ухото ѝ, — никога ли няма да те опитомя?

— Не! — засмя се тя отново. — Никога! Покорната жена бързо ще ви отегчи, Хю Фокониер. Аз не съм една от малките ви птички, за да ме накарате да се подчинявам, а и вие не ме желаете такава.

— Не съм сигурен, че е добре, задето си ме опознала толкова добре, моя Бел.

Тя го прегърна и придърпа главата му към устните си.

— Съпругата трябва да познава своя господар — прошепна тихо. После захапа леко долната му устна. — Как може да му достави удоволствие, ако не го познава? — Пръстите ѝ разрошиха златистата му коса.

— Искаш ли да ми доставиш удоволствие, моя Бел? — попита той дрезгаво. Влудяваше го от желание. Великолепното усещане на стегнатите ѝ млади гърди до голата му кожа бе прекрасно. Набъбналите ѝ връхчета го пронизваха като остри малки камъчета. Той долепи устни до едното и започна да го смуче страстно.

През тялото ѝ премина светкавица. Бел се размърка от удоволствие. Той повдигна за миг глава, погледна я в очите и повтори въпроса си:

— Искаш ли да ме задоволиш, моя Бел? — Устните му се залепиха за другата ѝ гръд и я ухапаха нежно.

— Аххх! — извика тя тихо. Леката болка бе наистина приятна.

— Понякога искам да ви задоволя — призна тя.

Хю отново повдигна глава.

— А сега?

— Дааа — отвърна тихо Бел. Ръката ѝ докосна лицето му и той започна бавно да целува пръстите ѝ един по един. Момичето почувства как слабините ѝ се стягат.

— Хю! — можа да изрече единствено това.

— Обзет съм от страст, Бел — започна той, — защото толкова много ми липсваше моята съпруга. Не съм такъв да се въргам с някоя хубава крепостна селянка из сламата. От онази сутрин, в която те оставих, не съм имал жена под себе си. Досега бях нежен с теб, но тази вечер не знаех дали ще успея да се въздържа. Желая те толкова силно, скъпа. — Голямата му ръка галеше нежно косата ѝ. — През всичките тези нощи, докато бяхме разделени, Бел, си мислех за теб. За млечнобялата ти кожа и за пламтящата ти коса; за загадъчните ти зелени очи, за страстното ти тяло. Но си мислех за мъдростта ти, за верността ти и за дълбоката ти любов към Лангстън и хората му. — Пръстите му повдигнаха брадичката ѝ. — Мислех си как отстояваш това, в което вярваш, за характера ти, който понякога взема връх над разума. Колкото и да обичам семейството си, колкото и да бях щастлив да видя дядо си и баба си, проумях, че единствено исках да взема птиците си и да се върна у дома при теб, Бел. Разбираш ли какво ти казвам, скъпа?

Очите на Изабел се изпълниха със сълзи, но гласът ѝ не потрепери, когато му отговори:

— Казвате ми, че ме обичате, Хю, и се радвам да го чуя, защото аз също ви обичам!

Устните им се сляха — в началото нежно, после все по-бурно. Тя започна да се разтапя под него, докато целувката като че ли нямаше начало и край. После неговите устни се спуснаха надолу по шията ѝ, по гърдите ѝ. Изабел въздъхна дълбоко, пръстите ѝ го галеха като кадифе. Гърдите ѝ се подуха, станаха огромни, като че ли ще се пръснат. Когато той долепи език до връхчето на едната ѝ гърд, Бел проплака, защото наистина я заболя. Зъбите му се впиха в деликатната ѝ плът и Бел изстена.

Главата му обаче се движеше все по-надолу. За миг тя настръхна, но после тялото ѝ се отпусна. Това бе нейният съпруг. Нейната любов. Нейният Хю. И никога преди не се бе държал така смело с нея. Устните му се залепиха с топла целувка върху пъпа ѝ и продължиха по-нататък. Тя почти спря да диша, когато той целуна бедрата ѝ от вътрешната страна и обсипа с леки целувки краката ѝ чак до пръстите. Бел се размърда нервно.

Хю обаче я стъписа със следващото си действие. Бавно, бавно, езикът му се върна нагоре по същия път. Като разтвори нозете ѝ, той зарови глава в пламтящите ѝ косми, вдишвайки аромата ѝ. Изабел пое дълбоко дъх, шокирана, зави ѝ се свят, но все още ѝ предстоеше ново изживяване. Почувства как той я разтваря, а езикът му търси, търси. Търси какво?

— О, мили боже! — извика тя, когато той очевидно откри това, което търсеше, и езикът му безмилостно започна да се движи напред-назад върху чувствената ѝ перла, освобождавайки безброй влудяващи усещания, от които почти припадна, но все още запазваше съзнанието си, за да се наслади на великолепната лудост, която обземаше тялото ѝ. Тя се гърчеше под сладкия му дъх, извиваше се, политаше, бореше се да достигне върха на планината; и тогава страстта ѝ достигна своята кулминация. Тя се почувства напълно безпомощна и се разплака.

В този миг той проникна в нея, мъжествеността му я изпълни с пулсираща топлина и живот. Изтри с език сълзите ѝ, целувайки я нежно. И изведнъж, тя като че ли го потопа в тялото си, сякаш щеше да го погълне целия. Той усети как пръстите ѝ се впиват в хълбоците му, краката ѝ се увиват около гърба му.

— Бел! Бел! — изстена той. — Убиваш ме! — И тогава цялата му страст избухна, наводни я с любовта си. За негова най-голяма изненада, той също плачеше.

Тя го прегръщаше и целуваше неистово.

— Какво друго криете от мен, милорд? — успя да изрече задъхано тя.

Хю се засмя отмаляло, като легна по гръб.

— Прекрасна си, моя Бел, моя сладка женичке. Обожавам те!

Тя не каза нищо, само придърпа главата му върху гърдите си. Той почувства целувките ѝ по косата си и после тя се сгуши до него, ритмичното ѝ дишане го приспа.

Когато се събуди малко преди зазоряване, все още бе в прегръдките ѝ. Никога през целия си живот не се бе чувствал толкова сигурен.

— Обичам те, Бел — изрече тихо.

— И аз те обичам, Хю — изненада го тя, тъй като си мислеше, че все още спи.

— Откога си будна? — попита той.

— От преди една минута, не повече.

Като повдигна глава, той я погледна в очите.

— Какво би желала да правиш днес, моя Бел? Ще ти е приятно ли да видиш птицата, която съм ти избрал? Това е един хубав чучулигар.

Бел се усмихна, като се обърна на една страна, и кимна:

— Какви други птици сте донесли, милорд? — попита тя. — Ролф ми обясни, че имате дългоопашати и късоопашати соколи, но вие ще ми разкажете за разновидностите им.

— Донесох по две двойки исландски соколи, соколи-скитници и чучулигари. Първите два са доста едри. Всички те са с дълги опашки. Ловят малък и среден дивеч и диви водни птици. Чучулигарите са по-малки и преследват по-малки животни. — Той се обърна, постави възглавницата зад себе си и седна. — Имам и два вида късоопашати, ястреб-врабчар и кокошар. Донесох и доста млади птици, които трябва да се дресират.

— Искам да видя моя чучулигар — каза Бел, като се измъкна от леглото. — Как изглежда? Добър ловец ли е?

Той се засмя на ентусиазма ѝ.

— Няма да ти кажа нищо, мадам. Трябва сама да видиш. Първо трябва да му избереш име. Всяка птица си има име, на което отговаря.

Те бързо се изкъпаха и облякоха, спряха се за малко в залата, за да си вземат по филия хляб с препечено сирене. Тримата соколари вече се занимаваха със соколите, когато младите господари приближиха клетката. Няколко птици бяха изнесени навън на камъните, за да привикват с околния свят. Момчетата кимнаха вежливо на Хю и Бел.

— Доведох съпругата си, за да види своя сокол — изрече Хю.

— Хубава малка птичка — каза одобрително Алън.

Хю поведе Бел вътре в клетката и спря до един нисък прът, на който бяха кацнали две малки птици без качулки. Хю взе по-голямата и я сложи върху дланта си.

— Ето го твоя чучулигар, моя Бел.

— Има красива перушина — отбеляза Бел, но разочарованието ѝ бе очевидно.

Той се засмя тихо, за да не стресне птицата, която държеше.

— Родена е едва тази пролет, скъпа. Родителите ѝ са великолеппни, а тя обещава да стане още по-добра.

— Защо не мога да получа напълно пораснала птица? — учуди се Бел.

— Защото искам да помагаш при дресирането ѝ — обясни Хю. — Това означава, че трябва да измислиш някакъв сигнал и когато го изспириш, само той, и никоя друга птица, няма да отговаря на него. Тя трябва да се привърже към теб и ти трябва да бъдеш само нейна. За да се постигне всичко това, трябва да участваш в дресирането ѝ. Как ще я кръстиш? Никой друг няма право да избере името ѝ, освен теб, Бел.

Изведнъж малкото соколче проточи шия и клъвна бъдещата си господарка по ръкава.

Тя се отдръпна стреснато назад, но после се засмя.

— Пиленцето само си избра име, милорд. Ще се казва Купър. Мисля, че е подходящо.

Хю остави обратно птицата на пръта. Купър на френски означаваше кълва.

— Да, добре е — засмя се и той.

— Как ще я дресирам? — попита Бел. — Не зная нищо за ястребите. Баща ми някога имаше ястреб-кокошкар, но на мен не ми позволяваха да го докосвам.

— Купър — започна той — вече е подготвена за дресировка. Ноктите ѝ са изрязани. Някои зашиват очите на малките временно, но аз не го правя. Предпочитам да използвам качулки. — И той вдигна малка кожена качулка, която постави на главата на птицата. — Свикнала е с това. Виждаш ли тънките кожени ленти, завързани на краката ѝ. Малките звънчета, прикрепени към краката ѝ, позволяват на соколяря да следи движенията ѝ. — Той нежно погали птицата. — Купър вече е научена да стои на ръка. Сега, Бел, искам да ѝ изсвириш някаква мелодия с уста. После сложи ръката си върху гърдите ѝ и я накарай да стъпи на дланта ти. Винаги трябва да ѝ изсвирваш същата мелодия, скъпа. Това е вашия сигнал. Така никой няма да може да ти я открадне, защото Купър няма да се вслушва само в мелодията, а и в твоята интонация, която друг не може да имитира.

Бел се замисли за момент и после изсвирука четири кратки, напевни тона, като в същото време притисна нежно длан към гърдите на птицата. Соколят се поколеба, но Бел изсвири мелодията отново, а ръката ѝ бе настойчива. Купър стъпи върху дланта на младата жена и Бел притаи учудено дъх, като погали сокола с другата си ръка. Чучулигарят се размърда нервно от допира на Бел.

— Разходи се с нея — нареди Хю на съпругата си — и ѝ говори. Тя се нуждае от успокояването на гласа ти.

— О, Купър — изрече ласкаво Бел, — ти си такава красива госпожица, или поне ще станеш такава, когато цялата се покриеш с перушина. Вече те обичам. С теб ще станем големи приятелки, нали, малката ми? Ще се учим заедно, защото аз никога не съм имала сокол, нито ти господарка, но Хю казва, че родителите ти са хубави птици и ти ще станеш хубава също. Няма да засрамиш семейството си, нали?

Хю наблюдаваше как момичето се разхожда и шепне на сокола. От време на време долавяше по някоя дума, но разговорът на Бел бе предназначен единствено за нейния сокол. Понякога тя го милваше и птицата бързо започна да привиква с леките ѝ, нежни пръсти. След няколко минути Хю каза.

— Донеси Купър тук, моя Бел. Искам да я нахраниш. Линд — извика на младия соколяр, — дай ведрото.

Изабел се обърна изненадана, защото не бе забелязала друг в клетката преди. Едва сега разбра, че Линд и Фаер са там. Тя поруменя, благодарна, че не е проявила някаква интимност с Хю пред непознати.

— Какво има във ведрото? — попита тя съпруга си, като опита да прикрие смущението и свенливостта си пред младежите.

— Пиле — отговори Хю. — Вземи едно парче и нахрани Купър.

Линд вдигна ведрото и Бел извади едно парче сурово пилешко месо. Даде го на Купър, която лакомо го сграбчи от ръката на господарката си, като използваше човката си и единия си крак. Разкъса закуската си застанала само на другия си крак.

Изабел се засмя тихо.

— Много си лакома, малката ми — каза тя. — Доколкото забелязвам, имаш голямо желание да живееш. — Тя остави птицата да изяде пилешкото върху ръката ѝ. После я върна обратно върху пръта, като ѝ говореше ласкаво.

Хю кимна одобрително и погледна двамата соколари, които също кимнаха с усмивка на своя господар.

— На пръта има каишка, скъпа — каза Хю на Бел. — Завържи я към единия пръстен на птицата. Така Купър не може да избяга от клетката, но каишката е достатъчно дълга, за да ѝ позволява да лети и винаги да се връща на този прът.

Изабел направи каквото ѝ бе казано и двамата тръгнаха към голямата зала.

— Купър е прекрасна — изрече ентусиазирано тя. — Вече я обикнах, милорд. Благодаря ви.

— Справи се много добре като за пръв път, моя Бел, но уроците ще стават все по-трудни, предупреждавам те. И все пак мисля, че е важно сама да дресиращ Купър. Така ще започнеш да цениш птиците и ще разбереш какви грижи е необходимо да се полагат за тях. Много хора — обясни той — вземат птиците от гнездата им. Това е по-лесно, но намалява популацията им. По-трудно е да ги отглеждаш и да ги дресиращ. Птиците на фамилията Мерлинсоун се ценят високо както в Англия, така и в Нормандия, защото са добре обучени. Те са здрави. Отсега всеки ден ще работиш заедно с Линд, за да обучаваш Купър.

— Още уроци? — подразни го тя.

Той се усмихна, като влязоха в залата.

— Отец Бернар ми се похвали, че вече пишеш доста красиво, а и уменията ти да четеш нарастват с всеки изминал ден. Гордея се с теб.

— Вече мога да пиша и да чета на английски и френски, милорд — каза тя, — а скоро ще започна да уча и латински. Отец Бернар казва,

че макар и неестествено за жена, но ученето ми се отдава. Непрекъснато мърмори за това, но твърди, че трябвало да продължи да ме учи, за да не се окаже неподготвен, когато се наложи да учи децата ни. Вече се научих и да смятам. Така е много по-лесно отколкото преди, когато трябваше да помня всичко наизуст — призна Изабел.

— Ще станеш прекрасна господарка на Лангстън, щом се наложи да замина в служба на краля и Ролф потегли с мен — каза Хю.

Бел застана притеснено пред съпруга си.

— Скоро ли ще бъде? — попита тя.

Той кимна.

— Очаквам всеки ден да бъдем призовани, Бел. Докато се връщахме от Уорчестър, чух доста слухове. Много от едрите нормандски феодали вече са проявили нелоялност към крал Хенри. Кралят изпратил кораби, за да се опита да спре херцог Робърт, но някои от капитаните преминали на страната на врага. В момента двамата братя се подготвят. Скоро обаче ще има война; война за Англия. Надявах се, че войната ще се води в Нормандия, но по всичко изглежда, че крал Хенри ще накара брат си да дойде тук, така че битката да се води на собствената му земя.

— Значи затова Ричард се е осмелил да се появи тук — каза Бел и после сложи ръка на устата си. — Ох! Не ви разказах за това!

— За кое, скъпа?

— Мислех да ви разкажа снощи, но после мислите ми се отвлякоха в банята, а след това... — Погледите им се срещнаха и тя се засмя. Изведнъж обаче стана сериозна. — Докато ви нямаше, милорд, брат ми, сър Де Манвил се появи в Лангстън с претенциите, че е законния господар. Изпратих го да си върви обратно. — И тя му обясни всичко.

— Отказала си му дори подслон за една нощ? — изрече той изумен, но после се засмя. — Постъпила си умно, Бел.

— Така каза и Ролф — отговори тя.

— При всичко това как си успяла да накараш майка си да се омъжи за управителя ми? — обзет от още по-голямо любопитство, попита той.

— Когато Ричард разбра, че няма да може да ме насили да се омъжа за неговия човек, той му предложи да се ожени за майка. Обясних на брат ми, че тя вече е омъжена за Ролф, а отец Бернар

потвърди думите ми. И след като Ричард си тръгна, майка нямаше друг избор. Отец Бернар настоя, че това ще застраши безсмъртието на душата му, ако не го направи — завърши Бел, като се засмя.

— Поставила си доста ловък капан — одобри Хю. — Радвам се, че ме обичаш, Бел, и не си ми враг.

— Въпреки всичките протести на майка — продължи Изабел, — тя наистина е щастлива, че стана съпруга на Ролф. Той няма нищо общо с баща ми. Сигурна съм, че лейди Алет най-после ще може да живее добре. Мисля, че скоро ще трябва да започнем строежа на тяхна къща, милорд.

— Ще я долепим към крепостта — каза той. — Така ще издигнем втора кула в двора. В нея ще се влиза единствено през нашата зала, за по-голяма безопасност.

— За това ще са необходими няколко години, милорд — отбеляза Бел. — Не можем ли да им направим дървена къща, докато стане каменната кула? С бебето, което майка очаква след Коледа, скоро крепостта ще се пренасели, особено ако и аз имам дете.

— Очакваш ли бебе? — попита той нетърпеливо.

Бел поклати глава със съжаление.

— Не още — каза тя тъжно.

— Млада си — утеши я Хю. — Има време.

— Ами ако ви убият във войната? — проплака внезапно Бел.

— Няма — изрече той така уверено, че тя му повярва. — Имам толкова много неща, заради които трябва да живея, моя Бел, нали?

Импулсивно тя се прилепи до него.

— Ще ви убия, Хю Фокониер, ако нещо ви се случи — каза му тя в противоречие с нормалната логика.

Три дни по-късно пристигна пратеникът на краля, призовавайки сър Хю Фокониер, лорд на Лангстън, и неговия управител, сър Ролф де Брайърд, да защитят Англия в името на крал Хенри. Трябваше да отведат с тях двайсет мъже, обучени и въоръжени за сметка на Хю. Военната им служба щеше да продължи, докато крал Хенри утвърдеше короната си и властта си над Англия.

## ГЛАВА 8

Отново бяха сами, Изабел и майка ѝ, но този път беше различно. Различно от същото време миналата година. Различно отпреди пет месеца. Сега и двете с Алет бяха омъжени. Баща ѝ бе мъртъв. Майка ѝ очакваше ново дете. Едно-единствено нещо не се бе променило. Лангстън бе все още неин. Отново трябваше да се грижи за имението, но този път знаеше как да го прави по-добре. Сега имаше подкрепата на отец Бернар. Хю бе заминал, Ролф също. Двамата им оръженосци, които дори не бе успяла да опознае, също потеглиха с тях, както и двайсет от най-добрите млади мъже от Лангстън. Рицарите и оръженосците тръгнаха на коне; останалите пеш, праметнали лъкове и колчани със стрели през рамо.

Наблюдаваше ги, преди да потеглят, вглеждайки се във всяко познато лице, докато чакаха във вътрешния двор. Колко ли от тях нямаше да се завърнат у дома, питаше се тя тъжно, осъзнавайки за пръв път сериозността на положението. И тогава се впи в ръката на съпруга си, умолявайки го тихо да се пази, за да се върне при нея. Изабел не можеше да иска от него да остане. Знаеше, че е невъзможно. Не би посрамила Хю Фокониер пред Ролф и останалите.

— Работи всеки ден с Купър. Линд ще ти обяснява какво точно да правиш. Искам да видя напредък в сокола, когато се завърна у дома, моя Бел. Ще ловуваме заедно, ти и аз.

— Дали войната ще трае дълго, милорд? — попита Бел.

Той поклати глава.

— Мисля, че не, скъпа. Все пак очаквам, че докато ме няма, ще се грижиш добре за Лангстън, както е било и в миналото. Ще се върна при теб през есента. — Той я целуна леко по устата и пришпори коня.

Дойде Еньовден и Бел даде на крепостните селяни свободен ден, за да отпразнуват празника. Реколтата в полетата и градините бе изобилна, всичко предвещаваше богат урожай. В Лангстън нямаше

никакви новини. Бяха така отдалечени, че ако при тях не бъдеше изпратен вестоносец, нямаше начин да узнаят нищо. От една страна, това бе успокоение за Изабел, но от друга — истинско мъчение.

Тази нощ господарката на Лангстън седна върху стените на крепостта, загледана в огньовете. Виждаше сенките на танцуващите. Беше примитивен ритуал, но Бел знаеше какво следва след тези страстни танци и копнееше за съпруга си. Алет, превъзмогнала неразположението от първите седмици на бременност, бе спокойна и доволна. Изабел никога не я бе виждала така лъчезарна.

— Как можете да сте толкова невъзмутима, без да знаете какво става? — попита тя раздражено майка си. — Може вече да се е развихрила кръвопролитна битка. Хю и Ролф може да са тежко ранени!

— Тогава щяха да ги доведат у дома, за да ги лекуваме — отвърна разумно Алет. — Ако няма да изядеш тези череши, Изабел, ще се радвам да ми ги дадеш. Толкова са вкусни. Дори не ги опита.

— Не ги искам, мадам — отговори кратко Бел. Не ѝ бе приятно, че няма представа от събитията. Когато баща ѝ се отправи на кръстоносния поход с херцог Робърт, не се бе притеснявала, защото бе безгрижно дете. Но сега съпругът ѝ бе потеглил на война, а тя го обичаше. Не разбираше как Алет, ако наистина обича Ролф, можеше да е така ведра. И все пак всичко около тях бе мирно и спокойно. Позициите на краля бяха силни. Той се бе съюзил с крал Филип от Франция и херцога на Фландрия. Нито Франция, нито Фландрия искаха Англия и Нормандия отново да се обединят. Беше най-добре воюващите братя да бъдат разделени и всеки да остане в своята територия. Другият съюзник на Хенри бе архиепископът на Кентърбъри, Анселм, прекарал в заточение повечето години от управлението на Вилхелм Рижави. Едно от първите действия на Хенри бе да върне обратно архиепископа, който проповядваше в негова полза. Враговете на краля обаче бяха някои от най-силните англо-нормандски феодали. Те се надяваха, че след като отстранят Хенри и на трона се качи херцог Робърт, добър воин, но слаб владетел, който най-вероятно ще остане в Нормандия, ще бъдат свободни, за да управляват Англия. Най-опасният от тях бе Робърт де Белъм, предводител на уелсите. Беше безмилостен и жесток и се грижеше единствено за облагите на семейството си.

През юли узнаха от един минаващ амбулантен търговец, че е забелязана нормандската флота. Курсът ѝ подсказвал, че ще стъпи на английска земя в околностите на Певенси. Херцог Робърт обаче се появи на юг от Портсмут на деветнайсети юли. Той и армията му се насочиха към Лондон, но Хенри, безмилостен воин и много по-добър тактик от по-големия си брат, бързо придвижи силите си, за да пресрещне херцог Робърт. Двамата синове на Вилхелм Завоевателя се срещнаха на пътя за Лондон. Архиепископ Анселм застана между тях, като водеше преговори за сключване на договор, което щеше да спести на Англия нова, безплодна война.

Крал Хенри ще отстъпи нормандските си владения на херцог Робърт и ще плаща на брат си по две хиляди сребърника всяка година. Тези, които са се обърнали срещу крал Хенри, ще бъдат пощадени, а земите им — върнати. Който от двамата братя умре пръв, без да остави законно потомство, другият ще наследи земите му. Тъй като кралица Матилда очакваше дете, последното не бе толкова меродавно особено като се имаше предвид, че херцогинята също е млада и вероятно щеше да роди синове.

Кралят, с издължено и тъжно лице, чакаше със затаен дъх херцогът да приеме условията, продиктувани от архиепископ Анселм. „Приеми условията, тъпичкото ми братле“, молеше се тихо крал Хенри. Той въздъхна шумно и трудно се въздържа да не изкрещи триумфално, когато херцог Робърт се усмихна, сигурен; че е надиграл по-малкия си брат, каза тържествено:

— Съгласен, в името на Господ!

— Бог да ви благослови, синове мои — изрече набожно архиепископът. — Спестихте ни толкова много страдания. И Нормандия, и Англия ще славят имената ви. Писарите ми ще съставят договора помежду ви и вие ще го подпишете утре сутрин. А сега, нека да похапнем заедно.

В центъра на английския лагер бе опъната огромна шатра, за да могат благородниците да пируват заедно. Бе направена груба маса и сложени три стола. Архиепископът седна по средата, между краля и херцога. Наредиха маси и пейки за останалите и веселието започна. Слугите тичаха напред-назад, разнасяйки хляб и вино. Навън, на огън се печаха овце, говежди бутове и цели прасета. Появиха се и

музиканти, които танцуваха и пееха. Въпреки сключения мир, хората на краля седяха от едната страна, а тези на херцога — от другата.

Хенри се чувстваше на върха. Бе избегнал жесток конфликт благодарение на ума си. Две хиляди сребърни монети бе нищо срещу короната на Англия. Не че не би разгромил Робърт. Глупавото оттегляне на брат му щеше да му даде възможност да утвърди позициите си по-нататък. Северната граница с Шотландия бе осигурена благодарение на женитбата му със сестрата на шотландския крал. Англия щеше да бъде укрепена впоследствие, като премахнеше предателите, които сега ядяха месото му и пиеха виното му, успокоени от мисълта, че ги е помилвал. Е, той нямаше да ги унищожи точно заради това, но щеше да намери други причини, за да се отърве от хора като Робърт де Белъм. Нямаше да е скоро. „Ще завладея и Нормандия“, помисли си Хенри пресметливо. Не днес, може би не и утре, но все едно, щеше да стане до пет години. Усмихна се сам на себе си и огледа шатрата, като си отбеляза наум верните си васали и тези, обърнали се против него. Видя приятеля си от детство Хю Фокониер с Ролф де Брайърд. Бяха се отзовали на призива му, пристигайки с дващест мъже, добре въоръжени и, както изглеждаше, добре обучени.

Кралят прошепна на пажа си:

— Иди при сър Хю Фокониер и му кажи, че искам да го видя заедно с Ролф де Брайърд в моята палатка, след като пирът завърши.

— Да, милорд — отвърна момчето и бързо се отдалечи, за да изпълни заповедта.

Хенри видя Хю да кима в отговор на пажа. Усмихна се. Верният Хю. Спомни си думите на майка си, която му казваше още като дете, че ако се отнася добре и с уважение към Хю, той ще му бъде най-добрият приятел. Почти чуваше нежния ѝ глас сред врявата в шатрата. Виждаше хубавото ѝ лице. Беше ѝ любимец, защото бе най-малък, на него бе завещала всичките си имоти в Англия.

— Хю Фокониер може да не е велик лорд, нито син на силен феодал, Хенри — бе казала майка му, — но той е от добро потекло. Фамилията Мерлинсоун е започнала от по-малкия син на краля на Мерсия. Роднините на баща му са били братовчеди на лейди Годива, съпругата на графа на Уесекс, затова са и последвали Харолд Годуинсън в битката при Хейстингс. Щом веднъж се закълнат във вярност, те са предани до гроб. Не са много богати. Силата им е в

предаността и честността. Спечели приятелството на Хю Фокониер, Хенри, и този саксонски лорд винаги ще ти служи добре. Когато пораснеш, сине мой, ще разбереш, че верните и истински приятели са изключителна рядкост.

Хенри Боклерк бе приел думите на майка си. Никога не го бе излъгала или подвела. Имаше ѝ пълно доверие. Освен това му харесваше малкото саксонче, дошло в двора, за да му прави компания. За разлика от много други момчета от Нормандия, които познаваше, Хю бе дружелюбен и честен. Не мамеше, а когато другите го правеха, клатеше глава и казваше:

— Това не е победа, щом не е спечелена честно.

В началото останалите му се подиграваха, но постепенно престанаха да лъжат, защото думите на Хю ги засрамуваха. Нещо в това високо, грозновато момче ги подтикваше да му се подчиняват. Хю обаче, макар и да се държеше любезно с всички, сам си избираше приятелите. Принц Хенри бе единият, а Ролф де Брайърд другият. И както майка му бе обещала, Хю Фокониер служеше на синовете на Вилхелм Завоевателя вярно.

След пиршеството Хю и Ролф се появиха в палатката на краля. Тримата се поздравиха сърдечно. Един паж донесе хубаво вино и те седнаха заедно за пръв път от много месеци, като стари и искрени приятели.

— Разкажи ми сега, харесва ли ти Лангстън, Хю — започна кралят. — Пратеникът ти ми съобщи само фактите.

— Заварих имението в добро състояние, милорд. Бел се е справила отлично в отсъствието на баща си, защото Робърт де Манвил едва е напуснал Англия, когато старият управител починал. Всичко е така, както би трябвало. Най-учудващо е, че тъй като не е можела нито да пише, нито да чете, тя е помнила всичко в хубавата си главица.

— Тогава не е необходимо да се опасяваш за Лангстън, когато отсъстваш — отбеляза кралят. — Мястото хубаво ли е?

— Просторни полета, леки хълмчета, милорд. Гора и много плодородна земя. Благодаря ви, че ми го върнахте. Все още има някои живи крепостни, които помнят семейството ми.

— А дамата, Хю? — Очите на краля запламтяха. — И тя ли е добра като земята? Струва ми се, че е доста компетентна и дори малко страшничка за толкова млада жена.

Хю се засмя.

— Крепостните я наричат Бел от Ада, милорд. Има гневен нрав и не би им позволила да я измамат и с едно пени. Строга е в преценките си, но никой не я е нарекъл несправедлива. Мисля, че най-много са се възмущавали, защото е жена. За мен обаче е добра съпруга. Доволен съм от Бел.

— Отец Бернар е щастлив? — попита кралят учтиво.

— Строим му църква и собствена къща — отговори Хю. — Мисля, че му харесва да бъде пастор на хората от Лангстън много повече, отколкото да е един от вашите капелани. Изпълнен е с енергия заради всичко, което му предстои да свърши, и множеството задължения, които има.

— А ти, Ролф? — Хенри се обърна към другия мъж. — Доволен ли си от мястото си като управител на Лангстън? Скоро ще си потърсиш и съпруга. Вече не се съмнявам, че можеш да си го позволиш. — Кралят се подсмихна.

— Вече запълних този пропуск в живота си, милорд — отговори Ролф. — Когато пристигнахме в Лангстън, аз се влюбих от пръв поглед във вдовицата на Робърт де Манвил, лейди Алет. Тя ми стана съпруга и очакваме първото си дете около Коледа. Хю ни строи къща във вътрешния двор на крепостта.

Кралят се засмя от сърце.

— Ти си лукаво човече, Ролф де Брайърд, но и късметлия. Вдовицата хубава ли е?

— Красавица — обади се Хю вместо него. — По-хубава е от моята Бел, макар че и тя е хубавка.

— Радвам се да чуя, че всичко при вас се е наредило добре — каза им кралят. — Англия трябва да е силна, а аз се нуждаю от предани рицари. Зная, че мога да разчитам на вас двамата, макар нещата с брат ми да са уредени за момента.

Хю и Ролф разбраха скрития смисъл в думите на краля и кимнаха мълчаливо.

— Винаги сме на ваше разположение, милорд — изрече тържествено Хю. После, като сниши глас, попита: — Какво ще

правите с предателите? Обещахте да ги помилвате.

Кралят се усмихна хищнически.

— Така е, но има други начини да се отърва от непокорните, приятели мои.

— Ние сме с вас, кралю — повтори твърдо Хю.

Продължиха да говорят, докато кралят накрая призна, че е изморен, и другарите му от детинство го оставиха. На сутринта приближените на краля и тези на херцога станаха свидетели при подписването на договора между братята. След това кралят повика Хю Фокониер.

— Ела и поднеси почитанията си на херцог Робърт, Хю. Той желае да поговори с теб за соколите ти.

Хю излезе напред и се поклони на херцога, красив мъж със силни черти и меки сини очи.

— С какво мога да ви бъда полезен, милорд? — попита вежливо той.

— Хенри ми каза, че сега ти отглеждаш онези хубави птици, които дядо ти развъждаше някога. Така ли е, милорд?

— Клетката ми е току-що построена, сър — отговори Хю. — Дядо ми все още отглежда ястреби в Уорчестър. Аз имам няколко двойки и няколко млади птици тази година, но нищо повече.

— Искам исландски сокол — каза херцог Робърт. — Трябва да е снежнобял и обучен да лови жерави. Можеш ли да ми дадеш такъв?

— Не, преди следващата пролет, милорд — отговори честно Хю. — Имам една хубава млада птица, родена преди два месеца, от снежнобели родители. Майка ѝ е най-хубавия исландски сокол, който някога съм притежавал. Потомството ѝ трябва да е дори по-добро, след като бъде обучено, но дресирането отнема време.

Херцог Робърт кимна.

— Мога да изчакам за птица от Мерлинсоун, Хю Фокониер. Когато е готова, донесете ми я лично, за да можете да инструктирате соколара ми как да се грижи за нея и да я храни. Такова създание е истинска кралица.

Хю погледна към краля.

— С позволението на моя господар, милорд — каза той.

— Имаш разрешението ми, Хю, да отнесеш сокола в Нормандия. Нека това да е подарък от мен за теб, Робърт — изрече Хенри.

Херцогът наклони глава към по-малкия си брат.

— Благодаря, Хенри. Мисля, че е скъп подарък. — И се усмихна. Кралят се засмя.

— Какво ще вземеш за птицата, Хю? Достатъчно ли е четвърт дан на рицар? — После се обърна към брат си. — Имението на Хю Лангстън ми дава два рицарски дана всяка година, плюс неговата служба. Той е верен поданик.

— Лангстън? — Херцогът се замисли за момент и после каза: — Хенри, трябва да говоря с теб за Лангстън. Синът на предишния му господар оспорва собствеността му. Помоли ме да отнеса този въпрос до теб.

— Той тук ли е? — попита кралят.

— Да — отвърна херцог Робърт.

— Извикай го и ще изгладим недоразумението още сега — нареди кралят. После намигна на Хю, защото бе узнал предишната вечер за посещението на Ричард де Манвил в Лангстън.

Ричард де Манвил се отдели от редицата на поддръжниците на херцога, като се поклони първо на своя господар, а после на краля.

Хенри забеляза грешката на младия мъж или може би бе нарочно?

— Какви са претенциите ти към имението Лангстън? — попита той строго новопристигналия.

— Лангстън е даден на баща ми от вашия баща, сър. Аз съм единствения жив законен наследник. Имението е мое според правото за наследство — каза сър Де Манвил на краля.

— Баща ви е направил завещание, милорд, с което оставя Лангстън за зестра на сестра ви Изабел и като нейно наследство. Копие от това завещание се намира сред книжата на брат ми, Вилхелм Рижави, крал на Англия по онова време, тъй като е било написано тук, в двора, и е одобрено от него. Узнах за смъртта на баща ти, преди ти да си си направил труда да уведомиш сестра си. Като крал, мое право е да бъда настойник на такова младо, невинно и беззащитно момиче. Така и направих. В качеството си на настойник на сестра ти я омъжих за мой приятел, сър Хю Фокониер. Тя е доволна от това, аз също — завърши кралят. Тонът му не търпеше противоречие.

— След като случаят е такъв — изрече херцог Робърт, — сър Де Манвил няма да ми изпраща повече възражения или да има претенции

за имението. — Херцог Робърт бе справедлив човек.

Тъмните очи на Ричард де Манвил запламтяха от гняв, но знаеше, че няма друг избор, освен да приеме решението на краля на Англия и на своя херцог. Поклони се на двамата мъже, като прикри умело лошото си настроение, но кралят все още не бе приключил с него.

— Елате, милорд — каза той весело. — Все още не познавате съпруга на сестра си. — Той издърпа Хю напред. — Господа, запознайте се и се целунете с мир.

Хю, удивен от това положение, изпълни нареждането на краля. Шурейт му бе настръхнал от гняв, но Хю се престори, че не забелязва.

— Хайде, Ричард де Манвил — подкани го той, — нека изпием по чаша вино заедно. Моята добра съпруга, естествено, ми разказа за посещението ви.

— А злата вещица каза ли ви, че дори не ми предложи да ме подслони и за една нощ под вашия покрив, милорд? — попита раздразнително Ричард де Манвил. — Надявах се, че след женитбата сестра ми ще стане по-зряла, но разбирам, че и вие я държите така свободно, както и баща ни.

— Съпругата ми е забележителна жена, братко Ричард — отвърна Хю, като постави един бокал с кралското вино в ръката на сър Де Манвил. — Не ви е имала доверие, но се страхувам, че това е било просто глупаво от нейна страна, нали? Жените са такива плашливи същества.

— Вярно е — съгласи се неохотно Ричард де Манвил, като вдигна бокала до устните си и отпи жадно.

— Тогава всичко между нас е уредено и ние сме приятели? — попита Хю с усмивка.

Ричард де Манвил присви рамене.

— Много добре — каза той. — Освен това е малко вероятно някога отново да се срещнем, Хю Фокониер. Не е необходимо да напускам имението си, освен когато съм длъжен да служа на моя херцог. Вече имам син, а и обещанието на жена ми да ме дари с още деца. Пожелавам ви същото щастие. Надявам се, че сестра ми ще се окаже по-добра жена от втората ми майка, лейди Алет. Тя успя да роди единствено Изабел на баща ми за всичките години, през които бяха женени. Може би е било за добро все пак.

Хю вдигна своя бокал.

— Желая ви безопасно завръщане в Нормандия — изрече той тихо.

Двамата мъже изпиха виното и се разделиха.

— Значи това е краят — промърмори Люк де Сай, като се приближи до Ричард де Манвил.

— Колко малко ме познаваш, Люк — бе отговорът. — Може да отнеме известно време, но Лангстън ще бъде мой един ден. Нека сестра ми и съпругът ѝ да вярват, че са победили. Нека се успокояват с фалшива сигурност. Накрая аз ще триумфирам. Бъди търпелив.

— И сестра ти ще бъде моя? — попита приятелят му.

— Ако я искаш, да — отговори Ричард де Манвил.

— Искам я — изрече Люк де Сай. — Подозирам, че е страдна като огнената си коса. Ще се радвам да я накарам да вие от удоволствие.

— Колко примитивни са потребностите ти — сгълча го студено Ричард.

— Колкото са по-елементарни нуждите на човек, толкова е по-щастлив, милорд. Така рядко се разочарова — отвърна Люк де Сай, изненадвайки господаря си със своята мъдрост.

Херцог Робърт остана в кралството на брат си до Архангеловден и навсякъде, където се появяваше, хората му причиняваха злочинства и поразии. Сърдити, че не се бе стигнало до война, те трудно се контролираха. Предупредени от далновидния си монарх, англичаните заровиха съкровищата си и изпратиха дъщерите си на безопасни места. Крал Хенри позволи на нормандците известна свобода, тъй като не искаше да накърни и без това крехкия мир. Той, както и поданиците му, бяха истински облекчени, когато херцог Робърт и войните му потеглиха през Ламанша, за да се върнат в своите земи. Тогава кралят разпусна армията си, като изпрати повечето от рицарите си по домовете.

Хю Фокониер и хората от Лангстън се завърнаха в една дъждовна октомврийска утрин. Хю бе щастлив да види своята крепост

отново и още по-щастлив, че в действителност не бе имало война и той се прибираше с всички мъже, потеглили с него в началото на юли. Ролф засия от радост, като видя лейди Алет. Заобленият ѝ корем вече се очертаваше видимо под дрехите. Скочи нетърпеливо от коня, притисна я към себе си и я целуна звучно.

— Слава на Господа! — Алет почервеня от щастие, че съпругът ѝ е отново вкъщи.

Хю слезе от жребеца си, а очите му не се откъсваха от Бел. Тя стоеше покорно и го чакаше. Впечатлиха го елегантността и достойнството ѝ. Държеше се като истинска господарка.

— Добре дошъл у дома, милорд — поздрави го тя. Погледът ѝ бе страстен, макар че привидното ѝ спокойствие би заблудило всеки, който не познаваше Изабел от Лангстън.

— Радвам се, че съм у дома, мадам — каза той, като свали ръкавиците си. — Ще влезем ли вътре? Влагата днес ми бе достатъчна и си мечтая да седна до огъня.

— Както и за малко вино, не се съмнявам — добави Бел. — И яденето е почти готово, милорд. Трябва да сте гладни, след като сте прекарвали толкова много часове на седлата. — Тя се обърна и тръгна към залата, а той я последва. — След това ще искате да се изкъпете, както и вторият ми баща. Готови сме да ви посрещнем, милорд.

— Първо ще се наядем, а после нека Ролф се изкъпе пръв. Аз искам да видя клетката с птиците. Младият исландски сокол, излюпен тази пролет, бе обещан на херцог Робърт. Ще трябва да замина за Нормандия през пролетта, за да му го отнеса. Ще го обучим да лови жерави.

— Това означава, че войната е свършила? — попита Бел, като взе един бокал с гъсто червено вино от прислужницата и го подаде лично на съпруга си.

— Нещата бяха уредени, без да се пролее нито капка кръв — каза Хю и обясни условията на договора.

— Мисля, че кралят е постъпил глупаво, като е оправдал феодалите, въстанали срещу него — отбеляза Бел. — Трябва да бъдат наказани.

Хю се засмя.

— Не се страхувай, моя Бел — каза той и отпи от виното. — Крал Хенри не е глупак. Дори да е оправдал Робърт де Белъм и

останалите за предателството им, те трябва да са пълни наивници, ако си мислят, че ще остави нещата така. Кралят е истински син на баща си. Не забравя и най-малкото зло, което му е причинено. Ще намери други начини да ги накаже. Споразумението, така умело съставено от архиепископа, няма да трае вечно. Кралят възнамерява да превземе Нормандия и ще го направи. Херцогът е храбър войник, но крал Хенри е хитър. Превъзхожда брат си, защото е много по-умен и далновиден. Прояви търпение и ще видиш, скъпа. — Той допи останалото вино и я целуна по бузата. — Надявам се, че си отпочинала добре, мадам? — Погледът му бе изпепеляващ.

Масата бе сервирана и залата се изпълни с оживени гласове, както не се бе случвало отпреди няколко месеца. Изабел се усмихна на големия апетит на съпруга си и хората му. Беше хубаво всички да са отново у дома. След като се нахраниха, Алет отведе съпруга си в банята, но Хю, верен на думите си, тръгна бързо към клетката на соколите заедно с Изабел.

— Почакайте да видите колко много е пораснала Купър и колко сме напреднали в дресирането ѝ — изрече Изабел гордо. — О, ето я. Линд я е извел навън. Добър ден, моя скъпа малка красавице — изчурулика Бел. Протегна ръка и птицата кацна върху юмрука ѝ, а тя ѝ шепнеше ласкаво, като я галеше нежно.

Хю кимна доволен от способностите на съпругата си.

— Качва ли я вече на коня, моя Бел? — попита той.

— Два пъти, едва тази седмица — отговори Бел, като помилва развълнуваната птица, дочула непознат глас. — Спокойно, хубавице — измърка тя. — Това е господарят ти и трябва да свикнеш с гласа му, както с моя и на Линд.

Соколът изгледа Бел, погледът ѝ бе арогантен, а после перушината ѝ се наостри, като че ли да покаже липсата ѝ на интерес и към двамата мъже.

Изабел се засмя и остави обратно младия сокол върху пръта.

— Линд казва, че от следващата седмица ще започнем да я учим да ловува с примамка, милорд. — Тя почеса птицата по шията, преди да се обърне.

— Първата сериозна стъпка — отговори Хю. После се озърна и забеляза младия исландски сокол, обещан на херцог Робърт. Той извика Алън, който отговаряше за по-големите птици. — Намерихме

кралски господар на Бланка — съобщи му. — Трябва да бъде обучена да преследва жерави, преди да я отнесем в Нормандия през пролетта. Кралят я дава за подарък на херцог Робърт.

— Достойна е за крал — каза Алън. — Ще започна да я обучавам в блатата, милорд. Ще бъде готова.

— Как можете да я приучите да ловува точно жерави? — попита Бел, докато вървяха към крепостта.

— Примамката ѝ ще бъде направена от крила на жерав — каза той. — Би ли желала да наблюдаваш част от дресирането ѝ, моя Бел?

Бел кимна енергично.

— Да!

Той я придърпа силно към себе си под сянката на верандата. Едната му ръка бе обвила плътно талията ѝ. Другата потърси гърдта ѝ и започна да я мачка силно. Устните му шепнеха ласкави думи в ухото ѝ.

— Искам да те чукам, съпруго. Докато не те видях във вътрешния двор, не осъзнавах колко много ми липсваше, Изабел. — Напипа връхчето на гърдта ѝ и я оципа няколко пъти.

Сърцето ѝ подскочи лудо. Краката ѝ внезапно омекнаха. Страхуваше се, че няма да я удържат.

— Милорд, ами ако дойде някой и ни види? — Тя усети мъжествеността му да набъбва.

— Ще кажат, че господарят на Лангстън прелъстява младата си, красива съпруга — отговори той, а устните му си играеха с извивката на ухото ѝ. — Не бъди толкова свенлива, мадам, или ще те обладая още сега, на това място, а последствията да вървят по дяволите.

— Няма да се осмелите — ужаси се тя, макар и развълнувана, че ще изпълни нечуваната си заплаха.

Хю се засмя похотливо и притисна жена си към каменната стена, а устните му се сляха с нейните в изпепеляваща целувка. Бел усети как разкопчава дрехите ѝ. Внезапно, без да прекъсва целувката, той плъзна ръка под полите ѝ, за да я хване за хълбоците и да я повдигне. Тя отлепи лицето си от неговото и отвори уста от изненада, когато той проникна в нея, твърд като стомана и нетърпелив.

— Оххх! Аххх! Хю! — Тя усука краката си около него, задъхана от удоволствие. — Мили боже, колко много ми липсваше, любов моя.

— Целуваше го бурно по лицето, пламнала и тя от страст. Вече не я интересуваше дали някой ще ги открие така. Желаше го!

В началото движенията му бяха бавни, но възбудата му нарасна неимоверно от леките ѝ стенания. И тогава започна да се движи по-бързо, по-силно, по-дълбоко, като я накара да хълца от удоволствие, да потрепери цялата, когато двамата се извисиха в рая, задоволявайки копнежите си. Едва тогава я пусна да стъпи на земята, но продължи да я придържа близо до себе си.

— Непокорнице — изхриптя той, — злоупотребяваш с търпението ми.

Изабел се засмя премаляла.

— Милорд, не бих си и помислила, че това е възможно. Повече няма да ви изкушавам до такова безумие... но беше прекрасно! — Навън се сипеше проливен дъжд и тя разбра, защо никой не се бе появил. Притисна се до гърдите му.

Хю помилва златистата огнена коса, разпиляна върху туниката му. До преди малко не бе осъзнал, че тя притежаваше силата да го докара до лудост. Бе обвързан от веригите на любовта, но това не бе толкова лошо, реши Хю. Целуна я по главата.

— Никоя друга жена не ме е възбуждала така, моя Бел. Никоя друга, освен теб. Не искам повече да се отделям от теб, скъпа.

— Радвам се, милорд — отговори тя, — защото и вие ми липсвахте. — После го погледна с усмивка. — Не трябва ли вече да се прибираме, милорд? Сигурна съм, че майка е изкъпала старателно втория ми баща. Вероятно вече запълват времето си с много по-приятни занимания.

— Не и след като бременността на майка ти е напреднала толкова много. Ролф знае, че трябва да въздържа желанията си. Говорихме с него за това.

Изабел се засмя.

— Колко малко вие мъжете знаете за жените — поясни Бел. — Лейди Алет ми разказа, че има начини да се задоволят страстите, дори когато жената очаква дете.

— Има? — Хю бе изненадан.

Тя кимна.

— Така твърди майка. Скоро ще трябва да ми предаде тази информация, милорд.

Той я отдръпна от себе си, а очите му се разшириха от удоволствие.

— Очакваш дете, моя Бел!

— Така мисля, милорд — отвърна тя спокойно. — Майка твърди това, а тя би трябвало да знае по-добре от мен.

— Откъде си сигурна? — Лицето му грееше от щастие.

— Не съм имала месечен цикъл отпреди да заминете на война, милорд. А и вие ще забележите промяната в гърдите ми, когато сме заедно по-късно. Ако е син, ще се радвам да прилича на вас, но се надявам дъщерите ни да нямат вашето лице! Едва ли ще успеем да оженим грозни момичета.

— Кога? — Гласът му бе напрегнат.

— В началото на пролетта — отговори тя.

— Не можеш да яздиш — заяви той, като отвори вратата на крепостта, и я въведе в приятно затоплената зала.

— Хю — изрече отчаяно тя, — ако знаех, че ще проявите подобна глупост, нямаше да ви го кажа все още. Как ще дресирам Купър, ако не мога да излизам с нея? Тя е моя, не е нито ваша, нито на Линд. Попитайте майка. Още един-два месеца няма никаква опасност.

— Няма да застрашавам живота на сина си, заради някаква прищявка — изрече високопарно Хю.

— Вашият син, милорд? А съпругата ви? Или изведнъж започнахте да оценявате само способността ми да раждам? — попита убийствено Бел. — Същество, което лесно може да се подмени?

— Нямах предвид това, и го знаеш добре, мадам — каза той. — Не се опитвай да извърташ нещата, както правиш обикновено, когато не можеш да се наложиш. — Той я изгледа гневно.

Бел отвърна на погледа му, без да се почувства ни най-малко заплашена.

— То е и мое дете — отвърна тя пламенно. — Не бих рискувала живота му, милорд, не съм такава егоистка, но ще продължа да яздя още поне един месец. Купър ще се почувства объркана, ако внезапно прекъсна дресировката ѝ. Няма да има нищо лошо, ако не галопирам. Просто ще ходя с коня си и ще чакам, докато соколът се върне с примамката, Хю. Няма да ловувам в действителност. Дори можете да идвате с мен, за да се убедите, че не рискувам.

— Не зная — каза той. — Трябва да поговоря с майка ти.

Бел се усмихна миловидно.

— Благодаря ви, милорд — отвърна тя, знаейки, че е спечелила. — Елате. — Тя го хвана за ръката. — Вероятно искате да се изкъпете, Хю.

Хю Фокониер поклати глава.

— Ако знаех, че очакваш дете, Бел, нямаше да бъда толкова груб с теб преди малко.

Тя се засмя прелъстително.

— Не съм нежно малко цвете, Хю — бе отговорът ѝ. — Дори ми достави удоволствие.

На следващия ден излязоха на коне заедно с Линд, за да започнат първия сериозен урок на Купър. Линд бе завързал дълго въже за каишката на птицата. Когато стигнаха на полето, Хю помогна на съпругата си да слезе от коня, а Линд сложи Купър в ръката на Бел. Тя свали качулката на птицата, като подсвиркваше с уста мелодията, с която соколът бе привикнал през последните месеци. Към примамката ѝ бе завързано парче месо и като подсвиркваше познатата мелодия, Бел нахрани птицата, а дългите ѝ пръсти стискаха здраво ремъка.

После Линд пое месото и започна да се отдалечава от сокола, като задържаше примамката пред очите ѝ. Спря и я остави на земята. Изабел освободи Купър, дългата лента се разви в ръката ѝ, когато птицата прелетя краткото разстояние между господарката си и месото. Линд взе стръвта, като подсвиркваше познатата мелодия, за да я насърчи да продължи напред. Най-накрая спря и остави примамката пред Купър. Когато тя се спусна върху нея, тоя я взе заедно с примамката, стегна ремъка и я върна на Изабел. Тази игра бе повторена няколко пъти, докато Хю им нареди да спрат.

— От нея ще излезе прекрасен ловец, моя Бел — каза той с възхищение. — Нито за миг не се поколеба да полети след примамката, а това е едва първия ѝ урок.

— Какво следва после? — попита Изабел съпруга си, докато слагаше обратно качулката върху главата на сокола, за да може Линд да го върне обратно в крепостта.

Те вървяха заедно през полето, а конете им след тях заедно със соколяра.

— Ще продължим тази игра с месото примамка още няколко дни — обясни Хю. — Ако продължи да реагира така добре като днес,

тогава ще започнем да въртим примамката във въздуха, докато ти ѝ свириш познатата мелодия. Ако е толкова интелигентна, колкото предполагам, Купър бързо ще се научи да отскача от юмрука ти и да полита след примамката във въздуха. Щом се научи на това, каишката ѝ ще бъде махната. Соколът ти ще може да лети свободно и да ловува. Ще използваме кожа от заек, напълнена с месо, като стръв. Линд ще я влачи пред птицата. Ще я научим да се спуска върху жертвата си. В следващата част от обучението ще включим и кучетата. Те ще подгонят жив заек или малка дива патица от прикритието им за Купър. След като убие плячката си, сърцето на животното ще бъде извадено и дадено на сокола като награда за доброто му поведение.

— Не трябва ли аз да влача стръвта из полето? — попита Бел.

— Да — отговори той откровено. — Но Линд ще увеличава скоростта непрекъснато, а ти обеща, че няма да яздиш в галоп, затова соколарят ще довърши тази част от дресировката. Ще използва мелодията ти, Бел, и ако желаеш, можеш да дадеш сърцето за награда на птицата си, за дакрепиш връзката между вас.

— Да, искам — каза му тя. — Не съм гнуслива.

През следващите няколко седмици тримата излизаха заедно, за да дресират сокола. Хю работеше и с младия исландски сокол, обещан на херцог Робърт. Обучението му до известна степен наподобяваше това на чучулигаря, но след като привикнеше да лови зайци и по-малки птици, трябваше да се запознае и с истинската си плячка. Един жив жерав бе оставен на ливадата със защити очи и завързана човка, за да не може да се съпротивлява, а остриите му нокти бяха изтъпени. За гърба на нещастното същество бе завързано месо. Тогава на исландския сокол му се посочи плячката. Интелигентната Бланка веднага разбра задължението си и уби жерава от първия път. Сърцето на жерава ѝ бе дадено и Хю и Линд вече знаеха, че от голямата птица ще излезе прекрасен ловец.

Бланка бе научена да разпознава вика на жерава. Линд махна ларинкса от първата ѝ жертва, направи малък прорез в него и го наду, като по този начин възпроизведе истински звук на жерав. Правеше това всеки път, когато соколът успяваше в лова си. Исландският сокол вече се хранеше заедно с хрътките, които щяха да ходят на лов с нея, за да се създаде приятелство между тях. Кучетата бяха обучени да помагат на исландския сокол да залови плячката си.

Жетвата отмина, овошките бяха обрани и хамбарите напълнени, времето се застуди. Дните ставаха все по-къси и по-къси. Хю обяви край на сеансите на Бел с Купър, но тя не се оплака, защото малкият чучулигар вече бе добре обучен.

Мартиновден<sup>[1]</sup> бе отпразнуван с печена гъска. Настъпи денят на Рождество Христово и точно в този ден Алет де Брайърд роди първия си син, кръстен от отец Бернар на Стефановден.

Раждането бе лесно, за изненада на Алет, защото бе страдала много при появата на Изабел. Синът ѝ обаче нададе първия си рев само след няколко часа родилни болки. Като го люлееше на ръце, гордата майка заяви:

— Още отсега виждам, че прилича на баща си.

Ролф сияеше от гордост, очарован от това миниатюрно човече с ореол от златиста коса. Неговият син. Той имаше син. Почувства сълзите да напират в очите му и когато Хю прегърна приятеля си, Ролф го погледна, без да се срамува, и каза:

— Нека и теб те сполети същото щастие, милорд.

— Ако е рекъл Господ — отвърна Хю Фокониер и обърна взор към съпругата си, която се усмихна и кимна на двамата.

---

[1] Мартиновден — 11 ноември. — Б.пр. ↑

## ГЛАВА 9

— Погледни ме — проплака Изабел от Лангстън. — Приличам на дебела, стара баба. Дрехите вече не ми стават и едва ходя. Косата ми е толкова изтощена. Кога ще се роди това дете? Кога?

Хю придърпа съпругата си обратно в леглото и помилва издутия ѝ корем.

— Бебето ще се роди, когато му дойде времето, скъпа. Не се разстройвай.

Бел го изгледа гневно.

— Да не се разстройвам? Колко мило от ваша страна, милорд. Колко благородно! Подула съм се до пръскане с вашия син, а вие ми казвате да не се разстройвам? Едва се тътря из голямата зала, за да изпълнявам задълженията си. Не мога да спя от постоянното ритане на детето. То е едно ужасно малко зверче! Ако мъжете носеха подобно бреме, Хю Фокониер, едва ли щяхте да кажете с такава лекота да не се разстройвам! Как би ви се харесало да сте подут като някой презрял плод, готов да се пръсне? — Тя се отдръпна сърдито от него, готова да се разплаче.

Хю трудно се въздържа да не се разсмее, макар наистина да вярваше, че разбира колко ѝ е трудно. Бе свикнала да води активен живот. Мразеше, че сега не може да се движи бързо напред-назад както обикновено. Бременността съвсем направи характера ѝ по-добър. През последните седмици толкова се бе изнервила, че и най-малката дума, дори един поглед, можеха да породят гневния ѝ изблик.

— Едва ли ще е още дълго, скъпа — успокои я той. — Само мога да си представя колко ти е трудно през последните седмици, но още малко време. Майка ти казва, че бебето няма да се забави дълго, а тя със сигурност разбира от тези неща. — Хю вдигна ръката ѝ и я целуна.

Изабел избухна в плач.

— Утре е рожденият ми ден — каза тя. — Ставам на седемнайсет. Остарявам, Хю. Остарявам!

Той отново се изкуши да се засмее, но не посмя.

— Ти си най-красивата стара жена, която познавам — утеши я.

— О, Хю — тя заподсмърча, необяснимо умилоствена от добротата му.

На следващата сутрин, когато семейството се събра, за да й честити рождения ден, на лицето ѝ се появи странно изражение и Алет мигновено разбра.

— Имаш болки — обясни тя протичко на дъщеря си.

— И аз мисля така — каза Изабел и после се намръщи. — Като че ли усещам нещо, майко, и искам да го изтласкам навън! — извика тя.

— Мили боже! — възкликна Алет притеснено. — Няма да родиш като крепостна селянка на полето. — Но изражението на дъщеря ѝ я убеди, че за Изабел раждането е съвсем наближило. — Няма време — каза тя на другите. — Ида, Агнета, помогнете ми да сложим дъщеря ми на масата! Страхувам се, че нямаме друг избор.

Преди жените да успеят да помръднат, Хю вдигна съпругата си и я постави нежно върху почистената маса.

— Спокойно, моя Бел — изрече ласкаво той. — Дишай дълбоко, скъпа. — Той я помилва по челото.

— Ролф, донеси параван, за да скрием господарката на Лангстън от любопитни очи — нареди Алет на съпруга си. Тя започна да съблича туниката и полата на дъщеря си, като я остави само по риза. Взе един нож и разряза мекия плат от двете страни.

Хю бе застанал до единия край на масата, прегърнал Изабел, която сега бе в седнало положение, а краката ѝ бяха повдигнати към гърдите.

— Исусе Христе! — възкликна Алет. — Този мой внук не иска да чака! Ролф, побързай!

Параванът бе поставен пред дървената маса, за да може Изабел да се чувства по-спокойно. Ида и Агнета вече бяха донесли топла вода, вино, чисти кърпи и люлката за бебето, което скоро щеше да се роди. Изабел извика и без да успее да се въздържи, се отпусна назад. Тялото ѝ като че ли се разтягаше, нещо сякаш се откъсна от вътрешността ѝ. Изпищя отново и отново. Хю шепнешком я окуражаваше, целуваше я нежно по главата. Бел изохка тежко и после като че ли се освободи. Чу рев. Рев на бебе.

— Какво хубаво момче — съобщи майка й, като вдигна плачещото окървавено малко същество. — Имате син, Изабел, Хю.

— Дайте ми го! Дайте ми го! — изплака Бел.

— Нека го окъпем първо — посъветва я майка й.

— Не! Дайте ми го веднага! — настоя Изабел и почти се разплака, когато сложиха детето в ръцете й.

— Нека поне да срежа пъпната му връв — обади се Алет, но Изабел не я чу. Бе прекалено очарована от сина си.

— Погледнете, Хю — каза тя. — Вижте колко са миниатюрни ръчичките и крачетата му. Мисля, че има вашите черти. Ще бъде грозноват като баща си, милорд. — Гласът й бе изпълнен с обич и към двамата.

— Да го кръстим ли на баща ти? — попита Хю.

— Не — отговори Бел. — Ще кръстя нашия син на баща му. Ще бъде Хю Младши. — И тя подаде бебето на Агнета, за да го изкъпе и постави в люлката.

Няколко седмици след раждането на Хю Младши пристигна пратеник на Хенри Боклерк. Робърт де Белъм, граф на Шрусбъри, и братята му — Арнфул, граф на Пемброук, и Роджър от Поату, лорд на Ланкастър — бяха въстанали срещу краля. Войската на краля се бе разгърнала на границата на Уелс, където въстаниците се бяха окупирали. Хю и Ролф поведоха своите войници, вече петдесет на брой, към Уелс.

— Този път — каза Хю на Изабел — се страхувам, че не всички ще се върнат. Този път ще има сражение.

— Погрижете се вие да се върнете — отвърна му тя. — Ами Бланка? Ако се отзовете на повикването на краля, няма да можете да я отнесете на херцог Робърт. Това ще го обиди ли?

— Изпрати вестonosец при херцога да му съобщи, че не мога да отида сега, но ще се опитам да съм там през есента или следващата пролет — нареди Хю на съпругата си.

Изабел кимна, целуна го и му пожела благополучно завръщане.

Робърт де Белъм и двамата му братя от фамилията Монтгомъри притежаваха голяма власт в именията си. Обединени, те образуваха заплашително трио. За съжаление, повечето от феодалите не ги

харесваха, тъй като не бяха така мощни като тях. Фамилията Монтгомъри не бе подкрепена във въстанието си срещу краля нито от благородниците, нито от духовниците, нито от простолюдието, което ги мразеше. Защо се бяха осмелили да се опълчат срещу крал Хенри, бе загадка за повечето хора. Други, по-мъдри, смятаха, че братята глупаво се бяха подвели от прекалените си амбиции.

Принудени да се оттеглят обратно в замъците си, те се предадоха само след три месеца. И тримата загубиха земите си в резултат на глупостта си; и бяха изпратени на заточение заедно със семействата си в Нормандия, където незабавно започнаха да планират ново въстание. Херцог Робърт не бе насърчил въстаниците срещу по-малкия си брат, но не ги и бе обезкуражил. Всъщност просто се престори, че не забелязва развоя на нещата. Съпругата му наскоро трябваше да роди първото им дете. Той обаче не бе особено щастлив от пристигането на братята Монтгомъри, които непрекъснато създаваха проблеми, където и да се установяха.

Хю Фокониер и Ролф де Брайърд се завърнаха в Лангстън в края на юли. Шестима от стрелците бяха загинали в междуособиците, което бе сравнително малко, и господарите се чувстваха щастливи. Крал Хенри бе особено доволен от верността и подкрепата им. Нека големите феодали да въстават срещу властта му; малките като Хю щяха да пазят Англия от непокорство и нашественици. Той провъзгласи приятеля си от детинство за барон като награда и когато Хю го попита дали трябва да отиде в Нормандия, кралят отговори.

— На всяка цена, барон Лангстън, вървете и отнесете исландския сокол на брат ми. Това ще го убеди по-силно от всичко, че не го държа отговорен за лошото поведение на фамилията Монтгомъри. Сега те са негов проблем, нека Господ да му е на помощ. Бедният Робърт. Рано или късно ще започнат да му създават още неприятности. Да, вървете и останете в Нормандия, докато херцогиня Сибил роди. После се върнете и ми донесете новини, всичко, което успеете да узнаете в двора на брат ми.

— Бих желал да можеш да дойдеш с мен, моя Бел — каза Хю на съпругата си, — ако синът ни беше малко по-голям и нямаше нужда от теб, скъпа.

— Но аз съм му необходима — отговори Изабел. — Не искам да го давам на дойка все още, милорд. — Тя погледна към леглото, където

малкото бебе лежеше голично върху една овча кожа, риташе с крачета и гукаше. Беше вече почти на четири месеца и с всеки изминал ден на Изабел ѝ се струваше, че се променя.

— Толкова много ще ми липсва Хю Младши — изрече Хю. — За съжаление обаче, такъв е животът ни. Налага се да отсъствам прекалено често от дома. След като кралят затвърди властта си, нещата в Англия ще се успокоят. Тогава ще трябва да отбивам само рицарската си служба всяка година. Ще си стоя у дома, за да науча сина ни да язди и да ходи на лов. — Той се усмихна на бебето, което се засмя с беззъбата си устица. Хю му подаде пръст и детето го захапа силно, като изненада баща си. Той се наведе и го целуна по челцето.

— Грижи се за майка си, Хю Младши. Ще се завърна у дома колкото мога по-скоро.

— Кога? — попита Бел.

— Кралят иска да остана, за да му донеса новини какво дете е родила херцогинята. Раждането се очаква в средата на октомври. Би трябвало да се върна за Мартиновден, ако морето не е прекалено бурно.

— Времето обикновено е най-хубаво преди буря или непосредствено след това — отбеляза Бел. — Вървете, милорд, и изпълнете дълга си. Ролф ще бъде тук, а и сега сме добре защитени.

Хю Фокониер отново замина от дома си, придружен от Алън соколяря и шестима въоръжени конници от Лангстън. Взе със себе си и Бланка, исландския сокол, предназначен за подарък на херцог Робърт, както и един прекрасен малък врабчар за херцогинята. Това определено бе птица за дами. Тя откриваше плячката си и кръжеше над нея, елегантните ѝ малки крилца пърхаха бързо, преди да се спусне към жертвата и да я убие.

Изабел бе застанала върху стените на крепостта, със сина си на ръце, и наблюдаваше как съпругът ѝ се отдалечава към близкия бряг, откъдето щеше да се качи на лодка, за да отплава за Нормандия.

Отново настъпи време да се прибере реколтата от имението. Зърното бе овършано и прибрано в хамбарите. Брашното бе смляно в господарската мелница, част от него — разпределено между крепостните и свободните селяни, останалото — прибрано. Бирата,

ябълковото вино и виното бяха направени и сложени в избите на крепостта. Отмина и есенната сеитба на пролетната пшеница. Животните бяха докарани от летните им пасища по-близо до дома, където бързо можеха да бъдат прибрани на завет, ако времето се застудеше. Архангеловден<sup>[1]</sup> бе отпразнуван. Започна тъкането на лен.

Кристиан де Брайърд направи десет месеца, племенникът му Хю Младши — шест месеца и половина. Алет сподели с дъщеря си, че отново очаква дете.

— Толкова скоро? — изненада се Изабел.

— Не съм млада като теб, дъще — отговори Алет. — Искам да родя на Ролф поне двама синове, докато все още мога да зачевам.

— Ами ако е момиче? — подразни я Бел.

— Бих бил доволен и на дъщеря — обади се Ролф, дочул разговора на жените, които седяха в голямата зала и наблюдаваха как бебетата им пълзят. Той се наведе и целуна съпругата си, после се обърна към Бел. — Имението е готово за зимата, каквато и да е тя — каза той. — Всички работиха много усърдно, милейди. Бих искал да възнаградя крепостните, като им позволим да излязат един ден на лов във вашите полета и гори. Не повече от една сърна на село и два заека на семейство. Одобрявате ли?

— Да — отговори Бел. — Заслужават. Дайте им този ден. Всички къщи ли са ремонтирани за зимата, Ролф?

— Два покрива, единият в селото до Лангстън и другият в най-отдалеченото, трябва да бъдат оправени, преди да настъпят студовете, но вече съм се погрижил за това, милейди. Утре казах на жените и децата, че могат да обхождат полетата и овощните градини и да съберат каквото е останало. Добре нахранените селяни не създават проблеми. Зимите и без това са достатъчно сурови.

Дойде Мартиновден, а заедно с него и писмо от Хю Фокониер, в което съобщаваше на съпругата си, че херцогът и херцогинята имат син. Херцогът обаче искал да остане, за да ходят заедно на лов за жерави и да изпитат уменията на Бланка. Херцогинята била довольна от врабчаря. Щял да се завърне колкото можел по-скоро. Най-късно през пролетта. Изабел въздъхна, но едва ли можеше да направи нещо. Бе принудена да приеме решението на съпруга си. Той едва ли би могъл да отхвърли молбата на херцога, без това да бъде сериозна обида за брата на краля.

Рождество Христово бе отпразнувано в новата църква на Лангстън, наречена „Света Елизабет“ по волята на Хю.

Църквата бе дървена и варосана, покривът ѝ — сламен. Хю искаше каменна църква, но се налагаше да почака, за да бъдат прекарани камъни от границата с Шотландия и хълмовете на Нортхамптъншайър. Може би по-късно щяха да издигнат и каменна църква.

Господарят на Лангстън желаше тя да бъде направена колкото може по-бързо. Крепостните работеха усърдно през цялото лято и есента, сечаха дървета, режеха дъски, преплитаха сламата, за да отпразнуват Рождество Христово в собствена църква. В съседство с нея се появи и малка колиба за отец Бернар, заедно с ограден църковен двор.

В навечерието на Рождество Христово вътрешността на храма бе украсена с тис и зеленика. Алет и Изабел дни наред правеха свещи от чист восък за олтара. Гобленът, който Алет тъчеше, откакто първият ѝ съпруг потегли на кръстоносен поход, бе закачен зад олтара. Сцената изобразяваше как Христос храни тълпата; поука, която според думите на отец Бернар бе отправена към господарите как да се отнасят с по-малко щастливите на този свят, нещо, което се изпълняваше в Лангстън.

За отпразнуването на Рождество Христово всеки крепостен и свободен селянин получи по две халби бира, парче шунка и един хляб. На всяко дете бе раздадена по шепа стафиди. Голямата зала на крепостта се изпълни с хора. Всички пееха радостни песни за раждането на детенцето Исус. Вдигнаха наздравици за отсъстващия господар и за добрата му съпруга, погрижила се за празника. После семейството бе оставено само, за да празнува на спокойствие. Изабел обаче бе замислена. Не бе получила никакви новини повече от Хю. Беше се примирила, че няма да го види до пролетта. Погледна към малкото си братче Кристиан де Брайърд, който вече пристъпяше с пълничките си крачка из цялата зала, а племенникът му Хю Младши пълзеше след него. Беше хубаво, че щяха да са заедно, когато пораснат. Погледна към майка си и втория си баща, доволни и щастливи в очакване на втория си син. Бел въздъхна.

Зимата бе тежка, студена и влажна. Няколко снежни бури станаха причина овощните дървета да измръзнат. Сретение Господне<sup>[2]</sup> отмина, а заедно с това и появата на младите агънца. Но тази година родиха по-малко овце, отколкото миналата, а и много от бебетата умряха след една страховита снежна буря, разразила се в края на месеца.

Пролетта закъсня, земята бе скована от мраз. Когато привършиха със сеитбата, върху земята се изсипа пороен дъжд като потоп и всичко трябваше да се засее отново, което бе много трудно, защото земята бе подгизнала за оран. Зимната пшеница бе пострадала от студа и влагата. Когато най-после я ожънаха, реколтата бе оскъдна. Нищо не предсказваше хубава година.

— Молете се на Господ — каза Изабел на отец Бернар след литургията една сутрин — поне лятната реколта да е добре.

— Без господаря, лейди, нищо добро няма да сполети Лангстън — пророкува престарелият ковач Албърт с треперещия си глас. — Къде е лорд Хю? Имаме нужда от него.

Изабел взе ръката на стареца и каза:

— Господарят е в двора на херцог Робърт по повеля на краля, стари Албърт. Скоро ще се завърне. Зная.

— Лангстън няма да има късмет, докато лордът не се прибере у дома — изрече старият Албърт. — Вие правите всичко по силите си, лейди, и обичате земята, наистина я обичате, но Лангстън трябва да има господар. Той е неговият късмет.

Отмина и Великден. Алет де Брайърд роди втория си син на пети май. Момчето бе кръстено на краля, Хенри. И все още нямаше никакви известия от Хю Фокониер. Изабел започна да се притеснява неимоверно. Къде беше съпругът ѝ?

— Ще изпратим някого да попита краля за новини от Хю — каза Ролф една вечер на заварената си дъщеря в залата. — Той би трябвало да знае кога ще се върне.

— Не, аз ще отида при краля — изрече тихо Изабел. Бяха сами, слугите им си легнаха, а Алет кърмеше бебето в спалнята си. — Съобщението лесно би могло да се изгуби сред цялата кореспонденция, която получава краля. Ако застана пред него обаче, не може да не ми обърне внимание, нали?

— Бел, послушай ме — започна вторият ѝ баща. — Знаеш, че двамата с Хю бяхме отгледани заедно с краля. Има неща, които не сме

обсъждали пред теб за нашия владетел, защото са без значение. Но ако отидеш в двора, трябва да знаеш, че крал Хенри е много похотлив. Винаги се е забавлявал с жените повече, отколкото трябва. Макар и да се говори, че похожденията му са предимно заради политическо преимущество, отколкото от страст, аз зная, че това не е вярно.

— Кралят е женен мъж, Ролф — изрече наивно Изабел, — а аз съм омъжена жена. Не би проявил никакъв интерес към мен. Освен това аз не отивам в двора за развлечение. Ще разбера какво се е случило със съпруга ми и нищо повече.

— Кралят ще те погледне, Бел, и ще съзре красивата жена — обясни й вторият й баща. — Не можеш да му откажеш, ако прояви желание към теб.

— Тогава ела с мен, Ролф, за да ме пазиш. — Бел се засмя. — Ще се държа много почтено. Кралят въобще няма да ми обърне внимание. Ще нося забрадка и воал през цялото време и ще се преструвам, че съм свенлива. Освен това той би трябвало да изпитва преданост към Хю, заради която ще му бъде невъзможно да ме прелъсти. Ще вземем ли и Агнета с нас?

— Хю не би искал да направиш това, Изабел — каза Ролф. — Би ти забранил и аз, като твой втори баща, ще го направя.

— Ти наистина си ми втори баща, Ролф — отговори тихо Бел, но в тона й се прокрадна заплаха. — Но ти също си и управител на Лангстън, а аз — господарката на имението. Ти трябва да ми се подчиняваш, когато съпругът ми отсъства, не аз на теб.

Ролф де Брайърд въздъхна и наведе глава. Едва ли имаше място, където би могъл да я затвори, за да не избяга. Опитва и последната възможност.

— Нека да отида при краля от твое име — предложи. — Той ще разговаря с мен за нашия приятел.

Изабел поклати глава.

— Не, Ролф. Кралят ще те посрещне любезно и ще те покани да участваш в ловната му група. Ще те задържи при себе си, когато най-много се нуждаем от теб в Лангстън. Ще научим каквото трябва и ще се върнем бързо. Стариият Албърт вече разправя, че нещастieto на имението се дължи на отсъствието на господаря му. Крепостните ще загубят вяра, ако тези думи се разпространят. Трябва да върнем Хю у дома!

— Много добре, Изабел — съгласи се Ролф, победен. Вероятно бе права. Ако наистина заминеш сам, Хенри щеше да го задържи, за да участва в живота на двора, докато Лангстън загиваше без него. Може би Бел щеше да успее в ролята си на разтревожена съпруга и да спечели съчувствието на краля, а не да възбуди страстите му. Все пак Алет щеше да се ядоса. — На майка ти няма да ѝ хареса — каза той.

— Майка ми се страхува от всичко, което смята за необичайно. Никога не е била в двора. — Изабел се засмя. — Ще ме сметне за непокорна, а теб за луд, задето ми помагаш.

Но Алет изненада и двамата, когато ѝ разказаха за планове си.

— Мисля, че е чудесна идея да отидеш в двора и да поговориш с краля — насърчи тя дъщеря си. — Хю наистина трябва да се прибере у дома колкото е възможно по-скоро. И се радвам, милорд — усмихна се тя на съпруга си, — че ще придружите Изабел и ще я пазите от опасности. Ще бъде неразумно да потегли сама на път, само с прислугата си.

Освен това познавате краля и ще можете да ѝ уредите аудиенция с него. Сеитбата най-после приключи и няма какво да се прави преди коситбата. — Тя се обърна към дъщеря си. — Аз ще се грижа за внука си.

Появи се нещо, за което Бел не бе помислила, и за миг се смути.

— Все още не съм го отбила — изрече тя бавно.

— Но вече яде обща храна, защото му е приятно да имитира чичо си Кристиан. Аз имам достатъчно кърма. Ще му давам, щом поиска. А и вече навърши една годинка. Върви и намери съпруга си. Необходимо ти е ново бебе, за което да се грижиш. Вече си на повече от осемнайсет години. — Тя се засмя дяволито.

— Както и вие, мадам, но все още продължавате да имате деца — подразни Бел майка си. После се замечта. — Бих искала да имам дъщеря, за да прави компания на братчето си.

— И аз бих искала — додаде Алет, а сините ѝ очи пламтяха срещу съпруга ѝ.

— Мадам, вие имате дъщеря — отвърна на погледа ѝ той, изпълнен с обич.

— Бих желала още една — упорстваше Алет.

— След време — обеща ѝ той. — Нека първо да намерим Хю.

Заминаха няколко дни по-късно за Уинчестър. Ролф бе убеден, че кралят е прекарал Великден там и не се е върнал в Лондон, защото предпочиташе да избяга от горещините на столицата. Взеха със себе си прислужницата на Бел, Агнета, и дванайсет въоръжени конници, за да ги пазят. Лангстън обаче остана добре защитен. Оръженосецът на Хю щеше да бъде капитан на пазачите, а оръженосецът на Ролф да отговаря за имението, докато господарят му отсъстваше. Отец Бернар благослови малката група, преди да потегли. Докато яздеха надолу по хълма през селото, старият Албърт препречи пътя им.

— Лейди — каза той, а набръчканото му лице бе разтревожено. — Къде отивате? И вие ли ще ни изоставите?

— Тръгнала съм при краля, стари Албърт — отговори Бел. — Той трябва да знае къде е лорд Хю. Майка ми е в крепостта със сина ми, Хю Младши. Докато баща му се завърне, той е господар на Лангстън и късметът на имението. Обещавам ви, че няма да се бавим дълго.

— Бог да бди над вас, лейди — пожела й доволен Албърт. — Малкият лорд е в крепостта с баба си. Т'ва е добре. Т'ва е добре. — Той се отдръпна встрани, за да им позволи да минат през селото, където лодкарят ги чакаше, за да ги отведе на другия бряг на Блайт и да продължат по пътя за Уинчестър.

Изабел бе много развълнувана. През целия си живот никога не бе напускала Лангстън. Дори не бе преминавала реката. Не й се бе налагало. Всичко, което искаше или от което се нуждаеше, можеше да се намери тук. Дори баща й да бе жив и да я бе омъжил, вероятно щеше да си остане у дома, защото това бе нейната зестра. Сега, докато преминаваха реката, Изабел почувства, че й предстои страхотно приключение.

— Планирал съм така пътуването до Уинчестър, Бел, че да можем да се подслоняваме всяка вечер в странноприемниците към манастирите — обясни Ролф. — Тъй като никога не си пътувала, първите няколко дни може да ти се сторят уморителни.

— Какво ще стане, ако дворот не е в Уинчестър, Ролф? — попита тя.

— Ако кралят се е преместил на друго място, все някой ще е останал. Ще ни кажат къде да го потърсим. Но Хенри ще бъде в

Уинчестър, сигурен съм. Не харесва Лондон по това време на годината, а е твърде рано да замине на лов в Ню Форест.

— Колко ще трае пътуването ни до Уинчестър? — поинтересува се тя.

— От седем до девет дни, при положение че напредваме добре и времето е хубаво. Ще видиш Лондон, Бел, но първо трябва да минем през Колчестър. Това е малък и много стар град, но ти никога не си виждала град досега. Добре е като начало, защото Лондон е голям и шумен, дори не можеш да си го представиш. Няма да останем дълго там.

Продължиха да яздят през полето, докато стигнаха до един тесен път. Завиха по него и продължиха на юг. Първата вечер отседнаха в малък метох „Света Мария“. На Агнета и господарката ѝ им дадоха легла в самия метох.

Ролф и мъжете спаха в странноприемницата към „Света Мария“. Вечерята им бе оскъдна: малко парче хляб, къс риба и чаша ябълково вино.

— Не си угаждат много, нали? — прошепна Агнета на Изабел, като седнаха отделно от монахините, на една малка масичка. Тя отчупи от хляба и продължи: — Страхувам се, че хлябът е мухлясал, а рибата не мирише никак хубаво, милейди. — Агнета бе на двацет години и говореше твърде прямо. — Ще умрем от глад, преди да стигнем двора, ако навсякъде ни посрещат така. — Кестенявите ѝ плитки се разлюляха от възмущение, защото момичето обичаше да си похапва, за което свидетелстваха и закръглените ѝ форми.

— Тихо, Агнета. „Света Мария“ очевидно е беден метох. Погледни сестрите — вечерят само с каша и хляб. Очевидно са ни дали най-доброто, което имат. Късметлии сме, че поне ще пренощуваме на сигурно място. Ролф ме предупреди, че е много опасно да се пътува и само войниците ни спасяват да не ни ограбят разбойници. Ще се нахраним хубаво, когато се доберем до двора.

На следващия ден спряха на няколко мили от Колчестър. Щяха да минат през града на следващата сутрин. Всички от Лангстън се смаяха от множеството хора, които срещнаха по пътя, докато се придвижваха към града. Имаше лордове и дами, въоръжени конници, като тези от тяхната група. Фермери караха добитък и гъски към пазара. Отмина ги и един абат с красив чул на магарето си, следван от

монаси с кафяви раса, които пееха псалми. И тогава я видяха — огромна крепост с кула, която се извисяваше над града. Изабел остана с отворена уста, смаяна. Това беше най-голямата постройка, която някога бе виждала през живота си; много, много по-голяма от крепостта в Лангстън.

Ролф се усмихна.

— Този град — обясни той — е толкова стар, че никой не си спомня откога е. Бил е тук още когато келтите са се заселили в Англия. Племената, завзели тези земи преди саксонците, построили светилища в чест на езическите си богове. Замъкът е построен върху останките на един от тези храмове. Пазарът за добитък на целия район също винаги се е организирил тук. И най-вкусните стриди на света могат да се намерят тук — завърши той.

— Никога не бих могла да си представя подобно място — каза Бел.

— Харесва ли ти? — попита я той.

Тя поклати глава.

— Много е шумно, Ролф.

Спътникът ѝ се засмя.

— Почакай да видиш Лондон — предупреди я.

Пътуваха вече няколко дни, но времето бе добро. Ранната пролет бе прекалено влажна, а сега като че ли се засушаваше. Бел забеляза, че повечето от полетата, покрай които яздеха, изоставаха с растежа на културите, както и тези в Лангстън. Това не предвещаваше добра година и тя се тревожеше, че няма да успеят да преживеят следващата зима, без да гладуват. Започваше да се ядосва на Хю. Трябваше да си е у дома, мислеше си тя, а не да тича в Нормандия. Лангстън се нуждаеше от него. Синът му се нуждаеше от него. Тя се нуждаеше от него.

Когато пътищата започнаха да стават още по-оживени, тя се досети, че приближават големия град Лондон. Дори вече се забелязваше в далечината, забулен в пушек.

— Това е от въглищата и дървата, които се използват за топлина и готвене — отговори Ролф на безмълвния ѝ въпрос.

Минаха през Ийлдгейт, която се считаше за най-старата порта в Лондон. Градът ги погълна и за пръв път през живота си Изабел се уплаши. Имаше прекалено много хора. Прекалено много постройки

бяха долепени една до друга от двете страни на тесните улици. Тя притихна, загледана напред, като че ли търсеше изход от това ужасно място. Градът ѝ се стори още по-мрачен от сивия ден.

— Трябва да прекосим реката — каза Ролф, — за да поемем пътя към Уинчестър. Ще използваме един хубав мост, а не лодка.

Стигнаха до някакъв пазар на открито покрай брега. Бел започна да диша малко по-леко, след като напуснаха мрачните улици. Огледа се наоколо слисана. Имаше сергии, на които се продаваха всякакви стоки. Видя топове платове, за които дори не бе и сънувала. Бяха лъскави, с невероятни цветове. По-нататък забеляза сергия, на която бяха окачени пилета, гъски, патици и дивеч. Един търговец на коне бе сложил букаи на животните, за да могат да ги оглеждат евентуалните купувачи. На едно място се предлагаха гледжосани глинени съдове, добре изработени дървени купи и лъжици. Ролф спря до павилиона на винопродавеца, за да им купи по чаша вино. Подвикна на продавача на сладкиши, който се доближи до тях, като носеше таблата си на главата. Ролф им избра три кифли с пълнеж от стафиди и му плати.

— Ето го и моста — посочи водачът им, като продължиха.

— Лондон не ми харесва — призна Изабел. — Ще се радвам да се махнем от него. Той е дори още по-мръсен и по-шумен от Колчестър. Дали и в Уинчестър ще бъде толкова лошо? — Тя си дояде кифлата.

Ролф се засмя.

— В Уинчестър няма да е по-зле отколкото в Колчестър, Бел, но няма да ти се наложи да стоиш дълго, обещавам ти. Ще накарам краля да те приеме. Тогава ще можем да се завърнем у дома.

Минаха през моста и оставиха града след себе си. Пътят, по който се движеха сега, се наричаше „Стейн стрийт“. Бе построен още от римляните. Времето бе на тяхна страна и Ролф прецени, че ако всичко продължава така, ще успеят да стигнат в Уинчестър след два дни. Не бе щастлив, че водеше Изабел от Лангстън в двора. Ами ако Хенри я хареса? Фактът, че е съпруга на Хю Фокониер, не би го спрял. Беше добре, че Бел е от провинцията и не притежава изисканите дрехи на нормандските дворцови дами. Великолепната ѝ коса бе добре прикрита под скромен воал, роклята ѝ бе съвсем обикновена. Щеше да се появи като врабче сред пауни. С малко повече късмет, кралят нямаше да се развълнува от нея. С малко повече късмет, той щеше да

им съобщи това, което ги интересуваше, и щяха да потеглят обратно за Лангстън.

Слънцето грееше приятно до края на пътуването им и топъл пролетен ветрец духаше откъм гърба им, като че ли ги тласкаше напред. Най-после пристигнаха в Уинчестър. Бел веднага реши, че той не е нито като Колчестър, нито като Лондон. Беше много по-тихо градче, римската му катедрала и замъкът доминираха в него. Веднага щом навлязоха по улиците, Ролф знаеше, че дворът все още е тук.

Разпозна множество лица, в атмосферата се чувстваше приятно оживление. Като въздъхна дълбоко, той поведе своята група към замъка.

— Не е ли вълнуващо? — бърбеше Агнета. — Мислите ли, че ще успеем да видим краля, милейди? О, едва ли ще повярват и на половината от разказа ми, като се завърнем в Лангстън.

— Не — отвърна Бел замислено, загледана в елегантните дрехи на жените, — няма. — Тя погледна своето удобно, но съвсем обикновено облекло. Защо Ролф не я бе предупредил? Със сигурност щеше да посрами Хю. Трябваше обаче да се справи с положението, нямаше друг избор. В края на краищата, идеята да дойдат в двора и да отправят петиция до краля бе нейна. Можеше единствено да се надява, че външността ѝ нямаше да се обърне срещу нея.

Беше време за обяд и кралят бе в голямата зала. Ролф накара Изабел и останалите да почакаат навън. Не искаше появата им да бъде обявена така драматично, защото не бе сигурен до каква степен мисията на Хю в Нормандия е общоизвестна. Наоколо винаги се навъртаха шпиони, готови да донесат и най-малките клюки на херцог Робърт и на Робърт де Белъм, заклел се да отмъсти на крал Хенри, задето го бе прогонил от Англия. Като видя един познат млад паж, Ролф го извика.

— Иди при краля, момчето ми, и му предай, че сър Ролф де Брайърд току-що е пристигнал в двора и би желал да говори лично с него, ако той бъде така любезен да му отдели няколко минути. Изчакай, докато успееш да се обърнеш дискретно към владетеля. Разбра ли ме?

— Да, милорд — отговори пажът и бързо се отдалечи.

Ролф се бе подпрял тихо върху стената и наблюдаваше дали пажът ще успее да пошушне съобщението на краля. Един фокусник с малко, забавно кученце изнасяше представление пред официалната маса. Кучето подхвърляше топки на господаря си, а после ги вземаше обратно и това пораждаше буен смях. Вниманието на обядващите бе погълнато от това шоу. Ролф забеляза, че кралят накланя главата си на една страна. Той кимна на пажа и Ролф зърна, че устните на момчето се раздвижиха бързо. После владетелят отново погледна фокусника и се засмя гръмогласно.

Пажът се върна при Ролф.

— Кралят каза, че ще ви приеме в личната си стая. Трябва да отидете там и да го почакате. Ще дойде, когато може.

Ролф поблагодари на момчето и излезе от голямата зала.

— Влезте вътре — каза той на мъжете от Лангстън. — Кажете, че сте с Ролф де Брайърд, управител на крепостта Лангстън. Ще ви нахранят. Останете там, докато дойда да ви взема, и говорете малко. — После се обърна към Изабел и Агнета: — Кралят ще ме приеме, Бел. Ела и ще те заведе до стаята, където ще говорим. Не знай след колко време ще се появи, затова трябва да чакаме. Поне ще можеш да се обърнеш лично към него.

Отидоха в малката стая, където Хю бе говорил за пръв път с краля за Лангстън и където по-късно той и Ролф си взеха сбогом с Хенри. Едва влязоха и се появи паж, който донесе вино. Остави го на масата и излезе. Ролф наля на Бел един бокал. Бедните момичета вероятно вече умираха от глад, но нямаха друг избор, освен да чакат. Бел замислено раздели виното си с Агнета, чийто стомах къркореше от глад и въннение.

Изабел огледа дрехите си, така обикновени, макар да бяха едни от най-хубавите ѝ. Полата ѝ бе от тъмносин лен. Тревистозелената ѝ ленена туника бе обвезена с шевица от малки сини и зелени квадратчета, а във всяко квадратче бе пришита по една перличка. Бродерията на ръкавите и деколтето ѝ беше от истинска сърма. Косата ѝ, сплетена стегнато на една плитка, бе покрита с бял ленен воал, чиито ръбове също бяха бродирани със сърма. Само ако имаше време да се преоблече с нещо по-хубаво! Само ако имаше по-хубави дрехи!

— Изглеждаш добре — увери я Ролф.

— Изглеждам такава, каквато съм — отвърна малко троснато Бел — селяндурка. Защо не ми каза за хубавите дрехи на придворните дами? Надявам се, че няма да навредя на репутацията на Хю със старомодната си външност, Ролф. Видях онези прекрасни платове на пазара до моста в Лондон. Може ли да си купя от тях на връщане? Майка със сигурност ще се зарадва на нещо толкова изящно...

— И за миг не се замислих за дрехите, преди да напуснем Лангстън — призна Ролф. — Освен това ти не си дошла, за да останеш в двора. Пристигнахме, за да разберем къде е Хю, Изабел.

— Нямаше да навреди на каузата ми, ако изглеждах добре — отвърна раздразнено Изабел. Защо мъжете не разбираха тези неща?

— Бел — сниши глас Ролф. — Не забравяй какво те предупредих за краля. Има слабост към хубавите жени, а ти си много хубава. Трябва отново да ти напомня, че ако те пожелае, фактът, че си съпруга на приятеля му, няма да го възпре. Докато чаках в залата, узнах, че кралицата очаква дете през август. Първият принц се роди преждевременно и бебето почина. Кралят сигурно вече от много седмици не е посещавал леглото на съпругата си. Познавам го добре. Очите му ще търсят нещо подходящо. Нека аз да говоря и, за Бога, дръж главата си наведена и не повдигай прекрасните си очи. Нека Хенри Боклерк да задоволява страстите си на друго място.

— Много добре, Ролф, ще се преструвам, че съм хрисимата и скромна съпруга на Хю Фокониер, за да не получиш припадък и майка ми да овдолее отново, но това ми се струва смешно. Няма да си тръгна обаче оттук, докато не узная къде е съпругът ми. Проумей го и не ме проваляй. — Бел отново изпъна полите си, за да заличи гънките.

Чакаха. Агнета заспа, изтощението най-после взе връх над нея, а и ароматното вино, което не бе разрежено с вода, я удари в главата.

— Бедното момиче — каза Ролф. — Мисля, че ѝ дойде прекалено много.

Бел кимна и после се усмихна.

— Виното е силно. Страхувам се, че ѝ позволих да пийне повече, отколкото трябваше. Не е свикнала на толкова хубаво вино, а ако трябва да кажем истината, аз също, но пих предпазливо.

Най-после дочуха стъпки в коридора пред малката стая. Вратата се отвори от един паж и кралят влезе. Ролф се поклони ниско, а Бел разпери поли в дълбок поклон, свела глава и очи скромно, както я бе

посъветвал вторият ѝ баща. Все пак не успя да се въздържи да погледне крадешком към краля и откри, че е много добре сложен мъж, с черна коса и сини очи.

— Ролф, радвам се да те видя отново. Коя е тази дама? — попита той.

— Сър, позволете ми да ви представя Изабел от Лангстън, съпруга на моя господар Хю и моя заварена дъщеря. Пристигнахме от Лангстън тук, за да ви помолим да ни кажете някакви новини за Хю. Нямаме никакви известия от него от Мартиновден.

— Не се е върнал в Англия? — Кралят бе озадачен. Вниманието му бе погълнато от тази новина и той не погледна към Бел. — Бях го помолил да остане в двора на брат ми, за да ми докладва каквото успее да узнае, но предположих, че се е завърнал у дома в началото на пролетта. Нямаше необходимост да остава там по-дълго, тъй като едва ли би могъл да ми съобщи нещо повече от това, което вече зная; например, че Робърт де Белъм води агитация против мен в Нормандия и атакува няколкото ми владения там, които брат ми ми върна. Изглежда, има малко тайни в двора на Робърт, които не са обществено достояние. Това, което ми казваш, Ролф, е много странно.

— Тогава какво би могло да се е случило със съпруга ми? — попита Бел.

Кралят я погледна отблизо за пръв път.

— Мадам, страхувам се, че не зная — отговори той искрено, като забеляза, че Изабел от Лангстън е много красива.

— Но вие трябва да разберете! — извика Бел. — Вие, милорд, изпратихте съпруга ми в Нормандия! Всеки соколар би могъл да занесе исландския сокол до там. Вие накарахте Хю да остане при херцог Робърт. Искam си обратно съпруга! Нуждаем се от него в Лангстън. Синът ми остана без баща. Кой ще го защитава? — Бузите ѝ порозовяха, а очите ѝ пламтяха от възмущение.

— Бел! — Гласът на Ролф де Брайърд бе напрегнат. — Милорд, трябва да се извиня заради заварената си дъщеря. Тя е прекалено откровено момиче от провинцията, не е свикнало на изисканите маниери и протокола в двора.

— Не, милорд, не се извинявай, защото дамата е права, когато твърди, че аз нося отговорност за Хю. — Кралят бавно се усмихна на Бел. После протегна ръка и повдигна главата ѝ, заинтригуван от това,

че тя не сведе свенливо поглед, както много други биха сторили на нейно място, а го изгледа право в очите.

— Ще изпратя пратеник при брат ми в Нормандия, милейди Изабел, за да получа новини за Хю Фокониер. Ще се постарая отново да се съберете със съпруга си възможно най-скоро. Дотогава трябва да останете в двора като наша гостенка. Обичам да виждам нови лица, а и скоро ще заминем за Ню Форест на лов. Да не би да сте взели някоя от прекрасните птици на Хю?

Бел се отдръпна леко, за да се освободи от ръката му, хванала брадичката ѝ.

— Разбирате, че за мен това не е пътуване за удоволствие. Пристигнах, за да узная нещо за съпруга си. Поласкана съм от поканата ви, разбира се, но не мога да остана. Трябва да се грижа за бебето си, а и наближава коситба. Крепостните не бива да бъдат оставяни твърде дълго без надзор. Майка ми няма достатъчно власт, за да ги командва, тъй като е с благ нрав.

— Наистина — изрече кралят още повече очарован от това момиче, което му говореше толкова сериозно и с такъв практичен тон, като че ли ѝ бе равен, а не неин крал.

Ролф преглътна с усилие. Трябваше да подкрепи Изабел. Знаеше, че тя едва ли вижда в каква опасност се намира, но той не бе сляп.

— Милорд, страхувам се, че се налага да се съглася с доведената си дъщеря. — Той натърти на последните думи, като се надяваше, че това, заедно с факта, че е съпруга на Хю, ще възпре сластолюбивите намерения на краля. — Зная, че Хю ви е разказал как лейди Изабел е управлявала Лангстън в отсъствието на баща ѝ. Моята добра съпруга Алет не е достатъчно силна, за да контролира всичко, което трябва да се свърши в имението. Трябва да се върнем колкото можем по-скоро. Зная, че ще ни уведомите, когато имате новини за Хю Фокониер.

Кралят се усмихна лукаво.

— Изпратете част от хората си обратно до Лангстън, за да донесат ловни птици — обърна се той към Изабел. — Глупаво е да изминете целия този път обратно и да чакате известие от Нормандия. Ако останете тук, новините ще ви бъдат съобщени по-бързо. Сигурен съм, че Лангстън ще успее да просъществува известно време без вас, мадам, но ако сте прекалено загрижена, сър Ролф е свободен да се върне към задълженията и съпругата си.

— Нямам необходимите дрехи, за да се присъединя към двора — противопостави се Изабел. — Погледнете ме, милорд, аз съм едно обикновено селско момиче. Ще ме засрамите, както и съпруга ми, ако ме принудите да се появя в двора с подобно облекло.

— Ще ви бъдат осигурени подходящи дрехи, мадам — отговори кралят.

— Не разполагам с необходимите средства, за да ги платя — каза чистосърдечно Изабел. — Трябва да се върна у дома, милорд.

— Не, мадам, ще останете тук. Аз съм ваш крал, Изабел от Лангстън, и ще ми се подчините. Сега трябва да отида при кралицата. Тя очаква дете и се чувства зле. Успокоява се, когато съм при нея. Изчакайте тук да дойде паж. Той ще ви покаже стаята. Оставаш ли, Ролф, или тежките ти задължения те зоват обратно в Лангстън? — Сините очи на Хенри Боклерк намигнаха закачливо. Бе доволен, че се е наложил. Той наистина бе опасен противник.

— Ще остана, сър, защото, ако замина, ще означава, че не изпълнявам дълга си към Хю Фокониер — каза тихо Ролф.

— Не забравяй, Ролф — напомни му кралят. — Първо си положил клетва за вярност пред мен, а после към Хю. — И Хенри се обърна рязко и напусна малката стая.

— Проклятие! — изруга Ролф с побелели устни.

— О, Ролф — Бел се опита да го успокои, — не е толкова лошо. Бих предпочела да се прибера у дома, но щом кралят иска да останем, ще се подчиним. Нямаме друг избор.

— Нима не разбираш, Изабел? — извика той. — Кралят те хареса! Не трябваше да те водя в двора.

— Може да си ме харесва колкото си иска, Ролф — отвърна Бел. — Няма да постигне нищо. В края на краищата, и той е мъж. Може да имам малко опит с мъжете, но зная как да се изплъзна от нежеланото внимание на ухажор.

— Ако те пожелае, ще те има, Бел — предвеща мрачно Ролф. — Той е крал. Една жена не отблъсква краля.

— Защо не? — не се предаваше момичето. — Нима кралският жезъл в гащите му е по-специален от този на обикновения лорд? Колко смешно!

— Не, Бел. Жезълът си е жезъл, но кралят не е обикновен лорд. Когато кралят командва, поданиците му трябва да се подчиняват. Ако

кралят пожелае да постави кралския си член между млечнобелите ти бедра, ти трябва да ги разтвориш с желание, защото ако не го направиш, това ще означава държавна измяна, упорито момиче. О, няма да бъдеш обвинена открито, но ще си обидила Хенри Боклерк и той ще намери начин да те накаже. Може да изпрати Хю да се бие срещу Робърт де Белъм, който плякосва нормандските му владения. Хю може да бъде убит, а ти да овдолееш. Тогава ще стане настойник не само на теб, но и на Хю Младши. Може да те направи официална метреса или да те омъжи за някой покорен дребен благородник, който ще си обръща главата на другата страна, докато кралят открито задоволява страстта си с теб. Когато изгубиш благоволенieto му, ще те подхвърли на някой непознат, който може да не е така любящ и така търпелив като Хю. Предупредих те да не идваш в двора, Бел, но ти не искаше и да чуеш. Сега трябва да приемеш последствията с достойнство.

— Не знаех — прошепна Изабел, ужасена от думите на Ролф. — О, Пресвета Майко! Бих могла да го задържа далеч от себе си малко време. Ако Хю не се върне бързо, ще бъда съсипана!

— Ако се стигне дотам — каза Ролф, като прегърна доведената си дъщеря, за да я успокои, — Хю не трябва да научава, Изабел. Аз няма да му кажа, ти също, за твоє собствено добро.

По бледата буза на Бел се търкулна една сълза.

— О, Ролф, какво направих? — проплака тя тихо и пребледня още повече. — Агнета! Тя със сигурност ще разбере, ако кралят се опита да ме прелъсти. Двама души могат и да запазят тайната, но не и трима.

— Трябва да бъдеш силна, Изабел. Зная, че можеш. Предупреди прислужницата си, че ако те предаде, вече няма да ти бъде собственост. Крепостният селянин е загубен без господаря си и Агнета добре го знае. Тя ще запази всяка тайна, само заради тази причина.

Изабел кимна.

— Изплаших се за момент — призна тя. — Трябва да запазя самообладание, Ролф, ако искам да оцелея.

— Да, трябва — съгласи се той, като стисна ръката ѝ, за да я окуражи. — Мисля, че можем да си позволим да ти направим една-две нови рокли в дворцов стил, Бел. Нося в себе си пари. Докато ги ушийт, ще си далеч от краля още няколко дни. А когато бъдеш представена на

двора, ще можеш да държиш главата си изправена и да бъдеш гордостта на Лангстън.

Вратата на малката стая се отвори и влезе един паж.

— Милорд, милейди. Кралят ме изпрати да ви придружа до спалнята ви. Бихте ли ме последвали, моля?

Изабел отиде до стола в ъгъла, където Агнета бе седнала и спеше с клюмнала глава. Тя побутна прислужницата.

— Събуди се, Агнета. Събуди се!

Момичето се стресна, вдигна рязко глава и се огледа.

— Кралят идва ли? — попита тя, като се изправи.

— Идва и си тръгна — поясни Изабел.

— Бил е тук и не съм го видяла? Оххх, милейди! — проплака младата жена. — Да измина целия този път и да не видя краля!

— Ще имаш достатъчно време да го видиш, Агнета — каза Изабел на прислужницата си. — Помолиха ни да останем в двора известно време, докато кралят получи новини за лорд Хю. Сега тръгвай, защото пажът ще ни отведе до спалнята ни.

Агнета засия от удоволствие.

— О! — възкликна тя. — Толкова съм развълнувана, милейди. Да останем в двора и да видя краля! Какво хубаво посрещане. Старата Ида ще позеленее от завист.

Изабел погледна към втория си баща, неспособна да въздържи смеха си. В каква клопка бяха попаднали, но невинната малка Агнета нямаше представа и за половината от истината!

---

[1] Архангеловден — 29 септември. — Б.пр. ↑

[2] Сретение Господне — 2 февруари. — Б.пр. ↑

## ГЛАВА 10

Следваха младия паж из замъка и най-накрая влязоха през една тежка дъбова врата, обкована с желязо, в средно голяма стая. Каменните стени бяха варосани. Имаше малка камина и прозорец със здрави дървени капаци. Мебелировката бе обикновена, защото повечето от хората, които пристигаха в двора, си носеха собствените вещи. Имаше маса, два стола и легло, и малко легло на колелца, което можеше да се издърпа под него. На леглото бе сложен дюшек, но никакви други завивки.

— Къде ще спиш, Ролф? — Изабел бе озадачена. Стаята бе достатъчно широка за нея и Агнета, но не и за трима им. Огледа се за друга врата, но такава нямаше. — Къде ще отседне моят втори баща? — попита тя момчето.

— Кралят каза, че сър Ролф може да спи при рицарите в замъка и знае как да се оправи до там, милейди — отговори пажът.

Изабел кимна и го освободи. Когато затвори вратата след него, тя се обърна към Ролф.

— Прав си, милорд. Кралят определено е решил да постигне своето. Доста успешно ме изолира. Осмеляваш ли се да останеш въпреки това?

Ролф поклати глава.

— Тази битка трябва да я водиш сама, Изабел. Зная, че си умна, но се страхувам, че кралят е много по-умен. Той е изкусен ловец, а ти си плячката, която преследва.

Агнета гледаше ту към Ролф, ту към господарката си, напълно озадачена. Двамата говореха със загадки. Като забеляза объркването ѝ, Изабел ѝ обясни в какво затруднение се намираха. Младата прислужница бе шокирана.

— Това не е редно! — възмути се тя. — Мисля, че вече не искам да виждам краля, милейди.

— Кралят винаги е прав — каза внимателно Ролф — и каквото и да се случи тук, ти не трябва да издаваш нищо пред никого.

— Вероятно да запазиш тази тайна ще е най-трудното нещо, което някога си правила — допълни Изабел, — но ако разкажеш истината на някого в Лангстън — а аз ще зная, че си ти, ако плъзнат слухове — тогава ще бъдеш набита с камшик и прогонена от земите ми. Знаеш съдбата на крепостните селяни, които не принадлежат към земята, Агнета. От цялото ти семейство ти си се издигнала най-високо. Вместо да превиваш гръб от тежката полска работа, ти си прислужница в крепостта. Ти си ми вярна и предана слугиня и аз те обичам. Служила си ми честно и усърдно, но ако ме сполети най-лошото, няма да засрамя съпруга си, майка си и детето си. Разбираш ли ме?

Агнета кимна.

— Зная, че вие не го искате, милейди — отговори тя. — Няма да кажа нито дума на никого и ще се моля кралят да загуби потентността си. Ох, да си бяхме у дома! Баба ми приготвя една отвара, от която членът на мъжа омеква.

— Пресвета Марио! — възкликна Ролф. — Дано никога да не разсърдя баба ти. — После бързо смени темата. — Трябва да отидем до пазара в града и да ви намерим завивки, иначе няма да се чувствате удобно през нощта. Сгъваемото легло дори няма дюшек. И може би ще можем да намерим плат за нова рокля, Бел? — Той ѝ се усмихна окуражително.

— Но аз не съм достатъчно сръчна, за да си уший такава красива рокля — отговори Изабел. — Уви, Агнета също.

— Ще ти намеря шивачка — обеща ѝ Ролф. — Агнета, отвори прозореца, за да се проветри стаята, докато сме на пазара.

— Как ще ми намериш шивачка? — попита Бел.

Вторият ѝ баща се подсмихна.

— Познавам някои дами в двора. Ще ни препоръчат някоя.

— Наистина? — Тя също се засмя и тримата излязоха бързо.

В града имаше богат пазар на открито, където търговията вървеше добре, щом кралският двор пристигаше тук.

Изабел бързо намери пухени завивки за нея и Агнета; хубави ленени чаршафи, които ухаеха на лавандула; пухени възглавници, пердета, меден леген за миене и кана за вода. Избраха и покривки за леглата, глинено нощно гърне; свещници и свещи.

— Това идване в двора е доста скъпичко — отбеляза навъсено Изабел.

— Ще продадем завивките и пердетата, преди да си тръгнем — каза ѝ Ролф. — Няма да вземем много, но ще си възстановим част от парите. — Той потупа състрадателно ръката на заварената си дъщеря. Изабел бе пестелива — съвсем не лоша черта за жена, особено когато трябваше да отговаря за просперитета на цяло имение. — Елате, момичета — подкани ги той, — да намерим търговеца на хубави платове за хубави рокли. — Той поведе жените през пазара. Спряха пред една сергия, окичена с платове, каквито не бяха виждали.

Изабел гледаше в захлас няколко минути, като въртеше глава във всички посоки. После въздъхна тежко.

— Ролф, не мога да реша! Всички са толкова красиви и — тя сниши глас — вероятно много скъпи. Можем ли да си го позволим?

— Избери каквото пожелаеш, Бел — каза той. — Не забравяй, че ти си господарката на Лангстън, пристигнала в двора.

Тя отново се загледа към сергията. От бледолилавата дамаска щеше да излезе превъзходна туника, съчетана с виолетова копринена пола. Не. Бледоморавата коприна за пола и тогава можеше да си направи още една туника от бледолилавата дамаска. От онзи прекрасен оранжев брокат щеше да стане чудесна туника, която можеше да се носи с жълта копринена пола и да подхожда с белия брокат, който пък можеше да се носи с бледоморавата пола, чиято виолетова туника щеше да върви с жълтата пола. Преди да каже нещо, мислите ѝ бяха прекъснати от един писклив глас.

— Ролф? Ролф де Брайърд! О, това си ти!

— Мейвис, колко съм щастлив да те видя отново — отвърна Ролф, като целуна ръката ѝ. — Може ли да ти представя заварената ми дъщеря, лейди Изабел от Лангстън. Бел, това е Мейвис от Фарнли.

Двете жени си кимнаха, като се изгледаха от глава до пети. Мейвис от Фарнли бе много красива — с тъмна коса, светлосини очи и бяла кожа, която изпъкваше още по-силно от розовия руж на бузите. За най-голямо притеснение на Бел, тя бе облечена по последна мода: туника от небесносин брокат, изтъкан със златна сърма, и набрана тъмносиня пола. Пред нея Изабел се почувства като истинска селячка.

— Заварената ти дъщеря? — Мейвис изгледа Бел. — Кога се сдоби със заварена дъщеря, Ролф де Брайърд? Страхувам се, че е доста

пораснала, за да ти е дъщеря, и много, много хубава.

Ролф се засмя.

— Ожених се за майка ѝ преди малко повече от две години, Мейвис, и освен тази пораснала дъщеря, съпругата ми ме дари и с двама синове.

— Мили боже, бил си доста зает! — подсмихна се Мейвис. — Къде намери съпругата си и защо толкова дълго отсъства от двора, Ролф де Брайърд? Липсваше ни. — Хвана го с пълничката си ръка и му се усмихна.

— Сега живея в Сафолк, Мейвис. И съм управител на Хю Фокониер, който е лорд на Лангстън. Лейди Изабел му е съпруга.

— И Хю ли е в двора? Ще се запозная ли със съпругата ти, Ролф? — поинтересува се придворната дама. Обърна се, за да включи и Изабел в разговора. — Надявам се, знаете какъв пакостник е този Ролф де Брайърд, милейди? Много сърца ще бъдат разбити, когато узнаят за женитбата му. Един ден двамата с Хю бяха тук, на следващия изчезнаха и никой от нас не знаеше къде са.

— Трябва ни шивачка, Мейвис — засмя се Ролф. — Ти си една от модерните жени в двора. Убеден съм, че познаваш най-добрата шивачка в Уинчестър. Бедната Бел не смее да се появи пред двора без дрехи, които смята за модни. Затова ни срещаш тук днес.

Мейвис огледа критично Изабел. После потупа момичето с малката си ръка.

— Абсолютно си права, Бел. Мога да те наричам Бел, нали? Ще станем приятелки, зная. Облеклото ти е подходящо за Сафолк. И аз самата съм от провинцията, смес на нормандска и саксонска кръв. За двора обаче жената трябва да бъде по-впечатляваща. Какви платове си избрала? Покажи ми.

Изабел ѝ посочи няколкото топа.

— Много хубаво — направи ѝ комплимент Мейвис. — Но може ли да ти предложи да избереш виолетовата дамаска с преплетената златна сърма в нея, вместо само виолетово. И ще ти трябва ширит, златист и сребърен, за орнаменти. Сега на въпроса за шивачката. Господин Джон, нашият многоуважаван търговец на платове — Мейвис направи изразителна мимика към продавача — случайно е женен за най-добрата шивачка в цял Уинчестър. Не е ли така, господин Джон?

— Ваша милост е прекалено любезна — отговори търговецът, но се обърна към Изабел. — Ако милейди желае, съпругата ми наистина може да ви ушие необходимите дрехи, за да се представите пред двора.

Изабел кимна.

— Кажете на госпожа Мери да дойде утре в замъка — Мейвис инструктира продавача. — Да попита за покоите на Изабел от Лангстън. Ще я заведат. — Тя погледна към Ролф и Бел. — Добре, хайде да вървим. Ще се върнем заедно. Това прислужницата ти ли е? Как се казва?

— Агнета, милейди — отговори Бел.

— Добре, Агнета, трябва да се сприятелиш с моята Джейн. Тя ще ти разкаже всичко, което е нужно да знаеш за живота в двора. Честно, нямам представа, какво бих правила без Джейн. Помниш ли я, Ролф? Такова скъпо, предано същество. Бяхме отгледани заедно. Подозирам, че баща ми е и неин баща също, но никой не се осмели да го изрече на глас, ако наистина е вярно. — Тя продължи да бърби и да клюкарства весело, докато вървяха обратно към замъка.

Когато стигнаха кралската резиденция обаче, Изабел пожела лека нощ на Мейвис от Фарнли.

— Пътуването ни бе дълго — обясни тя.

— Но тази вечер в голямата зала ще има музика и развлечения — опита се да я убеди Мейвис.

— Не се чувствам удобно с тези дрехи, милейди Мейвис. Когато ушийт първата ми рокля, тогава с радост ще ви правя компания — отговори Изабел. После се поклони любезно на придворната дама и с Агнета след себе си тръгна бързо към стаята си. Знаеше, че завивките трябва вече да са занесени там от момчето, на което Ролф плати за това. Беше гладна, изморена и започваше да изпитва лек страх.

— Изабел не очакваше, че ще я поканят да остане в двора, и е малко стъписана от всичко това — обясни Ролф.

— Тя е съпруга на Хю Фокониер — каза Мейвис. — Всички знаят, че ти и Хю сте сред фаворитите на краля от детството му. Между другото, къде е Хю? И защо не се е погрижил съпругата му да дойде подходящо облечена? Мъже!

— Хю не е с нас, Мейвис — отговори Ролф. — Нито съпругата ми. За да не останеш с погрешно впечатление, нека да ти обясня, че Хю се забави прекалено дълго, изпратен по служба от краля. Изабел започна да се тревожи и реши да дойдем в двора, за да попитаме лично къде се намира. Нищо не успя да я разубеди, защото е изключително упорито момиче. Трябва да те помоля обаче да не клюкарстваш по този въпрос. Възнамерявахме да дойдем, да попитаме, да разберем каквото ни интересува и да си тръгнем същия ден.

— Но Хенри Боклерк е хвърлил един поглед на Изабел от Лангстън и е решил обратното — констатира Мейвис проникателно. — Бедното, невинно момиче. Наистина, Ролф, трябвало е да проявиш повече разум и да не водиш такава красавица в двора. Ти най-добре познаваш какъв става, когато хареса жена.

— Не успях да възпра Бел — каза Ролф. — Тя обича истински Хю, а него го няма от няколко месеца. Би трябвало вече да се е върнал, Мейвис. В твоите очи Изабел изглежда като малка провинциалистка без никакъв опит. Може би това е вярно в известен смисъл, но нека да ти кажа, че заварената ми дъщеря е решителна и изключително умна жена. Била е все още дете, когато баща ѝ, Робърт де Манвил, заминал от Англия, за да участва в кръстоносния поход на херцог Робърт. Наскоро след това управителят на имението починал и тя сама е ръководела Лангстън. Не е можела нито да пише, нито да чете, затова помнела всичко. Нещата бяха в абсолютен ред, когато двамата с Хю Фокониер пристигнахме в Лангстън след смъртта на баща ѝ при Аскалон. Лангстън преди е бил владение на семейството на Хю. Крал Хенри му го върна и му даде Изабел за съпруга. Сега Хю изчезна и Бел иска да си го върне. И ще го направи.

— Защо ми се струва, че се възхищаваш на заварената си дъщеря, Ролф? — попита Мейвис.

Той се усмихна замислено, изненадан от заключението ѝ, но осъзна, че беше вярно.

— Така е — съгласи се.

— Като майка си ли е? — учуди се Мейвис.

— Не, Алет е нежна и покорна, много ми допада; но Хю бе запленил от Бел от мига, в който я зърна. Карат се със същото настървение, с което се и любят. — Той се подсмихна. — Предпочитам моята мила Алет пред дъщеря ѝ, с острия ѝ като сабя език. Сега е

свита просто защото е смаяна от всичко, което видя през последната седмица.

— И несъмнено от Хенри Боклерк, нашия крал, който вероятно недвусмислено е показал, че заварената ти дъщеря му харесва. Напоследък е неудържим заради напредналата бременност на кралицата. Казаха ми, че две дами с титли вече очаквали деца от него. Легионът от незаконните му отрочета сигурно се увеличава с всеки изминал ден. Надявам се твоята бедна Изабел да не я сполети същата участ. След като съпругът ѝ отсъства толкова дълго, ще ѝ е трудно да го убеди, че детето е негово. Какъв скандал ще избухне само!

— Света богородице! — възкликна Ролф. — Дори не съм и помислил за това.

Мейвис от Фарнли извъртя сините си очи.

— Мъжете — изрече убийствено дамата — рядко го правят. Вие никога не предвиждате последствията от страстите си. — После се засмя. — Хайде, Ролф де Брайърд, да вървим при другите в голямата зала. Тук имаш много приятели, които ще се зарадват да те видят отново в двора и да те поздравят с късмета ти. — Тя го хвана под ръка и го поведе.

Бел и Агнета междувременно се прибраха в стаята си. Закачиха балдахина над леглото. Сандъкът на Изабел бе донесен вече от мъжете от Лангстън. Агнета накладе огън в камината и затвори капаците на прозореца, за да се почувстват по-уютно. Навън бе заваляло — първият дъжд, откакто напуснаха Лангстън. Но в стаята бе топло и приятно.

— Умирам от глад — каза Изабел. — Не сме хапвали нищо, откакто тръгнахме от странноприемницата към манастира тази сутрин. Намери голямата зала. Ролф ще бъде там или някои от хората ни. Кажи им, че искаш храна за нас.

— Нека първо да донеса вода — каза Агнета. — После ще намеря и храна. И аз съм гладна. — Тя взе каната и излезе, като бързо се върна с каната и едно ведро вода.

— Най-хубавият млад войник ми помогна и дори ми позволи да взема и ведрото — разказа прислужницата.

И тя отново излезе, за да намери нещо за вечеря, а Бел постави каната в ъгъла на камината, за да се стопли водата и да се измият, преди да си легнат. Копнееше за истинска баня и се чудеше дали тук бе възможно подобно нещо.

Стори ѝ се, че измина много време, преди Агнета да се върне, но момичето донесе хляб, сирене, овнешки бут, кана с вино и два бокала. Един от мъжете от Лангстън носеше виното.

— Намерих лорд Ролф в залата, господарке — поясни Агнета. — Той ми показва откъде да взема храна и изпрати Бърт с мен, за да стои на пост пред стаята ни. Каза ми да ви предам, че през цялото време един от нашите хора ще пази пред вратата, а той ще ви посети лично на сутринта.

— Вечерял ли си, Бърт? — Изабел попита войника.

— Да, милейди. Храната не е толкова прясна като у дома. Ще се радвам, когато се приберем. Колко трябва да останем тук? — Бърт запристъпя нервно от крак на крак. Бе помолен от другите да се опита да узнае това.

— Кралят изпрати вестоносец до двора на брат си в Нормандия — обясни Изабел. — Трябвала почакаме завръщането му. Дотогава моят втори баща и аз сме поканени да ходим на лов заедно с краля. — После се усмихна на войника. — Аз също предпочитам да съм си у дома — призна тя.

— Е, сега чу всичко от самата господарка, Бърт — каза рязко Агнета. — Излизай навън, за да изпълняваш дълга си и ние най-после да се наядем. — Тя подсили заповедта си, като го ръгна в ребрата.

Бърт се поклони и излезе.

Агнета нареди масата и двете седнаха да вечерят. Хлябът бе пресен и сиренето вкусно, но овнешкото бе жилаво и прислужницата не пропусна да отбележи този факт, докато дъвчеше мазното месо. Изабел едва успя да въздържи смеха си.

— Права си — съгласи се господарката. — Ужасно е! Човек би си помислил, че кралят се храни по-добре.

— Трябваше да донеса риба — продължи Агнета, — но, не ми хареса миризмата ѝ. Може би заради соса.

— Когато можем да се храним в залата, вероятно ще е по-добре — каза Изабел. — Ще има по-голямо разнообразие или поне се надявам да е така.

Тъкмо привършиха с вечерята и Агнета почисти остатъците, когато на вратата се почука. Влезе едно момченце, на не повече от шест години. Бе много елегантно облечено и пристъпи изискано покрай Бърт, който му отвори вратата. Детето носеше плетена кошница. То се поклони.

— Добър вечер, милейди Изабел. Аз съм Хенри Бочамп, паж в служба на краля. — Той й подаде кошницата. — Нашият владетел си помисли, че може би ще ви харесат тези пресни ягоди, милейди.

— Моля, поблагодарете на краля от мое име, Хенри Бочамп — отговори Изабел любезно. И без да успее да се въздържи, тя попита: — На колко си години?

— На шест, милейди, и вече съм на служба при краля от една година — обясни момчето. — Когато майка ми почина, бях изпратен в двора. Кралят ми е баща. Роднините ми решиха, че шансовете ми да напредна са по-големи, ако съм при него, отколкото ако остана само един спомен. — То се поклони отново. — Ще предам на краля, че сте били поласкана, милейди, и ви желая лека нощ. Бог да бди над съня ви.

— Света майко! — възкликна Агнета, когато момчето си тръгна. — Какъв прекрасен, почти невръстен джентълмен, милейди.

— Да — изрече Изабел замислено, като си взе от уханните ягоди, подредени върху зелени листа. Момчето бе копеле на краля. Какво щеше да стане, ако не успееше да задържи краля на разстояние от себе си и бъдеше принудена да му се отдаде? И тя ли щеше да стане майка на копеле? Хю никога нямаше да й прости. Тя самата никога нямаше да си го прости!

— Баба ти има ли някаква отвара, която предотвратява зачеването? — попита тя Агнета.

Момичето почервения.

— Защо, милейди, каква пъклена мисъл! Това е забранено — запротестира Агнета.

— Кажи ми истината — продължи Изабел. — Това дете е копеле на краля. Ами ако трябва да легна с монарха ни? Как ще опазя тази тайна, ако се върна в Лангстън с надут корем, а съпругът ми е отсъствал през всичките тези месеци? Трябва да мога да се защитя.

— Има някои билки, които, като се смесят, могат да ви помогнат — изрече бавно Агнета. — Вероятно ще успея да ги намеря на пазара, където бяхме днес следобед. Утре ще ги потърся.

— Направи го — нареди ѝ Бел.

Те се измиха с топлата вода от каната, съблякоха се и си легнаха, като изгасиха свещите преди това. Огънят бавно замря и постепенно се превърна в червеникави въгленчета, които се стопиха в сива пепел. Изабел дочуваше веселба някъде в замъка, после всички звуци се стопиха и настъпи пълна тишина, смущавана единствено от лекото хъркане на Агнета.

Изабел лежеше в непознатото легло, на това непознато място. Какъв ден беше само! Бе научила през този ден повече, отколкото откакто бяха предприели пътуването. Чудеше се как ли ще изглеждат новите ѝ рокли. Никога преди не бе виждала изящни платове като тези, които Ролф ѝ купи следобеда. Въпреки че кралят я притесняваше, особено начинът, по който я гледаше, ако не бе дошла в двора, никога нямаше да научи за съществуването на такива красиви дрехи. Преди да се върнат у дома, щеше да купи още платове от господин Джон за майка си, за да може и тя да си ушие модно облекло.

Агнета се събуди преди господарката си. Стана, облече се и се забърза към голямата зала, за да намери нещо за закуска. Взе току-що опечен хляб, масло, мед и няколко твърдо сварени яйца, които успя да измъкне от един помощник на готвача с жест и усмивка. При нея се доближи един от хората от Лангстън и ѝ обясни, че ще смени Бърт от поста му и Агнета го изпрати да намери ябълково вино. Като се върна в стаята им, тя напълни каната с прясна вода, накладе огън и я сложи да се стопли в края на камината.

Изабел се събуди от шума, изненадана, че е спала и след изгрев-слънце. Протегна се и поздрави Агнета.

— Добро утро. Как съм могла да спя толкова дълго? На пресен хляб ли мирише? — Тя отметна завивката си и стана.

— Да, все още е топъл от печта — усмихна се прислужницата.  
— Елате, господарке, да закусите. Шивачката трябва да дойде тази сутрин и ще искате да сте готова, за да я посрещнете.

Бел седна и отчупи парче хляб, намаза го с масло и го потопи в меда.

— Вкусно е — изрече одобрително. — Яйца! Намерила си яйца!  
— Взе едно, обели го и бързо го излапа.

Агнета седна при нея засмяна и наля на Изабел чаша пенливо ябълково вино. Двете жени бързо свършиха всичко, което Агнета бе успяла да донесе. Бяха останали и малко от ягодите, които също бързо изчезнаха в устата им.

— Искам да се окъпя — заяви Изабел, когато привършиха със закуската и масата бе почистена. — Мръсна съм, не съм се къпала, откакто тръгнахме от Лангстън преди седмица. Косата ми е прашна. Иди и намери втория ми баща, Агнета. Войниците ни би трябвало да знаят къде е. Кажу ми, че трябва да се окъпя. В двора не може да не се къпят. — Тя седна отново на леглото и разплете косата си, взе четката си и започна да се реши.

Агнета изчезна от стаята. Изабел стана, вдигна капациите на прозореца и го отвори, за да погледне навън. Под тях се виждаше Уинчестър, камъните на римската катедрала изглеждаха сиви в дъждовната утрин. Небето започваше да се прояснява и, изглежда, денят все пак се очертаваше да е хубав, но всичко бе така различно, отколкото в Лангстън. „О, Хю, къде си? — помисли си тя. — Върни се у дома, мой скъпи господарю.“ После се отдалечи от прозореца и въздъхна.

На вратата се почука и в стаята се появи Ролф де Брайърд. Той влезе и целуна Бел по бузата.

— Добро утро, Изабел — поздрави мъжът. — Спа ли добре?

Тя кимна.

— Да, но Лангстън ми липсва, милорд.

— И ти липсва и хубавата ни баня — усмихна се той.

— Да! Как се къпят тук хората, милорд?

— Уредих ти една дървена каца и когато пожелаеш да се къпеш, трябва да накараш войниците да ти донесат вода от кухните, където се топли.

— Колко примитивно — сбърчи нос Бел — И кралят ли се къпе така, милорд?

— Страхувам се, че е така. Той има огромна дъбова бъчва, обкована с железни ленти. Пренасят я с багажа му, когато се мести от замък в замък — обясни й Ролф.

Изабел поклати глава.

— По-добре е истинска стая за къпане — отбеляза тя. — Снощи кралят ми изпрати кошничка с ягоди. Трябва да призная, че бяха много

вкусни.

— Не е идвал лично той, нали? — попита Ролф.

— Разбира се, не — отговори Изабел и после попита: — Мислиш ли, че ще се осмели? Аха, затова си оставил на пост пред вратата ми нашите войници, нали, Ролф? Благодаря ти. Мисля, че все още не съм готова да се справя с крал Хенри. Проклятие! Къде е Хю?

— Ще направя каквото мога, за да те защитя, Бел, но разбираш, че не бих могъл да обидя краля или директно да му се противопоставя — обясни й Ролф.

— Зная — отвърна Бел. — Аз ще му се противопоставя обаче. Няма да се отдам доброволно на този похотливец. Би трябвало да се засрами от себе си, щом използва силата и властта си, за да принуди една жена да влезе в леглото му!

Ролф не каза нищо повече по този въпрос. Хенри щеше да прелъсти заварената му дъщеря с чара си и наистина щеше да използва положението и властта си, за да я принуди да му се отдаде. Да спори с Бел обаче, нямаше никаква полза. Скоро щеше да научи, че крал като Хенри Боклерк не говори напразно. Ако решише, че иска Изабел от Лангстън за своя играчка, щеше да я има.

Агнета пристигна с дървената каца, следвана от войниците, които носеха ведра с обещаната топла вода. Ролф се сбогува със заварената си дъщеря и излезе. Когато всички мъже напуснаха стаята, Агнета залости вратата отвътре и помогна на Бел да се съблече. Господарката се отпусна с благодарност във водата, като се усмихна доволно.

— Толкова е приятно, Агнета. Имаме ли сапун?

Прислужницата кимна и извади малък калъп с ухание на лавандула.

— Спомняте ли си първата си брачна нощ, милейди, когато майка ви парфюмира водата, а вие вдигнахте такава врява заради това?

Изабел се засмя, докато се търкаше със сапуна.

— Да, помня! Променила съм се оттогава, нали? Освен това — извини се тя — съпругът ми харесва тази миризма.

— Ох, милейди, мислите ли, че някога отново ще видим сър Хю?

— Той ще се върне у дома, Агнета. Сигурна съм. Трябва! — изрече твърдо Изабел. — Не е ли обичайно за мъжете да избягат и да забравят за времето? Те като че ли никога не порастват, нали?

— Не, милейди — съгласи се Агнета.

Когато Изабел се изкъпа и изми косата си, тя се изсуши и се облече с чиста риза. Изтри хубаво дългата си коса. Беше глупаво да се облича, тъй като шивачката щеше да дойде днес и освен това не възнамеряваше да напуска стаята, докато не ѝ ушиеха прилично облекло. Войниците изнесоха кацата, като първо изляха водата през прозореца. Едва свършиха това и госпожа Мери, шивачката, пристигна, за да вземе мерките на Изабел. Тя беше със закръглени розови бузи, весела усмивка и приятен характер.

— Как сте, мадам? — попита вежливо. — Идвам от името на господин Джон, търговеца на платове. Разбрах, че ще се нуждаете от малък гардероб за престоя си в двора. Казаха ми, че лейди Мейвис от Фарнли ме е препоръчала. Дама с изискан вкус и стил.

— Много благодаря, госпожо Мери — намеси се Мейвис, току-що влязла в стаята. — Добро утро, Изабел от Лангстън. Надявам се, че не възразяваш. Помислих си, че може би ще се нуждаеш от помощта ми.

— О, да! — отговори Бел, доволна да види новата си приятелка. — Така се възхитих на дрехите ти вчера.

— Добре, да започваме, госпожо Мери — изрече Мейвис. — Носите платовете, нали? Разбира се!

Госпожа Мери се усмихна на ентузиазма на Мейвис и кимна на малката си помощница.

— Бледоморавата коприна първо. — Тя се обърна към Бел. — Това ще бъде за пола, нали?

— Да — потвърди Бел.

Госпожа Мери се залови за работа. Взе мерки, разкрои плата и го тропоса. Първо бледоморавата пола, после жълтата. След това дойде ред на туниките, които щяха да се носят над полите. Мейвис предложи лилавата туника да бъде украсена със сребриста лента и шивачката кимна одобрително. Меденочервеният ширит бе за туниката от оранжев брокат.

— Този цвят така подхожда на косата ти! — отбеляза Мейвис. — Вчера не забелязах каква великолепна коса имаш, тъй като бе скрита под воала ти. Госпожо Мери, дали господин Джон има прозрачни платове с втъкани златисти, сребърни и червеникави конци, за да може

лейди Изабел да си поръча хубави воали? — Тя се обърна към Бел. — Носиш ли си огърлици, или диадеми?

Бел поклати отрицателно глава.

Мейвис отново погледна към госпожа Мери.

— Кого ще ни препоръчате? Не би трябвало да струва цяло състояние?

— Джейкъб, златаря — отговори без колебание шивачката. — Той е най-честния човек, когото познавам. Винаги можете да му се доверите, без да се притеснявате, че ще клюкарства по ваш адрес в двора. Дори подозирам, че пази някои големи тайни. — Тя се усмихна на Изабел, както бе коленичила пред нея, за да тропосва оранжевата туника. — Ще ви намери нещо подходящо, за да го носите с воалите, без да се срамувате като придворна дама и да ви се наложи да ипотекирате цялото си състояние. — Тя се засмя. — Така, и с тази приключихме. Нека сега да скроим и последната.

— Предполагам, че Ролф ще ми купи диадема, ако го помоля — изрече замислено Изабел. — Вкъщи имам една много хубава, но не съм и помислила, че ще ми потрябва при това пътуване. Всъщност предполагах, че сега вече щях да се връщам. О, това не е платът, който избрах за последната туника, госпожо Мери, но е прекрасен.

— Аз го смених — поясни Мейвис. — Отидох рано тази сутрин на пазара, защото непрекъснато си мислех колко обикновен е онзи бежов брокат, Бел. Този е много по-впечатляващ, нали?

Изабел погледна кремавия памучен брокат с втъкани златни звезди.

— Прекрасен е — призна тя, но практичният ѝ ум се противеше срещу подобно разхищение за дрехи, които щеше да носи само по време на краткия си престой в двора. Все пак, когато се върнеха у дома, може би част от новите ѝ дрехи биха могли да се преправят, за да станат на майка ѝ. Така и двете щяха да бъдат облечени красиво при специални случаи.

— Златиста ивица за тази туника? — попита тя Мейвис.

— Отлично! — запали се Мейвис. — Златните звезди са хубави, но не достатъчно за този обикновен цвят.

След като направи и проба, госпожа Мери сгъна прилежно всички кройки, постави ги в кошницата и я подаде на помощничката си.

— Кога ще имате нещо готово за лейди Изабел? — попита Мейвис. — Няма да се появи навън, докато не бъде облечена подходящо. Има толкова много хора, на които искам да я представя. Не би трябвало да си губи времето тук.

— Мога да уشيا едната дреха до утре — каза шивачката, — втората — вдругиден. — Поклони се на двете дами и Мейвис и се обърна към Бел: — Благодаря ви за поръчката, милейди.

— Как ще ѝ платя? — учуди се Изабел, когато госпожа Мери си тръгна. — Нямам пари.

— Ролф ще стори това — отговори Мейвис. — Не е необходимо да носиш монети в себе си, Изабел. Това е работа на мъжете. — После смени темата. — Играеш ли шах? — попита тя.

— Да — засмя се Бел, — но не и по долна риза. Нека да се облека.

Мейвис кимна.

— Време е за вечеря. Трябва да вървя, но ще се върна довечера и ще донеса шах с мен.

В голямата зала Мейвис потърси Ролф и му каза:

— Двете с Бел прекарахме почти целия ден заедно с госпожа Мери. Мисля, че ще останеш доволен от промяната ѝ. До утре ще има нова рокля. Джейкъб златарят ще дойде да ѝ покаже диадемите, затова се пригответи да платиш и на него, милорд.

Ролф се засмя.

— Създаваш лоши навици на заварената ми дъщеря, Мейвис, скъпа. Тя винаги е била обикновено провинциално момиче.

— И мисля, че предпочита да си остане такава — отговори тя. — Забелязах как пресметливо преценява всяка монета, която ще бъде похарчена за нея, която си мисли, че би могла да бъде изразходена за друго, по-разумно нещо. Сигурно е отлична господарка на Лангстън. Когато се навечерям, ще ѝ занеса шах, за да поиграем. Забелязах, че си оставил хората си на пост пред вратата ѝ. Много мъдро, но те едва ли биха попречили на нашия приятел да влезе в стая в собствената си къща. Все пак е добре.

— Изабел разбира положението си, макар то съвсем да не я прави щастлива — поясни Ролф.

— Може би, като стои далеч от погледа му, ще я забрави — предположи Мейвис. — Има толкова красиви жени в двора.

В стаята си Изабел и Агнета вечеряха с угоен петел, говеждо, маруля, хляб, масло и сирене. Пажът на краля отново се появи с кана от кралското вино. Бе силно и ароматно, с рубинен цвят. Изабел поблагодари на младия Хенри Бочамп.

— Кралят пита, дали може да ви посети в стаята, мадам — каза момчето.

— Мили боже! — Изабел се престори на смаяна. — Не мисля, че това е прилично, млади господине, освен това новите ми дрехи още не са готови. Не бих могла да приема краля с това старо облекло. Моля, предайте на краля, че утре ще имам рокля и лично ще изразя благодарността си за любезното му отношение. И може да го попитате дали пратеникът му при херцог Робърт вече е заминал за Нормандия, за да узнае нещо за съпруга ми.

Момчето се поклони и излезе.

Когато Мейвис се върна с шахматната дъска и фигурки, Изабел ѝ разказа за съобщението, предадено ѝ от Хенри Бочамп.

— Изглежда наистина решен, нали? — изрече Мейвис. — Ролф ми каза, че знаеш, че не можеш да му откажеш.

— Защо не? — попита Бел, а зелените ѝ очи запламтяха. — Защо не мога да откажа на похотливите намерения на краля? Защо трябва хрисимо да се съглася с: „Да, милорд“ и да разтворя крака за кралския му член?

Мейвис от Фарнли бе стъписана.

— Не... зная — бе искрена тя. — Предполагам, защото е крал. Жените не отказват на краля.

— Защо не? — попита упорито Бел. — Кралят е просто мъж. С много власт, но все пак мъж. Защо трябва да му се позволява да компрометира почтеността на една уважавана жена? По-скоро един добър християнин крал би трябвало да защитава подобна дама, а не да бъде заплаха за нея. Не е редно и няма да позволя да бъда опетнена!

Мейвис не бе убедена, че цялата решителност на Изабел ще я спаси от краля. Все пак разбра, че Изабел не е жена, с която трябва да се спори. Едва ли щеше да има някаква полза да се обърне към Ролф де

Брайърд. Ако той узнаеше за отношението на заварената си дъщеря, когато си мислеше, че вече се е примирила с всичко, което предстоеше да се случи, сигурно щеше да припадне. И без това се чувстваше виновен, че я е довел в двора.

— Ще постъпиш, както сметнеш за най-добре, разбира се — каза Мейвис. — Но не забравяй положението на Хю и доброто на сина си, както и съдбата на Лангстън. — После се засмя. — Мисля, че Хенри Боклерк най-после ще си получи заслуженото в твое лице, Бел. Не вярвам някога жена да му е отказвала и да си е тръгвала. Ще бъде голяма изненада за него, но внимавай отказът ти да не го заинтригува още повече от неподправената ти невинност — предупреди я Мейвис.

## ГЛАВА 11

*Бретан*

*Лятото 1103 — Средата на лятото 1104*

Изабел се взираше притеснено в лъскавото сребърно огледало, което Мейвис ѝ бе донесла. Едва можеше да повярва, че елегантната млада жена, която я гледаше от него, е Изабел от Лангстън. Бе облякла жълтата си пола с оранжевата туника. Туниката бе украсена със свързани медни кръгчета, лакирани в жълто. На лявото ѝ рамо бе закачена подходяща брошка. Косата ѝ бе прибрана в мрежа, изпъстрена с малки перли. На главата ѝ бе сложен прозрачен воал, прикрепен с жълта диадема. Бел размърда пръстите на краката си в меките обувки, които също бяха боядисани в жълто, за да подходат на полата ѝ.

— Аз наистина съм красива — изрече тя тихо. През целия си живот винаги я бяха сравнявали с Алет, едва сега обаче осъзна, че двете имаха съвсем различна външност, а Алет отговаряше на модните представи за красота.

— Света Дева Мария! — възкликна Мейвис. — Едва сега ли го разбираш, Бел? Разбира се, че си красива. — После се засмя. — Човек едва ли може да придобие представа за себе си, като се оглежда във водата на реката, нали?

Изабел поклати глава.

— Не — призна тя. — Майка ми има малко медно огледало, но не е толкова ясно като твоето, Мейвис. Благодаря ти, че ми го донесе, за да се видя.

— Сега разбираш ли на каква опасност си изложена в лицето на краля? — попита сериозно Мейвис. — В двора има жени, които са по-добре облечени и от по-могъщи семейства, но Хенри Боклерк ще вижда само теб, Бел. Бъди много предпазлива и внимавай да не го разсърдиш.

— Няма да посрамя съпруга си доброволно, Мейвис — изрече Изабел с тих глас. — Дори и с краля. А Негово Височество не би

трябвало да допусне похотта му да унищожи едно дълготрайно приятелство.

Мейвис поклати глава.

— Господ да ти е на помощ, защото наистина само Той може да те спаси, Бел.

Голямата зала бе истинско чудо и Изабел се опитваше да запази спокойствие, но ѝ бе трудно. В огромното помещение имаше шест камини, по три от всяка страна. Над тях се открояваха високи, извити прозорци, на гравирани и позлатени колони бяха закачени знамена от пъстроцветна коприна, каквато никога не бе виждала, а шумът бе невероятен. Повече от сто души населяваха кралския двор, насядали на дългите маси и пейки, като местата им бяха определени не само от титлата, но и от това, какво значение имаха лично за краля. Човек на върха днес лесно можеше да се озове на дъното след месец. Двете млади жени се настаниха в края на залата с група придворни дами.

— Това е Изабел от Лангстън, съпругата на Хю Фокониер — Мейвис представи Бел на останалите. — Пристигнала е скоро в двора заедно с втория си баща Ролф де Брайърд.

Дамите поздравиха сърдечно новодошлата, като я огледаха внимателно и кимнаха одобрително на облеклото ѝ, съвсем подходящо за положението ѝ.

— Добре възпитана млада жена — бе всеобщото мнение на сътрапезничките ѝ.

— Все още не съм видяла Хю Фокониер — отбеляза една от дамите, — но зърнах този очарователен негодник Ролф де Брайърд.

— Съпругът ми се забави прекалено дълго, изпратен по работа на краля — отговори внимателно Бел. — Не издържах да чакам повече у дома, затова вторият ми баща ме доведе в Уинчестър да научим нещо за Хю.

— Имате ли вече деца? — поинтересува се друга жена.

— Син — отвърна Бел. — Майка ми се грижи в момента за него.

— Много разумно — одобри една по-възрастна дама. — След майките, бабите най-много обичат децата. Все пак сигурно са минали доста години, откакто майка ви не е гледала толкова малко детенце.

— О, не, милейди — каза Бел със смях. — Сър Ролф има вече две деца от майка и тя непрекъснато му повтаря, че копнее за още.

— Мили боже! — заяви по-възрастната дама и после се подсмихна. — Вторият ви баща със сигурност не си губи времето, но и нищо чудно. Нали е отгледан заедно с краля, а всички знаем що за човек е! — Тази забележка бе придружена от бурен смях.

Изабел поруменя.

— И аз така дочух — изрече тя. После развърза малкото ножче, което висеше на колана ѝ, за да си нареже храната, която ѝ сервираха. Пред нея бе сложен прясно опечен хляб. Кралят и приближените до него благородници се хранеха в златни и сребърни чинии, останалите обаче издълбаваха средата на хляба, за да могат да си сложат яденето в кората му. Тя се наведе към Мейвис и прошепна:

— Къде е Ролф?

— Предполагам, че е близо до господарската трапеза — отговори младата придворна дама. — Седнал е със старите си приятели, личните другари на краля. Малка група сводници. Мястото съвсем не е подходящо за невинна дама като теб.

На тези в края на залата първо им предложиха скариди с водорасли, после еленско задушено. Сосът бе от червено вино и копър, но Бел не бе сигурна колко прясно е месото, затова похапна малко. Чашата ѝ обаче бе напълнена с хубаво червено вино. След това поднесоха някакви сладкиши. По-добре си похапваше в стаята, помисли си Изабел с прискърбие.

Ролф дойде при нея, когато едва бе привършила с вечерята. Коленичи и ѝ прошепна:

— Трябва да те представя официално на краля и кралицата, Бел. — После ѝ се усмихна и се изправи. — Колко си хубава, дъще.

Изабел стана, изтупа трохите от роклята си и опъна въображаемите гънки. Извини се учтиво и последва втория си баща към господарската маса. Стояха тихо, в очакване да ги забележат. Бел видя, че кралят поглежда крадешком към тях, но не направи никакъв знак, че ги е познал. Продължаваха да чакат и тя усети как гневът се надига в нея. Не смееше обаче да прояви раздразнението си. Най-накрая кралицата обърна глава, забеляза ги, наведе се и прошепна нещо на съпруга си. Кралят също се извъртя, престори се на изненадан и се усмихна широко.

— Сър Ролф де Брайърд — изрече високо, — а коя е тази дама с теб? — Въпреки че кралят много добре знаеше коя е Изабел, първото ѝ

представяне бе тайно и трябваше да си остане така. Никой друг не биваше да узнае, че вече са се срещали, иначе строгият дворцов протокол щеше да бъде нарушен.

— Кралю — изрече тържествено Ролф, — може ли да представя на вас и на нашата благородна и добра кралица заварената ми дъщеря, лейди Изабел от Лангстън, съпруга на сър Хю Фокониер? — Той се поклони, а Бел направи реверанс.

— Поздравяваме ви най-сърдечно — изрече весело кралят. — Наскоро изпратих пратеник при брат ми, за да науча къде е сър Хю. Двамата ще останете с нас, докато получа отговор, нали? — Той се усмихна, като показва всичките си зъби.

— С удоволствие, милорд. Приемете благодарността ни за сърдечното ви гостоприемство — отвърна Ролф и още веднъж се поклони ниско.

Изабел остана изправена, в мълчалив знак на протест. Кралят се засмя, в очите му се появиха пламъчета, които подсказваха, че приема предизвикателството ѝ. После заговори кралицата. Шотландският ѝ акцент бе доловим. Сините ѝ очи бяха безгрижни, изражението ѝ — миловидно. Бе в доста напреднала бременност.

— Имате ли деца, милейди Изабел? — попита тя и инстинктивно сложи ръка върху заобления си корем.

Гневът на Бел се стопи.

— Да, мадам, син, Хю Младши — отговори тя с усмивка. — Оставих го на грижите на майка.

Кралицата кимна.

— Трудно е, знаей, да се разкъсвате между децата и задълженията. Бъдете добре дошли в палата ни. — Кралицата също се усмихна мило.

— Благодаря ви, мадам, за любезността — отговори Бел и се поклони на кралицата, като разбра, че вече са свободни да се оттеглят.

— Добре се справи — похвали я Ролф, докато се отдалечаваха.

Вечерята привърши, масите бяха почистени. Започнаха развлеченията: бард от Ирландия пях трогателно за смърт и благородни битки; жонгльор, който изуми Бел с уменията си да задържа едновременно във въздуха четири позлатени топки; появиха се и мъж и жена с няколко кученца, които танцуваха на задните си лапи, под аплодисментите на публиката. Изабел никога не бе виждала подобни неща. Смя се и ръкопляска ентусиазирано, бузите ѝ поруменияха.

— Казвала ли си на някого, че имаш самостоятелна стая? — попита я внезапно обезпокоен Ролф.

Изабел поклати глава.

— Не. Защо въобще трябва да се поставя подобен въпрос? Едва ли някой се интересува къде спя.

— Ако никой не знае, че се ползваш от привилегията да имаш стая на разположение, тогава никой няма да се усъмни, че си замесена с краля — обясни й Ролф. — Ако някой открие това, направи се на невинна и отговори, че си го сметнала като израз на приятелството между краля и съпруга ти.

— Аз не съм замесена с краля — каза спокойно Бел.

— И двамата знаем, че е въпрос на време — отговори търпеливо Ролф.

— Да поканя ли Мейвис да спи при мен? — попита Бел.

— Мейвис има легло — изрече леко раздразнен Ролф. — Не се дръж като малка глупачка, Изабел. Би трябвало да разбираш нещата по-добре.

— Няма да бъда курва за никого! — изсъска Бел вбесена.

— Няма да споря повече с теб по този въпрос — каза троснато той. — Дяволски добре знаеш, че първото ти задължение е към Лангстън и Хю. Ако това означава да служиш на краля, трябва да го направиш!

— Хю едва ли ще остане очарован, че Хенри Боклерк ме е преследвал с похотливи желания, Ролф, и ти много добре го знаеш. Ще отбягвам вниманието на краля както мога, уверявам те — изрече тя категорично.

— А когато не можеш повече да го отбягваш? — попита той.

— Моли се да не настъпи този момент — отговори Изабел. Направи реверанс на втория си баща и напусна залата, за да се усамоти в стаята си.

— Много ли ви се възхищаваха — попита нетърпеливо Агнета, когато Изабел влезе в стаята. — Видяхте ли краля? Кралицата беше ли там? Хубава ли е?

Бел се засмя от възторга на своята прислужница.

— Разбира се, че видях краля, и кралицата също. Наистина е хубава, но изморена. Представям си, че съм изглеждала по същия начин, докато носех Хю Младши. Храната обаче бе ужасна. Толкова

ще се радвам да се приберам у дома. Еленското месо бе жилаво и престоляло.

Агнета внимателно помогна на Бел да съблече красивата си туника. Прислужницата огледа дрехата старателно.

— Нито едно петънце — обяви триумфално. Изчетка дрехата усърдно и я сгъна, за да я прибере в сандъка. Последва подобна процедура и с дългата пола, докато господарката ѝ си събу обувките и ги остави встрани. Агнета напълни малък леген с топла вода и Изабел изми ръцете, врата и лицето си. После изтърка зъбите си с грубо парче плат и паста, направена от ситно стрит тебешир, пчелен клей и мента. Изплакна устата си и разпусна косата си, за да може Агнета да срене дългата ѝ червеникавозлатиста грива.

— Прислужницата на лейди Мейвис ми каза, че скоро щели да заминават на лов в Ню Форест — започна Агнета. — Кралят имал дървена колиба там, където отсядал с гостите си, и другите лордове също имали колиби. Мислите ли, че ще ни поканят, лейди?

— Предполагам — отвърна Бел. — Линд трябва да пристигне скоро с Купър и със сокола на сър Ролф. — Тя въздъхна. — Как искам да сме си у дома, Агнета. О, как бих искала съпругът ми да е тук и всички да сме вкъщи!

— Оххх, лейди, мисля, че посещението ни тук е толкова вълнуващо! — изрече възторжено прислужницата. — Когато се приберам, ще съм пътувала много повече от всички в моето положение. Тук ми харесва. Лангстън е скучен с монотонното си ежедневие.

— И все пак го предпочитам — отговори Изабел.

Вратата на стаята им внезапно се отвори и кралят влезе, като се усмихна на Агнета, която остана с отворена уста и изпусна четката от ръката си.

— Знаеш кой съм, нали, момиче? — попита я той весело.

Агнета кимна онемяла, като се препъна, докато се покланя.

— Ще чакаш пред стаята на господарката си заедно с пазача и няма да влизаш или да пускаш друг да влиза тук, докато не ти кажа, че е разрешено. Разбра ли, момиче?

— Да, Ваше Величество! — Гласът ѝ едва излезе от гърлото. И тя напусна стаята с разширени от стъписване очи.

Кралят отиде до вратата и я залости след нея.

— Как се осмелявате да нарушите уединението ми? — попита леденостудено Изабел. Стоеше изправена, но сърцето ѝ туптеше лудо.

Той се обърна.

— Намерих те за много красива тази вечер с новата ти рокля — каза кралят, пренебрегвайки очевидния ѝ гняв, — но мисля, че така по риза и с разпусната, блестяща коса си още по-очарователна. — И той докосна с пръст един къдрав кичур. — Струва ми се, че е копринена.

— Монсеньор, обиждате ме — отговори тя сърдито. — Още по-лошо, предавате приятелство, което съпругът ми цени.

— Да попаднеш в леглото на краля си, се смята за чест, Изабел — каза той и пристъпи по-близо до нея, като протегна ръка, за да я прегърне през кръста.

Бел се отмести бързо и го отбягна.

— Не считам за чест жената да бъде опозорена, дори да е с краля — каза студено тя. — Вие сте мъж, монсеньор. Нищо повече. Нищо по-малко. Щастливата случайност при раждането ви е поставила по-високо от другите, и от моя Хю, но това не би трябвало да ви дава право да ме насилвате!

— Ако беше мъж, щях да те взема за съветник, Изабел — каза ѝ кралят очарован. Някоя друга жена не му се бе противопоставяла така открито или с такива умни доводи. Бе заинтригуван от нея от пръв поглед, но тази нова страна на характера ѝ направо го възпламени. Изабел от Лангстън бе прелестно създание. Сега я желаше повече, отколкото когато влезе в тази стая. Предстоеше му да я прелъсти така, както никоя друга досега. Щеше да му е необходимо цялото умение на любовник, а той бе доста обигран.

Най-умният му съветник и добър приятел граф Робърт от Мулан, бе убеден, че страстите на Хенри са подтикнати от политически съображения, но грешеше. Страстта на Хенри Боклерк бе породена от любовта му към красивите жени. И той, изглежда, не можеше да им се насити. Бяха толкова многобройни. Бяха очарователни, пленителни, обожавани същества, създадени за удоволствие на мъжа. Жените бяха съкровища, които трябваше да бъдат целувани, милвани и изпълвани със семето на мъжете. Сините му очи запламтяха опасно. Той бързо протегна ръце и я сграбчи.

— Пуснете ме! — извика тя яростно, като се бореше и напразно се опитваше да го удари с юмруци по гърдите.

Кралят обаче докосна с пръст овала на устните ѝ.

— Устни като тези, Изабел, са много по-подходящи за целувка, отколкото за отбранителна реч. Напълно съм готов да те ухажвам, сладката ми, но ако изнасилването ти е повече по вкуса, аз съм еднакво добър и в това.

— Ще повърна — каза рязко Изабел.

— Какво? — Ръцете му я отпуснаха леко и той я изгледа нервно. Сигурно не я бе чул добре.

— Ще повърна! — повтори тя и се олюля. — Ох, господи! — Тя се освободи от него, сграбчи легена и избълва съдържанието на стомаха си. Неприятната миризма бързо изпълни стаята.

Хенри Боклерк бе стъписан от този внезапен обрат на нещата. Всички мисли за прелъстяване го напуснаха, докато се взираше в Изабел от Лангстън, пребледняла и леко олюляваща се.

— Задушеният елен бе престоял — изстена тя. — Знаех, но все пак ядох, защото бях гладна. — Тя се преви на две, като стенеше жаловито.

— Ще повикам прислужницата ти — каза кралят и бързо се отдръпна от нея, отвори вратата и излетя навън.

Миг по-късно Агнета влетя, ужасно притеснена.

— Лейди, от задушението ли е? — попита тя разтревожена. Прихвана Бел през кръста и ѝ помогна да си легне. — Кралят каза, че ще ви посети друг път — съобщи момичето на господарката си.

— Тръгна ли си? — прошепна Бел.

— О, да, лейди! Мъжете не могат да понесат подобна гледка. Отнема романтиката — заяви Агнета.

Бел скочи от леглото, като си хихикаше.

— Дай ми малко вино да изплакна устата си, Агнета. — Цветът на лицето ѝ вече се възстановяваше.

Прислужницата проумя внезапно нещата.

— О, лейди, повърнали сте нарочно! — изрече тя тихо.

— Правех го, когато бях малка и майка не ми даваше нещо, което исках. — Тя се засмя. — Задушението наистина бе престояло, но всичко бе наред. Сега обаче ще мога да стоя надалеч от двора поне един или два дни, докато ми премине неразположението. — Взе бокала, направи си гаргара с виното и го изплю в легена.

Агнета сграбчи съда.

— Ще отида да го изхвърля, лейди. Отворете прозореца, за да се проветри, иначе няма да можем да мигнем тази нощ. — И тя бързо излезе.

Изабел отвори капациите на прозореца. Навън пълната луна бе посребрила покривите на къщите. Бел се облегна на перваза, вдишвайки студения нощен въздух. Дали Хю, където и да беше, виждаше тази луна? Ако я гледаше, тогава луната бе връзката между тях. Молеше се да е така и да се върне бързо при нея. Фарсът, който бе разиграла пред краля тази вечер я плашеше. Докога ли щеше да успее да отбива атаките му, преди да го обиди?

— Хю — прошепна момичето, — върни се, любов моя.

През следващите два дни Изабел се преструваше на болна и си остана в стаята, а Агнета ѝ носеше малки вкуснотии от голямата зала. Мейвис я посети и Бел ѝ разказа за срещата си с краля. Новата ѝ приятелка не успя да въздържи смеха си.

— Щеше ми се да видя изражението му, когато си избълвала обратно вечерята си почти в краката му. Съмнявам се, че някоя жена се е осмелила да направи подобно нещо — възкликна придворната дама. — Е, отбила си атаката на нашия похотлив монарх поне за известно време.

— Нямам представа, какво ще правя, когато ме посети отново — сподели разтревожена Бел. — Ако можеше Хю да се върне у дома!

— Не мисля, че ще успееш да отбегнеш нападението на краля отново — изрече Мейвис делово. — Не съм чувала да е губел интерес към жена, преди да е задоволил страстта си. Ще трябва да си много, много умна, за да избегнеш вниманието му, Изабел, без да го обидиш. Мисля, че е невъзможно.

— Аз също — призна съкрушено Бел. — Нищо подобно нямаше да се случи, ако не бях настояла да дойдем в двора!

— Слава богу, че съм девствена! — каза Мейвис. — Той не компрометира девици от добри и благородни семейства.

— Не си омъжена? — Изабел бе изненадана. Двете с Мейвис бяха почти на една и съща възраст. — На колко си години?

— Осемнайсет — изрече весело приятелката ѝ. — Сгодявана съм три пъти досега и всички умираха от заушка. Почти бях успяла да

заведа последния пред олтара, но се разболя един ден преди сватбата, а два дни по-късно почина. Семейството ми сега ми урежда нов жених. Вдовец, на годините на Хю. За щастие, няма потомство, така че моите деца ще му бъдат наследници. Планират сватбата около Мартиновден. — Тя се засмя. — Да се надяваме, че този жених ще оцелее, за да се наслади на първата ни брачна нощ.

Изабел не успя да сдържи смеха си.

— Ти наистина си доста страшна, Мейвис.

— Така е — съгласи се придворната дама. — Трима бъдещи съпрузи да умрат, не е хубава поличба. Ако не успея да заведа този пред олтара и в леглото си, ще започнат да се разпространяват слухове по мой адрес. Освен това вече остарявам и искам деца.

Изабел въздъхна и изражението ѝ се промени.

— Толкова ми липсва малкият Хю. Понякога, когато най-много ме е страх, притварям очи и си мисля за него. Представям си го как се олюлява на пълничките си бебешки крачка след малкия ми брат Кристиън. Как желая да съм си у дома!

— Утре ще има лов — съобщи ѝ Мейвис. — Нищо голямо, просто на полето извън града. Кралят започва да става нетърпелив и си мечтае да излезе на лов за елени в Ню Форест, но все още е много рано. Ще яздиш ли с мен?

— Трябва ли да участвам в лова? — учуди се Бел.

— Не можеш да очакваш да страниш от двора повече от два дни заради неразположен стомах — изрече практично Мейвис. — Сега си част от двора и ако не се появиш, ще бъде странно, особено ако кралят те потърси, а той е достатъчно смел, за да го направи. Предполагам, че не искаш връзката ти с него да стане публично достояние.

Изабел кимна.

— Така е — призна момичето и после попита: — Какво да облека? Със сигурност не новите си дрехи.

— Не, тези, които си донесла от вас, стават, но можеш да сложиш нещо хубаво на главата си.

Агнета нахлу в стаята сияеща от вълнение.

— Лейди, Линд току-що пристигна с вашия сокол!

— Тогава всичко се нарежда — каза Мейвис на приятелката си. — Ловната ти птица е тук. Трябва да се покажеш утре. Ще мина да те взема и ще отидем заедно на литургията, преди да потеглим на лов.

На следващата сутрин, преди още първите лъчи да прояснят небето, Изабел стана, изми се и се облече с помощта на Агнета. Избра си една тъмнозелена пола с подходяща туника и меки кожени ботуши. Сплете косата си, нави на руло плитките.

— Подай ми кожената ръкавица — нареди на Агнета и после я пхна в колана си, за да я сложи, когато щеше да вземе Купър.

Мейвис дойде и двете се вмъкнаха в края на параклиса, за да чуят службата. След това Мейвис дръпна Изабел в голямата зала, откъдето си взеха хляб, месо и круши. Изядоха набързо закуската си, пийнаха малко ябълково вино и тръгнаха към конюшните. Мейвис се качи на малкия си елегантен кон.

— Наричам я Дейзи — каза тя на Изабел, която тъкмо яхаше големия жребец.

— Мили боже, какъв огромен звяр!

— Много е хрисим — поясни Бел.

— Как се казва? — Мейвис бе очарована, че приятелката ѝ язди такъв голям кон.

— Гри — отговори Бел, като се настани на седлото.

— Лейди. — Линд застана до шпорите. — Донесох ви Купър.

— Благодаря ти, Линд — изрече Изабел, извади ръкавицата си от колана и я сложи на ръката си. После пое сокола от младежа. — Здравей, малката ми — изчурулика тя на птицата, която наежи перушината си, щом чу гласа на господарката си.

— Пътува добре — отбеляза Линд.

— Дадоха ли ти подслон и храна? — попита Изабел.

Линд кимна.

— Да, лейди. Има много такива като мен от други места. Милейди, майка ви ми поръча да ви предам, че малкият лорд Хю е добре, но тя се надява да се приберете скоро. — После, като видя, че конете стават нетърпеливи, той добави: — Ще бъда тук, за да взема Купър от вас, когато се върнете, милейди.

Ловната група мина през града и полето и се насочи към близката река. Хрътките бяха пуснати, за да подгонят от блатата водните птици, свили гнезда там. Денят бе разочароващ обаче, защото откриха много малко птици, което бе необичайно, като се имаше предвид мястото и сезона. Изабел нямаше възможност да пусне Купър

да лети. Кралят бе в лошо настроение. Хенри мразеше да се разочарова.

Върнаха се в замъка, където през целия следобед и вечерта Изабел слушаше разговори за лошата година. Посевите не се развиваха добре. Сеното бе недостатъчно. Овощките бяха родили малко плодове. Очертаваше се лоша реколта. И никакви диви птици за лов! Други твърдяха, че пролетта просто бе закъсняла. А липсата на птици се обясняваше лесно. Размножителният им сезон бе отминал и вероятно са отлетели нагоре по реката, за да прекарат лятото там.

Кралицата не излезе на лов този ден. Напредналата ѝ бременност не го позволяваше. Седеше на господарската маса тази вечер, бледа и очевидно неразположена. Като я наблюдаваше, Бел бе осеяна от внезапна идея. Явно кралицата не бе гладна или просто не можеше повече да понася мазната кралска кухня. Когато кралицата си тръгна от залата последвана от придворните си дами, Бел стана и дръпна Мейвис със себе си.

— Къде отиваме? — попита приятелката ѝ. — Не знаеш ли, че кралят те наблюдаваше цялата вечер като захарен бонбон?

— Точно затова ще се скрием в покоите на кралицата — усмихна се дяволито Бел. — Нейно Височество не изглежда добре и вероятно ще мога да бъда на нейно разположение, вместо на съпруга ѝ.

Мейвис поклати глава, но се засмя.

— Би ли искала да си на мое място? — попита Изабел.

— Не — отвърна приятелката ѝ. — Но не можеш да отблъскваш краля вечно, Бел. Той винаги постига своето.

— Не и този път — бе категоричният отговор.

Влязоха в покоите на кралицата заедно с другите дами.

Скоро след това кралицата каза:

— Ако това дете не се роди скоро, ще умра! Никога не съм се чувствала по-зле през целия си живот. Подута съм като диня и едва ходя. — Тя се разхождаше нервно из стаята.

— Може би мога да ви помогна, Ваше Величество — изрече Бел, като излезе смело напред и се поклони. — Ваше Величество може да не ме помни, защото пристигнах наскоро в двора. Аз съм Изабел от Лангстън, съпругата на Хю Фокониер. Имах много от симптомите на Ваше Величество докато носех моя син. Може ли да споделя с вас

някои от рецептите на майка ми, които ми помогнаха да се почувствам по-добре?

— О, моля ви, направете го, Изабел от Лангстън — каза умолително кралицата.

— Ваше Величество стои твърде много права — започна Изабел, като я хвана за ръка и я поведе към един диван. — Мейвис, донеси няколко възглавници за кралицата. — Тя коленичи пред кралица Матилда и внимателно събу обувките ѝ. Ходилата, глезените и краката ѝ бяха подути. — Не зная защо — продължи Изабел, като се изправи отново, — но ако си държите краката на високо, отокът намалява. Майка ми твърдеше това и на мене ми помогна. — И тя сложи възглавници под краката ѝ и зад гърба ѝ.

— Може би има нещо вярно — изрече бавно кралицата. — Когато стана сутрин, краката ми въобще не са отекли.

— Вместо да ходите през деня — предложи Бел, — могат да разхождат Ваше Величество на носилка. В края на краищата, вие сте в такова деликатно състояние. Носите престолонаследника на Англия и трябва да се отнасят нежно с вас. Кралят, Бог да го благослови, е много активен човек, както всички знаем, но не той носи детето. Вие, Ваше Величество, понасяте бремето на новия живот.

— Момичето говори разумно — обади се Мери Малкълм, старата дойка на кралицата, пристигнала заедно с нея в Англия. — Дръж я до себе си, агънцето ми. Ще ти бъде по-полезна от изисканите дами, които само се кикотят. По-младите не знаят нищо за раждането, по-възрастните са забравили.

— Трябва да се обърне внимание и на диетата на кралицата, госпожо Малкълм — изрече услужливо Бел. — Храната, която се предлага на Нейно Величество е прекалено мазна. Дама в нейното състояние има чувствителен стомах. Трябва да приема по-лека и питателна храна.

— Да, права сте — потвърди Мери Малкълм. — Защо никоя от нас не си е спомнила това досега? — Беше много опечалена не само от себе си, но и от другите, избрани да служат на скъпоценното ѝ момиченце.

Младата кралица се засмя.

— Очевидно получихте одобрението на Мери Малкълм, Изабел от Лангстън. Останете при мен, докато се роди детето ми. Разбирам, че

все повече ще се нуждая от съветите ви през следващите дни. Надявам се, че не възразявате да се откажете да излизате на лов. Останах с впечатлението, че имате много хубав сокол.

— Соколарят ми може да упражнява птицата, Ваше Величество — изрече сладко Изабел. — Аз съм повече от щастлива да остана при моята кралица, докато мога да съм ѝ полезна. Не съм свикнала на леност, тъй като съм от провинцията. Може ли да получа едно легло в покоите на Ваше Величество?

— Разбира се — съгласи се кралицата доволна, че ще има до себе си тази очарователна млада дама, почти на нейните години. — Аз също съм от провинцията — каза тя. — Живеех в манастира, основан от леля ми след смъртта на съпруга ѝ. Беше игуменка и аз си мислех да стана монахиня, но тогава крал Хенри поиска ръката ми и брат ми се съгласи, защото това означава мир между страните ни. — Кралицата се обърна към Мейвис. — Идете и кажете на прислужницата на Изабел от Лангстън къде е господарката ѝ, за да не се тревожи бедното момиче.

Мейвис стана, поклони се и излезе бързо.

— Тук ще бъдете в безопасност, Изабел от Лангстън — каза с разбиране кралицата и в този миг Бел осъзна, че тя знае за намеренията на съпруга си.

Взе ръката на кралицата и я целуна.

— Благодаря, Ваше Величество, за добрината ви. Аз съм почтена жена и ще ви служа така предано, както моят Хю служи на краля.

— Мисля, че така е много по-добре — намигна ѝ кралица Матилда.

На сутринта след литургията, кралят забеляза, че Бел е сред дамите на съпругата си.

— Нова придворна дама ли си си избрала, скъпа? — попита той.

— Да, милорд, така е — отговори кралица Матилда. — Изабел от Лангстън стана безценна за мен. — Тя се усмихна на съпруга си. — След като остава толкова малко време, за да дам на Англия следващия му крал, мисля, че не трябва да ми се отказва нищо, което пожелае, Хенри. Сигурно не желаете да ме разстройвате, като ми измъкнете Бел, за да участва в ловните ви дружинки? Имате достатъчно хора за компания, а аз трябва да стоя тук сама, заобиколена от стари лица.

Едва ли има жена на моята възраст сред дамите ми. Освен това Бел вече ми помогна да намалее подуването на краката ми, което така ме безпокоеше. Тя наскоро е била в моето състояние. Просто не мога без нея!

— Много добре, скъпа — изрече привидно добродушно Хенри, а после се обърна и впери поглед в Изабел. — И вие, мадам, сте доволна да служите на кралицата, вместо да опитате от всички развлечения, които се предлагат в двора? Често не е толкова лесно да се угоди на кралска особа.

— Аз съм обикновена дама от провинцията, Ваше Величество — отговори му откровено Изабел. — Развлеченията, за които говорите, са прекалено опияняващи за мен. За мен ще бъде чест да служа на кралицата, докато съпругът ми се завърне у дома. — Тя се поклони изискано и се усмихна мило.

Хенри Боклерк се засмя и също се поклони. Такава умна жена, реши той веднага. Беше го надиграла засега. Не знаеше, макар да предполагаше, че прислужницата ѝ щеше да ѝ разкаже скоро, но той я бе чакал в стаята ѝ предишната вечер. Бе изпратил слугинята ѝ в общата спалня за жени от нейното положение, като нареди на момичето да не се връща до сутринта. После се настани удобно в леглото на Бел, но тя не се появи.

В началото се разтревожи от отсъствието ѝ, после започна да се пита, дали скромното ѝ и любезно поведение не бе прикритие. Дали беше с любовник? После се надсмя над себе си. Изабел от Лангстън не бе стояла достатъчно дълго в двора, за да си намери любовник. Прислужницата ѝ очевидно я очакваше. След час той излезе от стаята ѝ, намери пажа си Хенри Бочамп и го изпрати да потърси Изабел от Лангстън. Момчето се върна и му съобщи, че е в покоите на кралицата, заедно с приятелката си Мейвис от Фарнли. Кралят си легна сам, раздразнен и очарован едновременно.

Сега наблюдаваше как Изабел се отдалечава заедно със съпругата му и другите ѝ придворни дами. После се обърна към Ролф де Брайърд и каза:

— Заварената ти дъщеря не разбира ли дълга си към мен, Ролф? Сигурно си ѝ обяснил.

— Бел е упорита жена, милорд — отговори тихо Ролф. После добави: — Крепостните ѝ селяни я наричат Бел от Ада, защото е

изключително неотстъпчива в поведението си. Страхувам се, че ще постигне своето.

— Тогава бих казал, че сме в задънена улица, защото аз също ще постигна своето, рано или късно.

Нито една жена не бе отказвала на Хенри и той бе озадачен. Защо Изабел от Лангстън не разбираше каква чест ѝ се оказва? А и той винаги признаваше незаконните си деца. Може би Ролф, който бе добряк по душа, не е изяснил достатъчно добре положението на момичето. Това вероятно бе единственото разумно обяснение за поведението ѝ.

Кралят дебнеше удобен момент да поговори насаме с Изабел и да си изяснят нещата, но тя твърде ловко отбягваше подобна среща и постепенно в душата му започна да се прокрадва съмнение, че момичето разбираше, но не желаше да му стане любовница. Подобно поведение не можеше да бъде извинено. Не, това направо граничеше с предателство.

И тогава съдбата му се усмихна. Един ден отиде при соколите, за да поупражни исландския си сокол, и завари там Изабел със своя чучулигар. Като видя краля, тя се поклони учтиво. После подаде птицата си на своя соколар, извини се, че дългът я зове и бързо излезе от клетките. Кралят я последва с хищническа усмивка. Пътят, който бе избрала, за да се върне в покоите на кралицата, минаваше през уединен, тесен коридор. Щеше да я притисне там и да разрешат въпроса на място.

Изабел чуваше, че някой я следва. Инстинктивно знаеше кой е. Вървеше бързо, като се опитваше да не изпадне в паника и да побегне, което явно щеше да подсказе чувствата ѝ към краля. Докато просто го отбягваше, нямаше да се стигне до сблъсък. После осъзна, че влиза в малкия коридор, свързан с големия, който водеше към стаите на кралицата. Придворните дами го използваха, защото скъсяваше разстоянието, но обикновено беше безлюден. Сърцето ѝ се сви, когато усети нечия ръка върху рамото си.

— Почакай, Изабел от Лангстън — дочу да казва кралят и се обърна, за да застане с лице към него.

— О, милорд! — престори се на изненадана, че го вижда. — Моля ви, пуснете ме да мина, защото ще закъснея, а Нейно Величество ме очаква. Позволиха ми да изляза за малко, за да поупражня сокола си.

Той ловко я придърпа към стената, като притисна тялото си към нейното.

— Караш ме да полудявам по теб, малка изкусителко — измърка кралят и се наведе да я целуне.

Изабел извъртя глава и за негова изненада се засмя.

— О, Ваше Величество, толкова сте палав — сгълча го тя. — Не трябва да се доближавате до мен по такъв начин. Аз съм почтена жена.

— Не съм забравил онази нощ, когато дойдох в стаята ти и те заварих по риза, с разпусната коса. Проклинах еленското задушено, от което ти стана лошо и прекъсна това, което обещавахе да бъде изключително приятно изживяване — каза Хенри Боклерк и впи пръсти в ръцете ѝ. — Желая те, Изабел! Със сигурност разбираш какво имам предвид? Аз съм твой крал. На краля е позволено всичко, за да се развлича. Ако не може, тогава какъв е смисълът да бъде крал. — Той нежно милваше шията ѝ с длан. После стисна брадичката ѝ и я целуна по устата. — Искам да те чукам, Изабел, и възнамерявам да го направя, малка умницо. Казали са ти, че не е срамно да ми бъдеш любовница, а и аз винаги признавам незаконните си деца. Ще се грижа за теб, докато сме заедно тук и Хю го няма, за да разбере. — Ръцете му си играеха с дрехите, неговите и нейните.

Изабел проумя, че трябва да реагира светкавично, за да избегне участието, която кралят ѝ готвеше. Възнамеряваше да я изнасили тук, в този слабо осветен коридор. Като събра и последната капчица смелост, тя се разрида от болка. Изненадан от обрата в поведението ѝ, Хенри се отдръпна леко от нея. В този миг тя се отскубна, а лицето ѝ изразяваше дълбока тъга, и хукна по коридора, като бързо измина краткото разстояние, което я делеше от широкия коридор. Чу го да псува яростно след нея. Като влезе в откритото помещение, тя отново бе олицетворение на спокойствието и се отправи към покоите на кралица Матилда.

Мейвис обаче забеляза поруменелите бузи на приятелката си.

— Какво се случи? — попита тихо.

— Хвана ме в малкия коридор и възнамеряваше да направи най-лошото, но аз избягах — обясни Изабел. После се засмя. — Използва такъв цветист речник, някои думи дори никога не съм чувала.

— Играеш си с огъня — поклати хубавата си глава Мейвис. — Само Господ знае какво би направил, ако го предизвикаш твърде силно. — После се замисли. — Ролф те търсеше. Каза, че ще се видите по-късно в голямата зала.

Ролф имаше новини. Вечерта Изабел узна, че през деня е пристигнал млад вестоносец от Нормандия. Вторият ѝ баща не знаеше какви новини е донесъл за Хю, защото кралят все още не му бе съобщил.

Това обаче не спря Бел. С помощта на Мейвис тя потърси пратеника, млад и неопитен оръженосец. Мейвис започна да флиртува доста безсрамно с момчето.

— Това е приятелката ми, Изабел от Лангстън — представи я тя на младежа. — Носиш ли някакви известия на краля за съпруга ѝ, сър Хю Фокониер? Той беше в двора на херцог Робърт миналата есен и зима.

— Той ли донесе на моя господар онзи прекрасен исландски сокол, дресиран да лови жерави? Каква птица само! — изрече възторжено оръженосецът.

— Съпругът ми отгледа птицата и сам я обучи — усмихна се приятелски Бел. — Доста съм обезпокоена за моя Хю обаче. Той се развлича в двора на херцога, когато ни е необходим отново у дома.

— О, той вече не е в двора на господаря ми — каза ѝ пратеникът. — Замина още преди Рождество Христово, за да посети сър Де Манвил. Херцог Робърт остана доста изненадан, когато брат му изпрати послание, за да узнае къде е сър Хю. Предполагахме, че си е тръгнал от имението Манвил за Англия в началото на пролетта — завърши младият оръженосец.

Мейвис остана да пофлиртува още с нормандеца, за да не се усъмни, а Изабел бързо тръгна да потърси втория си баща.

— Проклятие! — възкликна Ролф. — Ами ако брат ти го е убил, правейки отново опит да си възвърне Лангстън?

— Хю не е мъртъв! — изрече тихо Изабел. — Щях да знам, ако е мъртъв. Ричард е страхливец. Не би убил Хю от страх, че ще го разкрият и ще го хвърлят в затвора. Трябва да се върнем в Лангстън! Брат ми може да се опита да причини зло на сина ми. Да се убие дете е много по-лесно, отколкото възрастен човек. Децата са толкова уязвими. — Защо ли, чудеше се тя, Хю бе отишъл при Манвил? Не може да не е разбирал колко опасен е брат й. Нима не го бе предупредила?

— Ами ако кралят не те пусне да си тръгнеш, Бел? — попита Ролф. — Хенри не бърза да ти предаде съобщението, получено от брат му, ако въобще възнамерява да ти го каже. Изчезването на Хю е само едно предимство за Хенри Боклерк, дъще.

— Тогава аз ще остана, Ролф, но ти трябва да се прибереш у дома. Майка не е достатъчно силна, нито смела, за да се защити от злия Ричард. Освен това, ти ще имаш превъзходство над един убиец, защото си предупреден и ще очакваш нападението. Ще задържа Агнета и Линд да ми служат тук. Вземи половината от нашите хора и бързай към Лангстън. Замини още днес, Ролф. Усещам, че няма време за губене. Разкажи на майка какво се е случило. После бди внимателно, да не би някой да предаде сина на Хю Фокониер и Лангстън.

Не бе необходимо повече да убеждава Ролф де Брайърд. Бе напълно съгласен с преценките на заварената си дъщеря. Едва когато бе изминал половината път до имението, той се сети, че Изабел не бе споменала нищо, как биха могли да спасят Хю от ноктите на брат й. Едва ли можеше да разчита на помощта на краля, освен ако не му се отдадеше. Разбира се! Това бе нейното решение и го бе изпратила да се прибира вкъщи, за да не се чувства засрамена пред семейството си.

Когато се прибра безопасно у дома, Ролф откри, че имаше и друг отговор. В Лангстън пристигна кралски пратеник, който настояваше господарката на имението да се върне в двора, преместил се в Ню Форест за ловния сезон.

Стъписан, Ролф отговори на пратеника:

— Моята заварена дъщеря не е тук. Аз лично я оставих в Уинчестър преди няколко седмици. Не е споменавала нищо за връщане в Лангстън. И прислужниците й не са тук. Предайте на краля, че съм в

пълно неведение къде може да е, но ако се върне у дома, непременно ще ѝ съобщи кралската заповед и ще се погрижи тя веднага да се присъедини към двора.

Пратеникът си тръгна. Два дни по-късно се върнаха войниците с Агнета.

— Къде е господарката ти? — попита Ролф де Брайърд.

— Милейди не е тук? — възкликна слугинята.

Ролф поклати глава.

— Не, Агнета.

Агнета се разплака.

— Една сутрин се събудих, милорд, и тя бе изчезнала. Линд също, както конете им и соколът. Чаках няколко дни, но тя не се върна. Кралицата бе изключително обезпокоена, милорд. Кралят беше вбесен и заплаши, че ще нареди да ме бият с камшик, докато не му кажа къде е, но аз не знаех. Отидох при лейди Мейвис, но и тя твърдеше, че няма представа. Когато дворът се премести в Ню Форест, мъжете и аз си тръгнахме към дома.

— Ричард! — Лицето на Алет бе мъртвешки бледо.

Ролф поклати глава.

— Не. Той няма възможност да я отвлече от двора. Освен това, защо му е Линд, конете и Купър? Не, мила ми съпруго. Като знае, че детето ѝ е в безопасност при нас, подозирам, че Изабел е заминала за Нормандия, за да спаси сама Хю. Страхувам се, че това е единствения отговор. Надявам се да е проявила достатъчно разум да пътува заедно с други. Вероятно ще отиде при херцог Робърт, за да го помоли за помощ, тъй като Ричард му е васал. Каква само дъщеря имаш, Алет. Не бих искал такива упорити деца.

— Нито пък аз ще ти родя друга такава като нея — изрече пламенно Алет. — Опитвах се да бъда добра майка, Ролф. Наистина. Но Бел винаги бе прекалено силна.

— Трябва да се молим за благополучното завръщане на нашата лейди — намеси се утешително отец Бернар. — Зная, че Господ е с Изабел от Лангстън, защото е потеглила да търси справедливост. Имайте вяра в Бог и Светата му Майка, деца мои. Знаем, че лейди Изабел ще се върне при нас и Хю Фокониер ще бъде с нея.

И свещеникът поведе всички към параклиса.

## ГЛАВА 12

Кралят въобще не извести Изабел, че е пристигнал пратеник от брат му. Всъщност дори не ѝ спомена нищо за Хю, въпреки че тя се осмели да го попита в голямата зала, в присъствието на кралицата. Младата жена вече знаеше какво трябва да предприеме. Потърси управителя на Кентърбърийския архиепископ Анселм, който се подготвяше да тръгне на поклонение в Рим.

— Двама от слугите ми, соколари, трябва да заминат за Нормандия — каза тя. — Може ли да пътуват с вашия керван, за да бъдат в безопасност от крадци и разбойници?

— Потегляме сутринта — отговори ѝ управителят несигурно.

— Могат да бъдат готови — продължи Изабел. — Ще носят сокол-чучулигар за сина на херцога, подарък от краля за племенника му.

— Чучулигар за бебе? — Управителят повдигна вежди.

Изабел се засмя.

— Съгласна съм — изчурулика мило тя, — но кралят настоява птицата да бъде отнесена и връчена от соколарите ми. Какво бих могла да сторя? — Тя присви рамене категорично.

— Могат да пътуват с нас — съгласи се управителят. — Трябва обаче сами да си осигурят храна. Аз ще се погрижа за питиетата.

— Благодаря — изрече Изабел и мушна една монета в пълната му ръка. — Те са добри хора и ще съм спокойна, като знаая, че ще пътуват с кервана на архиепископа.

— Щастливи са да имат такава грижовна господарка — каза одобрително управителят, а дланта му претегляше тежестта на щедро дадената монета. — Ще помоля моя господар да се моли за вас и семейството ви.

— Поласкана съм — отвърна дамата, поклони се и си тръгна.

— Лорд Хю вероятно ще ме убие — противопостави се притеснено Линд, когато Изабел го намери и му обясни плана си.

— Лорд Хю не може да направи нищо, докато е затворен от брат ми — отговори му тя.

— Ще ни разкрият със сигурност, лейди — тревожеше се Линд.

— Никой няма да разбере, обещавам ти — увери го Изабел. — Ще бъдем братя. Ти си по-големия, аз — по-малкия. Казвам се Ланг. Соколари сме, свободни селяни, и обикаляме, докато сме млади, преди да се установим при някой феодал. Въпреки че казах на управителя на архиепископа, че пътуваме за двора на херцог Робърт, за да му отнесем ловна птица, това си бе чиста лъжа. Въобще няма да стигнем там, но и архиепископът не отива там, така че управителят му няма да знае дали сме пристигнали при херцог Робърт.

— Къде заминаваме тогава? — осмели се да попита Линд.

— В имението на прадедите ми, Манвил — отговори Изабел. — Милорд Хю е видян там за последен път и се хващам на бас, че все още е в тъмницата на брат ми.

— И ако е там — попита по-смело Линд, — как ще го спасим, лейди? Ако брат ви е достатъчно хладнокръвен да хвърли в затвора милорд Хю, нима ще се вслуша във вас? Мисля, че вие също ще се озовете в тъмницата, лейди.

— Не възнамерявам да нападам брат ми на негов терен — обясни търпеливо Изабел. — Трябва единствено да се убедим, че съпругът ми е в Манвил. Тогава ще отидем в двора на херцог Робърт и ще му представим доказателства за това. Херцогът ще се погрижи Хю да бъде освободен, както и мъжете, които пътуват с него. Не трябва да забравяме шестимата от Лангстън и Алън, приятеля ти соколар. Вероятно и те са затворени от брат ми, в противен случай щяха да се върнат у дома.

— Освен ако не са мъртви — мрачно предположи Линд.

— Познавам брат ми — отговори Изабел. — Ще принуди шестимата, вероятно и Алън, да му служат; не обича да губи. Едва ли ще ги храни, освен ако не си заслужат хляба. Но няма да ги пусне да си тръгнат свободно.

— И как хората ще повярват, че сте младеж? Съвсем не приличате на момък — попита Линд.

Изабел му даде няколко монети от малката си кесия.

— Иди на пазара, Линд, и ни купи храна и каквото е необходимо за пътуването. Опаковай го към седлата, но бъди дискретен. Колкото

по-малко хора те забележат, толкова е по-малка вероятността да открийт накъде сме потеглили. — Тя освободи соколяра и побърза да намери приятелката си Мейвис.

— Със сигурност си полудяла — възкликна тя, когато узна за плановите ѝ. — Аз съм също такава глупачка, когато става въпрос за любов, Изабел. Не съм сигурна, че това, което правиш, е разумно, но ще ти помогна за гардероба. Брат ми обикновено ме придружаваше, когато започнах да идвам за пръв път в двора. Той обаче си замина преди няколко месеца, за да се ожени, но остави някои от дрехите си, така че мога да ти ги дам. Ще трябва да си намериш ботуши до коленете, Изабел. Не можеш да носиш елегантните си обувки. Ботушите на Ранулф, които са тук са доста износени. Ти имаш доста големи крака за жена, а неговите са малки за мъж. Ще ги пробваме, дано ти станат. Ще са ти необходими и плетени чорапи. Трябва да премериш дрехите в стаята си сама. Ще се отървеш ли от Агнета?

Изабел кимна.

— Направи го, а аз ще ти донеса дрехите на брат ми. Прислужницата ти не знае за плановите ти, нали?

— Не — отговори Изабел. — Не мога да я взема със себе си. Не ѝ казвай, че знаеш къде съм заминала, Мейвис. По-добре е така, за да не се изплаши и да издаде тайната ми на краля. Погрижи се тя и хората от Лангстън да си тръгнат за вкъщи скоро.

Изабел и Мейвис се разхождаха из кралската градина, където можеха да говорят, без да се страхуват, че някой ще ги чуе. Като се прибра в стаята си, тя изпрати Агнета на пазара при госпожа Мери, за да ѝ потърси нов воал. Бе малко вероятно да се натъкне на Линд, но дори и това да се случеше, щеше да даде възможност на соколяра да поупражни уменията си да мами.

На вратата се почука тихо и Мейвис влезе с цял вързоп дрехи. Бяха добре ушити, от хубав плат, но не и прекалено пищни, за да будят подозрение. Цветовете им бяха обикновени и тъмни. Тъмнокафявата мантия имаше тока от зеленикав бронз. Изабел ги пробва и всичките ѝ станаха. Мейвис се засмя.

— Гърдите ти са прекалено големи за момче.

— Почакай и виж.

Тя се обърна и се превърза през бюста с парче плат, после отново се завъртя към приятелката си.

— Така по-добре ли е, Мейвис?

Мейвис, вече сериозна, огледа критично Бел.

— Да — кимна момичето, — но какво ще правиш с прекрасната си коса?

— Ще я отрежа — отвърна тихо Изабел. — И ще я боядисам с тъмна боя, за да не привличам нежелано внимание. Не виждам друг изход, а ти, Мейвис?

По лицето на приятелката ѝ се стекоха големи, едри сълзи.

— Косата ти е толкова красива, Бел — хълцаше тя. — Не прави тази глупост, умолявам те! Не можеш ли да останеш при кралицата? Тя ще те защитава.

— Трябва да намеря Хю — не отстъпи Изабел. — Няма друг начин и ти го знаеш. Не мога да се крия зад полите на добрата ни кралица вечно. Кралят все още не ме е уведомил за пратеника, пристигнал от двора на брат му. Убедена съм, че въобще не възнамерява да го направи. При тези обстоятелства, как бих могла да отправя молба към него да изпрати отново послание на херцог Робърт с молба да претърсят тъмницата на брат ми? Всичко е така безнадеждно! Трябва да замина, Мейвис. Кой друг би помогнал на Хю Фокониер, освен мен?

— Права си — изхълца Мейвис. — Мисля, че аз едва ли бих проявила такава смелост като теб, Изабел от Лангстън. Бог да бди над теб, приятелко! — И Мейвис от Фарнли изтича от стаята.

Бел бързо уви мъжките дрехи и скри вързопта така, че Агнета да не успее да го открие през оставащите няколко часа до заминаването ѝ. И когато слугинята ѝ се върна сияеща от пазара с красив воал, Изабел я похвали.

— Толкова е красив, Агнета. Най-прекрасният, който съм виждала. Ще подхожда идеално на сребърната ми диадема. — И тя плесна весело с ръце. — Нека да отпразнуваме избора ти, момиче. Налей по чаша от онова хубаво червено вино, което кралят непрекъснато ми изпраща, и ще пием за най-красивия воал в Уинчестър. Не, в Англия!

Като се смееше на доброто настроение на господарката си, Агнета веднага се подчини. Изабел обаче си спомняше какъв ефект бе

оказало виното върху момичето. И сега Агнета потъна в дълбок сън, като похъркваше леко.

Изабел спа няколко часа и се събуди посред нощ. Полежа няколко минути и се измъкна от леглото си. Измъкна ножа си и отрязва дебелия си плитка, като прехапа устните си до кръв. Слабият огън в камината осветяваше плитката в ръката ѝ. Разбърка въглените и сложи косата върху тях, а после отвори прозореца, за да не се събуди Агнета от миризмата. Изля вода от каната, сложена в топлата пепел, разбърка тъмна боя в нея, наведе се и потопи косата си. Боята беше орехова и Бел знаеше, че щеше да хване веднага. Изсуши се с една кърпа, която също хвърли в огнището, за да не бъде открита. После внимателно подравни косата си с една малка ножица. Щеше да я вземе със себе си.

Облече се бързо, като преди това привърза гърдите си. Обу и ботушите, които Мейвис ѝ бе дала. Мъжките одежди ѝ се струваха странни. Сложи наметалото на раменете си и го закопча. Взе и вързоп с останалите дрехи. Агнета продължаваше да хърка силно. Бел се усмихна, отвори вратата, промъкна се в коридора, където Бърт дремеше, подпрял глава на пиката. Мина на пръсти покрай него.

Линд я чакаше в конюшната. Очите му се разшириха при вида на „брат си“ Ланг. Изабел сложи пръст на устата си и мълчаливо яхна Гри, като взе и Купър. Линд възседна своя кон безмълвно и двамата заедно потеглиха към портата на замък. Пазачът им кимна и ги пусна.

— Казах му преди това, че ще пътуваме с архиепископа — обясни Линд, когато го отминаха. — Помислих си, че ще е по-добре да не се взира твърде много във вас, милейди, но трябва да призная, че от вас е излязъл добър момък.

— Не възнамерявам да говоря много — каза му Изабел. — Трудно ми е да говоря с плътен глас. Не възнамерявам да се издам, преди да сме постигнали целта си.

— Да — съгласи се Линд, но честно казано, съвсем не бе сигурен, че нещо щеше да се получи. Той обаче бе неин слуга и не можеше да подлага на съмнение решенията ѝ.

Стигнаха до двора на архиепископа, където се бе събрал керванът му, готов да потегли. Изабел посочи управителя Одо и Линд се приближи до него, поклони се, поговори малко и после се върна, за да съобщи на господарката си, че ще пътуват на края с още няколко мъже, присъединили се към архиепископа, заради безопасността си.

Пристигнаха до морето късно същия ден, а на следващата сутрин се отправиха към Нормандия.

Изабел никога не се бе возила на кораб и бе малко изплашена. Тя, Линд и конете им бяха качени на една открита палуба и там си и останаха, докато стигнаха другия бряг след два дни, като слушаше разговорите около себе си, че имаха късмет да не попаднат на буря. В един прикрит ъгъл на палубата, с Купър сгушена до нея, Изабел се бе свила до Линд, който бе не по-малко стъписан от пътуването. И двамата не бяха в състояние да хапнат нещо повече от малко хляб и глътка вино, за да не ожадняват. Да наблюдава как брегът на Англия се стопява в далечината, бе едно от най-ужасните неща, които Изабел бе изпитвала през живота си. Приближаването към брега на Нормандия бе изключително успокоение. Отделиха се от кервана на архиепископа, като продължаваха да се преструват, че заминават за двора на херцог Робърт в Руан. Вместо това се отправиха към Бретан, тъй като имението Манвил бе близо до границата.

Докато пътуваха, забелязаха, че реколтата тук не е по-добра от тази в Англия. Очевидно годината бе лоша навсякъде. Тук обаче, като че ли цареше по-голяма бедност. За тяхно щастие, по пътищата имаше малко хора. Нощуваха из полето, защото Изабел не смееше да изхарчи малкото монети, които имаше, за нощувка, дори в гостоприемници към манастирите. Не знаеше кога можеха да ѝ потрябват. Освен това, преоблечена като мъж, вероятно щяха да я настанят в обща спалня с други мъже, а тя предпочиташе да избегне подобно положение. Носеха със себе си оскъдни запаси храна, които допълниха в малкото села, през които минаха. Най-накрая стигнаха дома на прадедите ѝ, който Изабел никога не бе виждала.

Зърна Манвил за пръв път от върха на един хълм. Беше малък замък, дори по-малък от крепостта Лангстън, построен от сиви камъни. От него не се излъчваше никаква топлина и гостоприемство. Бел едва сега разбра, с какво удоволствие майка ѝ го е напуснала и е заминала за Англия. Остана смълчана така дълго, докато Линд не прекъсна мислите ѝ.

— И какво ще правим сега, лейди?

— Трябва да помисля как да се появим най-добре в Манвил — отвърна бавно Изабел. — Забелязваш ли клетки за соколи?

— Всеки феодал, голям или малък, държи ловни птици — поясни Линд. Той чакаше решението ѝ. Тя наистина го изненадваше в дните, докато пътуваха заедно. Онази първа сутрин, когато слънцето най-последно бе изгряло и той успя да я огледа добре, бе шокиран. Изабел от Лангстън бе изчезнала. Редом с него яздеше истинско момче, с късо подстригана, тъмна коса. Разбра, че е подстригала великолепната си къдри и се бе боядисала с орехова боя. Едва тогава осъзна до каква степен е решена да открие съпруга си. Яздеше до него, като се грижеше и за Купър, и нито веднъж не се оплака от дългите часове, прекарани на седлото, или лошата и недостатъчна храна. Реши, че е много смела дама. Сега имаше повече доверие в нея и в успеха на мисията им, отколкото когато потеглиха. Все пак не бе сигурен как щяха да се върнат обратно в Англия и дали щяха да намерят лорд Хю, но в какво приключение само го бе въвлякла!

Изабел заговори след малко:

— Ричард може и да има няколко птици, но едва ли държи соколар. Може би ще успееш да го убедиш да ни вземе, Линд. Брат ми е много стиснат, но трябва да го накараме да ни разреши да останем, за да узнаем къде държи Хю.

— Да потегляме тогава — каза Линд и те се спуснаха надолу по хълма към крепостните врати на Манвил.

Пуснаха ги да влязат в малкия замък и ги въведоха в голямата зала, където Ричард де Манвил вечеряше. Изабел се опитваше да държи очите си сведени, но все пак огледа бързо помещението, което бе доста чисто. Двамата с Линд стояха пред брат ѝ. Това бе първото истинско изпитание на прикритието ѝ. Дали Ричард щеше да я познае? Тя едва дишаше.

— Кои сте вие? — попита Ричард.

— Аз съм Линд, милорд. Това е брат ми Ланг. Соколари сме, милорд. Свободни селяни.

— Не сте нормандци — отбеляза Ричард и ги изгледа проницателно.

— Не, милорд. Англичани сме — отговори учтиво Линд.

— Какво искате тогава? — Ричард де Манвил започваше да се съмнява.

— Двамата с брат ми решихме да тръгнем на приключения това лято. Потеглихме от дома ни близо до Ню Форест. Когато ни свършват

парите, предлагаме услугите си на местния васал. Видях, че имате клетки за ловни птици, милорд, когато влязохме в замъка. Ако нямате соколар, може би ще се намери работа за нас. А ако имате, тогава ви молим да ни подслоните през нощта, а на сутринта ще тръгнем по пътя си.

Мъжът, седнал отляво на сър Де Манвил, се наведе към него и му пошушна нещо. Бел го погледна крадешком и позна Люк де Сай. Притаи дъх, като се чудеше какво ли имаше да казва на брат й. Не би могъл да я е разпознал.

— Нямам соколар — изрече най-накрая Ричард. — Птиците ми не са много добре обучени и биха могли да бъдат подложени на дресировка. Ако свършите хубаво работата си, мога да ви дам и някоя монета. Дотогава ще ви осигуря храна. Можете да спите в плевника над конюшните.

— Благодаря ви, милорд — изрече Линд, поклони се и побутна „брат си“ да стори същото. Двамата се отдалечиха от господарската маса и си намериха място сред слугите. Без да си кажат нито дума, те изядоха заешкото задушено от дървените купи и Изабел си мислеше, че едва ли е вкусвала нещо по-вкусно. Не бяха хапвали топла храна, откакто напуснаха Англия. След това управителят на замъка, прегърбен старец, им показва конюшните, където можеха да се настанят заедно с конете си.

През следващата седмица двамата работеха усърдно с птиците на сър Де Манвил. Всички те бяха уловени диви и бяха получили само някои основни уроци от дресировката. Линд и Ланг обучаваха соколите, докато не бяха убедени, че ще могат да излязат на лов дори с исландския сокол на херцог Робърт. Ричард бе особено доволен. Изабел не си спомняше някога да е проявявал такава дружелюбност. После узна, че брат й ще посети двора на херцога през есента. Да замине с така добре дресирани птици, щеше да е предимство за него.

Младата му съпруга обаче нямаше да го придружи. Бе родила на съпруга си син, една дъщеря им бе починала и сега очакваше ново дете. Изабел я видя да седи от дясната страна на съпруга си първата вечер. Беше тихо, хубаво момиче със сини очи и тъмноруси плитки. Изабел не можеше да си представи с какво брат й бе завладял такова приятно същество, защото бе очевидно, че цялата прислуга я обожаваше.

Ричард обаче не осъзнаваше с какво щастие го бе дарила съдбата при избора му на съпруга. Никога не я похвали за нищо, но не пропускаше да я критикува пред хората, ако нещо не му допаднаше. Изабел едва сега осъзна, колко много приличаше на баща им, а нежната Бланш де Манвил, защото така се казваше снаха ѝ, на майка ѝ. Покорна. Мълчалива. Без да се оплаква. И очевидно много нещастна, освен когато бе в компанията на малкия си син.

Изабел и Линд бяха прекарвали в Манвил няколко седмици и знаеха, че престоят им тук скоро щеше да свърши. Нямаше и следа от войниците от Лангстън, нито от Алън. Научиха, че тъмницата на имението се използваше за съхраняване на вино. Изабел бе на края на силите си.

— Къде може да е? — попита момичето жално Линд един следобед, докато стояха в плевника.

— Не зная, милейди — отговори соколарят. — Явно е, че милорд Хю не е тук.

— Ако Ричард му е сторил нещо — закле се Бел, — аз лично ще го убия, Линд!

Дочуха сподавена въздишка и преди Бел да успее да изрече и дума, Линд бе скочил в конюшната, за да залови подслушвача. Изабел бе достатъчно близо зад него, за да види ужасеното лице на Бланш де Манвил.

— Ти си жена! — извика тихо Бланш.

— Аз съм снаха ти, Изабел от Лангстън, и моля те, говори тихо, лейди. Няма да ти причиним нищо лошо. — Но Бел не подкани Линд да пусне пленницата си. Вместо това започна направо: — Съпругът ми, Хю Фокониер е видян за последен път в Манвил. Той обаче не се завърна в Англия. Знаеш ли къде е?

Сините очи на Бланш де Манвил се бяха разширили от уплаха, но Изабел забеляза, че жената не се страхуваше от тях.

— Ричард не трябва да узнае коя съм, нито, че ти си ми казала — увери я Бел. — Всъщност си мисля, че ще е много по-добре въобще да не научава — добави тя и се усмихна подканящо.

— Не се страхувам от съпруга ми — изрече Бланш. — Не и от онази нощ, когато ме отвлече и ме изнасили, за да ме принуди да се

омъжа за него. Бях сгодена за друг, но Ричард обсеби земите ми. Трябваше му съпруга и ме избра именно заради това. Може да го презирам, но не се страхувам от него. Той е страхливец, но ако го познаваш, сигурно знаеш това, Изабел от Лангстън.

Бел кимна.

— Така е — съгласи се. — Щом не се страхуващ от Ричард, тогава защо не смееш да кажеш истината? — попита Бел. — Линд, пусни я. Няма да избяга.

— Страхувам се от магьосницата и от брат ѝ — отговори Бланш де Манвил. — Ричард тайно ѝ даде клетва за вярност, преди да потегли за Англия и да се опита да открадне земята ти. Тя му обеща, че ако бъде неин предан васал, каквото и да поиска, ще бъде негово. Обеща му, че ще направи съответните магии. Можеш да си представиш колко ядосан се върна, когато си го прогонила. — Тя се усмихна леко. — Но магьосницата го увеща да бъде търпелив. Предсказа му, че съпругът ти ще се появи в Нормандия и тогава Ричард ще получи каквото е искал.

— Хю мъртъв ли е? — попита Изабел със свито сърце.

— Не! Магьосницата дойде в Манвил, след като Хю и Ричард пристигнаха тук миналата година. Тя незабавно го пожела и някак си успя чрез своите магии да заличи паметта му и да подчини волята му. Взе го със себе си в своите владения, заедно с войниците му. Ричард възнамерява да изпрати Люк де Сай в Англия, когато той е в двора при херцог Робърт, за да си осигури алиби. Люк трябва да убие сина ти и да те принуди да се омъжиш за него. Земите ти тогава ще бъдат на Ричард, защото Люк де Сай е негов човек, или поне съпругът ми вярва в това — завърши Бланш де Манвил.

— Къде е затворен Хю и коя е тази магьосница? — упорстваше Бел. — Ще го намеря и ще го върна обратно в Англия.

— Безнадеждно е — отговори Бланш. — Казва се Вивиен дьо Бретан и е много силна. Дори църквата се прави, че не я забелязва, от страх пред могъществото ѝ. Съпругът ти е загубен за теб, Изабел. Върви си у дома и се пази от Люк де Сай. Защити детето си!

— Къде е леговището на тази магьосница, Бланш? — попита грубо Изабел. — Кажете ми!

— А детето ти? — умоляваше я снаха ѝ.

— То е в добри ръце, под попечителството на краля. — Изабел поизкриви малко истината, за да успокои Бланш. Трябваше да узнае

къде е Хю! — Кажи ми!

— Замъкът на Вивиен дьо Бретан е на брега, близо до Ламбал. О, трябва да се пазиш от нея, Изабел. Казват, че виждала в душата на човека. Говори се, че е изчадие на дявола.

— Ти си я виждала — упорстваше Бел. — Как изглежда, Бланш? Красива ли е?

Бланш кимна.

— Изключително красива. Косата ѝ е гарвановочерна, а очите ѝ са теменужени. Трудно е да се проумее как толкова красива жена може да е толкова зла, но истината е такава.

— Няма да кажеш на Ричард, че съм била тук, нали? — попита Бел.

Бланш де Манвил поклати глава.

— Не — отвърна тихо. — Мисля, че това, което съпругът ми е направил и възнамерява да направи, е много лошо. Разбираш, че не мога да се боря с него открито. Нямам нито кураж, нито възможности, но като ти издам плановете му, може би ще се провали. Нямам представа, как ще превъзмogneш тази магьосница, но ще се моля на Бог и на Пресветата му Майка да бдят над теб, сестро. Ако бях на твое място обаче, щях да се върна веднага в Англия при детето си.

— Обичаш ли брат ми? — попита Бел.

— Не! — Отговорът бе категоричен и Бланш порумения виновно. — Срам ме е да призная, но дори не го уважавам, въпреки че той не знае за чувствата ми.

— Ако бях омъжена за Ричард, щях да изпитвам същото — успокои я Бел. — С удоволствие щях да го оставя в плен на магьосницата, но не съм омъжена за Ричард де Манвил. Аз съм съпруга на Хю Фокониер, а той е най-внимателния, най-благородния мъж, когото познавам. Обичам го и няма да се успокоя, докато не го освободя.

— Щом като си твърдо решена — каза Бланш, — ще ти обясня как да стигнеш до замъка, Изабел от Лангстън.

Линд и Бел заминаха преди зазоряване на следващата сутрин. Получиха няколко медни монети и една сребърна от сър Де Манвил, който прояви необичайна щедрост при мисълта колко добре са

дресирани птиците му и как със сигурност щяха да спечелят благоволението на херцога. Беше вече средата на септември и макар през деня слънцето да бе силно, утрините бяха доста хладни. Бланш ги бе предупредила, че пътуването им ще трае два дни.

— Внимавайте да пристигнете в замъка, наречен Цитаделата, преди залез-слънце. След това подвижният мост се вдига, портите се залостват и пускат глутница диви кучета да обикалят свободно наоколо. Тези зверове разкъсват на парчета всяко живо същество, попаднало в лапите им.

Затова те яздиха почти без прекъсване първия ден, за да са сигурни, че ще пристигнат навреме в Цитаделата на следващата вечер. Предполагаха, че Вивиен дьо Бретан има соколари, но все пак решиха да предложат услугите си, като начин да проникнат в замъка и да потърсят Хю и мъжете от Лангстън.

Докато пътуваха втория ден, останаха поразени колко пуста бе околността. Нямаше никакви села. Километри и километри гола камениста местност. Колкото повече наближаваха, във въздуха се долавяше соленият мирис на морето.

Следобеда я забелязаха: огромна, мрачна, сива крепост с четири кули, които се издигаха високо в небето. От трите си страни Цитаделата бе заобиколена от дълбок ров, пълен с вода. Четвъртата страна бе прилепена към скалите. Под нея се простираше безкрайното море. Двамата ездаци спряха за момент, за да огледат крепостта.

— Ако той е тук, лейди, никога няма да го измъкнем — отбеляза Линд, обзет от десеторно по-голям страх. В мястото се усещаше нещо злокобно. Мисълта да преминат подвижния мост бе вледеняваща.

— Не мога да се обърна за помощ към херцог Робърт, ако не съм сигурна, че Хю е тук — изрече логично Бел. — Щом имаме доказателства, ще си тръгнем, обещавам ти, Линд.

— Вече не сме в Нормандия, лейди. Тук е Бретан — отговори Линд и конят му, доловил нервността на господаря си, се размърда неспокойно.

— Херцог Робърт ще говори с графа на Бретан — каза категорично Изабел. — Да тръгваме сега. Слънцето започва да се спуска на небосклона. Не искаме да останем навън, когато пуснат кучетата.

Прекосиха заедно подвижния мост. От другата страна ги спря навъсен пазач.

— По каква работа сте тук? — попита той.

— Соколари сме — отговори Линд. — Идваме да предложим услугите си на господарката, Вивиен дьо Бретан. Бяхме в имението Манвил и от там ни казаха, че тук може би ще сме нужни. — Линд наведе почиттелно глава.

— Минете — пропусна ги пазачът. — Оставете конете си в конюшната и потърсете управителя в голямата зала. Той ще знае дали сте необходими. Ако не сте, ще останете през нощта тук. Не приемаме непознати, но законите на гостоприемството се спазват дори и при нас.

— Предупредиха ни да не пристигаме след залез-слънце — каза Линд и пазачът се засмя.

— Да. Кучетата ни щяха да си похапнат хубавичко от вас двамата, заедно с малката ви птичка. — Той се засмя още по-силно, когато Изабел придърпа Купър към себе си, като че ли да защити сокола си.

Конюшните бяха чисти, както и вътрешният двор на замъка. Все пак имаше нещо, което им подсказваше да бъдат предпазливи. Намериха управителя и за тяхна изненада той остана доволен от появата им.

— Милейди отскоро гледа ловни птици и възнамеряваше да потърси соколари от Англия. Двамата сте англичани, нали? — попита управителят. Беше висок, слаб човек, а лицето му — приветливо.

— Да, сър — потвърди Линд. — Аз съм Линд, а това е брат ми Ланг. Свободни селяни сме, соколари.

— Какво ви доведе тук? — поинтересува се управителят.

— Тръгнахме на приключения — поясни младежът, — защото все още нямаме съпруги. Решихме да поопознаем света, затова пътуваме, като предлагаме услугите си на тези, които биха се нуждаели от тях. Последното ни място беше Манвил и съпругата на господаря ни препоръча да дойдем тук.

— Мястото тук е постоянно — каза управителят. — Не искам скитници, разбирате. Условиата са честни, ще имате подслон, храна и дрехи. Очаквам да служите на милейди една година и през това време ще се реши дали сме доволни от вас.

Линд се престори, че се замисля за момент, и после каза:

— Съгласен съм и за двама ни, сър. Тук ни харесва, а пътуването не е толкова забавно, колкото хората твърдят.

— Добре — изрече управителят и после попита: — Добри сте в работата си, нали? Вече имаме един соколар, груб човек, но превъзходен с птиците. Няма да търпи немарливци.

— Обучавани сме от соколар, който някога е бил в къщата на Мерлинсоун — каза Линд. — Може да се каже, че сме повече от компетентни.

— Добре! — отговори управителят. — Ще ви заведе при Алън и утре той ще пробва уменията ви. Ако наистина са такива, каквито твърдите, тогава ще станете част от хората в замъка.

Линд и Бел се спогледаха за секунда, като чува името на Алън, но се поклониха на управителя, който реши, че имат добри маниери и ако наистина се окажеха и добри соколари, щеше да е чудесно. Излязоха след него от голямата зала, минаха отново през вътрешния двор и тръгнаха към хубавите каменни клетки.

— Едва сега започваме да събираме птици — обясни управителят. — Алън, там ли си? Излез!

Вратата на клетките се отвори и пред тях застана Алън. Изабел почти щеше да извика високо от радост.

— Алън, доведох ти двама млади соколари, които пристигнаха днес, за да търсят работа. Пробвай ги утре и ако са добри като теб, ще ги вземем постоянно. По-високият е Линд, по-ниският Ланг.

— Сър — изрече Линд пръв, преди Алън да е успял да проговори, — та това е същият човек, който ни е учил заедно с брат ми Ланг. Някога той беше соколар при Мерлинсоун. Помниш ли ни, Алън от Уорчестър? Линд и брат му Ланг, от Ню Форест.

Алън се престори, че ги оглежда, после се усмихна и каза на управителя.

— Наистина съм обучавал тези две момчета, сър Жан. — Той се обърна към Линд. — Какво те води насам, приятелю?

— С брат ми си търсехме подходящото място — отговори многозначително Линд. — Надявам се, че сме го намерили.

— Наистина сте го открили! — потвърди ентусиазирано Алън. — Ще ви хареса да служите в този замък, приятели.

Сър Жан засия доволен.

— Оставям двамата на теб, Алън. Доведи ги в голямата зала за вечеря и им намери място да спят. Тя ще остане много доволна от този обрат на нещата, не че не вярвам, че е направила магия, за да ги нареди така. Знаем, че той е доста неспокоен напоследък. — Като кимна на тримата, той бързо се отдалечи.

Алън ги въведе в клетката, където на Купър ѝ бе отреден прът за кацане. Докато Бел хранеше птицата си, те говориха приглушено.

— Как ни намерихте? — попита Алън.

Линд му разказа приключенията им и когато най-последно свърши, Изабел се обади:

— Хората от Лангстън добре ли са, Алън?

— Милейди? — Алън бе стъписан. Как можеше това чернокосо момче да е Изабел от Лангстън? И все пак, не можеше да сбърка гласа ѝ, както и Купър. Като възстанови равновесието си, Алън отговори: — Да, войниците са добре и служат на нея сега.

— Може ли да им се вярва, Алън? Не мисля, че ще ме познаят в този вид, но ако все пак някой ме разкрие?

— Те искат да се върнат у дома, милейди. Всички искаме. Ако можете да ни помогнете да се приберем в Англия, ще направим каквото пожелаете — заяви Алън.

— Къде е милорд Хю? — попита Изабел.

Алън почервения.

— Омагьосала го е, милейди. Не знам какво му е направила, но той не помни нищо от живота си преди нея. Любовник ѝ е, лейди, и върши всичко, каквото тя го накара.

— Трябва да направя всичко възможно, за да помогна на съпруга си да си възстанови паметта — изрече тихо Бел.

— Лейди, може би ще е най-добре да се върнете вкъщи — посъветва я Алън. — Попадали сме в капан тук, заради обичта ни към лорд Хю, а и тя не иска да ни пусне, за да не съобщим на семейството му къде е, но вие, милейди, вие и Линд можете да избягате от Цитаделата утре. Ще кажа на сър Жан, че не сте били толкова сръчни, колкото съм мислел.

— Не! — Гласът на Бел бе рязък. — Искам да се опитам да проникна в паметта на съпруга ми. Ако не успея след известно време, тогава ще потърся помощ от херцог Робърт. Вивиен дьо Бретан не

може да продължава да държи Хю като пленник, да лишава семейството и сина му от присъствието му.

— Може да не искате мъжа, който е станал — изрече тихо Алън.  
— Той не е същия Хю Фокониер. Неумолим е, понякога дори жесток.

— Той е мой съпруг и аз го обичам — отвърна спокойно Бел.

Алън поклати глава. Тя не разбираше. Е, тогава нека да се убеди сама и после щяха да решат. Тя бе негова господарка и той бе задължен да ѝ се подчинява. Въздъхна и каза:

— Ще ви покажа къде можете да спите. Линд и аз трябва да спим заедно с вас, по необходимост, нали разбирате.

Бел се засмя тихо.

— Разбирам. — Учуди се дали Алън се страхуваше за целомъдрието ѝ. Тя последва соколяра в плевника.

— Спим горе — обясни той.

— Кой друг е настанен на това място? — попита тя.

— От време на време пускат някой незначителен пътник да се подслони тук, но през повечето време съм сам.

— Къде спят хората от Лангстън? — попита Изабел.

— При другите войници — бе отговорът.

— Мисля, че ще е най-добре никой да не узнае коя съм, дори нашите от Лангстън. Когато видя разположението на замъка, тогава ще реша. Засега само ти и Линд ще знаете тайната ми.

— Договорено, милейди! — каза Алън. — Така ще можете да избягате от тук, ако се наложи.

— Колкото по-малко знаят, толкова по-малко е вероятността да ме издадат — изрече мъдро Изабел.

— По-добре да вървим на вечеря — подкани ги Алън. — В Цитаделата няма други, освен нея, брат ѝ и лорд Хю. Останалите са слуги или войници и са доста груби. Стойте надалеч от тях. Аз обикновено сядам при ловците. Те са двама и са добри хора. Трябва да ви предупредя, че в нейната зала ще видите неща, които никъде другаде няма да видите. Не показвайте страх или ще съжалявате. Страхът се смята за най-голямата слабост тук.

Залата бе голяма правоъгълна каменна стая. Нямахше прозорци, само две огромни огнища, по едно от двете страни. По стените обаче имаше ниши, където вероятно някога са били прозорците. В две от тези ниши Изабел видя оковани голи мъже.

— Защо са там? — прошепна тя на Алън.

Мъжете очевидно бяха изтощени, а по телата им личаха следи от камшици.

— Наказват ги заради някое незначително провинение — отговори Алън. — Разрешено е всеки да ги бие, докато висят там. Обикновено това го правят войниците. Колкото повече се напиват, толкова по-жестоки стават. Тя обаче не позволява да ги убият. Изрича присъдата в продължение на ден, два, може би три. Държат ги живи, докато ги освободят, и след това трябва незабавно да започнат да изпълняват задълженията си.

Алън ги поведе към една малка маса в края на залата. Представи ги на ловците, Пол и Саймън.

— Ланг е все още момче — обясни той — и силно впечатлен от всичко тук. Говори малко.

— Момче, което слуша, се научава — изрече ентусиазирано Саймън, по-възрастният. — Нали така, момче? — и той мушна приятелски Бел в ребрата.

— Да, сър — отговори тя, като се поклони с глава.

— Добри маниери — отбеляза Саймън и повече не ѝ обърна внимание.

Храната бе превъзходна: риба, дивеч и патица. Хлябът бе топъл и хрупкав. Имаше и масло и прясно сирене. На масата бе сложена дори паница с нарязана маруля и друга с ябълки. Чашите им непрекъснато бяха доливани от една доста закръглена слугиня, която оципа Ланг под брадичката и се засмя искрено, защото бузите му почервенияха.

— Ако никога не си се пробвал на момиче, онази Жан-Мари е добра, за да попрактикуваш уменията си. Едва ли има мъж в замъка, който да не се е насладил на ласките ѝ.

— Имам изгора в Англия, на която съм верен — каза Изабел с променен глас. — Дали сме си клетва.

— Той е добро момче — каза Саймън. — Чудя се дали това място е подходящо за него.

— Когато човек се нуждае от работа, едва ли може да е придирчив — отговори Линд и другите кимнаха в съгласие.

Изабел погледна към господарската маса, където Вивиен дьо Бретан заемаше мястото си в момента. С нея имаше двама мъже. Единият бе много висок, очевидно брат ѝ, защото приличаше досущ на

нея. Бел си помисли, че това е най-красивия мъж, когото бе виждала. Той седна от дясната страна на сестра си. От лявата обаче имаше друг мъж. Това беше Хю Фокониер, въпреки че Изабел почти не го позна, защото се бе променил много.

Късата му тъмноруса коса сега бе дълга и вързана на опашка. Някога сериозното му изражение, сега бе сурово и погледът му бе по-скоро на хищник. Не се усмихваше. Външността му бе строга. Беше Хю Фокониер и в същото време не беше. Какво се бе случило с него? Говореше се, че е омагьосан от красавицата до него. Тя бе прелестна. Изабел откъсна с усилие очи от господарската маса, за да не усетят интереса ѝ. Не трябваше да привлича внимание към себе си.

— Сега виждате — прошепна ѝ Алън.

Изабел кимна и отговори:

— Любовта между съпруга и съпругата, Алън, е най-силната магия на света. Вярвам истински в това. — Но изведнъж апетитът ѝ изчезна.

Сър Жан, управителят, се приближи до масата им и каза:

— Линд и Ланг, елате с мен. Тя иска да ви види. Алън, ти също ела. Ще ми трябват препоръките ти.

Бел изтупа трохите от дрехите си и тръгна след другите. Застанаха пред господарската трапеза в очакване Вивиен дьо Бретан да ги забележи. Бел чувстваше нечийи очи върху себе си, но не смееше да погледне. Страхуваше се от това, което би могла да види. Бореше се със себе си да гледа право към пода. Стояха и чакаха. Дочуваше замъгления смях на магьосницата и гърлените нюанси на приятелите ѝ.

После внезапно управителят каза:

— Взех тези двама млади соколари, милейди. Алън ме уверява, че са достойни да бъдат на служба при вас, нали?

— Въпреки че е чиста случайност, че са дошли тук, милейди — отговори Алън, — аз лично съм обучавал тези двама братя в Англия. Казват се Линд и Ланг. Ще работят добре с мен.

— Линд и Ланг — тя повтори бавно имената им. — Можете да ме погледнете, мои млади соколари. — Тя се обърна към мъжа до себе си. — Хю, ти си специалистът по ловни птици. Тези двамата стават ли?

— Щом Алън казва това, значи е така. Знае наказанието за неподчинение или лъжа, нали, Алън? — Гласът на Хю Фокониер бе странно хрипкав. Той стана, слезе по няколкото стъпалца, прекоси помещението и отиде до едната ниша, където бе окован затворникът. Взе навития върху камъка камшик и бързо нанесе няколко жестоки удара върху нещастника, без да обръща внимание на жалните му викове. Вместо това се засмя, захвърли камшика настрани и се върна при соколарите.

— Ще бъдете добре нахранени и настанени в Цитаделата — каза им той, — но в замяна ще се подчинявате, без да задавате никакви въпроси. Ако не се подчинявате, ще свършите като тези двама глупаци. — Той ги изглежда свирепо. — Разбирате ли? Съгласни ли сте?

— Да, милорд — отговориха те и той се върна на масата при любовницата си.

— Изглеждат ми добри момчета — отбеляза Вивиен дьо Бретан и после каза на соколарите: — Свободни сте.

Те се отдалечиха. Изабел бе смутена. Хю бе стоял точно пред нея, но не показва ни най-малък признак, че я е познал. Разбира се, бе преоблечена като мъж, с къса, тъмна коса, но нима именно той не би трябвало да я познае? Беше отчаяна и изведнъж ѝ прилоша. Дали беше прекалено наивна? Нима наистина бе загубила съпруга си завинаги!

— Ела — подкани я Линд, като че ли усетил настроението ѝ. — Да идем да си починем малко, брат ми. Беше дълъг ден.

Тя излезе след него от голямата зала, но отново почувства нечий поглед, вперен в нея. Неспособна да овладее любопитството си този път, тя се обърна и видя, че мъжът от другата страна на Вивиен дьо Бретан се взираше в нея.

— Кой е онзи, който ни гледа? — попита тя Алън.

Той погледна през рамо.

— Това е брат ѝ, Ги дьо Бретан. Защо?

— През цялото време ни наблюдаваше — отговори Бел. — Защо Цитаделата не е негова? Той изглежда по-голям от нея.

Алън поклати глава.

— Не зная. Замъкът е бил на майка им. Винаги е принадлежал на жена. Те са фамилия магьосници. Хайде, не го поглеждайте. Той е много порочен. Говори се, че вкарва в леглото си както момичета, така и момчета. Не искате да привлечете вниманието му, лейди.

— Не — съгласи се Изабел.  
И те излязоха от залата.

## ГЛАВА 13

В началото Алън бе изненадан, а после много доволен от уменията на Бел като соколар.

— Добре си я научил, Линд — похвали той стария си приятел. — Ще оставя чучулигарите и ястребите врабчари на нея. Компетентна е като всеки друг, когото съм познавал. — Алън наблюдаваше как младата жена изнася питомците си навън, за да привикват с времето. Всички птици бяха уловени от гнездата им и не бяха толкова лесни за дресиране като Купър, но Изабел се справяше забележително.

— Тя има същия подход към птиците като него — каза Линд. — Не аз съм я учил, а лорд Хю. Какво е станало с господаря ни, Алън? Като че ли е съвсем различен човек.

— Пристигнахме от двора на херцог Робърт в Манвил — започна разказа си Алън. — В началото всичко бе добре. Лорд Хю полагаше големи усилия, за да превъзмогне лошия нрав на домакина ни, макар и съпругата му да бе изключително любезна. Сър Манвил обаче не можеше да прогони мисълта, че лорд Хю му е откраднал Лангстън. Една вечер сипа приспивателно във виното му и ни хвърли всички в тъмницата. Когато лорд Хю се събуди на сутринта, онзи Люк де Сай дойде и му нанесе жесток удар по главата. Уплаших се, че го е убил. Има една килия зад бъчвите с вино. Там гнихме няколко дни без храна и вода. Щом лорд Хю най-после дойде на себе си, той започна да беснее и да обвинява глупостта си, че се е доверил на Ричард де Манвил. Крещеше и проклинаше нашия тъмничар, докато загуби гласа си. Люк де Сай се появи пак и го удари отново, за да го накара да замълчи. След това господарят ни вече не бе същия и не ни познаваше.

После пристигна тя. Стояхме с отворени уста, Линд, като селски идиоти, защото никога не бяхме виждали красавица като нея. Феодалът каза, че щом го желае, може да го има, но трябва да вземе и нас. Тя се засмя и се съгласи. Приблужи се до килията ни и се усмихна на лорд Хю. Погледите им се срещнаха и той не можеше да откъсне очи от нея. Тръгна след нея като агне на заколение и ние след него

доволни, че сме се спасили от Манвил. След като пристигнахме тук, на войниците им дадоха избор. Или да се закълнат във вярност към нея, или да умрат. Мен ме остави да се грижа за него, докато го излекува. Бях там, когато забъркваше различни отвари и караше господаря ни да ги пие. Постепенно гласът му се възвърна, но бе дрезгав. Изглежда, бе забравил абсолютно всичко от миналото си, с изключение на птиците. Затова ме и накараха да търся гнезда и да вземам малките пиленца миналата пролет. Тя иска той да е щастлив, Линд, защото е влюбена в него.

— Продължава ли да му дава от питиетата си? — попита Бел и те едва сега разбраха, че бе слушала през цялото време.

— Не зная, милейди — отговори Алън. — След като се заех с дресирането на птиците, друг пое обслужването на милорд Хю.

— Трябва да открием! — каза Бел. — Ако тя се нуждае от тези отвари, за да го държи в плен, щом попречим по някакъв начин да му ги дава, може би ще успеем да възвърнем паметта му и да го освободим.

— Но как? — попитаха и двамата соколари едновременно.

Изабел поклати глава.

— Все още не зная.

— Няма ли да е по-добре да се махнем от Цитаделата и да представим доказателствата си пред херцог Робърт — предложи разумно Линд.

— Твърде късно е! Съгласихте се да й служите — намеси се Алън. — Вече не можете да избягате. Предупредих ви да се махнете още първия ден, но не ме послушахте. Вие не сте момчета, които мият чиниите в кухнята. Ако бяхте такива, лесно щяха да ви заменят. Вие сте соколари. Тя се нуждае от вас. Сега сте в същия капан като нас. Господ да се смили над всички ни!

— Не, няма да се примиря — упорстваше Изабел. — Трябва да има начин да помогна на Хю и ще го намеря, обещавам ви. После всички ще се върнем у дома в Лангстън!

Дните им минаваха монотонно. Ставаха рано всяка сутрин, закусваха и прекарваха времето си при птиците. Хранеха се втори път в четири следобед и после Изабел се измъкваше от залата, където

поведението на хората бе прекалено грубо за вкуса ѝ, и се оттегляше в плевника. Копнееше да се изкъпе. Миеше се рядко и водата бе винаги студена. Носеше ножиците със себе си, така че подстригваше косата си редовно. Запасите от орехова боя щяха да ѝ стигнат за няколко месеца, ако им се наложеше да останат тук толкова дълго.

Мислеше за сина си. Дали е добре? Колко ли е пораснал? Скоро щеше да навърши две години. Щеше да е забравил родителите си, но тя се успокояваше от факта, че майка ѝ и Ролф го обичат и ще се грижат добре за Хю Младши. Изабел въздъхна. Ами ако никога повече не види детето си? Очите ѝ се напълниха със сълзи при тази мисъл. Трябваше да намери начин да разреши дилемата им. Не можеше да прекара остатъка от живота си, преструвайки се на момче! Мразеше това неестествено положение. Бе обречена обаче, ако не успееше да освободи съпруга си от магията на Вивиен дьо Бретан.

Няколко дни по-късно придружиха господарката на Цитаделата, любовника ѝ и брат ѝ на лов. Бяха им наредили да изберат няколко птици, макар че щяха да ловуват елени сутринта. Бел взе Купър и един особено умен ястреб-врабчар, когото бе дресирала. Алън и Линд носеха исландски сокол и сокол-скитник. По-рано сутринта ловецът и помощникът му бяха подгонили заедно с хрътките плячката им, красив елен.

— Рядък екземпляр, лейди — обясни развълнувано Саймън на господарката си. Разпери палеца и показалеца си. — Следите му са толкова големи. Драскотините, където е търкал рогата си на дървото, са толкова високи. — И той отново посочи с ръка, преди да покаже ловджийския рог. — Ето и миризмата му.

— Прав си, Саймън. Едър дивеч. Ще го убия, преди да се е стъмнило. Да пуснем кучетата.

Ловецът се поклони, когато дамата вдигна своя ловджийски рог до устата и изсвири кратко няколко пъти. Това бе сигнал да се пуснат хрътките. Като подушиха миризмата на елена, те се спуснаха в гората, лаейки неудържимо, а ловците ги следваха на конете си.

Соколарите не можеха да се движат със същата скорост, тъй като бе прекалено бързо за птиците. Вървяха отделно, но се ослушваха в звуците на ловджийските рогове и лаещите кучета. Преследването щеше да продължи, докато убиеха елена или той успееше да се изплъзне. Соколарите настигнаха отново ловците, когато кучетата бяха

обградили елена. Бе великолепно създание с червеникавокафява кожа и разкошни рога. Саймън, главният ловец, подаде пиката на господарката си. С пламтящи теменужени очи, Вивиен скочи от седлото и пое оръжието. Доближи се до елена, като стъпваше безстрашно покрай кучетата. Уби животното с един бърз удар. Бел извъртя глава, не искаше да наблюдава как ще бъде погубено това красиво и смело същество.

— Прегладняла съм, скъпи. — Дочу Вивиен дьо Бретан да казва весело. — Нека си направим пикник на тази поляна, докато одерат елена и нарежат месото. Хвърлете кожата му на хрътките, Саймън. Заслужиха я. — Тя се обърна към двамата си спътници. — Достатъчен ли ви бе ловът за днес, скъпи, или ще потърсим патици с ловните соколи следобед? Блатата наблизко гъмжат от дивеч.

— Каквото пожелаеш, скъпа сестричке — обади се Ги дьо Бретан.

Бел за пръв път бе достатъчно близо, за да чуе гласа му. Плътен, гърлен, почти мелодичен.

— Денят е подходящ да опитаме птиците — изрече дрезгаво Хю. — Да видим дали новите соколари си заслужават хляба, любов моя, или трябва да бъдат разпънати в залата и набити с камшик.

Изабел потрепери. Хю говореше така, като че ли щеше да му достави удоволствие да ги бие. „О, мили боже — молеше се тя мълчаливо, — помогни ми да намеря начин да спася съпруга си!“ Линд и Алън й донесоха малко хляб и сирене, но тя не можа да хапне нито залък. Ами ако птиците не изпълнят командите им? Боже опази!

Когато привършиха със закуската, ловците и кучетата им тръгнаха към близките блатата, пълни с различни водни обитатели. Месото на елена бе отнесено в Цитаделата от няколко слуги. Кучетата бяха пуснати, за да подплашат птиците от скривалищата им сред тръстиката. Линд остави исландския сокол да кръжи над главата му. Когато най-после кучетата накараха няколко патици да излетят, соколът се спусна устремно надолу и бързо има успех. След това застана търпеливо до плячката си. Бел освободи Купър, която знаеше не по-зле задълженията си.

— Е, любов моя — каза Вивиен дьо Бретан на Хю, — достойни ли са тези соколари да ни служат?

— Да — потвърди той.

Магьосницата се засмя.

— Колко съвършен е животът — изрече самодоволно. — Хайде, да се връщаме в замъка. Слънцето скоро ще залезе, а ние ще си похапнем еленско месо и патица за вечеря!

— Еленът трябва да бъде окачен — каза Хю.

— Само малко, колкото да го опитаме — отговори любовницата му. — Обичам месото ми да е току-що убито, любов моя, както би трябвало да си разбрал вече.

Докато говореха, Изабел слезе от Гри и взе убитите птици. Завърза ги заедно за краката и ги сложи върху седлото. Възседна коня си и извика на Купър, която бързо кацна на ръката ѝ. Бел умело ѝ сложи качулката. Линд бе оправил другите соколи и заедно с Алън се върнаха в замъка. Бел отнесе патиците в кухнята, като предложи да ги оскубе в замяна на едно ведро топла вода.

Главният готвач се съгласи. Цената, която соколарят му искаше, бе малка, тъй като нямаше достатъчно време, за да приготви патиците за вечеря. Дори не му дойде наум да попита за какво му е притрябвала топла вода на младия соколар. Имаше други, много по-важни задължения. Не възнамеряваше да служи за вечерното забавление върху халките за камшичните удари, задето се е забавил с вечерята или не я е сготвил както трябва.

Изабел пренесе скъпоценното ведро с топла вода от кухнята през двора и в плевника. Движеше се бавно, за да не разлее нито капчица.

— Намерете ми някакво буре, в което да се изкъпя — каза тя на Линд и Алън, щом влезе в плевника. — И ми донесете още две ведра вода от кладенеца. Ще се къпя, момчета!

— Безопасно ли е да правите подобно нещо, милейди? — попита Алън, както винаги предпазлив.

— Кой влиза тук, освен нас? Освен това, ако толкова се тревожиш, двамата с Линд ще наблюдавате двора отгоре, докато се къпя. Ако забележите, че някой идва насам, ще имам време да изляза и да се скрия. Знаете ли откога не съм се къпала нормално? Не мога да понеса и минута повече. Колкото съм по-мръсна, толкова повече бълхите ме харесват.

— При перачките има малко дървено корито — каза Линд. — Сприятелих се с едно от младите момичета там. Ще ми го даде, ако го поискам, и няма да се чуди защо ми е, ако я целуна един-два пъти.

— Аз ще ви донеса още едно ведро вода — изрече Алън.

Двамата мъже излязоха бързо. Бел едва се въздържаше.

Най-после щеше да се изкъпе. Внимателно потопи пръст в горещата вода и го извади почти веднага, защото пареше. О, щеше да е толкова хубаво! Как селяните прекарваха целия си живот, без да се къпят редовно? Тя се покатери горе в плевника и взе от нещата си малък калъп сапун. После дочу вратата да се отваря и заслиза нетърпеливо надолу. Като се обърна от стълбата обаче, с изненада видя Ги дьо Бретан.

— Милорд? — Дали гласът ѝ я издаде?

Тъмните му виолетови очи се впериха в нея. Бе много висок, поне с десет сантиметра над Хю.

— Коя си ти? — попита той най-после.

— Милорд? — Какво ли имаше предвид? Не можеше да е разбрал, че е жена.

— Наблюдавам те, откакто пристигна — изрече Ги дьо Бретан с плътния си глас. — Играеш много добре, скъпа. Понякога дори си мислех, че си въобразявам, но днес, когато извъртя главата си при убийството на елена, разбрах, че съм прав. Ти си жена. Сега ми кажи коя си и защо разиграваш този маскарад? Полът ти няма да те предпази от гнева на сестра ми.

Изабел бе онемяла. За миг дори забрави да говори от страх. Какво ли да му отговори? Естествено, не можеше да му разкрие истината.

— Тя ми е заварена сестра, милорд — обади се Линд, който влезе в плевнята с коритото под мишница. Остави го на земята и продължи смело. — И двамата сме от една майка, но нейният баща бе господарят на имението. Когато умря, законният му син и дъщеря я изгониха, въпреки че бе отгледана заедно с тях. Майка ни също бе мъртва. Останах единствения ѝ кръвен роднина, когото имаше, готов да ѝ помогне. Научих я на моето изкуство и двамата потеглихме по пътищата. Какво друго можех да направя, милорд? Безпомощна е без мен.

— Ако ме лъжеш — изрече бавно Ги дьо Бретан, — това е най-хитрата лъжа; и все пак допускам, че е възможно.

— Не лъже, милорд! — намеси се Алън, върнал се с ведрото студена вода. Бе дочул разказа на Линд и го подкрепи. Трябваше да

предпазят господарката си на всяка цена.

— Тогава ти също си знаел за този маскарад?

— Да, милорд, знаех. Как можех да ги отпратя? Момичето е беззащитно без брат си, а е добра в занаята си като всеки мъж, както сам се убедихте днес. Соколът, който носеше, е неин. Сама го е дресирала.

— Наистина ли? — Ги дьо Бретан бе заинтригуван. — За какво ти е това корито?

— За да се окъпя, милорд — отговори тихо Бел със сведени към земята очи. — Исках топла баня. Не съм се къпала от месеци.

Той протегна ръка и повдигна брадичката ѝ, за да я вижда добре.

— Как ти е името, момиче — попита. Погледът му не се откъсваше от нейния и тя пребледня. От очите му се излъчваше такава сила, като че ли проникваше дълбоко в душата ѝ. Тя отмаля. За миг осъзна, че той я омагьосваше безмълвно, и бе безсилна да се противопостави. Приличаше на молец, заплетен в паяжина. Опита се да откъсне очи от него, но той не ѝ позволяваше.

— Казвам се Бел — прошепна тя, изненадана, че все пак успя да проговори.

— Подхожда ти. И така, искаш топла баня, нали, Бел? — Засмя се. — Соколар, който желае да е чист. Забавна мисъл. Баня! Добре, ще се изкъпеш, хубава Бел, но не и в това корито за пране, с по едно ведро топла и студена вода! Как си успяла да си намериш топла вода?

— Оскубах патиците, които убихме днес, вместо готвача — каза тя. — Беше доволен да му помогна.

Ги дьо Бретан се засмя отново.

— Каква изобретателна мома си, скъпа! — Той я сграбчи за ръката. — Ела! Ще се окъпеш!

— Милорд? Къде ме водите?

— Милорд, недейте, моля ви, не наранявайте сестра ми! Нищо лошо не сме ви сторили — извика Линд. — Ще си тръгнем, ако искате!

— Не искам, момче. Престани да се вайкаш. Сестра ти иска да се окъпе. Ще се погрижа за това. Сега останете тук под страх от наказание. Може да излезете, само за да дойдете на вечеря в голямата зала. Разбрахте ли ме? И двамата?

И дръпна така силно Бел, че тя почти полетя напред, и я поведе през двора към замъка. Завиваше тук, после там, и тя бе принудена да

подтичва след него по някакви стъпала. Нямахме никаква представа, къде се намира, тъй като бе виждала само голямата зала на Цитаделата и нищо повече. Не срещнаха никого по пътя си. После на Изабел ѝ хрумна, когато започна да се съвзема, че замъкът имаше четири кули и той я води в едната. Изведнъж падна и ожули коляното си.

— Проклятие! — измърмори тихо.

Ги дьо Бретан се засмя.

— Мислех си, че си смела. Някое по-слабо момиче не би издържало живота, който си водила. Ето, пристигнахме! — Той отвори една дъбова врата, обкована с желязо.

— Къде сме? — попита тя, като влезе в стаята.

— В покоите ми, разбира се — поясни мъжът. — Имам специална стая за къпане, Бел, но ти, естествено, не можеш да знаеш за подобни неща. Ела! Ще ти я покажа. Дядо ми е бил мавър и е въвел тези удобства в Цитаделата. — Той отвори друга врата и я въведе в стаята.

Бел остана с отворена уста. Тази баня нямаше нищо общо с тяхната в Лангстън. Мраморните стени бяха гладки и бели, с лека зеленикава жилка. На пода бяха подредени големи блокове бял камък. В единия ъгъл забеляза вдлъбнатина с формата на раковина и златна решетка. Имаше дълго, правоъгълно корито, направено от същия мрамор като стените. Вътрешността му наподобяваше също раковина. До него бе направена мраморна пейка на височина на кръста. В стените имаше ниши, пълни с кърпи, различни шишета с ароматизирани масла и калъпи сапун.

— Къде е водата? — попита тя.

Той се наведе над коритото и завъртя опашките на две златни рибки, които се издаваха от стената, и водата потече от устата им.

Бел онемя, което очевидно му достави удоволствие.

— Как сте успели да го направите? — попита тя, наистина изумена.

— Част от магиите ми — отговори той тихо. — Сега да свалим дрехите ти, Бел.

Тя отскочи назад.

— Напълно съм способна сама да се съблека — каза тя нервно.

— Но за мен ще бъде много по-забавно аз да го направя — отговори ѝ, а теменужените му очи искряха дяволито. — Девствена ли

си?

Тя се замисли дали е разумно да го излъже и реши, че няма да е добре.

— Не, милорд. — Не каза нищо повече, а и той не попита.

— След като не си девствена, тогава знаеш, че няма причина да се срамуваш от голотата си, Бел — изрече той нежно. — Трябва да се научиш напълно да ми се подчиняваш, сладката ми. Сега ела при мен. — Ги взе ръката ѝ и я придърпа към себе си. Погледите им отново се кръстосаха и Бел бе обзета от същата слабост. — Приличаш на див звяр — изрече той с напевния си глас, близо до ухото ѝ. — Няма да те нараня, Бел. Не, просто искам да ти предложа удоволствие, хубавицата ми. — Пръстите му започнаха да си играят с дрехите ѝ, като я оципаха силно по едната гръд. Тя извика тихо и той се засмя ниско. — Чувствителна си, а? Обзалагам се тогава, че сигурно отдавна не си била с мъж. Ще поправим това положение много скоро, хубавице. Сега вдигни ръцете си нагоре, за да мога да те съблека. — И той издърпа горната ѝ дреха и я хвърли на пода. После я повдигна върху високата мраморна пейка и събу първо единия ѝ протрит ботуш, после другия, като цъкаше с език на окаяното им състояние. — Откога не си слагала нови ботуши на краката си? — попита той.

— Не си спомням — отговори, но отбягна погледа му. Не само едното връхче на гръдта ѝ, което бе оципал, а и двете пулсираха силно.

— Тези дори не ти стават — отбеляза Ги дьо Бретан, като видя скъсания ѝ чорап. Захвърли ботушите върху купчината дрехи. После свали панталоните ѝ и мълчаливо се възхити на изящните ѝ нозе, като прекара длан по прасците ѝ. Прегледа ходилата ѝ, загрубели от седмици ходене.

Големите му ръце бяха топли. Плъзнаха се нагоре и се задържаха за миг върху бедрата ѝ. Бел нервно слезе от пейката на пода.

— Бедните — каза тя — не могат да са придирчиви към облеклото си. Ботушите ми бяха подарени и бях щастлива, че ги имам. Никога не съм носила нищо ново — добави тя, за да подсили ефекта. Не трябваше да губи разсъдъка си, а с всеки изминал миг ѝ бе все по-трудно. Магията му очевидно я правеше безсилна и тя ставаше напълно безпомощна. Въпреки смелостта си, Изабел започна да се страхува. Дали и Хю се е чувствал по същия начин, когато Вивиен дьо

Бретан е започнала да го оплита с вълшебствата си? Все пак Ги трябваше да бъде убеден, че е незаконородена дъщеря на благородник, както Линд му обясни. — Носех изхвърлените дрехи на заварената ми сестра, докато Линд не реши, че ще бъде в по-голяма безопасност като момче.

Ги дьо Бретан не ѝ отговори, защото бе прекалено концентриран да отстрани и останалата част от облеклото ѝ. Най-после той свали бельото ѝ и разви плата, който бе усукала около себе си, за да прикрие бюста си. После отстъпи назад и я огледа. Очевидно бе очарован от това, което видя.

— Иди и стъпи в раковината. Ще дойда при теб след малко.

„Какво чувствам!? — чудеше се Изабел, докато прекосяваше боса стаята, за да изпълни заповедта му. — Не трябва ли да бъде поне смутена?“ Не беше. Изабел от Лангстън се бе разграничила от Бел, незаконороденото момиче. Трябваше да го направи, ако искаше да оцелее. Трябваше да го направи, ако искаше да спаси съпруга си от Вивиен дьо Бретан. Ако откриеха истинската ѝ самоличност, вероятно животът ѝ нямаше да продължи дълго.

Съдбата ѝ бе помогнала да проникне в замъка. Сега съзнаваше, че няма да си замине от тук скоро. Ги дьо Бретан бе едър, здрав мъж, с очевиден апетит. Не ѝ бе предложил да се изкъпе от доброта. Не се забавляваше само да я изкъпе лично. Възнамеряваше да прави любов с нея и Бел осъзна, че ако иска да постигне истинската си цел, трябваше да му позволи. Помисли си какъв гняв бе изпитала, когато кралят се бе опитал да опетни добродетелта ѝ на омъжена жена. А сега щеше да позволи на този загадъчен мъж да я прелъсти, за да помогне на съпруга си. Преди една година дори не би си и помислила подобно нещо.

Нека Господ и Пресветата му Майка да ѝ простят, мислеше си тя, но не знаеше друг начин. Не можеше да напусне Цитаделата, преди да е сигурна, че Хю е тук, а след това вече бе прекалено късно, защото щяха да я преследват, убедени, че наистина е соколар. Животът е толкова сложен, когато бе далеч от дома, но ако не бе тръгнала на път, тогава нямаше никакъв шанс да си върне съпруга. А сега дали имаше шанс? В какво се забърка?

Ги дьо Бретан търсеше нещо сред кристалните си шишета, взе едно, отвори го, помириxa съдържанието му одобрително, отиде до коритото и изля доста от бледочервеникавата течност във водата.

После върна шишето на мястото му и спря водата. Бел го наблюдаваше с любопитство как наливаше вино в гравирана чаша от аметист, как добавя още нещо и го разбърква. После ѝ подаде бокала.

— Изпий го, ще те успокои — каза той. — Изкуството на къпането е всъщност доста просто. Когато човек влезе в коритото, той трябва вече да е чист. Няма смисъл да седиш и да се киснеш в мръсна вода. Първо ще те измия, Бел, и после ще се отпуснеш в ароматизираната вода. Когато свършим, ще се съгласиш, че никога преди не си се къпала така, обещавам ти. Хайде сега, изпий виното — и той повдигна чашата към устните ѝ, като я задържа, докато не погълна цялата течност. После напълни сребърния басейн с вода от коритото. Взе от близката ниша една мека кърпа, след това буркан от алабастр и вдигна златния му капак.

— Ароматът, който съм ти подбрал, се нарича фрезия. Нежно цвете, което вирее на юг. — Потопи кърпата в буркана и ѝ я подаде, за да я помирише. — Харесва ли ти, Бел?

Мирисът бе сладникав, но опияняващ и чувствен. Понрави ѝ се и му го каза. Той се усмихна доволен. Коленичи и започна да я мие от краката. Като изтърка старателно всяко пръстче и петите ѝ, той попита:

— Косата ти естествено тъмна ли е, Бел?

— Не, милорд — отговори тя.

— Орехова боя?

— Да, милорд.

— Имам нещо, което веднага ще я отмие. Както и специален еликсир, който ще помогне косата ти да расте по-бързо. Колко дълга бе, когато я отреза?

— До хълбоците ми, милорд — каза той.

— И е с такъв прекрасен, огненочервен цвят като на венериния ти хълм? — попита той и пощипна пламналата ѝ плът.

— Да, милорд.

Какъв странен разговор, помисли си Бел.

Той се засмя, като че ли прочете мислите ѝ, от което тя доста се притесни.

— Косата ти ми харесва, но нито една дама не трябва да е обрасла между краката. Само селянките имат там косми. Скрива естествения блясък на жената и аз не го искам, Бел. — Той се изправи и взе от нишата друг буркан от алабастр, но с капак от розов мрамор.

В него имаше гъста розова паста, която разтри по краката ѝ и под мишниците.

— Ще го оставим да подежда няколко минути, докато продължа да те мия, и после ще те изплакна. Ръцете му се движеха върху стомаха ѝ и нагоре по тялото ѝ. Кърпата премина върху гърдите ѝ, като се задържа там по-продължително, после към шията и раменете. Обърна я и изтърка гърба ѝ до хълбоците, последваха двете ѝ заоблени половинки и тя се стегна. Той се засмя и я потупа окуражително.

Като завъртя опашката на рибата на стената, той напълни една кристална кана няколко пъти, докато я изплакваше. Заедно с водата от тялото ѝ паднаха и косъмчетата на краката, на венериния ѝ хълм и под мишниците. Бел бе очарована, но и леко смутена да бъде така изложена на показ.

Ги донесе малко дървено столче и го сложи по средата на раковината.

— Седни, Бел. Искам да измия косата ти, преди да те пусна в коритото.

Тя седна и той намокри тъмните ѝ кичури, като втри нещо ароматно в тях, а пръстите му масажираха скалпа ѝ. Тя изохка, когато той изля цял леген вода върху главата ѝ и после отново повтори същото. Щом свърши, отново коленичи пред нея и внимателно изтри лицето ѝ с чиста кърпа. Докосването му бе така леко.

— Сега можеш да си отвориш очите — каза той и я поведе към коритото. — Влизай вътре, Бел. Ще те оставя да покиснеш няколко минути.

Тя се отпусна с благодарност в топлата вода. Ако трябваше да се каже истината, никога през живота си не се бе чувствала по-добре. Значи това означавало да изкъпеш някого. Бе научила много от него през този ден и щеше да го запомни. Докосна мократа си коса. Нима наистина бе естественият ѝ цвят? Копнееше за сребърно огледало, в което да се види. Господарят вероятно имаше и щеше да ѝ позволи да го използва.

— Хайде, време е да излизаш — подкани я Ги и ѝ помогна да излезе от водата. Изсуши я бързо и после я сложи отново върху мраморната пейка. — Искам да легнеш върху нея по очи. — И започна да я масажира със същото масло, което бе излял и в коритото.

Беше великолепно. Бел почти се размърка от удоволствие, но не сексуално. Не си бе позволявала да мисли колко напрегнати бяха мускулите ѝ до този момент, но пръстите му отнеха болката ѝ. Ако това бе вълшебство, то сигурно бе много добро. Никога през живота си не се бе чувствала по-отпусната. Той я преобърна по гръб и продължи масажа.

Когато свърши ѝ помогна да се изправи и през някаква врата я въведе в друга стая, която бе спалня. Ги бе стоял напълно облечен през цялото време, докато я къпеше, и застанала така до него, тя се почувства още по-уязвима. Като усети внезапната промяна в настроението ѝ, той изля някаква бледозелена течност в малка, тясна сребърна чаша.

— Изпий това — нареди ѝ и Бел пое бокала, но се колебаеше дали да погълне съдържанието.

— Може ли да си взема обратно дрехите, милорд? — попита го.

— Ще сложиш тези кирливи дрипи върху това великолепно, чисто тяло? — отвърна той.

— Можете да изпратите да ми донесат чисти — предложи Бел.

— Никога повече няма да облечеш мъжки дрехи, Бел — каза той. — Това е светотатство спрямо природата и майката, която те е създала.

— Какво ще нося тогава, милорд? — поинтересува се Бел.

— Все още не съм решил — отвърна ѝ той искрено. — Докато реша, ще останеш гола, както си се родила. Имаш красиво тяло, макар и да си доста висока. Сега изпий напитката си. Ако го направиш, ще ти донеса сребърно огледало, за да видиш естествения цвят на прелестната си коса.

— Какво има вътре? — попита подозрително Бел, като подуши бокала.

— Вино и билки. Няма да ти навреди, малко глупаче. Не те изкъпах така нежно, за да те убия — засмя се той.

Изабел вдигна бокала до устните си и започна да отпива, като не откъсваше поглед от него. Бе най-красивия мъж, когото бе срещала през живота си. Сигурно бе най-красивия на света. Светлата му кожа се открояваше на катраненочерната му коса и теменужените му очи. Чертите му бяха свършени и симетрични: овални очи, гъсти черни вежди, високо чело, изпъкнали скули, дълъг, изваян нос и тънки,

изписани устни, квадратна брадичка с дълбока трапчинка. Никога не бе виждала по-висок мъж от него.

Последната глътка от странната ароматна напитка се плъзна в гърлото ѝ. Той пое бокала от ръцете ѝ и я поведе към една ниша в спалнята си, която не бе забелязала до тогава. Вътре имаше странно приспособление, облечено с черна кожа; единият му край бе с формата на буквата Х, другият приличаше на кръст. Преди Изабел да попита какво е, Ги дьо Бретан я вдигна и я сложи върху него, като бързо щракна златни белезници, обвити с агнешка кожа, първо на китките ѝ, разперени върху кръста, после на глезените, разтворени широко над буквата Х. Тялото ѝ бе легнало удобно върху пейката.

— Какво правите? — попита тя. Главата ѝ бе леко замаяна, но неизвестно защо, не се страхуваше.

— Трябва да отида при сестра си и любовника ѝ Хю в голямата зала за вечеря. Когато се върна, Бел, ще искам да утоля друг апетит. Докато седя с Вивиен и похапвам от сърната, която уби днес, и от патиците, уловени от твоите соколи, докато пия от превъзходното вино на сестра си, ще си мисля за теб тук — чиста и ухаеща; за красивото ти, разперено тяло, което ме очаква с нетърпение.

— Ще ви чакам, милорд, защото, доколкото виждам, нямам друг избор — отвърна Бел, като направи слаб опит да се пошегува, който той оцени, — но няма да бъда нетърпелива.

— Ще бъдеш, Бел — изрече той тихо. — Ще се погрижа за това. — Той се приближи до една малка маса и повдигна капака на дълга гравирана кутия, като извади от там някакъв предмет, какъвто никога преди не бе виждала. Вдигна го високо и попита: — Знаеш ли какво е това, Бел? Не, разбира се, че не знаеш. — Той го помилва. — Вгледай се внимателно и ми кажи на какво ти прилича, красавице. — И го доближи до нея.

Тя го погледна и очите ѝ се разшириха. Предметът бе направен от мека, но еластична кожа. Беше дълъг и тънък. Формата му приличаше на пенис.

— Какво е това? — прошепна тя, а стомахът ѝ се сви от страх.

Той не ѝ отговори, а потопа пръстите си в стъкленица с някакво масло. После внимателно намаза венериния ѝ хълм, като разтвори долните ѝ устни, за да втрие грижливо течността. Бел обаче не

откъсваше очи от предмета в другата му ръка. Той бе прикрепен към овален златен пръстен, през който Ги сега прекара пръстите си.

— Нарича се фалос — поясни мъжът, като забеляза погледи й. Потопи фалоса в същата течност. Остави стъкленицата и се надвеси над Бел. После, за неин огромен шок и изненада, той вкара плавно фалоса в тялото й, като го завъртя леко един или два пъти и се усмихна от изохкването й. — Сега — изрече той тихо, — когато се върна от голямата зала, Бел, наистина ще изгаряш от желание за мен. Фалосът със своята специална течност ще възпламени страстта ти. Можеш да викаш, ако желаш. В тази кула живея единствено аз. Никой няма да те чуе, но само като си те представям така, моето собствено желание ще бъде неудържимо. Ще си доставим удоволствие тази нощ, Бел. Сега си само в моята власт — измърка той като котарак, наведе се над нея и я целуна по устата. После се обърна, излезе от стаята и тя остана сама.

В началото Изабел лежеше шокирана. О, господи, мислеше си, а сърцето й туптеше силно. Сигурно бе омагьосана, като нещастния Хю, иначе не би попаднала в подобно положение. Усещаше силно фалоса в тялото си. Беше огромен и като че ли пулсираше. Това не може да бъде! Не беше нищо повече от един неодушевен предмет. Никога не бе си представяла, че ще бъде насилена по такъв начин. Нито една жена не би могла да си го представи. Тя се раздвижи леко и остана с отворена уста, защото и най-незначителното движение бе истинско мъчение. Въпреки отчаяните й опити да се допира колкото може помалко до фалоса това не се получаваше. Започна да тръпне от възбуда. Беше началото на истинска агония.

Ги дьо Бретан влезе в голямата зала на Цитаделата и откри, че Вивиен и Хю вече седяха на масата.

— Закъсняваш — отбеляза сестра му. Красивата й уста бе мазна от патицата, която дъвчеше лакомо.

— Направих доста интересно откритие — съобщи им Ги. — Младият соколар Ланг всъщност се оказа момиче! Какво ще кажете за това?

— Момиче? — Вивиен бе заинтригувана. После се засмя. — Вярвам ти, скъпи братко, че си открил подобно нещо. Имаш набито

око за хубавичките девойки, макар че аз не забелязах нищо странно у този младеж. Как разбра?

Той се засмя.

— Трудно е да се обясни, скъпа. Предполагам, че е просто инстинкт. Днес, когато уби елена, Виви, младият соколар извърна глава. Нито едно момче, дори най-милостивото, не би направило подобно нещо. То поне би гледало, за да не му се присмиват останалите. — И тогава Ги им разказа за посещението си в хамбара, където спяха тримата соколари, и какво последва после.

— Сигурен ли си, че другите двама не лъжат? — попита Вивиен. — Да не е някакъв заговор, за да се пробие защитата на нашия замък?

Започва да ревнува, помисли си Ги. Виви винаги я обземаше ревност, когато той проявеше интерес към някоя жена, макар че тя не очакваше той да я ревнува от любовника ѝ.

— Соколарите казаха истината — заяви той спокойно. — Момичето очевидно е от добро семейство и макар костите ѝ да са доста едри, е добре сложена. Говори изискано, очевидно е отгледана в къщата на баща си. Не, не е заговор, а отчаян опит на един свободен селянин да защити сестра си. Отсега нататък обаче, аз ще я защитавам.

— Ще си я поделим ли? — Хю Фокониер изглежда твърдо Ги дьо Бретан. — Правили сме го и преди, братко.

— Не, все още няма да я разделя с теб, Хю. Както ти имаш Виви за себе си, така аз искам това момиче само за мен. Не съм започнал дори още да я изучавам, а докато го направя и ми омръзне, няма да я деля с никого, дори с теб, братко.

— Къде е? — попита Хю. — Защо не я доведе на масата, Ги?

Ги дьо Бретан отрязва голямо парче еленско месо с ножа си и отхапа от него. Сдъвка го бързо, преглътна го и отпи глътка вино. Изтри уста с опакото на ръката си и отговори.

— Не я доведох в залата, поради няколко причини. След като видях състоянието на дрехите ѝ, наредих да ги изгорят. Предположих, че гъмжат от паразити. Не бих я довел гола в залата, макар че възнамерявам да я държа точно така в покоите си. Засега ще я крия от всички, дори от прислугата ми. Ще я направя зависима от мен за всичко, дори за храната, която ще поема от пръстите ми, когато имам желание да ѝ дам. Животът и оцеляването ѝ ще зависят единствено от мен.

— О, братко — възкликна Вивиен, — дяволски сладко. Мислиш ли, че е достатъчно силна, за да издържи подобно отношение?

Той кимна.

— Не възнамерявам да пречупя духа ѝ, Виви, защото това не е целта на играта.

Вивиен дъо Бретан бе изключително красива жена. Теменужените ѝ очи с бадемова форма на сърцевидното ѝ лице се оживиха от възбуда.

— Ги, мислиш ли, че това е момичето, което чакаме?

— Убеден съм, сестричке. Физически е силна и интелигентна. Отгледана е в добро семейство.

— Тогава да го направим сега! — изрече нетърпеливо Вивиен дъо Бретан.

— Не! — категорично каза той. — Ти се наслаждаваше на любовника си през всичките тези месеци, Виви. Сега ми дай време до следващото лято да се позабавлявам и аз. Освен това тя трябва да желае да изпълни повелята ми, независимо каква е. Не искам да има изнасилване. Разбираш ли ме?

Тя се нацупи, но Ги се засмя.

— Знаеш, че моята магия е по-силна от твоята, Виви. Това може и да не е било вярно за предишните поколения на фамилията ни, но сега е така и ти много добре го съзнаваш. Подчинявам ти се единствено по навик, но ако злоупотребяваш с търпението ми, имам възможности да те накажа. — И той помилва малката ѝ ръка с дългите си, изящни пръсти. — Бъди добро момиче, Виви. Ако ми обещаеш, че ще се довериш на преценките ми по този въпрос, ще ти покажа новата си играчка.

— Кога? — попита Вивиен.

— Когато привършите с вечерята — усмихна се той на ентусиазма ѝ.

Преди да почистят масата, Ги взе малка сребърна чашка и сложи в нея парче еленско месо, филия хляб, която намаза с масло, една круша и малка чепка грозде. После полегна назад и се заслуша, докато музикант им пееше трогателна старинна балада за очарователната им предшественица, Вивиен, съпругата на великия Мерлин.

Когато залата почти се изпразни, Линд и Алън, двамата соколари, помолиха да се доближат до господарската маса.

— Говорете — разреши им господарката.

— Ние просто искаме да попитаме — започна Алън, като погледна Ги — за малката Бел, милорд. — Линд мълчеше.

— Вече е изкъпана и е на сигурно място в покоите ми — увери Ги дьо Бретан и посочи чинията с храната. — Тъкмо отивам да ѝ занеса малко ядене. Не трябва да се страхувате за Бел. Тя ми харесва.

— Няма ли да продължи да изпълнява задълженията си, милорд? — попита Алън.

— Бел вече има нови задължения в замъка, соколяру — отвърна Ги. — Вероятно ще я видите отново, но не скоро. Ще бъде прекалено заета с новите си задължения, за да прекарва времето си в клетката на птиците. Ще се грижите за нейния чучулигар, нали? Зная, че тя много цени красивото създание.

— Милорд, милейди. — Двамата соколи се поклониха и излязоха от залата. Не можеха да направят нищо повече, за да помогнат на господарката си, но знаеха, че е изобретателна жена. Щяха да чакат, ако тя да има нужда от тях.

Ги наблюдаваше как се отдалечават, а на красивото му лице бе изписано задоволство.

— Не са ли чаровни? — попита той сътрапезниците си. — Лицата им бяха изкривени от тревога. Сега убедена ли си, сестричке? Не е никакъв заговор срещу нас. Просто бедните се опитват да се справят, доколкото могат.

Вивиен скочи.

— Хайде да вървим, за да видим момичето ти! — подкани го тя нетърпеливо.

— Може да не идвате в спалнята. Ще ви заведа с Хю до отвора, през който надничате, за да я видите в цялото ѝ величие.

— Оставил си я на черната пейка? През цялото това време? — Вивиен бе стъписана. — Тя пищя ли, когато я завърза там?

— Не. Беше изненадана. Не се съмнявах, че няма да се развика от тревога.

Тримата тръгнаха към кулата на Ги, влязоха в покоите му и продължиха към един вътрешен коридор, осветен от няколко факли. Когато Ги разкри отворите в стената, той подкани другите двама да погледнат.

— О, Ги, толкова си перверзен — възкликна Вивиен. — Оставил си я с фалоса за компания. Този с перлите ли е? — Не се опасяваше, че думите ѝ ще бъдат чути, защото каменната стена заглушаваше гласа ѝ.

— Не — отговори брат ѝ. — Още не е готова за такива изискани удоволствия.

— Хубава е. Когато косата ѝ порасне, ще бъде великолепна. Какво ще кажеш за нея, Хю? — попита любовницата му.

— Хубавичка е, Виви, но нито една жена на света не може да се сравнява с теб — изрече Хю. — Ги, върви при нея и повърти малко фалоса, за да наблюдаваме как ще стигне до върха. — Голото момиче пред него бе възбуждащо и той искаше да се отърве от Ги, за да се забавлява с Вивиен. Щеше да ѝ хареса.

— О, да, брат ми! — подкани го Вивиен. — Направи го!

Той ги остави и мигновено Хю застана зад Вивиен. Бързо вдигна туниката ѝ, развърза ризата ѝ и ръцете му обхванаха едрите ѝ, заоблени гърди, като започна да ги мачка жестоко. Знаеше, че обича това. Устните и езикът му се залепиха за рамото и шията ѝ.

— Ако този коридор не бе толкова тесен — изръмжа той в ухото ѝ, — щях да те изчукам още сега, докато не започнеш да крещиш от удоволствие, Виви!

— Гледай! — изрече тя, наслаждавайки се на вниманието на любовника си, но не по-малко очарована от това, което се виждаше през дупката.

Ги дьо Бретан влезе в спалнята си и пред стъписаните очи на своята пленница свали всичките си дрехи и остана гол като нея. Приблужи се до черната кожена пейка, наведе се и я целуна за поздрав по устата.

— Прави ли ти добра компания фалоса, докато ме нямаше, Бел? — Той протегна ръка, за да хване златния пръстен. — Аха! — каза той нежно. — Виждам, че си го напоила с любовната си мязга. Ще те науча да бъдеш по-въздържана в бъдеще.

— Извадете ми го! — прошепна тя тихо.

— Не още — отговори той. — Все още не съм ти показал какво удоволствие може наистина да ти достави, скъпа. — И той започна да го върти бавно, като се усмихна от тихия ѝ вик.

— Моля ви, недейте! — ридаеше тя. Мислеше си, докато бе лежала така през цялото време, че бе успяла да овладее тялото си, но

сега се убеди, че не е вярно. Това, което той правеше с нея, бе сладко мъчение. Никога не бе изживявала подобно нещо. Гърчеше се, правейки опити да го избегне, макар и да съзнаваше, че не може. Фалосът навлизаше все по-дълбоко и по-дълбоко в нея, докато тя загуби здравия си разум от удоволствието и болката, които ѝ доставяше. Тя виеше от отчаяние, че не може да му се противопостави, но писъците ѝ бързо се превърнаха във викове на жена, достигаща своята кулминация. После устата му се залепи над нейната и тя не помнеше нищо друго, освен вълна след вълна върховно задоволство, които преминаваха през тялото ѝ.

Усети го да изважда фалоса, докато лежеше и дишаше тежко, а цялото ѝ тяло бе потънало в пот. Не вярваше, че ще оживее след нечувания начин, по който я облада. Клепачите ѝ бяха натежали и не можеше да отвори очи. Тялото ѝ бе обзето от слабост, напълно изтръпнало. Почувства, че отключва оковите на китките и глезените ѝ. Лежеше изтощена, неспособна да се помръдне. Последва нов шок, когато той започна да я мие с ароматизирана топла вода, бавно и приятно. Когато свърши, Ги я вдигна и я постави върху леглото си, като я зави с покривката. Чу вратата на стаята да се затваря и потъна в дълбок сън.

Ги завари Хю и сестра си във външната стая. И двамата не се смутиха от голотата му. Той им се усмихна.

— Хареса ли ви спектакълът? Прекрасно младо същество, нали?

Вивиен кимна в съгласие.

— Ти не видя, защото не се въздържа да я целунеш, но в мига, когато достигна своя връх, тялото ѝ така се изви нагоре, че имах чувството, че ще излети от пейката, Ги! Доведе я до края съвършено — нито много бързо, нито много бавно, но ти всъщност винаги си бил изкусен в преценяването на времето — похвали го сестра му.

— А ти, Хю, хареса ли ти момичето?

— Аха — потвърди Хю. — Има хубави малки гърдички, а ти знаеш колко високо ценя това при жените. Виждам, че ще ти бъде прекрасно зимно развлечение и компаньонка — Замисли се за момент. — Струва ми се, че някога познавах момиче с такива коси, но не мога да си спомня.

— Не е необходимо да си спомняш, скъпи — измърка нежно Вивиен. — Единственото, което трябва да помниш, мой Хю, е колко

много ме обичаш. Обичаш ме, нали? — За миг в погледа ѝ пролича уязвимост, за най-голяма изненада на Ги.

— Никога не съм обичал друга преди теб, Виви — заяви Хю — и никога няма да обичам друга, дори да живея вечно. — Целуна я бързо. — Хайде да си лягаме, скъпа, и да оставим брат ти с новата му играчка. Вероятно вече е събрала сили за следващите му еротични занимания. — Хю Фокониер се засмя похотливо, обви с ръка талията на господарката си и я изведе от апартамента на брат ѝ.

Ги погледна след тях, като си помисли колко зле беше, задето сестра му се влюби в своя пленник. Обикновено любовниците на Виви трябваше да задоволяват страстите ѝ, но този се задържа по-дълго от останалите. Беше очевидно, че е влюбена в него. Все пак с Хю се живееше лесно. Ги поклати глава. Любовта бе слабост, която хора като него и сестра му не можеха да си позволят, но Вивиен не би искала да чува подобни неща. Той се усмихна. Докато Хю Фокониер продължаваше да я развлича, тя щеше да бъде щастлива, а щастието на Вивиен бе наистина най-важното нещо. Като взе чинията, която бе донесъл от голямата зала, той влезе в спалнята.

## ГЛАВА 14

Бел бе заспала и за миг Ги се изкуши да не я събужда, защото знаеше, че е изтощена след дългия, тежък ден. После реши да не я глези. Храната щеше да я възстанови, а той не искаше да се отказва от удоволствието да я обладае още тази нощ. До леглото имаше поставка за свещник и той остави чинията на него, като през цялото време изпиваше заспалата девойка с поглед. Тя наистина бе хубава, с късата си къдрава, златисточервеникава коса и млечнобяла кожа. Доброто ѝ възпитание бе повече от очевидно. Седна до нея и плъзна пръсти по голата ѝ ръка, наведе се и целуна рамото ѝ. Тя се размърда.

— Донесох ти да похапнеш нещо — каза той. — Отвори очи, Бел. Трябва да ядеш.

Тя въздъхна и неохотно седна. Ги подпря възглавници на гърба ѝ и отметна завивката, за да се наслаждава на прекрасните ѝ стегнати гърди, докато се храни.

— Изненадана съм, че не сте забравили да ми донесете храна — изрече тя с признателност. — Другите ви апетити изглеждат по-големи. — Бел протегна ръка към чинията, но той я отдръпна.

— Освен ако аз не ти разреша, Бел, единствената храна, която ще поемаш, ще бъде лично от мен — каза той тихо, като остави отново чинията и отрязва малко парче месо. Поднесе го към устните ѝ с усмивка.

За миг момичето се изкуши да го прати по дяволите, откъдето очевидно бе дошъл, но после се отказа. Кой знае какво можеше да направи този магьосник с нея? Тя все пак трябваше да се храни и ако това бе единствения начин, по който можеше да получава храна, така да е. Тя отвори уста и захапа месото, като го дъвчеше бавно. Погледът му не се откъсваше от нейния. В началото момичето се почувства неудобно, но после просто престана да му обръща внимание и реши да не отклонява очи в страни първа, противопоставяйки му се по единствения възможен начин. Осъзна, че този напевен, музикален глас и нежното му докосване бяха измама. Той лесно можеше да се

превърне в опасен и жесток човек. И все пак, ако задоволяваше капризите му, щяха да ѝ позволят да остане в замъка. Щеше да има възможност да се добере до Хю и да му помогне да се освободи от магията на злата вещица.

Ги хранеше момичето в леглото си, като се чудеше, какво ли си мисли в момента. Месото и хлябът свършиха.

— Сега оближи пръстите ми, Бел — нареди той.

Тя хвана първо едната му ръка, после другата, доближи ги до устата си и бавно, като му достави удоволствие, облиза много старателно соса от месото и остатъците от маслото от пръстите му. Розовото ѝ езиче се плъзгаше напред-назад по дланите му, докато по тях не остана и следа от вечерята ѝ.

Той се усмихна.

— Беше добре — направи ѝ комплимент. После срязва узрялата круша на четири и ѝ ги подаде. Сладкият сок се стече надолу по гърдите ѝ. Той наведе глава ѝ го облиза, езикът му обхождаше плътта ѝ в търсене и на последната капчица сок. Когато и крушата бе изядена, тя отново взе ръцете му и ги изми с език, без дори той да я накара. Беше интелигентна и това му допадаше. Струваше му се, че с това момиче би могъл да продължи по-дълго отколкото с всички останали преди нея. Надяваше се, че няма да бъде арогантна като множеството малки селянки, които решаваха, че Ги дьо Бретан не може да живее без тях. Тогава те започваха да му създават затруднения и да бъдат прекалено горди, затова той безмилостно ги пускаше на войниците да се поразвличат с тях няколко нощи. Надменността и неподчинението на горделивката се лекуваха най-добре под потните тела на дузина мъже, чиято единствена цел е да изхвърлят семето си колкото могат по-бързо. Забеляза, че Бел погледна към чинията, в която все още имаше чепка грозде.

— Може да хапнеш две-три — съгласи се. — Останалите са за мен. — Откъсна зрънцата и ги постави в устата ѝ.

Тя ги глътна и каза:

— Мислех си, че докато ви нямаше, сте се нахранили добре.

— Предпочитам гроздето си по специален начин — обясни той. — Не бъди толкова лакома. Не искам да станеш дебела и надута като селянка. — Прие добре фалоса, Бел. Не сдържа страстта си.

Предишният ти любовник, изглежда е бил добър учител. Колко любовника си имала преди, красавице?

— Имах съпруг, милорд. Не любовници — отговори тя.

— И какво стана с този съпруг? — полюбопитства Ги.

— Брат ми го уби — каза тя, но се поправи. — Не, Линд. Ричард, господарят. Не съм лека жена, милорд.

— Леките жени не са страстни — поясни той. — Ти определено не си такава. Достави ми удоволствие да наблюдавам изпълнението ти. — Той се наведе към нея. — Ела и ме целуни по собствено желание, Бел. Искам да почувствам сочните ти устни да се движат под моите.

Изабел погледна в тези дълбоки теменужени очи. Волята ѝ отново я напускаше под напора на погледа му. Изглежда, не бе в състояние да му се противопоставя. Ръката ѝ сама се протегна и докосна брадичката му. Кожата на лицето му бе така светла на фона на тъмната му коса.

— Никога не съм целувала мъж, когото не съм обичала — отговори тя тихо.

— Аха, ще ме обикнеш, Бел — отговори той.

Думите му я изплашиха, защото в тях прозвуча такава сигурност. Дали щеше да го обикне? Как би могла да го обича, след като обичаше Хю? Но Хю я бе забравил, не я познаваше. Очите на Ги не се откъсваха от нейните и тя чувства топлината на желанието в погледа му. Трябваше да вярва, че любовта към съпруга ѝ щеше да го освободи! Но ако разгневеше Ги дьо Бретан, можеха да я прогонят от Цитаделата и тогава едва ли щеше да има някаква надежда. Налагаше се да го целуне, и то с истински плам. Този мъж бе прекалено вещ по сърдечните въпроси, за да повярва на лъжа.

Устните ѝ го докоснаха предпазливо. Той едва дишаше от страх да не развали магията. Това бе всичко, което можеше да направи, за да не я сграбчи бурно в обятията си. Остави устните ѝ да се движат в собствен ритъм и, за негов шок, сърцето му се разтуптя както никога преди. Бе пленен от усещането и се потопи в него.

Устните му бяха нежни и в същото време твърди и като че ли се разтвориха по невидим сигнал. Малкото ѝ езиче се плъзна в устата му, обикаляше я, дразнеше я, докато той не издържа повече. Като изрева, той я притисна назад към възглавницата, а устните му изведнъж станаха настоятелни. Започна да я целува почти до припадък, защото

не можеше да диша. Като забеляза това, той се отпусна на леглото, където можеше по-лесно да я има.

Почувства устните му, горещи и влажни, настоятелни и страстни, докато бавно, бавно, се движеха надолу по бялото ѝ като слонова кост гърло. Продължиха още по-бавно надолу към гърдите ѝ, като изгаряха от очакване настръхналите им връхчета. Тя не успя да въздържи тихото стенание, което се изплъзна от устните ѝ.

Той се притисна по-близо до нея. Едната му ръка обгърна цялата ѝ гръд, за да си играе с нея, докато тъмнокосата му глава се сведе над другата. Езикът му не се откъсваше от връхчето ѝ, докато то не набъбна, и тогава зъбите му се впиха в нежната плът, от което по тялото ѝ полазиха иглички. Той впи уста по-силно в нея и тя извика леко, изпитвайки подобно желание в онова скрито местенце между бедрата си. Тялото ѝ се изви леко в дъга.

Той пусна гръдта ѝ и ръката му се плъзна надолу, за да открие малката ѝ перла за удоволствия.

— Ах, Бел — сгълча я той ласкаво. — Такова нетърпение. — Той продължи да я милва, докато тя си мислеше, че със сигурност ще умре от сладостта, която се разливаше по вените ѝ. Внезапно той спря и като постави една твърда възглавница под хълбоците ѝ, нареди: — Разтвори си нозете за мен, Бел. По-широко. По-широко. Да, така е достатъчно скъпоценната ми. — За миг погледът ѝ се плъзна надолу. Видя се разклучена така пред него, и по бузите ѝ изби руменина. Топлината се разля от гърдите ѝ към лицето.

— Не, не — каза той, като докосна пламналата ѝ буза. — Много си красива там, Бел. — После тя отново бе шокира от следващото му действие. Ги започна да къса зрънцата грозде и силните му пръсти ги поставяха едно по едно в пещерата ѝ. Очите на Изабел се разшириха.

— Не трябва... не... не можете... — Тя заекна, когато очите му се спряха върху нея и безмълвно ѝ нареди да замълчи. Какъв беше този мъж, чудеше се тя, изплашена. Бе така нежен, така ласкав и в същото време постъпките му я стъписваха. Смути се. Не ѝ причиняваше болка и все пак...

Ги дьо Бретан постави последното зрънце в пещерата ѝ.

— Сега — нареди той тихо — ще лежиш неподвижно, скъпоценната ми. Скоро ще извадя плодовете от сочната купа, където временно съм ги оставил. Дръж краката си разтворени, Бел —

заповяда той остро, когато бедрата ѝ потръпнаха и се прибраха сами. Той добави още една възглавница под нея и вдигна тялото ѝ по-високо. После се наведе напред, разтвори долните ѝ устни и започна да дразни перлата ѝ за удоволствия с език.

— Мили боже! Мили боже! — извика момичето, а тялото ѝ се извиваше.

— Стой мирна! — нареди той грубо, като повдигна тъмнокосата си глава, за да може да види гневния му поглед. — Трябва да се научиш да контролираш инстинктите си, за да можеш да се насладиш на удоволствието повече. — После отново сведе глава, за да я вкуси.

Не би могла да издържа това повече, помисли си Изабел ужасена. Какво ли щеше да стане, ако го разсърдеше? Щеше да я изпъди от замъка. Трябваше да го понесе. Трябваше! Той я смучеше с настървение, тялото ѝ се свиваше в спазми, но тя се насилваше да остане неподвижна.

— Добре! — похвали я Ги. — Знаех, че можеш да го направиш, скъпата ми. — После почувства как главата му се заравя между бедрата ѝ и той започна да изважда зрънцата грозде, едно по едно. Усещаше как той засмуква дълбоко и как малкото зрънце изскача от нея. Когато и последното зрънце излезе, той я обходи с език, после легна до нея и се отпусна.

— Ето, така обичам да ям грозде — усмихна ѝ се. — Съгласна си, че е трудно да се направи в голямата зала, нали Бел? И на теб ти хареса, малката ми. Соковете ти бяха прекрасни и дори по-вкусни от плода. — Той се наведе и я целуна силно, вкарвайки езика си дълбоко в устата ѝ — Такъв е вкусът им — каза той, като я пусна за малко.

— Никога не бих могла да си представя — започна Бел, но той я прекъсна.

— Разбира се, че не можеш — засмя се Ги. — Тези неща са забранени за хората, които се смятат за порядъчни, но тук в Цитаделата, ние не сме такива. Ние сме магьосници, прокълнати, затова можем да правим това, което другите дори не биха си и помислили.

— Вие сте толкова противоречив — каза искрено Бел. — В един миг сте нежен, в следващия — гневен и странен.

— Аз съм всичко това, и много повече — усмихна се той, — но съм и мъж. Бях много търпелив тази вечер, но сега, скъпа, трябва да

задоволя своя нагон. — Той се преметна върху нея и бързо проникна в пещерата ѝ.

Изабел извика от изненада, защото не го очакваше. Беше едър мъж и кожената му пръчка бе по-дълга и по-дебела от тази на съпруга ѝ. След като се настани добре вътре, той престана да се движи, за да ѝ се усмихне. Като че ли в отговор на безмълвната му команда, тя обви ръце около врата му, като го притисна по-плътно до себе си. Тъмната му коса възбуждаше чувствителната ѝ кожа. Нозете ѝ се усукаха около него и тя почувства как той се плъзга още по-дълбоко в тялото ѝ. Той пулсираше в нея и тя си припомни кожения фалос. Потрепери и прошепна една-единствена дума в отговор на неизречения му въпрос.

— Да!

За нейна изненада, той ѝ достави невероятно удоволствие тази нощ. Сега се бе заел да засити собствения си глад. Движенията му бяха бавни, възбуждащи, като постепенно ставаха все по-бързи, по-настойчиви, докато тя се гърчеше под него, викайки от задоволство. Главата ѝ се замайваше за стотен път през последните няколко часа. После зад притворените ѝ очи избухна плеяда от звезди и тя чу как той вика, достигнал кулминацията на своето задоволство. За миг се отпусна върху нея, после вдигна глава и я погледна дълбоко в очите.

— Друга жена не ми е доставяла такова удоволствие като теб. Бел. Мисля, че никога няма да те пусна да си отидеш. — После се претърколи по гръб и заспа дълбоко.

Беше го задоволила. Изабел почувства облекчение. Нямаше да я отпрати и скоро щеше да може да освободи Хю от магията на Вивиен дьо Бретан. Трябваше да узнае с какво омайваха Хю. „И когато научиш, какво ще правиш“, попита я един вътрешен глас. За миг бе обзета от съмнение, но после се съвзе. Каквото и да се случи, ще намери начин. Не бе стигнала толкова далеч, за да се провали. Щеше да спаси Хю, да опази себе си и двамата заедно да се върнат у дома в Лангстън, при сина си.

За негова изненада, Ги дьо Бретан спа през цялата нощ, както никога преди. Когато се събуди, той отведе Бел в банята и двамата се изкъпаха взаимно. Върнаха се в спалнята, той се облече и тъкмо щеше да излезе, когато тя каза:

— Къде са ми дрехите, милорд?

— Наредих да ги изгорят, скъпоценната ми. Освен това засега няма да са ти необходими, Бел — отговори той спокойно.

— Защо няма да са ми необходими? — попита тя.

— Защото няма да напускаш тези стаи. Искам те само за себе си. Искам винаги да си ми на разположение, когато те пожелае. Сега ме пусни да вървя, да заситя глада си. Ще ти донеса храна след това. — Той излезе и тя, естествено, не можеше да го последва.

Как щеше да се добере до Хю, след като не можеше да напусне покоите? Сърцето ѝ се сви. После сама се успокои, като си припомни, че Ги бе казал за „известно време“. Не възнамеряваше да я държи тук завинаги. Тя бе новата му играчка и той просто искаше да я пази само за себе си. Беше мъж, но като повечето мъже имаше и нещо детинско в него. Изабел се върна в неоправеното легло, протегна се и заспа отново. Ги дьо Бретан бе неуморим и изобретателен любовник. Щяха да са ѝ необходими сили, за да бъде на ниво с него.

Вивиен дьо Бретан бе сама в голямата зала на замъка, когато брат ѝ се появи.

— Мислех си, че ще спиш до обяд — изрече подигравателно тя. — Не прекара ли нощта в игра?

Той седна на масата до нея и си наля чаша вино.

— Прекарах страхотна нощ, сестричке, и след това съм спал както никога преди. Момичето поне засега е безстрашно и много, много страстно. — Той кимна на прислужника, който сипа бъркани яйца със сос в чинията му.

— Значи възнамеряваш да я задържиш? — попита Вивиен.

Ги кимна.

— Тя е момичето, което очаквахме, Виви. Не се съмнявам. Тя и Хю са съвършено подходящи за нашата цел. Ще започнем в началото на следващото лято, но дотогава възнамерявам да си поиграя пълноценно с нея. — Той хапна от яйцата и отпи от гъстото червено вино.

Сестра му отчупи парче хляб от големия самун на масата, намаза го с масло и му го подаде.

— Разкажи ми какво прави с нея, Ги. Тя съпротивлява ли ти се?

Той се засмя на нетърпението ѝ да узнае всичко.

— Започнах внимателно, Виви. Не искам да я изплаша. — И той разказа с най-малки подробности как бе преминала вечерта му.

— И тя не се противи на гроздето? Прекрасно! — възкликна Вивиен. — Сега разбирам защо вярваш, че е способна.

— До началото на следващото лято — обеща той — ще я обуча напълно да прави каквото поискам от нея, без да задава никакви въпроси. Не ѝ позволявам да яде, освен храната, която поема лично от мен. Помислих си, че може да възрази, но не го направи. Забелязах желанието ѝ да се противопостави, но накрая здравият ѝ разум надделя. Много, много съм доволен от Бел, сестричке.

— Радвам се, Ги, защото без нея ще бъдем загубени. Като си помислиш само, че родът на Вивиен, съпругата на Мерлин, ще завърши така! Проклет да е предшественикът ни Жан дьо Бретан, заради безумната му и егоистична постъпка! Той също може да ни е проклет, Ги!

Ги дьо Бретан кимна, взе ръката на сестра си и я помилва, за да я утеши. Семейството им произхождаше от съпругата на великия магьосник Мерлин, която също била магьосница, равна по сила на Мерлин. Били отлъчени от местното население от самото начало, но и те предпочитали да живеят така. Всяко следващо поколение раждало син и дъщеря, които се съвкупявали, за да се сдобият със следващия син и дъщеря. Наследниците на Вивиен, съпруга на Мерлин, не възнамерявали да смесват кръвта си или да споделят тайните си с никой друг.

И тогава, преди почти двеста години, се родил син с несравнима жестокост, Жан дьо Бретан. Той изнасилил и убил единственото дете на техния съсед, овдовяла благородничка. Майката проклела фамилията Дьо Бретан. Оттогава нито един мъж от тях не бил способен да създава деца. Проклятието не засегнало похотливостта им, но те вече не били в състояние да се възпроизвеждат. Жените също били прокълнати, защото родили такъв изрод като Жан дьо Бретан. В определено време в бъдещето и те щели да спрат да зачеват. Дьо Бретан щели да загинат като фамилия, както фамилията на убитото момиче изчезнала с преждевременната му смърт.

Жан дьо Бретан се изсмял над проклятието. Те били магьосници. Как би могъл един смъртен да ги прокълне? Но колкото и страстен да бил Жан, не могъл да има деца от сестра си. Най-накрая остарелите им

родители, като разбрали, че магиите и заклинанията им са безполезни, решили, че дъщеря им може да има любовник, който да я дари с деца. Той, естествено щял да умре, след като я оцастливял с две деца. И така продължило през последвалите години. Всяка дъщеря на Дьо Бретан си намирала любовник, за да продължи рода. И именно по тази причина имението се наследявало по женска линия. Децата обаче се научавали да работят заедно, за да запазят семейството.

Но сега Вивиен не можеше да зачене. Бе имала дузина любовници, откакто стана четиринайсет години, а скоро навърши двайсет и пет. Нито един от тях не успя да ѝ направи дете. Двамата с Ги трябваше да приемат факта, че и втората половина от проклятието се е сбъднала. Не искаха обаче да оставят фамилията им да загине. Щяха да имат дете, дори да не е от тяхната кръв. Щяха да го направят тяхно. Този нов живот щеше да развали проклятието, тегнещо над главите им от векове. Следващото лято щяха да съберат двамата си любовници и детето, което щеше да се роди от този съюз, щеше да бъде тяхно. Засега Вивиен обичаше Хю Фокониер. Щеше да обикне и отрочето му. Що се отнасяше до момичето, съдбата ѝ щеше да е в ръцете на Ги дьо Бретан, след като им родеше желаните деца.

Като привърши със закуската, Ги стана от масата и напълни малка чиния с храна за Бел.

— Сигурно умира от глад — каза той с усмивка и остави Вивиен.

— Ставай, мързелано. — Ги сгълча шеговито Бел, като влезе в стаята. — Донесъл съм ти яйца, хляб и мед. Дори малко сирене и една хрупкава ябълка.

— И няма грозде — пошегува се тя, а той се засмя на бързия ѝ ум.

— Няма грозде — отговори. — Намислил съм други игри, хубавице, но първо ще ядеш. — Като остави подноса встрани, той ѝ помогна да се подпре на възглавницата. После взе лъжицата и започна да я храни с яйцата. Тя бързо изгълта всичко, което поднесе към устата ѝ.

— Жадна съм — каза тя, защото той не ѝ даде да пие нищо с яденето.

Ги се изправи, прекоси стаята, наля бокал с червено вино, върна се с него и седна отново до нея.

— Ще ти дам вино. Но ще го пиеш от моята уста и няма да го преглъщаш, докато не ти разреша.

Той отпи глътка, придърпа главата ѝ към себе си и преля ароматната течност в нейната.

— Не преглъщай — предупреди я той. — Мисля, че можеш да поемеш още една глътка. Бел. — Той вдигна отново чашата.

Бел се мъчеше да не преглътне сладката течност. Беше ужасно жадна след закуската. Устата му отново се долепи до нейната и отново изля глътката вино, като я предупреди да не преглъща. Отдръпна се назад и започна да си играе с гърдите ѝ. Бел почувства, че част от виното започна да се стича надолу по гърлото ѝ, но не преглътна. Големите му ръце мачкаха нежната ѝ плът. Той потопи пръст в бокала с виното и намаза връхчетата им с червената течност, после бавно ги облиза. Бел се задушаваше.

— Сега можеш да преглътнеш — разреши ѝ той. — Справи се учудващо добре като за пръв път. Не искаш да ми се подчиняваш и въпреки това го правиш. Защо?

— Бях отгледана с нежност — обясни му тя. — Благодарна съм на брат ми Линд, че ме защитава, но можете ли да повярвате, че наистина ми харесваше този суров живот? Тук в замъка, с вас, милорд, е много по-приятно. Родена съм от извънбрачна връзка, израснала съм между два свята. Бихте ли ме обвинили, че предпочитам привилегирования живот, пред този на тежкия труд?

— Не — каза той, развълнуван от откровеността ѝ.

— Метреса ли ще ме направите, милорд? — Бел го притисна, учудена от новооткритата си способност да прикрива истината.

Въпросът го изненада, но той отвърна на въпроса ѝ с въпрос.

— Искаш ли, Бел?

— Мисля, че да, милорд — каза тя. По-добре да не проявява неразумна сигурност с този човек.

Теменужените му очи я погледнаха с топлота.

— Предназначена си да ми принадлежиш, Бел. Цял живот съм очаквал жена като теб. — Той я целуна нежно и каза: — Невинаги ще бъда мил, скъпа. Ако не ми доставиш удоволствие, ще те бия. Били ли са те някога?

— Не, милорд — отговори тя, а туптенето на сърцето ѝ се учести.

— Няма да оставя белези по прекрасната ти кожа — изрече той утешително. После се изправи и я вдигна. — Ела! Ще ти покажа. Не се страхувай. Ти не си като тези бедни нещастници, които висят в залата от време на време, заради неподчинението си.

Той я издърпа от леглото и я поведе към нишата с черната пейка. Този път я сложи да легне по корем и бързо закопча оковите.

— Моля ви, милорд, страх ме е — прошепна Бел.

— Не е необходимо — увери я той, като постави твърд предмет под стомаха ѝ, за да повдигне бедрата ѝ. — Дори вашата църква позволява жените да се бият понякога, за да бъдат послушни. Ако ти ударя шест камшика сега, ще разбереш какво имам предвид. Малко е вероятно, че с такова интелигентно момиче като теб ще ми се наложи да го правя отново. Ще е по-добре да го изпиташ сега, вместо да чакаме, когато не ми се подчиниш и ме ядосаш. Ако ме разгневиш, може да ти ударя двайсет и четири камшика.

Докато говореше, той се разхождаше из нишата и тя не можеше да помръдне главата си от положението, в което беше, за да го види. Най-накрая той се приближи и застана пред очите ѝ. В ръцете си държеше кожен камшик, широк няколко сантиметра. Краищата му бяха разделени на няколко тесни ивици и всяка от тях завършваше с по няколко възела.

— Ако наистина ме ядосаш, ще използвам камшика с топчетата, но тъй като сега искам само да ти покажа, че съм способен да те накажа, ще използвам конската опашка. Зная, че си смело момиче, затова не искам да крещиш, защото шест удара са нищо. Ако проявиш малодушие и не ми се понрави, ще прибавя по още един удар за всеки вик — предупреди я той. — Кажи ми, че ме разбираш, Бел.

— Да, милорд — прошепна тя.

— Добре! — прозвуча гласът му и той се отдръпна от нея.

Почувства ръката му да гали хълбоците ѝ.

— Дупенцето ти е като хубава, узряла праскова — отбеляза Ги. И засили камшика към бледата кожа. Изабел преглътна желанието си да протестира. Вторият и третият удар бяха по-силни, след четвъртия кожата ѝ започна да пламти. — Справяш се много добре — направи ѝ комплимент и нанесе петия удар по-леко върху безпомощната ѝ плът.

— И шестият! — Последният бе най-силен, като че ли да се запечата в паметта ѝ. — Ето, скъпа — утеши я той. — Не беше толкова лошо и ти бе много смела. Ако това бе истинско наказание, щях да те накарам да пициш, докато прегракнеш. — Той разкопча веригите ѝ и я отнесе обратно на леглото, като я сложи по корем и отново повдигна бедрата ѝ.

Тя лежеше притихнала, сълзите ѝ се стичаха по бузите и тогава, за най-голяма изненада, почувства члена му между краката си. Преди да успее да протестира, той бе проникнал в нея. Ръцете му стискаха бедрата ѝ, докато навлизаше в изгарящата ѝ плът.

— Толкова си примамлива в тази поза — прошепна до ухото ѝ, като се надвеси над нея. — Топлината от хубавото ти, зачервено дупенце е върховна, Бел. Може да се пристрастя да те бия редовно, заради самото удоволствие. — Той започна да я язди настървено. — Ти си така сладка и зряла като летен плод, скъпоценната ми!

За неин най-голям ужас, Изабел почувства предателското си тяло да отвърща на тъмните му страсти. Не, повтаряше си тя в отчаян опит да го спре. Не! Но той вземаше връх над нея и вече нямаше начин да потисне възбудата, която започваше да се надига в нея. Този път двамата заедно достигнаха своя връх.

След това той намаза изтръпналата ѝ плът с някакъв мехлем.

— Никога няма да бъдеш непослушна, нали Бел? — попита тихо, като я люлееше в прегръдката си. — Не. Ти си твърде интелигентна и се поучи от този малък урок, нали, скъпоценна?

— Да, милорд, но ви мразя заради това! — извика тя ниско.

Той се засмя и разроши късата ѝ коса.

— Не, не ме мразиш. — После епизодът приключи за него и той каза: — Наистина трябва да ти дам нещо, за да може косата ти да порасте по-бързо. Въпреки хубавите ти гърдички, така все още приличаш на момче.

Бе изумена от бързата смяна на разговора, но нали той не бе изтръпнал от ударите, които ѝ нанесе. Щеше да прави всичко, което се искаше от нея, само да не размахва този камшик отново върху тялото ѝ. И после да я обязди — както жребецът се качва върху кобилата — възбуден от болката, която ѝ е причинил. Бел потрепери. Ръцете му я притиснаха по-силно.

— Така, моя сладка Бел — приласка я той. — Всичко свърши засега.

Да, помисли си горчиво момичето, за него е свършило, но не и за нея. И тя отново започна да се окайва заради глупостта си да дойде в Цитаделата. Какво я бе накарало да си помисли, че би могла да спаси Хю? Не бе очаквала обаче, че ще я разкрият. Седмици наред успешно бе минавала пред всички, с които се бяха срещали с Линд, за момче; но и никой от тях не бе магьосник. Въпреки предупреждението на Бланш де Манвил, че Дьо Бретан са магьосници, не бе предположила, че някой, така незначителен като един млад соколар, ще привлече вниманието им. Този пропуск сега щеше да ѝ струва скъпо. Ги дьо Бретан съвсем лесно бе разкрил истинската ѝ природа. Сега бе негова пленница, попаднала в истински лабиринт, въвлечена в опасна игра.

Колкото повече дни минаваха, толкова по-малко се съмняваше, че е омагьосана. Всеки ден нейният пазач забъркваше ароматни напитки, като добавяше различни билки, оцветени прахове или изсушени цветя към дозите ѝ. Поднасяше ѝ ги в красиви чаши, направени от злато и сребро, украсени с диаманти. В началото трябваше да я увещава да ги изпива, но постепенно волята ѝ отслабваше и тя ги приемаше с охота. За разлика обаче от бедния Хю, не губеше паметта си.

И лосионите, които приготвяше, бяха също част от властта му над нея. Приятни и уханни, той ги втриваше обилно в тялото ѝ, след като я бе изкъпал. Нито една част от тялото ѝ не бе пощадена. Някои бяха само да омекотят кожата ѝ. Други обаче бяха предназначени да я възбудят. Веднъж я бе приковал към стената на спалнята си с разперени встрани ръце. Масажира я с някакъв бледорозов крем, като обърна специално внимание на интимните ѝ части, и само миг след това тя се гърчеше от желание. Той стоеше пред нея, наблюдаваше я с възхищение, смееше се, докато тя го проклинаше, а страстта я изгаряше и тя не можеше да я утоли.

— Мразя те! — пищеше момичето срещу него, докато гърлото ѝ прегракна.

Ги дьо Бретан най-после я освободи и ѝ нареди да го задоволи. Бел отчаяно искаше да му се противопостави, но тъмните му виолетови очи я заставиха да се подчини, като в същото време се

мразеше заради това, но попаднала в плен на злата му и похотлива магия, не можеше да направи нищо друго, освен да изпълни волята му.

Понеже бе изпаднала почти в истерия след това, той махна с ръка пред нея по загадъчен начин и тя мигновено потъна в дълбок сън, за да се събуди часове по-късно, изтръпнала и изтощена. И все пак бе щастлива, като го видя да ѝ носи храна, и също така щастлива да се люби с него в тъмните часове на нощта. Да, със сигурност бе омагьосана като нещастния Хю. Иначе досега да е убила Ги дьо Бретан.

Господарят ѝ, изглежда, бе много доволен от поведението ѝ. Един ден я заведе в малката тайна стая, където приготвяше кремове си и другите вълшебни напитки.

— Ще те науча да забъркваш любовните еликсири и специалните мехлеми, които използвам — каза ѝ той и се усмихна. — Ти си интелигентно момиче и ако настъпи момент, когато вече не си ми забавна, ще трябва да вършиш други неща, за да плащаш за храната и подслона си, моя красива Бел, макар че не мога да си представя някога да дойде това време. А ти, любимата ми? Ти си моя. — Той хвана брадичката ѝ между палеца и показалеца си. — Не е ли така, Бел? — Очите му проникваха дълбоко в душата ѝ.

— Ваша съм — съгласи се тя тихо.

Той се усмихна от удоволствие и каза:

— Ще те науча да приготвяш питиета, които възпламеняват страстите на тялото. Ще започнем, като сварим малко вода. Наблюдавай всяко мое действие и следващия път ще ти позволя да го направиш сама. — Като изля вода от ведрото в едно черно канче, той го закачи над огъня в малката камина в ъгъла на стаята.

Никой нямаше достъп до тази стая, освен един огромен оранжев котарак, наречен Сейфрън.

— Сейфрън е кралят на замъка — обясни ѝ Ги, като се засмя. — Той е баща на повече котенца от всеки друг котак, който някога съм виждал. Подозирам, че понякога облизва питиета, които се разливат на пода. — Той придърпа Бел до една чиста, но изтъркана дървена маса и ѝ подаде малко ренде. — Ще настържеш тези бадеми — нареди ѝ. После се обърна и се залови за работа. Бел го наблюдаваше с широко отворени очи. Той свали две бурканчета от една лавица. Отвори едното, напълни една лъжица гъсто, тъмnozлатисто вещество и го изля

в кана с тесен отвор. Затвори бурканчето, върна го на мястото му на рафта и отвори другото. Бел не успя да види съдържанието му, но той сложи две щипки от него в каната.

— Бадемите готови ли са вече? — попита.

— Да — отговори тя, като изруга тихичко, защото си бе наранила пръста.

— Дай ми ги. — И той разбърка добре бадемите заедно с другите съставки в каната. Когато водата завря, Ги я изля в каната и отново разбърка всичко старателно. Взе две кристални чаши от шкафа и наля златистата топла течност в тях, като й подаде едната.

— Изпий я бързо! — нареди й, като сам глътна своята доза.

Бел изпи течността. Беше сладникава и все пак имаше някакъв натрапчив вкус, който не може да определи, макар да й бе познат. Напитката се разля по вените й и тя изведнъж усети леко изтръпване, което се концентрира ниско долу в слабините й. Размърда се нервно. Ги разтвори халата си и й разкри мъжествеността си, набъбнала от желание. Без да каже нито дума, той повдигна Бел. Наниза я на кожената си пръчка, като я подпря на масата, върху която бе стъргала бадемите. Започна да я помпи с дълги, бавни движения. И двамата бързо достигнаха до взаимно задоволство.

Когато най-после я пусна да стъпи на земята, той отбеляза:

— По-слабо е, отколкото трябва да бъде. — После измърмори някакви думи над останалата в каната течност, които тя не успя да разбере, а елегантната му ръка се движеше в кръг над съда. — Така! Това ще го оправи. Ще дадем останалата доза на Виви и Хю и ще видим какъв ще е ефектът върху тях, а, Бел?

Тя кимна и го попита:

— Какво има вътре, милорд? Освен бадемите и горещата вода, имам предвид.

— Ще ти кажа следващия път — обеща й той. — Засега не е необходимо да знаеш. Хареса ли ти въздействието му, малката ми? На мен много повече ми харесва да ти доставям удоволствие, отколкото да те наказвам. Виви обаче обича понякога да изпитва болка. Изглежда я възбужда до краен предел. Хю сподели, че я бие с камшик редовно и след това тя подивявала от страст. — Ги погали косата й, която благодарение на други негови лосиони ставаше все по-дълга и по-

гъста с всеки изминал ден. — Не ти се отрази особено добре моят камшик, нали, красавицата ми? Въобще не ти хареса.

— Да — потвърди Бел. — Така е, милорд.

Сега, в ретроспекция, Бел си мислеше колко хубаво бе, че я наби в онази първа сутрин. Споменът непрекъснато ѝ напомняше колко опасен е този човек и до каква степен животът ѝ бе в ръцете му. Едва ли можеше да направи нещо, за да помогне на Хю, докато не спечели напълно доверието на Ги, може би дори любовта му, и да се измъкне от затвора в този апартамент. Помисли си, че вероятно бе започнала да печели доверието му, след като ѝ даваше да изпълнява незначителни задачи в магьосническата си стая. И все пак продължаваше да се страхува от Ги дьо Бретан и оставаше безпомощна пред магиите му и плътските мъчения, на които непрекъснато я подлагаше. Що се отнасяше до любов, Бел се съмняваше дали той въобще знае какво е това.

Един ден, преди Ги да остави Изабел, той завърза около бедрата ѝ един позлатен каиш. Отпреде му висеше малка лента, а за нея бе прикрепен фалос с формата на палец. Лентата бе промушена между долните ѝ устни и фалосът — поставен в нея. Бе направен от кожа, но към него бяха пришити перли.

После я придърпа в скута си и започна да си играе доста изкусително с гърдите ѝ. Скоро тя не можеше повече да се въздържа и започна да се върти на коленете му. При тези движения фалосът се притискаше в нея и я възбуждаше до полуда. Като забеляза изненаданото изражение на лицето ѝ, той се засмя перверзно.

— Това е да ти напомня за задълженията ти, докато ме чакаш.

— Скучно ми е само да чакам — изрече тя. — Мога да чета. Стоеше мирно, за да не бъде измъчвана отново.

— На какъв език? — попита той очарован от това откритие.

— На английски и френски — поясни момичето.

— Ще ти намеря ръкописи, с които да убиваш времето си — обеща той и излезе.

Ги удържа на думата си и Изабел четеше всеки ден, когато оставаше сама. И все пак бе досадно да лежи гола и да очаква Ги дьо Бретан да се върне при нея.

Така изминаха няколко седмици. Един ден, когато Ги се върна, той носеше със себе си красива туника и дълга пола. Подаде ѝ ги.

— Ще бъдеш с нас в голямата зала довечера — каза той.

— Няма бельо — отбеляза тя.

— Не ти е необходимо. Накарах да подплатят туниката със заешка кожа, за да ти е топло — обясни ѝ с лукава усмивка. — Не се ли радваш, че ще бъдеш с нас?

— Да — отвърна тя и го целуна сладко по устата. — Харесвам вашата компания, милорд, но и компанията на другите може да е не помалко стимулираща.

Туниката бе красива. Изработена от меденозлатиста коприна, избродирана със сърма и пришити скъпоценни камини, които Бел не знаеше какви са точно. Никога не бе виждала толкова пищна дреха, дори в двора на крал Хенри. Високото деколте бе изрязано по шията ѝ, а маншетите на ръкавите бяха с пришити скъпоценни камъни. Меката вълнена пола бе тъмнозелена, с копринена подплата. Когато той я изкъпа и я облече, взе една четка и бавно разреса красивата ѝ коса, пораснала почти до раменете.

Помисли си, че едно от най-чувствените удоволствия, които бе изживявал, бе да я реши. Като махна четката, той я посипа със златен прах.

— Прекалено си красива, за да те показвам пред други хора — изрече той, когато бе готова. — Надявам се, че няма да съжалявам за решението си да ти дам малко свобода, Бел. Все пак време е да се запознаеш със сестра ми.

— Виждала съм я в залата. Изключителна красавица, милорд. Бих искала — въздъхна тя — да разбере как изглеждам.

Той се засмя на суетата ѝ.

— Ела — хвана я за ръка и я поведе към един малък шкаф до стената. Отвори го и пред нея се появи овално огледало. — Ето, Бел! Харесва ли ти това, което виждаш?

— Това съм аз? — Бе изумена от жената, която я гледаше в огледалото. — Наистина ли съм аз? От какво е направено огледалото? Не е сребърно. Вълшебно ли е, милорд? — Бе очарована от образа си и се завъртя. Тази жена нямаше нищо общо с Изабел от Лангстън, която познаваше. Онази Изабел беше хубаво, но практически момиче. Новата Изабел бе красива, чувствена и сластолюбива. Дали и това не бе магия?

— Огледалото наистина е някакво вълшебство, Бел — каза ѝ той, — но отразява истината. Както се виждаш, такава си и в действителност. Доволна ли си от себе си? — Той пристъпи зад нея и тя видя отражението на красивото му лице.

Изабел кимна.

— Хайде тогава. — Той затвори вратата на шкафа и я изведе от стаята.

Докато слизаха по тесните каменни стъпала, Изабел внезапно осъзна, че се страхува. Голямата, силна ръка, която я държеше, като че ли я успокояваше до известна степен. Беше хубаво, че ще види Хю тази вечер, защото започваше да изпитва чувства към Ги дьо Бретан, каквито не трябваше да има, дори да бяха породени от магия. Трябваше да се съпротивлява на това вълшебство. Бе любовница на Ги с една-единствена цел, да освободи Хю Фокониер, своя съпруг, за да могат да се върнат в Англия, при сина си.

— Дръж главата си високо, Бел — нареди ѝ Ги, когато влязоха в голямата зала и трябваше да я прекосят по дължина, за да стигнат до господарската маса. Шумното помещение бе пълно със слуги и войници.

Изабел гледаше право напред. Ето го Хю! Нейният Хю! Тя изпиваше с поглед издълженото му, грозновато лице и орловия нос. Очите ѝ се задържаха върху голямата му уста. Почти усети натиска на устните му върху своите и преглътна въздишката си. Харесваше начина, по който сега носеше тъмнорусата си коса: дълга, вързана на опашка с кожена лента. Придаваше му някаква примитивност, която тя намираще за странно привлекателна. Бе съвсем различно от късо подстриганите коси на нормандците. Изкачиха се по стъпалата към господарската маса и Ги стисна ръката ѝ.

— Вивиен — каза той, — това е Бел.

Вивиен дьо Бретан я изгледа и Изабел бе поразена от факта, колко много прилича на брат си. Биха могли да минат за близнаци. И двамата бяха с гъсти, тъмни вежди и теменужени очи с бадемова форма. Вивиен имаше буйна, тъмна коса, която се диплеше свободно по раменете ѝ, лицето ѝ бе съвършено. Отдалече тя бе красива; отблизо — прелестна. Бел се чудеше как би могла да измъкне съпруга си от ноктите на подобна жена. Любов. Не трябваше да забравя, че силата на истинската любов може да превъзмогне всичко. Трябваше!

— Много си красива — отбеляза с леко неодобрителен тон Вивиен. Никога досега не ѝ се бе налагало да седи на господарската маса с жена, която можеше да се мери с нея по красота. Обикновено любовниците на Ги бяха симпатични, но нищо повече.

— Вие също сте много красива — отговори Изабел, като реши, че смелото ѝ поведение ще е най-подходящо в случая.

Вивиен за миг остана изненадана, но после се засмя.

— Брат ми твърдеше, че си храбра. Сега се убеждавам, че не ме е излъгал. — Тя се обърна към любовника си. — Хю, любов моя, запознай се с метресата на Ги. Не е ли прекрасна? Човек никога не би се досетил, че майка ѝ е селянка.

Изабел погледна към Хю. Прекрасните му сини очи я огледаха безразлично. Тези очи, които някога бяха така сърдечни и изпълнени с обич, щом я погледнеше, сега бяха студени и враждебни.

— Хубава е, Виви — каза той, — но предпочитам тъмнокоси бретанки. — И той обърна гръб на Бел, като се наведе, за да целуне любовницата си.

— Ела, Бел, и седни — каза Ги и ѝ помогна да се настани на стола. Тя чу гласа му и се подчини, но бе шокирана. Мъжът, който се наричаше Хю Фокониер, приличаше на Хю Фокониер. Дори долови признаци на познатия му глас сред грубия му тон сега. Но това не бе нейният Хю. Дали някога щеше да успее да си го върне? Това, което бе започнало като приключение се превръщаше в ужасен кошмар.

Менюто се състоеше от храни, известни с афродистичното си въздействие: студени, сурови стриди, уловени от морето под Цитаделата и сервиращи в черупките им; печен пъдпъдък и задушен заек с лук, праз и джинджирил, аспержи и салата от вид зеле, което подсилваше любовните страсти. Хранеха се в златни чинии и пиеха вино, смесено с корени от тинтява, в бокали от розов кварц. Тинтявата бе добавена също, за да засили еротичните им желания. Всичко, сервирано пред Изабел, бе превъзходно, но тя нямаше апетит за хапките, предлагани ѝ от дългите пръсти на Ги. Притеснен, той прошепна до ухото ѝ.

— Добре ли си, Бел?

Тя мигновено застана нащрек. Сигурно бяха разбрали коя е и защо е дошла в замъка. Обърна глава и успя да се усмихне.

— Мисля, че просто съм поразена от всичко около себе си — отговори тя. — Свикнах вашите покои да бъдат моят свят. Може ли да пийна глътка вино за апетит? И може би малко пъдпъдък и от онова прекрасно грозде, милорд.

Той вдигна чашата до устните ѝ, като я остави да я изпие до дъно. Даде ѝ от пъдпъдъка, както бе пожелала, като се усмихна, докато облизваше пръстите му.

— Малко хляб и сирене? — предложи ѝ той и тя го изяде. После започна да я храни с грозде, зрънце по зрънце, и когато тя облиза сока от ръката му, той взе още една чепка, като каза:

— За по-късно. — И двамата се засмяха заедно, сякаш бяха сами в техния собствен малък свят, и тя не трябваше да мисли за ужаса, сполетял съпруга ѝ.

Бел видя двамата соколари в залата заедно с ловците. Кимна им и Алън ѝ намигна. Чудеше се дали ще ѝ позволят да посети клетката на соколите и да види Купър. Знаеше, че клетките са направени заради Хю. Ако можеше да поговори с Алън, щеше да знае кога Хю ходи при птиците. Може би щеше да успее да развали магията на Вивиен дьо Бретан, ако двамата с Хю попаднеха в позната обстановка. Всичко това щеше да отнеме време; много повече, отколкото бе предвиждала. И дори да успееше да помогне на Хю, как щеше да превъзмогне магията на Ги дьо Бретан?

Ги вече я извеждаше на разходки навън, като я водеше надолу по една тясна пътека сред скалите. Обикновено времето бе мрачно и влажно, но един зимен ден слънцето изгря и в далечината тя забеляза някакви по-тъмни очертания.

— Какво е онова? — попита тя.

— Англия — отговори ѝ той и двамата продължиха да вървят по каменистия бряг, като наблюдаваха как чайките се реят в небето.

Въздухът бе напоен със солената миризма на морето, бе свеж и режещо студен. Тъмносинята вода блестеше под слънчевите лъчи.

— Липсва ли ти Англия? — попита той.

— Нищо не ме свързва с нея — излъга Бел. — Животът ми е много по-хубав тук с вас, милорд.

Той спря и я изгледа.

— Преди ти казах, че ще ме обикнеш, Бел. Сега обаче откривам, че аз съм този, който започва да се влюбва. Опасно е за мъж като мен да обича. Любовта е слабост и прави хората уязвими. Изпитваш ли някакви чувства към мен? — Тъмновиолетовите му очи като че ли проникваха до дъното на душата ѝ.

— Мисля, че да — отговори момичето и помилва красивото му лице. — Никога не трябва да излагате сърцето си на показ, милорд. Това ви поставя на голяма опасност.

Той се усмихна.

— Ако не те интересувах, Бел, нямаше да ме предупредиш.

Продължиха да се разхождат и тя почувства лека вина, че го мами; но ако сестра му не ѝ бе откраднала съпруга и не му бе отнела паметта, Изабел от Лангстън никога нямаше да дойде в този замък. И Ги дьо Бретан никога не би се влюбил в нея.

Зимното слънцестоене настъпи и бе отпразнувано с голям пир в Цитаделата. Около замъка и на хълмовете, принадлежащи на фамилията Бретан, бяха запалени големи огньове. По време на празненството на Бел ѝ бе лесно да се смеси с хората в залата, без да породи подозрения. Тя лесно откри Алън и Линд. Никой нямаше да ѝ задава въпроси, че е поседяла една минутка при тях. Те се почувстваха успокоени, като я видяха.

— И вие ли сте омагьосана? — попита я Алън.

— Да — отвърна тя тихо. — Страхувам се, че е така. Все пак, за разлика от милорд Хю, аз все още помня всичко.

— Господарят ни е загубен за нас — отбеляза мрачно Алън. — Нека да избягаме от Цитаделата, преди да са паднали зимните снегове и да ни задържат тук. Ако лорд Хю не може да дойде, лейди, тогава нека остане. Ще допуснете ли синът на господаря ни да бъде отгледан без родители?

— Все още не съм готова да се предам — отговори спокойно Изабел. — Не съм узнала с какви средства Вивиен дьо Бретан държи Хю в ръцете си, нито как Ги дьо Бретан ме омагьосва.

— Какво значение има това? — попита соколарят предпазливо. — Как бихте могли да се преборите с тези магьосници, лейди?

— Дори не знаей дали мога, Алън — отговори искрено Изабел, — но бихте ли искали да избягам, без да науча това? Как бих могла да застана пред сина си, ако не съм положила всички усилия, за да освободя баща му? — Тя стана, усмихна се весело, в случай че някой я наблюдаваше, и добави; — Сега трябва да вървя. Линд, как е Купър?

— Чезне по вас, лейди — отговори момъкът.

— Ще се опитам да оправя това положение — отвърна Бел и тръгна към господарската маса.

— Задържа се много при соколарите — отбеляза Вивиен дьо Бретан, когато Изабел седна на масата.

— Притеснени са за сокола ми Купър — отговори Бел. — Отгледала съм го от съвсем малко пиленце, а сега останахме разделени през всичките тези седмици. Алън и Линд ми казаха, че соколът ми крее.

Вивиен дьо Бретан се обърна към брат си.

— Защо не позволиш на Бел да ходи при сокола си? Соколарите й казали, че птицата й е нещастна от загубата на господарката си. Не е редно такова хубаво същество да бъде пожертвано, братко. Бел трябва да има птицата си.

— Не я искам в покоите си — отвърна Ги. — Бел може да ходи в клетката, ако пожелае. Не възразявам. — Той се обърна към любовницата си: — Това задоволява ли те, моя скъпа?

— Да, милорд. Ще отида утре. Благодаря. — Тя го целуна леко по бузата. — Израз на признателността ми — усмихна се момичето.

— Очаквам много повече от това — отговори той предизвикателно.

— И ще получите всичко от мен, което желаете — обеща му Бел, като премигна прелъстително с дългите си мигли. — Цялата съм на заповедите на моя господар.

— Започваш да ставаш прекалено изкусна — оплака се той, но съвсем не бе недоволен от поведението й. Никога не бе срещал жена като Бел.

На следващия ден той й даде пълен гардероб с изящни дрехи. Тя посети клетката на соколите, взе Купър в ръка, помилва птицата, нахрани я, говори й ласкаво. Соколът мигновено се ободри от гласа на господарката си, като започна да надава весели звуци. Бел почти се

разплака, защото в огромното си желание да намери начин и да спаси Хю, почти бе забравила за вярната си Купър.

Докато се разхождаше в двора към клетките с птицата върху юмрука си, тя поговори с Линд, защото Алън ѝ бе сърдит, че не иска да избягат и да се върнат в Англия без Хю.

— Колко често лорд Хю посещава клетката? — попита тя.

— Почти всеки ден — отговори Линд.

— Идва ли в определено време?

— Обикновено рано сутрин — каза Линд.

Изабел въздъхна дълбоко. Щеше да бъде трудно, ако не невъзможно да се появи в клетката по това време на деня. Ги обикновено се събуждаше с първите лъчи на зората, отпочинал и изпълнен с желание за плътски наслади, преди да започне деня си. Нямаше да има шанс да се измъкне от него тогава, с изключение на няколко дни, когато връзката ѝ с луната се нарушаваше, нещо, което той уважаваше. За съжаление, съвсем наскоро цикълът ѝ бе свършил и щяха да минат поне три седмици, преди отново да се появи. Нямаше друг избор, освен да чака.

— Линд, той въобще ли не ви познава? — попита тя.

Линд поклати глава.

— Не, лейди. Не познава и Алън, макар да му каза, че му е бил слуга. Лорд Хю не помни нищо друго, освен любовта си към птиците. Учим го отново на всичко за тях. Понякога единият от нас ще спомене дядо му и птиците на Мерлинсоун. Той се замисля, после клати глава и казва, че не е важно; но ние виждаме, че е обезпокоен от факта, че не помни. Сякаш това му причинява болка, когато се напруга. — Линд се намръщи. — Започвам да мисля, че може би Алън е прав, лейди. Вероятно трябва да заминем.

Бел поклати глава.

— Нека поне да изчакаме до пролетта, Линд. Дано дотогава успее да открия магията, която обвързва съпруга ми и мен към Дьо Бретан. Освен това сега няма да успеем да преминем морето. Погледни вълните и ще разбереш. И откъде ще намерим лодка? Ако опитаме да тръгнем по суша, лесно ще ни открият и ще ни върнат. Не. Трябва да подготвим добре бягството си, за да не им дадем възможност да ни заловят, Линд. Предай това на Алън и го помоли да не ми се сърди повече. Трябва да останем заедно.

Линд кимна, съгласявайки се с нея.

Бел се съмняваше, че е разумно да разкрие самоличността си пред Хю прекалено рано. Сърцето я подтикваше да изтича при него, да се хвърли в обятията му и да издаде коя е, но съзнаваше, че в сегашното му състояние, това съвсем не бе за препоръчване. Наложиха си да чака, защото очевидно бе сляп за всичко, освен за любовницата си. Дори рядко разговаряше с Бел или въобще не забелязваше присъствието ѝ.

Един ден, по средата на зимата, тя се изненада, когато го завари при соколите.

— Добро утро, милорд — изрече припряно тя.

Той кимна рязко.

— Казаха ми, че имате навик да идвате по-рано при клетките. Ако ви смущавам, ще си отида — каза тя.

— Не е необходимо — отвърна той дрезгаво.

Изабел веднага отиде при Купър и я взе в ръка.

— Добро утро, скъпа — изчурулика тя весело. — Изглеждаш особено красива в този мрачен ден.

Птицата записука радостно, като чу гласа ѝ.

— Реагира много хубаво на присъствието ти — изръмжа Хю.

— Отгледала съм я от съвсем малка — отвърна тихо Изабел. — Подарък ми е от съпруга.

— Бил е соколар? — попита Хю.

— Да — потвърди Изабел. — И то добър соколар. Веднъж дори ме научи как се дресиран исландски сокол да лови жерави.

— През пролетта ще ни покажеш — отговори Хю. — В блатата наблизо има много жерави. Бих искал да изляза на лов за тях. — После се обърна рязко и напусна клетките.

Вечерта на масата обаче, той започна да говори косвено за нея, като разказа на любовницата си какво е научил за лова на жерави.

— Ще излезем всички заедно на лов, нали? — завърши той.

— За кого е бил дресиран исландският сокол? — попита я Ги.

— За краля — отговори Бел, което бе част от истината.

— Покойният ти съпруг е обучавал исландски сокол за крал Хенри? — Вивиен дъо Бретан бе впечатлена. — Трябва да е бил добър

соколар.

— Така е — отвърна тихо Бел.

По-късно, останали сами в покоите му, Ги не можа да преглътне ревността си.

— Говореше за него, сякаш си го обичала — обвини я той.

— Обичала съм кого? — попита Бел, защото не бе сигурна какво имаше предвид.

— Твоят съпруг соколар. Твоят груб англичанин!

Очите му бяха станали почти черни от жлъч.

— Естествено е, че го обичах, иначе нямаше да бъда толкова нещастна, когато брат ми го погуби — отговори Изабел.

— Защо го е убил? — попита Ги.

— Защото природеният ми брат ме преследваше — отговори тя, като бързо съчини историята. — Опитва се да ме изнасили и съпругът ми ни завари. Наби брат ми заради това. Не е разумно да биеш господаря си, нали? Брат ми го обеси заради това провинение и ни прогони от имението си заедно с другия ми брат, Линд. Сега знаете цялата истина. Уталожи ли се ревността ви малко, милорд?

— Не — но в гласа му вече нямаше гняв.

— Какво ще я уталожи? — попита тя нежно.

— Да чуя, че ме обичаш така, както някога си обичала твоя соколар. Да го чуя от устата ти и да знам, че наистина е вярно — избухна Ги дьо Бретан.

— Не може ли вашето магьосничество да ме накара да ви обикна? — попита тихо Бел. Бе доста изненадана от настойчивостта му.

— Истинската любов не може да бъде породена от магия! Ти ми се подиграваш! — извика той гневно.

— Не! — противопостави се Бел, изплашена от опасния му поглед.

— Да — каза той бавно. — Подиграваш ми се, малката, и затова ще си получиш наказанието. Ела! Ще ми помогнеш да приготвим собственото ти страдание. — И той я повлече от спалнята към магьосническата си стая. Сейфрѝн ги изгледа сънено, тъй като Ги развали дрямката му със запалената свещ. Котаракът скочи от масата и изчезна.

— Подай ми сребърната чаша! — нареди ѝ Ги.

С треперещи ръце, Бел се подчини. Изведнъж тази стая стана много страшна, свещите и огънят в огнището хвърляха призрачни сенки върху стените. И все пак, колко много приятни следобеди бе прекарала тук! Беше я научил да приготвя няколко приятни крема и мазила, които подсилваха чувствеността на кожата и увеличаваха удоволствията. Под зоркото му наблюдение бе смесвала различни отвари, над които той мърмореше странни заклинания, но не й бе издал тайната за какво се използват. Едната се състоеше от изключително приятни съставки: розова вода, миртова вода, портокалова вода, спирт и съвсем малко восъчно подобно вещество, наречено амбра. Насипаха я в кристални флакони, затворени със сребърен филигран.

Ги дьо Бретан взе чашата от Изабел. Бе събрал няколко буркана, кутии и шишета върху масата. Обзета от страх, тя наблюдаваше как той наля малко чиста изворна вода, добави една щипка от нещо и го разбърка старателно, после й го подаде.

— Изпий го! — нареди й с яростен тон.

Изабел се сви назад.

— Възнамерявате да ме убие ли, милорд? — прошепна — Не го правете, умолявам ви! Ще ви се подчинявам във всичко, милорд!

— Веднъж вече ти казах, че не възнамерявам да те убия, Бел, но ти много ме разсърди и затова ще бъдеш наказана. Сега пий!

— Какво е? — потрепери тя. О, господи! Очите му я пронизваха и тя отново изпита познатата слабост, от която волята й се стопяваше.

— Нарича се кантаридис<sup>[1]</sup> — отговори той. — Ще те възбуди така, както никога досега не си била възбуждана, и докато аз не реша, няма да бъдеш задоволена. — Той бутна чашата към нея.

Бел я взе въпреки волята си и изпи течността. Имаше вкус на плесен. Подаде й някаква изсушена билка. Тя знаеше, че тревата причинява любовен транс. Беше й разказвал, че древните племена са я използвали при оргиите си. Без желание, но изплашена, тя сдъвка билката, безпомощна пред волята му.

Той я заведе обратно в спалнята, като й нареди да се съблече. Когато и двамата останаха голи, я накара да застане по средата на стаята. Разпиля в кръг около нея стрити корени от розова циклама, като мърмореше някакви заклинания през цялото време. Никога преди Изабел не се бе ужасявала така както сега. И още по-лошо, главата й

започваше да се замайва. Кръвта ѝ закипя във вените и цялата ѝ чувственост като че ли се бе събрала в една пулсираща точка между краката ѝ.

Ги дьо Бретан се усмихна жестоко, като забеляза смущението ѝ.

— Да, малката ми, започваш да разбираш, нали? Ще става още по-лошо, обещавам ти. Не мърдай от това място. Забравих да взема нещо от магическата стая. — Той излезе и бързо се върна. — От този крем кожата ти ще стане изключително чувствителна, малката ми — поясни ѝ той и старателно намаза всяко сантиметърче от нея, като не пропусна и мястото между краката. После изля тънка струйка хвойново масло върху праха от циклама и го запали, така че около нея се образува огнен кръг. И отново измърмори някакви неразбираеми думи, като през цялото време обикаляше кръга от външната му страна.

После Ги дьо Бретан прескочи пламъците и влезе в огнения кръг, като подпря жертвата си с едната си ръка. С другата започна да милва тялото ѝ.

— Колко си нежна — изрече той тихо, като я целуна по ухото и я близна с език.

Изабел изстена. Докосваше я ласкаво, но агонията бе почти непоносима поради неимоверното пулсиране между бедрата ѝ.

— Моля ви! — ридаеше тя. — Моля ви!

— Сега разбираш, скъпа. Не е необходимо да прибегвам до камшика, за да те накажа. Колко по-изтънчено болезнено е това малко наказание, нали? Раздалечи краката си — нареди ѝ той и тя бързо се подчини. — Сега — продължи той с измамна нежност в гласа — разтвори долните си устни с пръсти и ми покажи малката си перличка за наслади. — Тя отново се подчини и той продължи. — Ако затвориш перлата си без мое разрешение, сегашното мъчение ще бъде нищо в сравнение с магията, която ще ти направя, Бел. Разбра ли ме, скъпа?

Тя кимна, като се чудеше нервно на какви ли нови изтезания щеше да подложи безпомощното ѝ тяло. Наблюдаваше го със страх, когато седна с кръстосани крака пред нея и като че ли от въздуха се появи едно паче перо със заострен връх. Той го допря точно до перлата ѝ за наслади. Усещането бе изключително приятно и все пак болезнено. Очите ѝ се разшириха шокирани. Той търкаше безмилостно перото напред-назад, като от време на време ѝ даваше миг почивка.

— Ще ме убиеш — успя да промълви тя.

Той се усмихна жестоко.

— Засега го понасяш доста добре — отбеляза той и като протегна другата си ръка, вдигна една чаша към устните си, която тя не бе забелязала досега. Тези предмети като че ли се появяваха от въздуха, помисли си Бел.

— Тази напитка се нарича сатирикон — поясни Ги. — От нея оръжието ми няма да спадне цяла нощ. — Като допи съдържанието, той захвърли чашата, но Бел не я чу да пада върху каменния под.

Най-накрая Ги дьо Бретан остави перото, с което я измъчваше. Огънят около тях бе догорял.

— Сега можеш да се пуснеш — позволи й той, хвана я за ръка и я поведе извън омагьосания кръг към една козя кожа, постлана пред камината в стаята. — Коленичи — нареди й. — Първо ще те обладая така, както жребецът яха кобилата на полето. — Мина зад нея и вкара невероятно уголемения си член в изгарящата й плът.

Изабел извика, едновременно от облекчение и от болка, защото тази вечер той беше огромен и проникна в нея по-дълбоко отвсякога. Това бе само началото. През следващите няколко часа той използва множество пози; междувременно я накара да го намаже с лой от козел, която оказваше изумително въздействие върху способностите на мъжа. Бе почти загубила съзнание, когато той най-после реши, че е страдала достатъчно.

— Никога повече няма да ми се присмиваш, Бел — каза й той, после направи някакво движение с ръка и тя потъна в дълбок сън.

Когато Изабел се събуди, бе в леглото им, но Ги не се виждаше. Продължи да лежи тихо, като се надяваше, че е сама в стаята. Всички мускули на тялото й я боляха. Ги дьо Бретан бе разкрил част от себе си снощи. Тя се молеше никога повече да не го види в подобна светлина. И защо? Защото бе казала, че обича съпруга си, а той очевидно се бе почувствал заплашен от думите й. „Не може ли вашето магьосничество да ме накара да ви обичам?“ Това бе невинният въпрос, породил жестокостта и гнева му.

Въпросът се появи мълниеносно в главата й. Каква истинска магия бе видяла да прави, и Вивиен също? Вярно, приготвяха напитки и лосиони, но никога досега не бе станала свидетел да превърнат едно нещо в друго. Никога не ги бе видяла да призовават вятъра или да накарат дъжда да спре. Не правеха ли това магьосниците? Всяка стара

вещица в гората можеше да направи любовни отвари и мазила. Магьосниците вършеха важни неща или поне тя винаги бе вярвала, че е така. Освен странното състояние на Хю, не бе видяла никаква сериозна магия. Ами страстният му вик, породен от гнева му: „Истинската любов не може да бъде породена насила.“ Беше ли възможно да не съществува магия?

И ако нямаше магия, тогава в каква жена се бе превърнала? Вероятно е истинска глупачка. Някога, може би, наследниците на великия Мерлин са притежавали магьосническа сила, но тя се е стопила с течение на вековете, предавана от поколение на поколение. Нима използваша спомена, за да плашат съседите си, да държат другите далеч от себе си? Защо иначе Ги дьо Бретан би я подложил на такава мъчителна и жестока нощ? Ако притежаваше истинска сила, просто щеше да я омагьоса да го обикне и да забрави съпруга си. Не би се разгневил така от обичта ѝ към един мъртвец.

— Каква невероятна глупачка съм била — каза си тихо Изабел от Лангстън и бе обзета от изгарящ гняв. Какво ли развлечение е била за Ги и Вивиен през изминалите няколко месеца!

Все пак те не трябваше да се досетят за подозренията ѝ. Щеше да продължи да е послушната метреса на Ги дьо Бретан заради Хю, докато откриеше начин да го освободи. Щом успяваше да заблуждава Ги, че го обича, щеше да бъде в безопасност. Дори и да не бе истински магьосник, той бе опасен. Ако не вярваше, че е единствено негова, можеше да я отпрати или дори по-лошо.

— Най-после си будна — каза той и тя се стресна от плътния му, напевен глас. Приблужи се и седна в края на леглото. — Научи ли урока си, моя Бел?

Тя кимна и сведе очи покорно.

— И ще ме обичаш, ще прогониш от мислите си всички останали, към които някога си изпитвала нещо — нареди той.

— Не ви ли предупредих, милорд, че любовта е колкото сладка, толкова и опасна? Не искам да проявявате слабост заради това. Харесвам силата ви. Никога не съм срещала по-силен човек от вас — изрече тя.

— След снощи сигурно си разбрала, че не мога да бъда слаб — отговори той. — Трябва да знаеш, че ме обичаш!

„Ти ме излъга — помисли си тя. — Сега аз ще те излъжа, защото съм сигурна, че така ще успея да освободя отново любимия си Хю.“

— След тази нощ, нима можете да се съмнявате в любовта ми към вас, милорд Ги? Бих ли могла да достигна до такова задоволство с мъж, когото не обичам истински? Все пак веднъж ви чух да казвате, че отпращате тези, които ви обичат. Опитах се да запазя благоволенieto ви и да остана под приятното ви попечителство. Никога не съм искала да ви гневя, скъпи милорд.

„Обича ме!“ — помисли си той.

Бе произнесла името му за пръв път. През всичките тези месеци нито веднъж досега не бе казала името му, винаги се бе обръщала към него официално, с милорд. Сърцето му подскочи от задоволство, той я придърпа в обятията си и заяви:

— Признанието ти, че ме обичаш, ме направи най-щастливия мъж на земята. Няма да стана слаб от любовта ти, Бел. Обратното, тя ще ми вдъхне повече сили. — Той я целуна и тя се разтопи от ласките му, за да не би отново да се усъмни в искреността ѝ.

Подсъзнателно обаче не я напускаше една мисъл. Дьо Бретан вероятно не притежаваха никаква магическа сила. Не съществуваше истинско вълшебство!

---

[1] Кантаридис — Прах от изсушени испански мухи. — Б.пр. ↑

## ГЛАВА 15

Изабел сподели наблюдението си с Алън и Линд, когато посети клетките на соколите на следващата сутрин. Двамата бяха поразени.

— Как можете да сте сигурна, че не съществува истинска магия? — попита Алън, подозрителен както винаги. Тонът му бе неодобрителен, защото наистина не разбираше, нито беше благосклонен към връзката ѝ с Ги дьо Бретан.

Изабел каза мъдро:

— Помислете и двамата. Видели ли сте някакви признаци на магьосничество? Нещо необичайно, свръхестествено? Не, не сте. Свидетели сме на неописуема жестокост, страх и заплахи. Разказаха ни историята на фамилията Дьо Бретан и ни предупредиха да се подчиняваме, без да задаваме никакви въпроси. Но нима това е магия?

Соколарите поклатиха глави.

— И това е — продължи тя триумфиращо, — защото няма никаква магия! Спекулират със славата на семейството си, за да държат всички в страх. Хю не може да възвърне паметта си заради някакъв еликсир, сигурна съм, а не защото е омагьосан. Не ми ли разказа ти, Алън, че Хю първоначално е загубил паметта си вследствие на силен удар по главата? Не съм чувала за нищо, което би могло да заличи завинаги паметта на човек. Вивиен сигурно непрекъснато му дава някаква отвара. Ако знаем какво да наблюдаваме, момчета, ще успеем да разгадаем тайната и да освободим Хю!

— По-вероятно е вие да откриете този еликсир, отколкото ние — каза Линд. — Вие прекарвате повече време с тях, лейди.

— Може би — съгласи се Изабел, — но въпреки всичко искам и вие да бдите. Сприятелете се с прислужниците. Слугите винаги виждат неща, които не трябва — подсмихна се тя и двамата се усмихнаха, че тя го знае.

Сега Изабел преднамерено реши да се сприятели със сестрата на любовника си. Не смееше да го прави прекалено открито, но бе убедена, че ако успее да се приближи до Вивиен, бе по-вероятно да

узнае тайните ѝ. И тогава една вечер ѝ се откри подобна възможност. Вивиен се оплакваше, че гарвановочерната ѝ коса е загубила блясъка си от зимните студове.

— Опитвали ли сте с ябълков оцет? — попита Бел по-възрастната жена. — Чувала съм, че въздействието му е отлично за възстановяване блясъка на тъмна коса, или поне майка ми, която е веща в приготвянето на лекарства от билки, винаги е твърдяла така. Виненият оцет е подходящ за по-светли коси.

— Ябълков оцет? Никога не съм чувала да се използва за тази цел, но със сигурност няма да ми навреди да опитам — изрече Вивиен замислено. — Ако грешиш обаче, ще накарам да те закачат на стената в залата и да те набият с камшик като всички останали нещастници. Не си мисли, че като си метреса на брат ми, не мога да го направя. Аз съм господарката на Цитаделата.

— Лейди, не бих ви причинила преднамерено нищо лошо. Ако желаете, бих могла лично да ви умия косата — изчурулика напевно Изабел.

Вивиен дьо Бретан се замисли за момент и кимна.

— Да, бих искала лично да се погрижиш за косата ми, Бел. Ако си умна и ми угаждаш, някой ден ще те взема за моя прислужница, когато престанеш да забавляваш брат ми.

— Този ден няма да настъпи никога, сестричке — каза тихо Ги. — От днес нататък взимам Бел за моя съпруга. Ако се заеме с косата ти, Виви, то ще е от обич към нас двамата, не защото ти е слугиня.

Ако Изабел остана стъписана от думите му, Вивиен дьо Бретан бе два пъти по-силно смаяна.

— Ще я вземеш за съпруга, Ги? Защо? Тя знае ли, че не можеш да ѝ дадеш дете? Разказвал ли си ѝ за проклятието, което тегне над нас? Нито един мъж от фамилията Дьо Бретан, никога не е вземал жена извън рода ни за съпруга.

— И защо да не го направя? — отговори ѝ той троснато. — При тези обстоятелства каква разлика има, Виви? Обичам това момиче. Не искам никога да се разделям с него. Ако не мога да ѝ дам дете, поне мога да ѝ дам името ни. Тя е прекалено хубава, за да ми бъде само метреса.

— Милорд... — Бел докосна ръката му и го погледна в лицето. — Не бих желала да причинявам дразги между вас и сестра ви, която

винаги сте обичали. Каквото и място да пожелаете да ми отредите във вашия живот, ще бъда доволна да го приема.

— Няма свещеник, който да изрече думите, Бел, но от този момент те признавам за моя съпруга — произнесе тържествено Ги. — Ако сестра ми ме обича така, както аз винаги съм я обичал, ще го приеме.

— А нашият план? — прошепна Вивиен отчаяно на неразбираем за другите език.

Ги я помилва по бузата, като ѝ отговори на същия древен бретонски диалект.

— Ще бъде изпълнен, както сме го замислили, сестричке. Дори двамата с теб ще участваме в него. Довери ми се. Никога не съм те подвеждал, Виви, но това момиче го искам за съпруга.

— Така да бъде тогава — каза Вивиен, като започна да говори на съвременен френски отново. — Ако това наистина ще те направи щастлив, Ги, как бих могла да ти откажа? — Тя се обърна към Бел. — Поздравявам те като съпруга на брат ми — изрече тихо. — Сега си и моя сестра, Бел.

— Сестрите си помагат взаимно — отвърна Бел. — Ще измия косата ви и ще ѝ помогна да възвърне блясъка си.

Колко странно съдбата си играеше с нея, помисли си с благодарност Изабел. Тя отпи автоматично от чашата, която Ги поднесе към устните ѝ.

— Къде се носиш? — попита той закачливо.

Тя го погледна със зелено-златистите си очи. Не трябваше да се издава, когато бе толкова близо вече до целта си.

— Чудя се, че с няколко думи можете да ме направите ваша съпруга — призна тя откровено. — Защо не можете да ме дарите с дете? — Тя бе истински изненадана, че през всичките тези месеци, откакто живееше с него, не бе заченала.

— Един от моите предшественици бил прокълнат от разгневена майка — каза той. — От векове мъжете от нашия род не са в състояние да създават деца, което е и причина Цитаделата да се управлява от жените. Ще ме обичаш ли по-малко заради това, Бел?

— Разбира се, не — отвърна тя, тайничко успокоена. Когато паметта на Хю се възвърне, той сигурно щеше да ѝ прости връзката с Ги дьо Бретан, но ако родеше дете от любовника си, как би могъл Хю

да забрави изневярата ѝ, когато доказателството за това щеше да расте всеки ден в къщата му? Щеше да бъде абсолютно невъзможно и за двама им, както и за бедното, невинно дете. Така беше много по-добре.

— Имам специален начин да отпразнуваме сливането си — прошепна Ги до ухото ѝ, като го дразнеше предизвикателно. — Изключително вкусен.

— Знаете, че съм на вашите заповеди, милорд — измърка тя.

Теменужените му очи заискриха.

— Изненадващо си смела за жена — похвали я той.

— А вие измисляте толкова неприлични неща — подразни го тя опасно. Заостреното ѝ малко езиче облиза устните ѝ.

— Тази вечер ще те науча как да бъдеш много, много лоша — обеща ѝ той.

Сърцето ѝ затуптя учестено. В края на масата седеше законният ѝ съпруг, загубен за себе си, а може би и за нея, но тя все още не се бе опитала наистина да го освободи. Колко лесно, осъзна тя с ужас, би било да се предаде, да остане тук, в Цитаделата, като съпруга на Ги. Би ли могла обаче да забрави Лангстън? А Хю Младши?

Това я крепеше и ѝ напомняше какво трябва да направи. Малкият им син не трябва да расте без баща. А другите деца, които се надяваха да имат? Децата, които щяха да останат неродени, ако не успееше да върне Хю у дома. Ами ако не успееха да избягат от Цитаделата!

— Ела! — Гласът на Ги бе повелителен. Хвана я за ръка и я отведе от масата. — Докато мечтаеше, дадох някои заповеди — изрече той многозначително. — Прекарах много седмици да те науча как да изживяваш удоволствие. Тази вечер ще те науча как да доставиш удоволствие на мен по начин, какъвто не можеш да си представиш.

— Изобретателността ви винаги ме е смайвала, милорд — отговори му Изабел с усмивка. — Заинтригувана съм от това, което сте намислили, но не се съмнявам, че и на двама ни ще ни хареса.

Когато стигнаха в покоите му, Ги я разсъблече, после тя него. Изкъпаха се заедно и се върнаха голи в спалнята. Тялото му бе красиво, макар и космат, бе грациозно и стройно. Беше много висок, но със свършени пропорции. Бел си помисли, че е жалко, задето не може да има деца.

Върху масата в нишата, където обичаше да си играе на специалните игри, бе поставена сребърна купа. Надникна и видя, че е

пълна с необичайно гъсто, златисто вещество. До купата имаше дълга четка със сребърна дръжка. Ги запали ароматизираните газени лампи, които обичаше в особени случаи. Стаята се изпълни с мирис на алое. Той протегна ръка към нея.

— Какво има в купата? — попита тя.

— След време ще ти разкрия съдържанието ѝ — обеща ѝ Ги. — Вземала ли си някога мъжки член между устните си, Бел?

— Не. — Очите ѝ се разшириха. Но и защо не, помисли си тя. Нима той не я вкусваше всеки път, когато правеха любов. Защо и тя да не го опита? Коленичи пред него, подтикната от лекия натиск на ръцете му върху раменете ѝ. Слабините му бяха гладки и бели, без тъмните косми, които покриваха гърдите, ръцете и краката му.

Той взе отпуснатата си плът и я потърка до устните ѝ.

— Отвори уста, Бел, и го лапни, скъпа моя. Внимавай да не го нараниш със зъбите си. Може да го смучеш и да го дразниш с език — инструктира я той.

Като следваше упътванията му, тя остана удивена как членът започна да нараства в устата ѝ. Порасна толкова бързо, че едва успяваше да го задържи, и се задави леко. Сложил ръка върху огнената ѝ коса, той я насърчаваше. Бел започна да се възбужда неимоверно и главата ѝ се замая от удоволствието, което изпитваше.

Най-после Ги каза тихо:

— Престани, Бел — и когато тя отвори уста, той го извади, огромен и настръхнал. Усмихна ѝ се, доволен от нарастващото желание в зеленикавите ѝ очи. Знаеше, че задачата ѝ е харесала.

— Сега — продължи той — сложи купата на пода до теб, Бел, и с четката първо намажи члена ми, а после топките.

Очарована, тя се подчини, като размаза обилно гъстото, бледозлатисто вещество. Като свърши, остави четката върху ръба на купата и зачака инструкциите му.

— Сега — каза той — го измий целия с уста и език, красавице. Много старателно, защото ако усетя, че е съвсем малко лепкав, когато свършиш, ще получиш шест удара с камшика ми, любимке.

Тя коленичи и започна да облизва подутия му член. Мед! В сместа имаше мед.

— Хммм — прошепна момичето, — вкусно е, милорд!

И тя прилежно продължи със задачата си, като се възбуждаше все повече и повече. Той не казваше нищо, но в стаята се чуваше учестеното му дишане.

— Достатъчно! — изстена той. — Достатъчно, ти, лисицо! — Вдигна я насила, повдигна я и проникна в нея.

Бел уви крака около любовника си, като ридаеше от желание, докато я носеше към леглото им. Постави я по гръб и започна да я люби страстно, докато тя започна да крещи от удоволствие, каквото не бе изпитвала. Имаше чувството, че ще умре. Пред очите ѝ избухнаха познатите звезди и почти мигновено загуби съзнание.

Съвзе се и усети езика му върху тялото си. Бел отвори очи и го наблюдаваше как маже стомаха ѝ с медената паста, а после чувствено облиза кожата ѝ.

— Толкова е хубаво — измърка тя. — Толкова е хубаво, няма да го понеса, но ако спрете, ще умра, милорд!

— Харесва ли ти тази игра? — попита той невинно.

— По-добра е дори от гроздето — увери го тя.

— Да — засмя се той ниско, — забелязах колко много ти допадна, Бел. Имаше един момент, когато си помислих, че ще ме глътнеш целия. Не ми остави извинение, за да те набия. — Той отпусна глава върху стомаха ѝ. — Имаш тяло на древна богиня. Колко жалко, че не можем да имаме дете заедно. Особено сега.

— Защо сега? — учуди се тя високо.

— Когато предшественикът ни бил прокълнат — разказа ѝ Ги, — проклятието не било само за мъжете на фамилията. Отправено е и към жените. Историята е, че благородничката е прокълнала Жан дьо Бретан и всички мъже, които биха могли да се родят след това. Впоследствие проклела и жените, но проклятието щяло да се сбъдне след години. Искала да накара фамилията да страда, както тя е страдала. Жените щели да бъдат принудени да си търсят любовници, за да продължават рода, но един ден щяла да се роди жена Дьо Бретан, която нямало да може да зачене и така фамилията да загине. Изглежда, това е сестра ми Вивиен. Тя сменяше любовниците си един след друг, откакто навърши четиринайсет години, но досега нито веднъж не е заченала.

— Какво е ставало с другите ѝ любовници? — попита Бел.

— Освобождаваше ги, когато разбираше, че не могат да ѝ дадат това, което най-много желае — дете.

— Дали ще освободи и Хю?

— Не, влюбила се е в него, както аз съм влюбен в теб — отговори Ги.

— Кой е той? Откъде е дошъл? — Бел милваше тъмните кичури на своя любовник.

— Зная малко за него — отговори искрено Ги. — Струва ми се, че е англичанин. Вивиен има един васал, пълен глупак, Ричард де Манвил. Този мъж бил в тъмницата на Де Манвил поради някаква причина и феодалът искал да се отърве от него. Де Манвил е прекален страхливец, за да го убие. Вивиен видяла Хю и въпреки окаяното му състояние тогава, решила, че го иска. Доведе го заедно със соколаря Алън и шестима войници, които го придружавали.

— Сигурно обича сестра ви, иначе би се опитал да се върне в родината си — отбеляза Бел.

— Той всъщност не помни нищо от миналото си — поясни Ги. — Соколарят разказал на Вивиен, че господарят му бил ударен по главата. Аз обаче подозирам, че и сестра ми смесва някакво питие, което му дава, за да не се върне паметта му. Щом е щастлива, това за мен няма значение. Хю едва ли е нещо повече от един обикновен рицар, иначе семейството му щеше да го потърси. Освен това всеки, който си има работа с Ричард де Манвил, е незначителен човек. — Той се надигна и започна да я целува. Тя се насили да отвърне на напористите му прегръдки. Имаше още толкова много неща, които искаше да узнае, но не смееше да го притиска повече.

На сутринта, когато Изабел отиде в клетките при соколите, тя попита Алън:

— Защо не си казал на Вивиен дъо Бретан, че господарят ти е Хю Фокониер от Лангстън, приятел на крал Хенри? Ако беше говорил, всички ние можехме да сме си у дома и нямаше да ни се случи нищо.

— Вие не бяхте там, лейди — отговори Алън. — Аз бях. В мига, когато го зърна, тя се влюби. Трябваше ли да кажа на една магьосница, че не може да има мъжа, когото желае? Че е женен и има дете? Щеше да ме убие и кой тогава щеше да се грижи за него през онези първи дни?

— Не можа ли ти или някой от войниците да избягат от тук и да се върнете у дома, за да ми съобщите какво се е случило? Чакахме месеци наред да получим някакво известие. И тогава отидох в двора, за да потърся помощта на краля, за да се превърна в жертва на сластолюбивите му желания! — Изабел ходеше нервно напред-назад из помещението, единственото място, където можеха да говорят на спокойствие. — Сега вече няма значение.

— Какво ще правите, милейди, ако не успеете да възвърнете паметта му? — попита Линд. Той бе мълчалив момък, но винаги улучваше право в целта.

— Не зная — отговори им Бел, обърна се рязко и излезе от клетките. Какво щеше да прави? Обичаше Хю и искаше отново да заживеят както обикновено в Лангстън. И все пак, дали някога отново щеше да бъде щастлива със своя добър Хю, след като се бе запознала с Ги? Ги, който я даряваше със страст, каквато не бе изпитвала досега. Дълбоко в сърцето си знаеше какво трябва да се направи.

Прислужницата на Вивиен отиде при Изабел и ѝ съобщи, че господарката ѝ желае да я види.

— Донеси ми едно яйце и малка кана с ябълков оцет — каза тя на слугинята. — Ще отида сама в покоите ѝ. Нали са в южната кула?

— Да, лейди — потвърди жената.

Завари господарката на Цитаделата да лежи в обятията на любовника си само по пола. Хю разсеяно си играеше с гърдите ѝ. Погледна я като влезе, но не каза нищо.

— Изпратих прислужницата ви за това, което ще ми е необходимо — каза Бел.

— Надявам се да се получи — отвърна Вивиен дьо Бретан раздразнено. — Каква е тази магия, която си направила на брат ми.

Изабел се засмя.

— Няма магия, освен ако не вярвате, че любовта е магическа, лейди. Ако милорд Ги е доволен от мен, бихте ли искали да отхвърлите щастието му?

— Усещам, че си заплаха за мен — отвърна искрено Вивиен.

Изабел почти се разтрепери.

— Не представлявам опасност за тези, които обичам, лейди — отговори тя хладнокръвно. После се усмихна. — Не можем ли да бъдем приятелки, лейди?

— Аз нямам приятели — изрече Вивиен дьо Бретан.

— Ето и прислужницата ви с оцета — каза тактично Бел.

Бе донесена вода и хубав позлатен леген. Като използва сапун с аромат на лилии, Изабел изми косата на Вивиен дьо Бретан. Беше много мръсна и Изабел ни най-малко не се изненада, че е загубила блясъка си.

— Какво? — извика Вивиен. — Миете я отново?

— Първия път бе да се махне мръсотията, лейди. Втория път, да се възстанови блясъкът ѝ — поясни Изабел, като счупи яйцето, донесено от прислужницата. Тя го смеси с малко сапун и го натърка старателно върху косата.

— Мирише ми на яйце! — каза Вивиен и слугинята се изсмя.

— Да, лейди. В момента е на косата ви, но ако проявите малко търпение — отвърна угоднически Изабел, — скоро ще го измия. Жълтъкът подхранва косата.

— Отново рецепта на майка ти, не се съмнявам — изрече саркастично Вивиен. — Не ме е грижа, че брат ми те е провъзгласил за съпруга, ако нищо не се получи, ще се постарая да си изтърпиш наказанието!

— Излей оцета в голяма кана с топла вода — каза спокойно Бел на прислужницата. — Разбъркай течността с ръка. Така е добре. — Тя изплакна косата на Вивиен първо с чиста вода, после с оцета и отново с чиста вода. — Свърших — обърна се към прислужницата. — Изсуши косата на господарката си, като я търкаш силно с кърпата, за да стимулираш растежа ѝ, после я среши, докато не остане и капчица вода. След това я потъркай с коприна. Блясъкът трябва да се възвърне. — И без да каже нито дума повече, Изабел напусна покоите на Вивиен дьо Бретан с лека усмивка върху устните си.

— Не съм ѝ разрешила да си върви! — изрече злобно Вивиен.

— Въпреки това, скъпа, тя си отиде — измънка Хю. — Изключително независима е, нали? Разбирам защо брат ти я харесва. Напомня ми за някого, но, естествено, не мога да се сетя. — Той се засмя. — Няма значение, нали, Виви?

— Усещам, че е заплахата за нас — упорстваше Вивиен.

— Да не се страхуваш, че е магьосница като теб и може би силата ѝ е по-голяма от твоята? — подразни я той.

— Говори за любов и лицето ѝ грейва — каза Вивиен дьо Бретан.  
— Любовта не съществува, Хю. Има похот, страст и омраза, но любов? Не!

— Разбира се, че съществува, Виви. Ти ме обичаш, иначе едва ли щях да се радвам още на благоволенieto ти, скъпа. Ако не изпитваш обич към мен, отдавна да съм последвал останалите ти любовници. — Той се наведе и целуна мокрото ѝ рамо. — Мисля, че проблемът ти е ревността. Ги е намерил щастие, което не е свързано с теб. Зная какви дълбоки чувства изпитваш към него.

— Ако му причини нещо лошо... — предупреди Вивиен.

Хю се засмя.

— Вивиен, кога най-после ще осъзнаеш, че Ги е много по-силен от теб? Защото във вашето семейство царува матриархат, ти, естествено, се мислиш за по-силната, но не е така. — Той я целуна по нацупените устни. — Сега престани да се тревожиш за тази Бел.

Зимата бавно напредваше. Морето ревеше оглушително под стените на замъка. Имаше студени, безоблачни и слънчеви дни, но по-често времето бе мрачно и мъгливо. Когато бе хубаво, Изабел излизаше заедно със соколарите из полето и упражняваха птиците, които линееха, като стояха прекалено дълго затворени в клетките. Тя обичаше да наблюдава как Купър се издига високо в небето.

— Ако имахме крила, можехме да прелетим обратно у дома в Лангстън — каза тя един ведър ден на соколарите. В своя ентусиазъм бе забравила, че Хю е с тях.

— Къде е Лангстън? — попита я Хю.

— Имение, където някога живеехме с Алън и Линд — отговори тя, като знаеше, че той няма да задава повече въпроси, защото не го интересуваше. — Милорд Ги казва, че сте загубили паметта си, преди да дойдете в Цитаделата. Вярно ли е, че не помните нищо? Нито съпруга, нито семейство? Нищо?

За миг той я изгледа с любопитство и сърцето на Изабел подскочи, но после той каза:

— Понякога виждам образи, но те толкова бързо се появяват и изчезват, че не мога да ги задържа. Не трябва обаче да казвате това на Виви. Ще се изплаши.

— Какви образи? — подпита внимателно Бел.

— Предимно на соколи, затова и Вивиен ги гледа, заради мен — проговори той бавно. — Но понякога виждам каменна кула и река. Друг път прибягват сенки на хора, но не мога да различа лицата им. — Той се усмихна нежно, за пръв път приличаше на стария Хю, когото познаваше. Нейният Хю! — Не бих могъл да съм важен човек, Бел, иначе някой щеше да ме потърси. Погледнете сокола си! Как само се издига в небето.

След този разговор, Изабел се обърна към соколарите:

— Не ми казвайте, че няма да успеем да възвърнем паметта му, убедена съм, че това може да стане! Трябва да му помогнем и ще узная какво му дава тя.

— Сприятелих се с една от младите слугини в покоите й, Джийни — каза Линд. — Джийни ми разказа, че всяка сутрин, преди лорд Хю да стане от леглото му се поднася малка сребърна чаша. Според Джийни съдържанието й трябвало да подсили потентността му, защото лейди Вивиен е ненаситна в ламтежа си за ласки — довърши соколарят, като се изчерви.

— Това трябва да е! — извика Изабел. — Линд, Джийни трябва да узнае какво има в чашата. Кажй й, че и ти искаш от това питие, за да бъдеш потентен с нея. Няма друг начин, за да узнаем съдържанието му.

— Дори да откриете това — напомни й практичният Алън, — как ще предотвратите да не му го дават?

— Не зная, но ще намеря начин — обеща Бел. — Не извървахме ли вече прекалено дълъг път, момчета? Не можем да се провалим сега!

— Ще видя какво мога да направя — каза Линд, — но не забравяйте, лейди, трябва да напредвам бавно с момичето, за да не събудя подозрителността й. Ще се наложи да я ухажвам, за да ми издаде тайните на господарката си. — Той въздъхна. — Вие няма да кажете на Агнета, когато се върнем у дома, лейди, нали? Няма да й хареса.

Линд и Агнета! Не бе разбрала досега.

— Не, няма да спомена нито дума на Агнета, както и вие не трябва да казвате за малките ми приключения също, нали? — Тя им се усмихна.

— Всички сме направили това, което е трябвало — изрече директно Алън.

Вече се забелязваха първите признаци на пролетта: тук-там някое зелено листенце, малка теменужка близо до слънчева стена. Един следобед над замъка прелетяха три лебеда, докато Бел се разхождаше. Тихото пърхане на крила я накара да погледне нагоре внезапно. Сподели с другите на вечеря какво бе видяла през деня.

— Лебеди в блатата, сигурен признак на пролетта — отбеляза Хю.

— Откъде знаеш подобно нещо? — попита Вивиен.

Той поклати глава, за момент смутен.

— Нямам представа — каза най-после с дрезгавия си глас. — Просто го зная.

Бел се засмя.

— Мисля, че споменах нещо подобно на Хю вчера, и ето, днес, лебедите вече се завръщат. — Разтревожи се Вивиен да не си помисли, че паметта му се завръща и да му даде някое ново, по-силно питие.

— Откъде знаеш толкова много за лебедите? — попита Вивиен.

— Не забравяйте, че съм израснала в провинцията — отговори Бел. — Вие също живеете в провинцията. Сигурно и вие знаете за лебедите.

— Те не ме интересуват, освен като храна — отвърна Вивиен.

Ги се изсмя.

— Виви, толкова си жестока и глупава — каза ѝ той. — Лебедите са красиви същества.

— От които става превъзходно ядене — продължи да упорства сестра му.

— Някога имах два лебеда за любимци — припомни си Бел. — Всички се изненадваха, защото те са ужасно подли птици, но с мен бяха мили.

— Ти си магьосница! — извика Вивиен. — Знаех си! Ги, трябва да я изгониш! Сигурно го разбираш сега!

Брат ѝ хвана ръката ѝ. Бе така малка и почти се загуби в едрата му длан. Чертите им обаче бяха еднакви и можеха да минат за близнаци.

— Виви — изрече кротко той, — ако моята скъпоценна Бел наистина притежава сила на магьосница не е ли по-добре, отколкото да

е обикновено момиче? Започваш да ме отегчаваш с ревността си, малка сестричке, и вече губя търпение с теб. — Теменужените му очи потъмняха, докато я гледаше.

За миг Изабел съжали Вивиен дьо Бретан. Ги като че ли се ядосваше най-много на сестра си, отколкото на някой друг, и бе очевидно, че тя го усеща.

— Прав си, Ги — каза тя тихо. — Забравих за нашата цел.

Продължиха да разговарят за незначителни неща и Бел се успокои, че подминаха темата за паметта на Хю. Веднъж го хвана, че я гледа въпросително, но бързо отклони поглед от нея, като се наведе, за да прошепне нещо на ухото на любовницата си. Когато Вивиен се засмя, Изабел изпита ревност, но лицето ѝ остана каменно, за да не се издаде.

Пролетта настъпваше с пълна сила, дърветата и храстите бяха обсипани с прекрасни цветове. Полетата около замъка се раззелениха. По хълмовете пасеше угоен добитък, а по зелените ливади овце.

Дойде Еньовден. На крепостните селяни бе дадена почивка, за да празнуват, както бе обичай в Цитаделата, и през нощта буйни огньове лумнаха край стените на замъка и по хълмовете. Лятото се долавяше дори във въздуха, небето над Цитаделата бе обсипано с ярки звезди.

Ги нареди покоите му да бъдат украсени за празника. Балдахинът над огромното им легло бе сменен с нов, избродиран със сребърни луни и тъмносини звезди. Винаги чистите, снежнобели чаршафи, ухаещи на лавандула, бяха заместени с такива от синя коприна. Въпреки че бе достатъчно топло, за да се пали камината, тя бе изпълнена със запалени, ароматизирани свещи с различни форми и размери. На всяка равна повърхност в стаята също бяха поставени свещи. На масата, близо до леглото, бе оставен сребърен поднос, а върху него — чаши от светложълт кварц, няколко кристални гарафи и половин дузина мраморни бурканчета с различен цвят. Капаците на всички прозорци бяха отворени и пропускаха бледите лунни лъчи, лек ветрец раздвижваше опияняващия мирис на цветя в стаята.

Ги и Бел привършиха с къпането. Той нежно изсуши бледата ѝ кожа, като я разтри с фолиатум, мехлем, подсилващ еротичните желания. Беше бледорозов, с някакъв екзотичен мирис, доста тежък.

„Ще попие в кожата ти и ще я направи изключително чувствителна към всяко докосване за часове наред.“ Бе привикнала към неговите изобретения и всъщност дори се бе научила да им се наслаждава. Още повече, когато вече знаеше, че не съществува истинска магия. Бе просто невъзможно да се устои на подобни възхитителни масажи и Изабел не се чувстваше грешна. В края на краищата, той едва ли би останал доволен от хленчеща, обзета от вина, жена. Щеше бързо да я замени с нова партньорка, която проявяваше повече желание, и тогава как би могла да помогне на своя Хю?

Ги поднесе една чаша до устните ѝ.

— Изпий я — нареди ѝ.

Отпи от горчивата течност, любопитна, защото никога досега не бе опитвала точно тази смес.

— За какво е? — попита, като пресуши чашата.

— Специален малък еликсир, който приготвих за теб по този случай — отговори той. — Червено вино с пелин, по-късно ще откриеш еротичното му въздействие.

— Не се нуждая от подобни еликсири, за да се възбудя от вас, милорд Ги — отговори тя, като знаеше, че ще му достави удоволствие.

— Зная — потвърди той с усмивка, — но тази вечер Хю ще участва в любовните ни изживявания. Искам да те подготвя, за да приемеш и неговите ласки, моя обожавана Бел. Не трябва да бъдеш срамежлива, малката ми.

— Хю ще участва с нас? — Сигурно не бе чула добре. Нима виното вече бе замъглило разума ѝ?

— Да — потвърди Ги, като я придърпа в обятията си, галейки нежно гърдите ѝ. — Колко много обичам тези малки плодове — прошепна той, наведе се и бързо целуна и двете по връхчетата им.

— Защо Хю ще участва с нас? — Изабел се отдръпна от любовника си. Нима Ги дьо Бретан вече се бе изморил от нея и искаше да я дели с други мъже? Какъв щеше да е следващият му ход? Да я изпрати в стаята на часовете, за да бъде новата курва? Лицето ѝ издаде опасенията ѝ.

Той отново я притегли до себе си.

— Не се страхувай, прекрасна Бел. Не си ли се убедила вече, че те обичам истински и няма да направя нищо, което да ти навреди? Тази вечер обаче е магическа и ние ужасно се нуждаем от тази магия. Зная,

че си забелязала новите завивки на леглото, но видя ли клонките, отрупани с плодове, и житните класове, които украсяват стаята?

Бел се огледа. Наистина, цялата стая бе изпълнена с цветя, плодове и житни класове, дори и под леглото. Тя го изгледа въпросително и на красивото му лице се появи усмивка.

— Тази нощ, любов моя, ти ще заченеш дете за фамилията Дьо Бретан; дъщеря, следващата господарка на Цитаделата. Затова тук са поставени тези символи на плодородието. — И той нежно помилва лъскавата ѝ коса.

— Но вие ми казахте, че не можете да имате деца, милорд Ги — изрече тя нервно. Какво общо имаше Хю с това?

— Съвършената истина. Нито Вивиен, нито аз сме способни на това, но ти и Хю можете. Двамата със сестра ми решихме, че ти и Хю, след като сте част от фамилията Дьо Бретан, тази нощ ще направите дете, което ще бъде нашето поколение.

— О, милорд, моля ви, не искайте това от мен! — запротестира Бел. Мисълта детето ѝ от Хю да принадлежи на Дьо Бретан бе смразяваща. Той обаче изтълкува погрешно безпокойството ѝ.

— Не се страхувай, скъпа — увери я. — Няма да те оставя сама с грубия любовник на сестра ми. Ще бъда с теб през цялото време. Ще лежиш в моите ръце и ще усещаш моите целувки върху устните си, докато той те язди и те изпълва със семето си. После той ще те гали, докато аз те забавлявам докрай. Ако не знаеше тайната на Дьо Бретан, щеше да ми повярваш, че детето е мое; и наистина, моята страст ще помогне да заченеш тази нощ, Бел.

— Нима съм някаква расова кобила, която трябва да се чифтоса с избрания от вас жребец? — попита гневно Бел. Наистина, мислеше си тя, дори да заченеше, детето щеше да бъде съвсем законородено, тъй като Хю бе истинският ѝ съпруг, но нито Ги, нито Вивиен знаеха това. Ами ако бяха избрали някой друг мъж да изпълни това задължение? Мисълта бе прекалено ужасна и тя потрепери от възмущение.

Той отново изтълкува погрешно, убеден, че нежеланието ѝ е породено от любовта ѝ към него, и изрече с хубавия си глас:

— Скъпа, зная, че трябва малко време да осмислиш тази идея, но сигурно ще разбереш. Знаеш историята ни, Бел. Не можем да допуснем родът ни да загине. Нека да извикам Хю при нас.

— А Вивиен? — попита Бел, като отчаяно се опитваше да отложи неизбежното. — Знае ли за плана ви да използвате любовника й така? Тя го ревнува много и вече е наказала няколко слугини, задето са се осмелили да го погледнат с възхищение.

— Разбира се, че знае, и искаше да участва с нас — отвори й Ги, — но аз имах чувството, че ще е по-добре да не го прави. Напълно си права за ревността й и намирам, че не би могла да издържи да види как Хю се забавлява с друга жена. Освен това тя ще извършва заклинанията, докато ние се любим, за да успеем. Сестра ми го разбра. В края на краищата, тя ще бъде майката на детето. — Той я помилва по косата. — Добре ли си вече, мое малко бижу?

Изабел кимна. Какъв ли избор имаше. Както и да е, вече знаеше какво трябва да направи, защото нямаше да даде детето си на Вивиен дьо Бретан. Ако забременееше и все още не можеше да намери начин да помогне на Хю да възвърне паметта си, щеше да бъде принудена да го остави и да избяга обратно в Лангстън. Може би, ако крал Хенри е превъзмогнал похотта си към нея и погледът му бе обърнат на друга страна, щеше да й помогне да върне съпруга си в Англия, след като вече знаеше къде се намира. По-скоро щеше да умре, и детето заедно с нея, отколкото да позволи на Вивиен дьо Бретан да отнеме бебето й.

Погледна към Ги.

— Вие разбирате, че ласките му може да ме възбудят, милорд. И тогава ще ми е приятно да правя любов с него. Ще ме накажете ли заради това?

— Ти дойде при мен способна да се наслаждаваш на страстта си — каза спокойно Ги. — Не очаквам да потискаш чувствата си, Бел, дори и такъв като Хю да ти доставя удоволствието. Не обичаш него. Обичаш мен. — Той я поведе към вратата на спалнята им, отвори я и извика: — Хю, заповядай при нас.

Хю влезе тържествено. Бе току-що изкъпан и обръснат. Тъмнорусата му коса бе вързана на опашка. Като видя скъпото му, познато тяло. Бел започна да се разтапя вътрешно. Наблюдаваше как двамата мъже се подготвиха за ритуала, който щеше да последва. Изпиха по чаша вино, което и тя бе опитала малко преди това и което започваше да оказва доста силно еротично въздействие върху нея. Като видя тези двама мъже с хубаво телосложение, тя започна силно да се

възбужда. Трябваше да признае, че Ги бе по-хубавия. Все пак за нея грозноватото лице на Хю оставаше по-привлекателно.

Ги взе най-големия мраморен буркан. Беше черен, с бели и златисти жилки, които минаваха през него. Вдигна гравирания му капак, напълни шепата със съдържанието му и го изяде. После го подаде на Хю, който направи същото и го предаде на Бел. Тя последва примера им и го върна на Ги, но той поклати глава.

— Не, любов моя. Като дъвчем пиретрума, възбудата ни ще се усили, но ти трябва също и да натриеш членовете ни с него. Ще им помогне да бъдат неуморими.

Изабел се подчини безмълвно. Старателно изпълни поръчението и само след миг и двата станаха корави като стомана. Тя сложи обратно капака, облиза пръстите си и погледна към Ги за следващите инструкции.

Двамата мъже я поведоха заедно към отворения прозорец. Бяха застанали от двете ѝ страни и луната ги огряваше. Хванаха ръцете ѝ и ги вдигнаха нагоре.

— Велика Майко — изрече силно Ги, — направи плодовита тази жена, чиято градина тази нощ ще бъде засята със семената на живота. Нека тя узрее като плодовете в градините и житото в полето. Моля те за това в името на нашата велика и властна предшественица, твоята дъщеря, Вивиен.

— Нека бъде така, Велика Майко на Земята — отекна като ехо дрезгавият глас на Хю. — Нека семето ми се хване в тялото на тази жена. Затова те моля в името на великата и властна магьосница, Вивиен, твоя дъщеря и почитателка.

— Когато луната отново избледнее — завърши Ги, — нека утробата на тази жена да бъде изпълнена с нов, растящ живот.

Думите им заглъхнаха и настъпи пълна тишина, нарушавана единствено от пляска на вълните под Цитаделата. Без дума повече, тримата се отправиха към широкото легло. Ги легна пръв и придърпа Бел към себе си. Като разтвори краката ѝ така, че да я покаже на Хю, той каза:

— Виж колко е бледа кожата ѝ на фона на тъмните чаршафи. — Хю се загледа в Бел и се качи на леглото от другата страна, така че тя бе настанена между двамата.

Пиха отново от чашите от златист кварц. Ги добави още малко еритракон към сместа: Бел знаеше от следобедите, прекарани в магьосническата му стая, че това е от рода на сатирикона и поражда неутолима страст. Любовникът ѝ не искаше да рискува Хю да се провали тази нощ. Ги масажира гърдите и стомаха ѝ с тази билка. После разтри малко и около долните ѝ устни и върху вече пулсиращата ѝ перла за наслади. Пиретрумът, приготвен от едно растение, стрито и смесено с джинджифил и есенция от люляк, я възпламени цялата и тя започна да стене от желание, устните ѝ имитираха ритъма на любовта. Двамата мъже се засмяха похотливо, готови да я задоволят.

Ги хвана гърдите ѝ с ръце, като ги показва на Хю.

— Зная, че Виви има големи, хубави гърди, приятелю — изрече той, — но погледни съвършените малки ябълки на моята обожавана Бел. Връхчетата ѝ винаги са така чувствителни. Опитай едното и ще се убедиш — подкани той другия. И като обърна лицето ѝ към себе си, Ги започна да я целува.

Устните му бяха топли и нежни; езикът му търпеливо търсеше нейния, намери го и започна да си играе с него закачливо. Тя отвърна на целувките му както винаги — с удоволствие; и тогава, шокирана, тя почувства устни и върху гърдта си. Настръхна объркана.

— Всичко е наред, скъпа — увери я Ги. — Хю си доставя удоволствие, а и на теб също. Да бъде любена от двама мъже е рядък и специален дар за жената. Искам да ти е хубаво. Бел.

Да ѝ е хубаво? Беше истинска лудост, мислеше си тя, и въпреки че се опитваше да не си признае, бе принудена да каже, че е много възбуждащо. Не се държаха грубо с нея. Целуваха я, милваха я любящо. Възбудата бе непрекъсната и нейното собствено желание се засилваше с всеки миг, въпреки въздържаността ѝ.

Ги седна, като се подпря върху няколко възглавници. Придърпа Бел между краката си и прошепна тихо.

— Разтвори нозе за него мое съкровище. Добро момиче. — Бе хванал с по една ръка гърдите ѝ, пръстите му мачкаха нежната плът. Усещаше горещия му дъх до ухото си. — Прекрасна си, скъпа — мъркаше той окуражително.

Хю коленичи между млечнобелите бедра на Бел, като я помилва нежно. Наистина бе много хубава, помисли си той. Разтвори долните ѝ устни и докосна език до перлата ѝ.

Като че ли през нея премина пламък. Тялото ѝ се гърчеше, тя стенеше с цял глас.

— Мили боже! Мили боже!

Без нито дума, Хю я обязди. Ридаейки от желание, Бел се повдигна, за да прегърне Ги през врата. Наведен напред, Хю целуваше и смучеше гърдите ѝ, докато тялото ѝ се извиваше нагоре към неговото с неукротима страст. Скоро той я изпълни с любовните си сокове и тя извика името му. Хю се претърколи от нея, като скри лицето си.

Ги бързо зае мястото му. Беше го предупредила, че е вероятно Хю да я възбуди.

Хю лежеше замаян, докато Ги и Изабел се любеха. Само преди миг, когато тя бе извикала името му в страстта си, паметта му се завърна. Той си спомни абсолютно всичко, което се бе случило, преди да дойде в Цитаделата и след това. Не знаеше обаче как съпругата му бе попаднала тук и как щеше да се въздържа да не убие Ги дьо Бретан. Но мигновено осъзна, че не може да разкрие самоличността си пред Дьо Бретан, ако не иска да изложи на опасност Изабел. Братът и сестрата бяха безмилостни, когато преследваха желанията си. Трябваше да продължи да се преструва, че е същия Хю, когото Вивиен дьо Бретан бе довела от Де Манвил. Нямаше да е лесно, като си помислеше, че жената, която обича, майката на сина му, сега се отдаваше с удоволствие на любовника си.

Ги дьо Бретан се махна от любовницата си, като дишаше с усилие. Членът му бе още твърд, както и този на Хю.

— Обязди я отново, братко — каза той на съучастника си. — Тя е неуморна малка вещица и още е далеч от оргазъм.

Като прикри чувствата си, Хю придърпа Изабел върху себе си и ѝ каза грубо.

— Ела, моя красива, малка кучко, да видим колко хубаво ще ме яздиш.

Прекалено възбудена, Бел притисна гърди до неговите и устните им се сляха за пръв път. Изведнъж тя почувства ръцете на Ги върху бедрата си, а членът му проникна на място, където тя дори не би си помислила.

— Извий гърба си още — нареди ѝ той решително, като натискаше все по-силно, докато мускулите ѝ, които предотвратяха проникването му, не се отпуснаха.

Така продължи през цялата нощ. Мъжете се редуваха да се любят с Изабел, после се къпаха и пиха възстановителни течности, които Ги бе сварил за тях. Ги я хранеше с малки хапки от време на време.

— Да имаш сили, скъпа моя — шепнеше ѝ той.

Накрая изтощението взе връх над нея и тя заспа.

— Справи се много добре, приятелю — Ги дьо Бретан похвали Хю. — Със сигурност е заченала тази нощ, но ако не е, ще опитаме отново след няколко седмици.

— Извърших го заради Вивиен — отговори Хю. — Едно дете ще я направи щастлива. Поне тя така твърди, макар че аз не вярвам.

Ги едва го чу. Вниманието му бе насочено към Бел. Беше пребледняла, но спеше спокойно. Не чу, когато Хю излезе от стаята. Щом забеляза, че са останали сами, сложи глава на възглавницата и заспа.

— Беше ли необходимо да оставаш цялата нощ с тях? — Вивиен попита любовника си раздразнено, когато той влезе в спалнята им.

— Брат ти искаше да е сигурен, че ще я заплодя — отговори Хю. Той също бе изтощен и копнееше единствено да поспи. Не желаше да отговаря повече на ревнивите ѝ въпроси.

— Колко пъти го направи? — попита Вивиен.

— Три, четири, не си спомням. Ги непрекъснато ни даваше някакви възбуждащи напитки, за да подклажда желанието ни. Виви, искам да спя, а не да говоря за това. Остави ме сега. Изпълних заповедта ти, защото това ще те направи щастлива, но съм уморен.

Да, беше уморен. Но щеше да има проблем и с вземане на решение в положението, в което двамата с Бел бяха попаднали. Първо обаче се нуждаеше от сън. Не беше много разумно да взема решения, след като е така слаб.

— Много добре, мили Хю — каза Вивиен. — Спи. Предполагам, че си го заслужил тази нощ. — И тя замълча.

Когато Хю се събуди, беше вече обяд и Вивиен бе станала. Той продължи да лежи тихо, като обмисляше възможностите си, след като паметта му се бе възвърнала. Дали да каже на Дьо Бретан, че помни всичко? Ами съпругата му, превърнала се в курвата на Ги дьо Бретан?

Как е дошла тук и защо? Двамата му соколари със сигурност щяха да знаят някои отговори. Той се измъкна от леглото и стана.

Не си направи труда да повика прислужницата и се облече сам. Влезе във всекидневната на Вивиен и стресна жените, които прислужваха там. Едната се изправи на крака, бързо отиде до масата и му наля малка чашка с кехлибарена течност. Той ѝ махна с ръка.

— Не се нуждая вече от подсилване, Мери — каза той. Проклетото питие вероятно е затормозявало паметта му, помисли си Хю. Виви знаеше да приготвя какви ли не отвари. Непрекъснато смесваше и бъркаше нещо. Дори и сега вероятно беше в малката вътрешна, каменна стая и вареше някой еликсир.

— Къде е господарката ти? — попита той слугинята.

— В специалната си стая, милорд — бе отговорът.

— Ще я видя, преди да отиде при соколите. — Така щеше да предотврати прислужницата да изтича при господарката си и да я предупреди, че е отказал да изпие дозата си. Той обаче се отправи направо към соколите.

— Линд, Алън, при мен — извика той, като влезе в каменното помещение.

Двамата соколари мигновено застанаха пред него, като изпиях в хор:

— Милорд!

— Спомням си — бе всичко, което той каза.

— Хвала на Господа и на благословената му майка! — изрече Алън.

— Никой друг обаче не знае и все още не съм решил дали ще им кажа. Само ние тримата знаем — обясни Хю.

— А лейди Изабел? — попита Линд.

— Тя как е дошла тук? — попита Хю Фокониер младия човек.

— Двамата със сър Ролф отидоха в двора на крал Хенри, за да узнаят нещо за вас, милорд, когато не се завърнахте. Милейди бе полудяла от притеснение. Кралят обеща да им помогне, но тогава хареса милейди и я застави да остане в двора. Тя го отбягна много умело, моята Агнета ми каза, като се скрила сред придворните дами на кралицата. Един ден ми съобщи, че трябва да тръгнем за Нормандия, защото узнала, че ви били видели за последен път в компанията на брат ѝ, Ричард де Манвил. Сър Ролф не знаеше и аз помолих милейди

да обмисли отново решението си, но тя не се отказа. Не зная как, но успя да се сдобие с мъжки дрехи, отрязва косата си и я боядиса с орехи. Пътувахме за Нормандия с кервана на архиепископ Анселм, защото милейди успя да убеди управителя му, че двамата ѝ соколари трябвало да занесат един сокол на новородения син на херцога, подарък от краля за племенника му. Когато се разделихме с хората на архиепископа се отправихме за Манвил. Там останахме няколко седмици, за да дресираме един сокол за брата на милейди. Съпругата на сър Ричард се сприятели с нас и милейди разкри коя е пред лейди Бланш. Тя ни каза къде са ви отвели. Аз отново я предупредих да внимава, но милейди Изабел искаше да е сигурна, че наистина сте тук, преди да се обърне към херцог Робърт за помощ. След като се съгласихме да служим на Дьо Бретан обаче, вече не успяхме да напуснем Цитаделата, без да привлечем вниманието и да започнат да ни преследват. Тогава лорд Ги разкри, че милейди не е момче, и останалото го знаете.

— Не, останалото съпругата ми ще трябва сама да ми разкаже — изрече заплашително Хю.

— Милорд — обади се практичният Алън. — Всички сторихме каквото бе необходимо, за да ви освободим. Сега трябва да използваме първата възможност, за да избягаме от това място и да се завърнем у дома в Лангстън. Там ви чака вашият син. Милейди се опасяваше, че детето ще израсне без баща. Тя е добра и храбра жена, която рискува прекалено много, за да ви освободи.

— По кое време обикновено идва тук? — попита Хю.

— Около десет часа, милорд — отговори Линд.

— Ще се опитам и аз да съм тук тогава утре — каза Хю. — Ако не успея, не ѝ казвайте, че паметта ми се е възстановила. Трябва лично да ѝ го съобщя.

Двамата соколари кимнаха в съгласие със своя господар.

## ГЛАВА 16

*Цитаделата и Лангстън*

*Лятото на 1104 — есента на 1106*

— Мари ми каза, че не си пил подсилващия си еликсир днес — обърна се Вивиен към любовника си в леглото вечерта. Тя погали гърдите му с дългите си, изящни пръсти.

— Не се нуждая от повече лекарства, Виви — отговори Хю Фокониер на любовницата си. — Брат ти сигурно ти е разказал за доброто ми представяне със скъпоценната му Бел снощи. Не се нуждая от отвари, Виви, освен ако не ме опияняваш с тях, като се опитваш да предотвратиш възвръщането на паметта ми. Защо това те плаши? — Той взе ръката ѝ в своята, вдигна я до устните си и започна да смуче пръстите ѝ.

— Не е вярно — излъга тя, но сърцето ѝ затуптя притеснено.

— Добре! — съгласи се той. — Тогава е уредено. — И той легна върху нея, за да изпълни любовните си задължения, а чувствените ѝ викове отекнаха в ушите му. Това бе всичко, което тя искаше от него, осъзна той — способността му да ѝ доставя плътско задоволство и да се върти послушно под свирката ѝ. Това, че се подчиняваше на властта ѝ и се съгласяваше малодушно с нея, я бе накарало да повярва, че го обича. Засега щеше да продължи да я задоволява. Докато решише какво да предприеме.

Смущаваше го Изабел. Имаше пълното право да си тръгне и да я остави на съдбата, която си бе избрала. Защо не бе останала в Лангстън като добра съпруга? И все пак, усмихна се той, това, което бе направила, да се предреши като мъж и да тръгне след него, бе напълно в стила ѝ. Тя просто бе една непокорница. Отговорностите и майчинството не са я променили, осъзна той. Ако не бе тръгнала да го търси, дали паметта му щеше да се възвърне, както това стана снощи, когато извика името му в своя екстаз? Може би без нея щеше да остане оплетен в магията на Дьо Бретан завинаги. Може би ѝ бе по-голям длъжник, отколкото можеше да осъзнае.

Но нима можеше да забрави, че през изтеклите месеци тя бе най-всеотдайната любовница на Ги дьо Бретан? „А твоята метреса, която лежи сега до теб?“, обади се един вътрешен глас в него. Беше различно. Мъжът можеше да има любовница, но жената трябваше да остане вярна и предана на своя господар. Все пак как би могла Изабел от Лангстън да му остане вярна при обстоятелствата, в които и двамата се бяха озовали? Нима щеше да предпочете съпругата му да се хвърли от кулата на Цитаделата, обзета от угризения? Трябваше да говори с нея. И да обмисли начин, по който всички да заминат от замъка. Ако наистина съпругата му е забременяла от него, Дьо Бретан не трябваше да се доберат до детето.

Той се измъкна от спалнята сутринта. Виви спеше непробудно след бурната нощ. Отиде при клетките на соколите и завари Изабел да храни Купър.

— Добро утро, Изабел от Лангстън — каза той тихо.

Стреснатите ѝ зеленикави очи го изгледаха открито.

— Ти си спомняш? — прошепна тя нежно. — О, Хю! Кажи ми, че си спомняш!

— Спомням си, моя Бел — измърка той.

Мигновено тя бе в обятията му с насълзени очи.

— Как? Кога? — попита го тя.

— Когато извика името ми онази нощ — отговори той.

Тя го погледна и се изчерви.

— Никой не искаше да ми помогне, Хю. Кралят дори се опита да ме прелъсти. Искаше да остана в двора му като поредното развлечение. Ролф не знаеше какво да прави. Бях убедена, че не си мъртъв. Просто не знаех къде си, но трябваше да се опитам да те намеря, Хю! Ужасно ли си ми сърдит? — Думите се сипеха една след друга, докато се опитваше да му обясни всичко. Дали щеше да разбере? Или щеше да я намрази заради това, което се бе случило?

— Защо не остана в Лангстън, Изабел? — попита той.

— И ако бях останала? Войниците пленени заедно с теб толкова са се страхували от магьосничеството на Дьо Бретан, че дори не са се опитали да ти помогнат или да избягат, за да мога да намеря подкрепа и да те спася. Ако аз не те бях потърсила, Хю Фокониер, кой друг щеше да го направи? Твоят приятел Хенри Боклерк бе по-развълнуван от идеята да прелъсти съпругата ти, отколкото да те намери. Толкова е

непочтено, като си помислиш само, че замина за Нормандия по негова молба! Херцог Робърт не бе по-добър. Ако двамата с Линд не бяхме тръгнали да те търсим, щеше да се опиташ да направиш дете на някоя друга преди два дена! — Тя се бе разпалила, отдавна не ѝ се бе случвало.

Хю не можа да се въздържи да не се засмее. Беше най-своенравната жена на света, която щеше да отстоява всичко, за да си върне своето. Придърпа я към себе си и я целуна по устните. За миг тя се разтопи, но после се откъсна от него и го удари силно.

— Бел! — запротестира той.

— Какъв доверчив глупак си да отидеш в имението Манвил, като знаеш какъв негодник е брат ми Ричард? Не можа ли да сключиш примирието, което той те е подмамил да повярваш, че иска, в двора на херцог Робърт? Трябваше ли да посетиш Манвил?

— Струваше ми се, че не е любезно да отхвърля поканата му, особено след като се бе държал с такова благоприличие пред херцога — отговори Хю, докато разтриваше ръката си. Непокорницата със сигурност го бе насинила.

— Вината е напълно твоя, Хю Фокониер! — изсъска Изабел.

— Милорд, лейди — Алън влезе в помещението. — В двора на замъка има раздвижване. Вече не е безопасно да разговаряте тук.

— Той е прав — каза Бел. — Не трябва да ни виждат заедно прекалено често, за да не събудим подозрение. Ще си предаваме съобщения чрез соколарите, Хю.

Съгласи се, но преди да си тръгне, попита:

— Очакваш ли дете, моя Бел?

— Прекалено рано е, за да зная — отвърна тя, — но не би могло да се каже, че не се постара да дадеш на Хю Младши братче или сестриче, милорд. — Тя се усмихна леко.

— Обичаш ли го? — попита Хю.

Изабел го изгледа загадъчно и без нито дума повече излезе от клетката с Купър в ръка. Наблюдаваше я да оставя сокола върху камъните навън, за да подиша свеж въздух и да го нахрани с любимото му сурово пиле. Защо не му отговори? Въпросът бе обикновен. Дали обича Ги дьо Бретан? И ако го обичаше, тогава какво щеше да стане с тях двамата? С Лангстън? Със сина им? Възнамеряваше да вземе своя сокол и да излезе при нея, но когато погледна отново, тя бе изчезнала.

Трябваше пак да говорят, но едва ли бе разумно да го направи толкова скоро. Тази Изабел не бе момичето, което помнеше. Тази бе много по-силна. Почти заплашителна. Не бе лесно да ти бъде съпруга.

Лятото напредваше, житните класове на полето се наляха със зърно. Дьо Бретан наблюдаваха Бел, когато си мислеха, че тя не ги забелязва, макар тя винаги да усещаше. Разбираше какво ги интересува: някакво потвърждение, че очаква дете. Вниманието на Ги към корема ѝ бе станало маниакално. Голямата му ръка го галеше непрекъснато. Постоянно ѝ слагаше различни хапки в устата, за които си мислеше, че ѝ харесват. Тя се чувстваше като гъска за угояване.

— Мислиш ли, че очакваш дете? — попита той най-послед след няколко седмици.

Бел знаеше колко е нетърпелив.

— Все още не съм напълно сигурна — призна тя честно, защото той имаше представа от месечния ѝ цикъл. — Може би, но трябва да изчакам още малко, за да съм напълно убедена, милорд Ги.

— И аз мисля така. — Той взе ръката ѝ и я целуна. — Ще оставим Вивиен да се представя за майка, но всъщност ти ще си истинската майка на детето. Ти ще си тази, която ще го откърми и отгледа.

— И ще го обичам — добави тихо Бел. — Моля ви, нека изчакаме още малко, преди да съобщите официално. Все още не съм сигурна, милорд.

Същия ден в Цитаделата пристигна конник, първия посетител, когото Изабел видя, откакто двамата с Линд бяха дошли тук преди толкова много месеци. Вивиен остави човека да се нахрани и да си почине, после го извика да ѝ се представи и да ѝ съобщи по каква работа е дошъл в замък.

Младият мъж се поклони вежливо.

— Моят господар, графът на Бретан, иска да му се закълнете във вярност, лейди — заяви пратеникът. — Трябва да се представите в двора му преди Мартиновден, заедно с брат си, и да дадете обет. Тогава ще имате право да си изберете съпруг сред няколко рицари, който ще отбраняват Цитаделата в името на графа. — Пратеникът се поклони отново.

Вивиен дьо Бретан изглеждаше стъписана.

— Вярност? — повтори тя. — Обет? Съпруг? Господарят ти да не е полудял? Не знае ли той коя съм аз? Двамата с брат ми сме потомци на великата магьосница Вивиен, съпруга на Мерлин. Ние не даваме клетва за вярност на никого, още по-малко на някакъв си дребен граф на Бретан. Що се отнася до това да си избира съпруг... — Смехът ѝ прокъркна в залата и дори слугите се засмяха заедно с нея. — Предай на господаря си, че не желая съпруг, освен ако сама не си го харесам. Вече съм си взела мъж. Дьо Бретан винаги сами са се грижели за Цитаделата. Кажи на графа си, че ако ни мисли за безпомощни да я удържим, да заповяда и да ни я отнеме! — И тя отново се изсмя. — Ще ми достави удоволствие да превърна армията на господаря ти в крякащи крастави жаби! — И в залата отново се разнесе зловещ кикот. — Тази нощ ще те подслоним, но на сутринта заминавай обратно при господаря си и му предай думите ми. Намесата му не е желана тук.

Когато в залата останаха само Дьо Бретан и любовниците им, Ги се обърна към сестра си.

— Разумно ли постъпи да се държиш така с пратеника на графа, сестричке?

Теменужените очи на Вивиен потъмняха от гняв.

— Мислиш ли, че не зная какво иска граф Алън? Искане да присъедини нашето имение към своите владения и това е само първата стъпка. Няма да го позволя! Надявам се, че славата ни на магьосници ще го задържи далеч от тук след заканата ми.

— Може би ще е най-добре — изрече Хю дрезгаво — да се прибере реколтата колкото може по-рано, скъпа. Цитаделата може да бъде защитавана, но не искаш да изгубиш посевите си. Ако графът приеме предизвикателството ти, първото нещо, което ще направи, Виви, е да опожари полетата ти. При добра година едва изкарвате да преживявате и трябва да купувате храна от съседите, за да допълвате запасите си. Ако узнаят обаче, че си във война с господаря им, няма повече да ви продават, затова трябва да съхраниш всичко, което имаш сега.

— Откъде знаеш подобни неща? — попита тя подозрително. Напоследък бе станал по-независим. Нима започваше да си спомня предишния живот, какъвто и да е бил той? Тя нямаше представа

естествено, защото Ричард де Манвил не ѝ бе разказал нищо за него. Тогава не я и бе грижа. Грозноватото му лице я бе привлякло толкова силно и тя го бе пожелала. Беше достатъчно. Сега разбираше, че може би трябваше да узнае историята му.

— Предложението ми е логично — отговори Хю на красивата си любовница. — Убеден съм, че разбираш. Просто си вбесена, че граф Алън се обръща към теб по такъв обикновен начин. Не възразявам, ако имаш съпруг, скъпа. Колко забавно ще бъде да му слагаме редовно рога. — И той се засмя мрачно.

Ги кимна.

— Хю е прав да организираме защита, малката ми сестричке. Замисли се и ще разбереш. Трябва да започнем да планираме нещата, като че ли вече сме във война.

— Може би и двамата сте прави — каза бавно Вивиен дьо Бретан. — Наистина бе неразумно от страна на графа, че не дойде лично да говори с мен. Това подсказва, че той мисли малко за семейството ни и повече за земите ни. Мога обаче да си представя евентуалните мъже, които ми е избрал. Големи, честни, недодялани рицари, предани единствено на него. Да, ще е най-добре да се подготвим и да се защитим от него.

— Подозирам, че няма да чака до Мартиновден — изрече Хю.

— Откъде знаеш това? — попита отново тя.

— Той ти направи предложение. Ти му отказа, Виви. Осмели се да го предизвикаш да завземе това, което желае със сила, вместо с добро. Алън Бретански е закоравял в битките рицар. Сега ще му се наложи да превземе Цитаделата, за да не бъде засрамен пред васалите си.

— Паметта ти се е възстановила! — извика Вивиен дьо Бретан.

Изабел притаи дъх, като се чудеше какво ли щеше да отговори съпругът ѝ на любовницата си. Дали щеше да признае?

— Виви, въпреки че не мога да си спомня миналото с подробности, и двамата знаем, че съм бил войник. В момента ти говоря като войник. Чувствата ми са инстинктивни. Нищо повече. Все още съм с теб. Не можеш ли да се задоволиш с това? Защо е толкова важно да не си спомням нищо от миналото си преди теб? — Погледът му бе открит и пряк. — Той хвана малките ръце на Виви. — Скъпа?

— Не искам да ме изоставиш — призна тя тихо.

— Не ставай глупава — отговори той. — Освен това къде другаде бих намерил такъв лесен живот и толкова красива жена, която обичам, освен в Цитаделата? Сама твърдеше, че след като никой не ме е потърсил, трябва да съм бил незначителен човек. Незначителните хора не водят такъв живот, какъвто имам тук с теб.

Изабел бе изумена от Хю Фокониер. Никога не би си и помислила, че съпругът ѝ е способен толкова ловко да се изплъзва от дадено положение. Никога не го бе виждала в подобна светлина. Дали и чувствата му към нея не бяха някаква маска? Трябваше да помисли над това.

— Струва ми се, че е разумно — обади се Ги — да поверим отбраната на Цитаделата в ръцете на Хю.

Сестра му се съгласи.

На следващата сутрин Хю изпрати пратеника на графа.

— По кой път дойде? — попита той.

— Покрай брега — отговори конникът.

— Тръгни покрай тресавищата — посъветва го Хю. — Малко по-дълго е, но приближава буря и крайбрежният път ще стане непроходим.

— Благодаря — изрече пратеникът.

Хю наблюдаваше от стените на замъка и видя, че мъжът потегли към брега. Усмихна се. Беше му казал абсолютната истина, но, естествено, след като бе приет така лошо от Вивиен дьо Бретан, си бе помислил, че се опитва да го заблуди; кой знае — дори да го убие. Хю погледна към морето. Облаците бяха тъмни и бързо се носеха към сушата. На нещастния пратеник щеше да му се наложи да се подслони някъде през следващите дни. Така щеше да се върне обратно при господаря си много по-бавно, отколкото ако бе послушал съвета. Това бе добре, тъй като те се нуждаеха от време.

Хю отиде при соколите и завари Изабел там. За пръв път му се откриваше възможност да поговори с нея насаме след първата им среща преди няколко дни.

— Нямаш ли контрол над тази жена? — попита съпругата му сърдито. — Тя е на път да започне война с графа на Бретан. Как ще избягаме, ако това стане? Всички ще ни убият!

— Ти очакваш дете — каза той спокойно. Припомни си колко раздразнителна бе Изабел, когато бе забременяла със сина им.

— Разбира се, че очаквам дете! — изсъска тя.

— Не отговори на въпроса ми онзи ден — каза той.

— Какъв въпрос? — попита тя, макар много добре да знаеше.

— Обичаш ли го? — повтори Хю.

— Разбира се, че не го обичам, макар той да вярва в обратното, защото съм му го казвала. Иначе имаше вероятност да ме изгони от замъка. Тогава как щях да успея да ти помогна? Как въобще можеш да ми задаваш подобен глупав въпрос, Хю Фокониер? — попита Изабел. — Обичта ми към теб винаги е била истинска.

— Сигурна ли си? — Гласът му бе сериозен.

— Ние имаме деца — отговори тя. — А ти не изпитваш ли никакви чувства към Вивиен дьо Бретан? Забелязах колко покровителствено се държиш с нея, дори след като паметта ти се възвърна.

Той въздъхна.

— Да — потвърди. — Тя е толкова безпомощна, въпреки безмерната си жестокост. Виви по някакъв странен начин е все още дете. Придържа се към някакъв живот, който отдавна е минало и по този начин е обрекла както себе си, така и Ги на нещастие, макар и да не го разбира.

— Ние никога няма да забравим и двамата — отбеляза Изабел, — но трябва да простим, Хю.

— Първо трябва да избягаме от Цитаделата и да се върнем в Лангстън. Няма да е толкова просто, моя Бел.

— Може би трябва да тръгнете и да ме оставите тук — предложи Изабел. — Можеш да се върнеш за мен, защото съм твоя законна съпруга и детето, което нося, е твое, каквото и да си въобразяват Дьо Бретан. За вас и войниците ни ще бъде много по-лесно да избягате сега, преди да бъдем обсадени, отколкото по-късно, а и да бъдете затруднени от присъствието на жена.

— Не — Хю бе категоричен. — Няма да те оставя. Не и този път. Ще намеря начин, обещавам ти.

— Трябва да им кажа, че очаквам дете — въздъхна Изабел. — Ги вече подозира, а аз не смея да го лъжа.

— Не го прави — съгласи се Хю. — Състоянието ти ще е предимство за нас. Не забравяй, че жена в твоето положение е придилична и трябва да се грижат добре за нея. Не забравяй, Изабел, те отчаяно копнеят за това дете.

Тя го помилва нежно по бузата.

— С изключение на променения ти глас, ти си отново същия Хю. Такова успокоение е да открия пак благородния мъж, за когото се омъжих. Не харесвах грубия, жесток любовник на Вивиен дьо Бретан. Чудя се защо бе станал такъв, след като си загубил паметта си? Все пак налага се да продължиш да се преструваш, иначе ще се усъмнят. — После Изабел го целуна по бузата и бързо излезе.

— Знаех! — засия Ги, когато Бел обяви състоянието си вечерта пред него и сестра му.

Вивиен не каза нищо. Тя искаше детето заради фамилията, но не бе особено очарована от предстоящото раждане. Главните ѝ притеснения сега бяха, че начинът им на живот бе застрашен от граф Алън. Въпреки че бе заплашила графа с магия, тя много добре знаеше, че фамилия Дьо Бретан отдавна не притежаваха магическа сила. Предшествениците ѝ бяха загубили тази вълшебна власт. Последните няколко поколения управляваха замъка и земите чрез страх и заплахи. Църквата никога не бе имала влияние в имението им. Крепостните бяха невежи и суеверни и Цитаделата бе толкова изолирана от централните пътища, че никой не се интересуваше от нея. Защо изведнъж граф Алън се бе разтревожил за тях? Дали грубата заплаха, отправена към пратеника му, ще бъде достатъчна да го откаже от намеренията му? Вивиен дьо Бретан се надяваше на това. Просто искаше да я оставят на спокойствие и сама.

Хю обаче започна да подготвя замъка, като че ли бе обявена война. Всички селяни бяха изкарани на полето и принудени да работят денем и нощем, за да приберат реколтата, която се складираше зад стените на крепостта. Плевниците бяха препълнени със сено. Плодовете бяха обрани от овощките, както и гроздето. Само тези крепостни, които имаха някакви умения, щяха да се скрият зад стените на замъка, заедно със семействата им. Другите щяха да се защитават сами.

Портите се заключваха рано, подвижният мост се вдигаше и не се спускаше до сутринта. На кулите стояха часови по двајсет и четири часа в денонощието. Вероятно обаче не са били толкова бдителни, защото една сутрин, когато се събудиха, армията на граф Алън се бе разположила пред замъка. Пред вратите бяха сложени на куп злите кучета, които обикаляха на свобода всяка нощ.

Хю се усмихна мрачно, когато му съобщиха.

— Графът е приел любезната ти покана, скъпа Вивиен — изрече той сухо. — Сега можеш да избираш: да защитаваме Цитаделата, докато ни превземат, или да изнемогнем от глад и изтощение, или последната възможност — да склучиш мир с него. — Той изгледа събраните рицари и войници. — Бих ти предложил да се примириш.

— Да не си полудял? — изкрещя тя. — Да приема съпруг, да се закълна във вярност на този глупак? Никога!

— Ги, не можеш ли да вразумиш сестра си? — попита Хю.

Ги хвана ръцете на разгневената жена.

— Бретанците сме известни с избухливия си нрав, Виви, но много добре знаеш, че не сме в състояние сериозно да се противопоставим на графа на Бретан. Не вярвахме, че ще отвърне на предизвикателството ни, но той го направи. Приеми предложението на графа за съпруг. Нима не можем да го победим и да продължим да си живеем, както желаем? Графът ще бъде доволен, убеден, че е осигурил нашите земи, и ние ще сме доволни, че се е оттеглил с армията си. Укроти гнева си, сестричке, и нека да склучим мир, преди да е станало твърде късно. Ако упорстваш глупаво и Цитаделата падне, каква си мислиш, че ще бъде съдбата ни? Ще ни набият на кол, не се съмнявам. Семейството ни ще изчезне и графът ще превземе замъка, каквато е всъщност и целта му.

Тя не каза нищо, но накрая въздъхна и кимна леко с глава.

— Хю — обърна се Ги към рицаря, — излез с бяло знаме и уреди въпроса, тъй като изглежда, разбираш от тези неща.

— Нищо ли няма да кажеш? — попита Вивиен любовника си.

— Какво искаш да ти кажа? — отвърна той с дрезгавия си глас. — Ще приемеш съпруг, а ние ще му слагаме рога. Не възнамерявам да се откажа от теб, Вивиен. Може би ще ти хареса, ако двамата с него правим любов с теб, както брат ти и аз обладахме Бел? — Смехът му

бе злокобен, но той знаеше, че отговорът му ще задоволи детинската ѝ суетност.

— Ти ме обичаш! — възкликна щастлива Вивиен. — О, Хю, ще направя всичко, каквото пожелаеш, стига да сме заедно. — Теменужените ѝ очи сияеха като диаманти.

Хю Фокониер възседна голям черен кон, нареди да спуснат подвижния мост и бавно подкара жребеца с бяло копринено знаме в ръка, символ на примирие. От другата страна го посрещна воин, равен по сан с него, и го поведе към шатрата на графа. Чудеше се дали ще е разумно да разкаже на графа истината за присъствието си в Цитаделата, но знаеше, че владетелят на Бретан няма голяма политическа изгода от синовете на Вилхелм Завоевателя, макар и да бе женен за сестра им. И как би могъл да обясни скандалното поведение на Изабел в цялата тази история? Не. Щеше да е по-добре да се придържа към плана, замислен от Ги. Не искаше да го въвлечат още повече в спора им с графа. Нека бъдещият жених да отвлече вниманието им, докато той намери начин за бягство.

Хю Фокониер се поклони ниско на графа на Бретан и след като му позволиха да говори, каза:

— Милорд, господарката на Цитаделата, както е присъщо на всички жени, промени решението си. Тя ще приеме съпруг от вас и ще положи клетва за вяност.

— Вие не сте бретанец — отбеляза графът.

— Не, милорд. Англичанин съм. Казвам се Хю. Не си спомням друго име, както и нищо от живота си, преди Дьо Бретан да ме намерят ранен и да ме доведат тук, за да ме излекуват. Останах да им служа, тъй като няма къде другаде да отида. Дълга им живота си и сега ще се опитам да им помогна.

— Изглеждаш от благородно потекло и говориш добре — изрече бавно графът.

— Мислят, че съм бил рицар, защото изглежда имам рицарски умения — отговори Хю, тъй като не искаше графът да се почувства обиден, че са му изпратили за парламентъор обикновен свободен селянин.

— Какъв съпруг бихте ми предложили да избира за господарката на Цитаделата, сър Хю? — попита откровено граф Алън. — Никога не съм я виждал, въпреки че славата на семейството ѝ като магьосници

все още се носи и може да уплаши някои. Все пак ние, бретанците, сме келти, но аз съм убеден, че каквато и магьосническа сила да е имало някога, тя отдавна е изчезнала, иначе армията ми сега щеше да бъде жабешки хор, нали? — И той се засмя многозначително.

Хю си позволи да се усмихне леко.

— Дамата умее да приготвя лековити отвари, милорд, талант, необходим за всяка добра господарка, която носи отговорност за хората си. Що се отнася до съпруг, бих й избрал много силен мъж, защото тя самата е силна и има изключително избухлив нрав. Рицарят, подходящ да се справи с нея, трябва да е издръжлив и упорит, и доста похотлив.

— Имам точно такъв човек — усмихна се графът. — Ценя откровеността ви, сър Хю. Вие сте верен на Дьо Бретан, но разбирате и задълженията на васала. Ако пожелаете, в двора ми може да се намери място за вас.

— Изключително съм признателен, милорд — отговори Хю, — но човек като мен, без да помни миналото си, е по-добре да остане тук. Освен това в замъка има само двама рицари, братът на господарката и аз.

— Оставете моста спуснат — нареди графът на Бретан. — Ще дойда с малка свита и жениха по обяд. Накарайте господарката си да ни чака в голямата зала.

Хю се поклони ниско и излезе от шатрата, като се върна в замъка, за да им съобщи какво се бе случило. Мостът остана спуснат по негово нареждане, защото осъзнаваше, че подобно действие е израз на доверие между Дьо Бретан и графа.

— Какво става? — попита Вивиен, когато той се върна.

— Граф Алън ще влезе в замъка по обяд. Ще дойде с малка група приближени и бъдещия ти съпруг.

— Трябваше да имам избор! — извика Вивиен.

— Загуби това право, когато отхвърли първото му предложение — обясни й Хю. — Сега той ще го избере. На теб единствено ти остава да приемеш. Сега се пригответи да го посрещнеш, докато аз изнеса нещата си от стаята ти. Когато ме пожелаеш, Виви, ще трябва да идваш при мен, защото едва ли връзката ни ще може да продължи в брачното ти ложе.

Ги наблюдаваше двамата с интерес. Положението бе изключително трудно за гордата му сестра. За пръв път през живота си трябваше да се държи като останалите жени. „Поне временно“, засмя се той тихо.

— Зная какво си мислиш — изсъска му тя злобно.

— Тогава знаеш и защо се смея.

— Мразя всички ви! — заяви пламенно тя.

Този път Ги се изсмя високо.

— Хайде, Виви — успокой я той. — Трябва да се държиш добре само малко. Граф Алън ще остане тук днес. Женихът ти ще бъде здравеняк и тъп, абсолютно предан на графа. Ще му трябва само да те погледне и да загуби ума си, очарован от теб и обзет от желание да се настани между краката ти. Ще го въртиш на малкото си пръстче. Графът ще си замине доволен, че Цитаделата е в сигурни ръце, и животът ни ще продължи, както си знаем. Нищо няма да се промени, освен че сър Който-и-да-е, ще бъде с нас. — И той прегърна собственически Изабел. — Когато детето се роди, ще отровим съпруга ти и ще известим графа, че имаш наследник, но, уви, си останала вдовица. Ние обаче ще държим крепостта от негово име. Малко е вероятно да ти изпрати нов съпруг, след като е убеден, че не представляваме заплаха за него.

— Ние и сега не сме заплаха за него — запротестира Вивиен — и все пак той е навън и ми нарежда да се омъжа за някакъв непознат.

— Вероятно сме единственото благородническо семейство в Бретан, което не му е дало клетва за вярност, Виви — каза брат й. — Не забравяй, графът граничи с Нормандия, а на юг е Поату. Трябва да е сигурен в собствените си земи. Той вярва, че след като не сме с него, със сигурност сме против него.

— Мъжете са смешни! — заключи Вивиен дьо Бретан и напусна като буреносен облак голямата зала.

— Ще направи каквото е необходимо въпреки гнева си — отбеляза Ги. — Тя не е така мила и покорна като теб, Бел. Отвори си устата, скъпа, и хапни това парченце сирене. Искаме детето ни да е силно. — Той сложи хапката в устата ѝ и я целуна. После я сложи да седне в скута си и започна разсеяно да я милва по гърдите. — Съжалявам, Хю, че ще трябва да се лишиш от компанията на сестра ми

за известно време. Аз не бих искал да загубя Бел, независимо от причината.

— Ако страстта ми се разгори — изрече сухо Хю, — има множество слугини, които ще ме развличат с готовност. — После се изправи и излезе от стаята. Беше му невъзможно да стои повече и да наблюдава как Ги дьо Бретан се държеше със съпругата му. Не понасяше да гледа как Бел слага глава върху рамото на съперника му. Все пак Хю знаеше, че и тя като него играеше своята роля. Знаеше, че тя имаше доверие в него, че ще открие начин да избягат от Цитаделата. Но как? За пръв път през живота си не можеше да измисли план за действие. Не знаеше какво да прави, а Бел, соколарите и войниците разчитаха на него да ги отведе от тук.

В залата Бел се бе сгушила в скута на любовника си и мъркаше от удоволствие, докато той я милваше. Състоянието ѝ я бе освободило от мъчението на малкия фалос. По неизвестна причина, ръцете на Ги сега я успокояваха, докато преди само я дразнеха или възбуждаха.

— Нека се разходим покрай морето, милорд — предложи тя. — Толкова ми е приятно да стоя на брега и въпреки че пътеката е стръмна и тясна, аз все още не съм толкова наедрияла и съм доста подвижна.

— Винаги можеш да се разхождаш край морето, когато пожелаеш — каза Ги благосклонно. — Не е необходимо да слизаме по скалата. Можем да стигнем до брега и от замъка, скъпа моя. — Голямата му длан галеше косата ѝ.

Изабел го погледна изненадана.

— Можем?

— Да — потвърди той. — Има стъпала от подземията, които водят направо през скалата към брега. Прадедите ни са ги направили. Днес не можем да отидем заради граф Алън, но когато си тръгне, ще ти ги покажа и можеш да се разхождаш на брега винаги, когато пожелаеш, при условие че някой знае, когато тръгваш.

Изабел едва успя да сдържи вълнението си. Най-после имаха начин за бягство! Как ли щеше да дочака удобен случай, за да съобщи на Хю. Целуна страстно Ги по устата.

— Благодаря, милорд — каза тя весело. — Толкова обичам морския бряг!

— Трябва да внимаваш с прилива, скъпа — предупреди я той. — При пълнолуние приливът се вдига бързо и залива пещерите под замъка.

Граф Алън и малка група благородници прекосиха моста и стигнаха до вътрешния двор на крепостта. Влязоха в голямата зала, където ги очакваше Вивиен дьо Бретан. Бе облечена с любимите си пурпурни цветове. Тъмната ѝ коса се диплеше свободно върху раменете ѝ, прихваната единствено от една диадема от злато и сребро, обсипана с аметисти. Беше много красива и величествена.

До нея стоеше брат ѝ, когото графът разпозна по поразителната прилика със сестра му. От другата страна на господарката на Цитаделата бе сър Хю, а до Ги бе застанала не по-малко красива жена, с тъмнозелена пола и светлозелена туника, със златиста бродерия. Пламтящата ѝ червеникава коса бе сплетена на две плитки.

Граф Алън се поклони на Вивиен дьо Бретан, като ѝ подаде ръка.

— Елате, лейди, и се запознайте с мъжа, когото съм избрал за ваш съпруг и защитник.

Вивиен слезе от господарската трапеза и кимна леко с глава, за да поздрави графа.

— Милорд — изрече тя, а погледът ѝ тайно се плъзна към придружаващите го мъже. Бяха шестима, единия свещеник. И преди да се осмели да направи някакво предположение, графът вече ѝ говореше и тя обърна изящната си глава към него.

— Красотата ви, лейди, е легендарна, но след като лично ви видях, мога само да кажа на света, че мълвата бледнее пред вас — започна той галантно. — Все пак дама с такъв финес се нуждае от съпруг, който да я защитава и да я обожават. Цитаделата е голяма отговорност за такова крехко създание като вас.

— Милорд — изрече дръзко Вивиен, — щастлива съм да ви дам клетва за вярност, въпреки че такава официална клетва никога досега не е искана от фамилия Дьо Бретан, защото никога не сме предавали графовете на Бретан. Но не съм доволна, че сте се заели със задачата да ми намерите съпруг. Вярно е, че жените от нашия род винаги сами са си избирали мъже, и все пак сме оцелели през вековете.

— Времената се менят, лейди — отговори графът. — Силата, която семейството ви е притежавало някога е изчезнала. За мен е необходимо да зная, че Цитаделата е в сигурни ръце. Убеден съм, че брат ви разбира това. Сър Хю ме увери, когато дойде да ми предложи приятелството ви тази сутрин. Съжалявам, че не мога да ви дам друг избор, освен да се подчините на волята ми.

— Тогава нека брат ми Ги да пази крепостта — предложи Вивиен.

— Наследството във вашето семейство винаги се е предавало по женска линия — отговори спокойно графът. — Не желая да променям това, лейди. Знаете колко суеверни са хората ни. Такава радикална промяна ще ги смути. Не! Вие ще се омъжите за човека, когото съм ви избрал, преди да е изминал този час, а той ще държи крепостта. Това е волята ми. — И граф Алън махна с ръка към придружаващите го и изрече тържествено: — Саймън де Бомон, ела тук.

Един едър мъж се отдели от петимата рицари и излезе напред. Бе висок като Хю, но много по-набит. Косата му бе черна като на Вивиен, очите му — тъмни. Имаше къса, добре оформена брада.

— Милорд — изрече той.

— Лейди, това е рицарят, когото съм ви избрал. Отец Пол ще извърши бракосъчетанието веднага.

— Милорд! — Вивиен бе вбесена. — Няма ли да ми позволите да опозная този непознат, за когото сте решили, че ще стане мой съпруг?

Изабел и Хю се спогледаха за част от секундата, припомняйки си тяхната първа среща. Тя наистина съжаляваше Вивиен дьо Бретан. Саймън де Бомон не изглеждаше нито търпелив, нито мил. Очите му безсрамно оглеждаха жената, която скоро щеше да му стане съпруга; задържаха се прекалено дълго върху едрия ѝ бюст и той се облиза.

— Едва ли има по-добър начин да опознаете мъжа от този да се омъжите за него — каза графът. — Няма нищо необичайно булката и младоженецът да се срещнат за пръв път в деня на сватбата. Хайде, отец Пол, да започваме. Вече загубих достатъчно време в Цитаделата.

— А ако отново променя решението си и ви откажа, милорд? — попита Вивиен, правейки последен опит да определи сама съдбата си.

— Ще ви убия, лейди, и брат ви също, на място. Като се вземе предвид репутацията ви, едва ли ще бъда обвинен — отговори

хладнокръвно графът и като взе елегантната ръка на Вивиен, я постави в грубата лапа на Саймън де Бомон.

Вивиен направи опит да измъкне ръката си, но бъдещият ѝ съпруг я сграбчи силно и изръмжа:

— Хайде, лейди, не бъдете глупава.

Свещеникът извърши бракосъчетанието колкото можеше по-бързо. Не се чувстваше добре в голямата зала на Дьо Бретан. Със сигурност мястото бе прокълнато. Съмняваше се дали някога тук бе споменавано името Божие. Когато привърши, бързо направи кръстния знак над младоженците и кимна към графа.

— Сега — изрече граф Алън весело, като че ли събитието бе щастливо — накарайте слугите си да донесат вино, лейди, и ще вдигнем тост за вас и съпруга ви, а след това двамата с брат ви ще ми се закълнете във вярност.

Когато всички бяха с бокали в ръце, графът вдигна своя и пожела:

— Дълъг живот и много деца!

Саймън де Бомон се засмя и изненадващо белите му зъби се откриха върху загорялото му лице.

— Ще положим всички усилия да ви дарим с поколение предани синове и дъщери — обеща той и прегърна съпругата си през кръста, но бе принуден да я пусне, за да може Вивиен и брат ѝ да се закълнат във вярност.

— Преди да си тръгнем — попита графът, — ще ми кажете ли коя е другата дама тук?

— Съпругата ми — отговори Ги дьо Бретан.

— Хубава е — отбеляза графът. После се обърна към Саймън. — Знаеш инструкциите ми, Де Бомон. Пази Цитаделата за Бретан. — Графът и малката му група напуснаха замъка.

— Ще наблюдавам от стените — предложи Хю — и ще ви докладвам, лейди. — Той се поклони и бързо излезе от залата.

— Хората ти трябва да научат, че сега аз съм господарят тук — изрече строго Саймън де Бомон.

— Ти си съпруг на сестра ми, Де Бомон — каза му Ги, — но Цитаделата принадлежи на Виви. Може да планираш отбраната ѝ, но съпругата ти е господарката тук. Без волята ѝ, никой няма да се подчинява на заповедите ти.

— Ще противоречиш на владетеля на Бретан? — настръхна Де Бомон.

— В думите ми няма предизвикателство. Ти просто не разбираш. Позволи ми да ти обясня, но ела да се настаним удобно, докато говоря. — Той се върна до масата, седна и сложи Бел в скута си, като започна да я храни с хляб и сирене. — Тук, в Цитаделата, цари матриархат. Замъкът е бил наследяван от най-голямата дъщеря в продължение на толкова много векове, че никой не си спомня откога е установена тази традиция, Де Бомон. Жените понякога са имали съпрузи, друг път не, но винаги са били единствените господарки на Цитаделата. Съпрузите и любовниците им не са били нищо друго, освен приятно развлечение. О, между другото, знаеш ли, че сестра ми е имала любовници, откакто навърши четиринайсет години? Надявам се, че си добър в леглото, братко Саймън. Вивиен е ненаситна в своята страст. Сега разбираш, нали? Няма да ти пречим по никакъв начин да изпълняваш дълга си към граф Алън, но и ти не трябва да смущаваш начина ни на живот в замъка.

Саймън де Бомон бе вбесен, но като се огледа наоколо и забеляза бандата грубияни в залата, осъзна, че шансовете му да оцелее са малко, ако се противопостави. Вероятно искаха да се опълчи срещу тях, за да го убият. В какво леговище на злото го бе изпратил господарят му? Новият му роднина се усмихваше хищнически и той се ядоса. Нямаше да позволи този мъж, нито сестра му да го заплашват.

— Защо храниш съпругата си? — попита той, за да смени темата.

— На Бел ѝ е позволено да яде и да пие, само когато аз пожелаая — поясни Ги дьо Бретан. — Тя е много покорна малка женичка. — И той погали гърдите ѝ под туниката. — Аз я къпя също, нали, мила? Тя е толкова сладка, нали, Бел?

— Щом вие казвате така, милорд — отговори Изабел.

Ги се засмя.

— Виждаш ли, братко Саймън. Тя е истинско съкровище!

Хю отново влезе в залата.

— Армията на графа се скри зад хълма — съобщи той. — Изпратих конници след тях, за да сме сигурни, че са се оттеглили, а не е някаква измама. — Той седна от другата страна на Вивиен и посегна към каната с вино. Наля си пълна чаша и изпи на един дъх червената течност.

Яденето бе сервирано и те започнаха да се хранят мълчаливо. След това Ги подметна злобно:

— Сестричке, мисля, че е време да отведеш съпруга си в леглото. Външността му подсказва, че може да се окаже ненаситен жребец. — Той се обърна към Саймън. — Ще внимаваш да не я смачкаш под огромното си туловище, нали? Ще останеш доволен от съвършеното ѝ телосложение и бялата ѝ кожа.

— Говориш, като че ли я познаваш — отбеляза Саймън де Бомон. Ги се изсмя бурно.

— Разбира се. Кой си мислиш, че е бил първия любовник на сестра ми? Аз!

Рицарят пребледня шокиран.

— Това е забранено — каза той.

— Забранено? — Ги се изсмя отново. — Нищо не е забранено за Дьо Бретан, братко Саймън. Абсолютно нищо!

— О, Ги! — Вивиен сгълча брат си. — Трябва ли да му издаваш всичките ни тайни? — После и тя се изсмя. — Е, може би не всички!

— Лейди — изрече строго Саймън де Бомон, — отсега нататък ще се държите като добра съпруга християнка или ще се наложи да ви запозная с правилата на благоприличието.

Вивиен се засмя.

— Искаш ли да приличам на Бел, Саймън, съпруге мой? Бел е толкова покорна. По желание на брат ми тя легна заедно с него и със сър Хю, за да се развличат с нея. Ще позволим ли на сър Хю да прекара някоя нощ с нас, след като двамата се опознаем по-добре? — измърка тя в ухото му и облиза устни.

Саймън де Бомон бе шокиран. Не бе сигурен дали да ѝ повярва, но тонът ѝ бе така изкусителен. Тя цялата бе възбуждаща. Той усети как желанието се надига в него, стана и я дръпна.

— Заведи ме в стаята си, Вивиен. Възнамерявам да те опозная по-добре. Но искам да те предупредя, лейди, че съм неуморен любовник.

— Аз също — засмя се Вивиен и го поведе.

Ги стана.

— Да последваме примера им — каза той и изведе Бел от залата.

Хю остана сам. В известен смисъл бе успокоен, че се е отървал от тях. Тази вечер щеше да спи сам за пръв път от месеци насам. Стана

и отиде при соколарите в плевника.

— Успяхте ли да поговорите с хората от Лангстън? — попита той. — Какво ви казаха?

— Няма да тръгнат без лейди Изабел — отговори Алън. — Проклети глупаци! Като че ли ще я изоставим тук.

— Тя предложи това — разказа Хю. — Но аз ѝ отговорих, че когато потеглим, всички ще сме заедно.

— Но как, милорд? И кога? — обади се Линд.

Хю поклати глава.

— Чувствам се като истински глупак — призна той. — Все още не зная. Напрягам мозъка си, но не успявам да измисля никакъв план. Смятах да разкажа на граф Алън историята ни, но се опасявах, че няма да предприеме нищо. Ще се върна утре сутринта, когато моята Бел ще посети Купър. Ще поговорим тогава. Може би тя ще има някакво предложение. — Той ги остави и отиде в новата си стая в замъка, за да спи.

Когато настъпи утрото, Хю отново се отправи към клетките на соколите и завари Бел там.

— Зная път от замъка навън, без да се минава през подвижния мост — изрече тя развълнувана. — Научих вчера за него, но не успях да намеря удобно време, за да ти кажа, с цялата тази суматоха около женитбата на Вивиен.

— Какъв е пътът? — попита Хю.

— Ги ще ми го покаже днес. Има стъпала от най-дълбоките зимници, през скалата към брега. Трябва да научим кога се вдига приливът обаче, защото понякога се наводнявали и ако попаднем там, може да се удавим — продължи бързо Изабел. — Хю! Хю! Най-последно имаме шанс!

— Да — съгласи се той, но после додаде: — Ще трябва да узнаем и какво е разстоянието покрай брега оттук до Нормандия и дали може да се минава. Трябва да намерим начин да изведем конете си от тук, и Купър също.

— Може би хората от Лангстън биха могли да излязат през портите и да изведат конете, за да ги потренират малко. Аз мога да взема Купър. Не, по-добре Алън и Линд. Ще отведат птиците на

полето, за да ги дресират. Никой няма да се усъмни в тях. Точно това ще направим! — После се замисли. — Но къде ще отидем, милорд? В двора на херцог Робърт в Руан? Той сигурно ще ни помогне да се върнем в Англия. Не се сещам за друг начин, а вие?

Хю поклати глава.

— Можем само да се молим да е в добри отношения с крал Хенри, моя Бел. Ако братята са във война, ние отново ще попаднем по средата. За двама души, чието единствено желание е да водят спокоен живот... — И двамата се засмяха.

## ГЛАВА 17

Невъзможното стана. За една-единствена нощ, Вивиен дьо Бретан разлюби Хю Фокониер и се влюби безумно в Саймън де Бомон, своя съпруг. Тя едва вярваше, когато го съобщи на брат си.

— Прекрасен е, Ги! Той е всичко, което винаги съм искала да е един мъж. Неуморен любовник! И не се страхува от нас. Дори ме наби — завърши шепнешком тя.

— Той какво? — Ги дьо Бретан бе вбесен. Сигурно не бе чул добре. Той обичаше да наказва нежно жените, но винаги го правеше с обич, не брутално. Едва сега забеляза, че по бялата кожа на Вивиен личаха следи от удари. Ги дьо Бретан никога не бе белязал жените така. Никога!

— Бях много непослушна — засмя се сестра му.

— Да не си загубила разсъдъка си? — попита я гневно брат й. — Ти си Вивиен дьо Бретан, а не някоя глупачка с незначително потекло. Този човек дори не ти е равен, иначе сам щеше да притежава земя. Как се е осмелил да се държи жестоко с теб?

— Хареса ми — призна тихо Вивиен. — Не разбираш ли, братко? Този мъж е по-силен от мен. Цял живот съм била великата Вивиен дьо Бретан, магьосницата, опасна дори да се погледне. Всички любовници, които съм имала, се страхуваха от мен. Може би Хю не, защото, след като не помнеше нищо, не знаеше какво е страх, но ще ти призная нещо, което никога не съм се осмелявала да изрека на глас, макар дълбоко в сърцето си да го знаех. Хю е обичал преди. Която и да е била, дори без да я помни, той все още я обича подсъзнателно. Никога не ми се отдаде напълно, макар и да беше предан. Аз го обичах, но не смеех да му се посветя всеотдайно от страх, че паметта му ще се възвърне и тогава ще ме презре. Със Саймън не е така. Той все още не ме обича, но и това ще стане. Аз го обичам така, както никой друг. Той ще ме има изцяло! Тялото ми, ума, да, дори душата ми; или ще ме убие. Вече ми го каза. Но аз съм щастлива да съм негова.

Ги дьо Бретан бе ужасен.

— Виви — изрече той мило. — Държиш се като глупаво дете. Хора като нас не смеят да обичат по този начин. Това ни прави слаби. — Той взе ръцете ѝ. — Малката ми сестричка, наслаждавай се на похотливия си жребец, но не го обичай с такава дълбока и пламенна страст. Това ще те обрече на гибел.

— А ти, брат ми — отговори му тя също толкова мило. — Не обичаш ли твоята хубава Бел така? Не ме лъжи. Забелязала съм начина, по който я гледаш.

— Да — призна Ги. — Обичам я, Виви, но никога няма да ѝ позволя да вземе връх над мен, както ти допускаш да стори това новият ти съпруг. Аз винаги владея положението.

— Изтощена съм да се контролирам. Уморена съм да вдъхвам страх — каза Вивиен. — Искам да бъда като другите жени, Ги.

— Ти никога няма да бъдеш като другите — отвърна ѝ той ядно — и когато желаете това, ти посрамваш рода ни! Ние сме Дьо Бретан! Произхождаме от велика фамилия. Ти, сестра ми, си като прекрасна расова кобила, но си взела за партньор обикновен глиган от гората. Надявам се да не съжаляваш!

— Трябва да отпратиш Хю — каза Вивиен, като пренебрегна очевидния яд на брат си.

— Не! — Ги бе категоричен. — Няма да го направя. Сама му кажи какви чувства изпитваш към съпруга си. Тогава ще му предложиш да остане като рицар в замъка или да си тръгне. Ще се моля да остане, Виви, защото съм убеден, че ще ни е необходим в дните, които ни предстоят, в противен случай твоят съпруг може да напълни Цитаделата със себеподобни.

— Ще останеш ли поне с мен, когато съобща на Хю? — попита Вивиен брат си. — Ако се ядоса, знаей, че можеш да го успокоиш.

— Ще остана. Къде е Саймън сега?

— Спи. — Тя поруменя. — Ще се върна скоро при него.

Ги изсумтя, не можеше да повярва. Никога през живота си не бе виждал Вивиен да се изчервява като момиче. Всичко това бе твърде смущаващо.

Хю се появи от клетките на соколите в компанията на Бел, но и двамата Дьо Бретан бяха прекалено объркани, за да забележат.

— Ела да пийнем, Хю — покани го Ги. — Вивиен има доста шокиращи новини. — Той напълни бокалите и отчупи голямо парче

хляб, което плъзна върху масата към другия мъж. — Седни в скута ми, Бел, и ще те нахраня, докато сестра ми говори.

Изабел покорно се настани в обятията му и отвори уста като малко птиче. Бе привикнала да се храни по този начин.

— Хю — започна Вивиен, — не трябва да казваш на Саймън, че си ми бил любовник. Дори не трябва да правиш подобен намек. Разбираш ли ме?

— Щом така желаш, лейди, на заповедите ти съм — отговори Хю, като се чудеше за какво става въпрос. Обикновено Виви се държеше смело с любовниците си. Сега изведнъж започна да заеква като някоя девица. Забавно.

С тихия си, драматичен глас Вивиен дьо Бретан обясни и причините за молбата си, като завърши забележителното си обяснение с думите:

— Можеш да останеш в Цитаделата като рицар или си свободен да заминеш с хората си, но никога повече между нас няма да има нищо, Хю. Схващаш, нали?

Той бе поразен. Само преди един ден тя се кълнеше във вечна, неумираща любов към него, вбесена и вилнееща от решението на граф Алън да ѝ даде непознат за съпруг. Сега изведнъж всичко, което бе имало между тях, бе станало незначително пред тази нова велика страст. Хю изпита невероятно облекчение, но се почувства и леко обиден. За секунда погледът му се кръстоса с този на Бел. После преглътна с усилие. Това бе единственото, което успя да направи, за да запази спокойствие.

— Няма ли да кажеш нещо? — попита Вивиен. Бе очаквала протести, любовни обяснения, а не мълчание.

— Лейди, стъписан съм от думите ти — започна той.

— Няма да издадеш нищо на Саймън? — В гласа ѝ се долови отчаяние.

Хю поклати глава.

— Вие възстановихте здравето ми и съм ви благодарен. Нямам желание да се противопоставям на онзи огромен звяр, за когото се омъжи, Виви. След време тази твоя нова страст ще избледнее и ти ще ме пожелаеш обратно в леглото си, скъпа.

— Оставаш или заминаваш? — попита тя раздражително.

Колко по-лесно щеше да ѝ бъде, ако изчезне, помисли си Хю, но не можеше да напусне Цитаделата, без да намери начин да вземе и съпругата си. Съпругата, за която дори не подозираха, че има. Той се засмя грубо.

— Зная, че ти се иска да си тръгна, но засега ще остана да ти служа. Нямам къде другаде да ида.

— Да! — обади се ентусиазирано Ги. — За мен това е добре.

Вивиен определено не бе очарована от този развой на нещата, затова Хю реши да ѝ подсказе нещо, с което да отвлече вниманието ѝ.

— Не исках да ти казвам, защото знаех колко много се страхуваше от това — изрече Хю, — но преди няколко дни паметта ми се възвърна. Моите войници потвърдиха самоличността ми. Не са се осмелявали да ми помогнат да се излекувам, защото са се страхували прекалено много от теб.

— Знаех си! — изрече триумфално Вивиен, но бе изненадващо успокоена.

— Аз съм Хю Фокониер; обикновен рицар от Уорчестър. Тъй като съм по-малък син, обикалям заедно с хората си, за да си намеря място. Сър де Манвил ми обеща, но когато не успяхме да се споразумеем за условията, той ме хвърли в тъмницата си, където ти ме намери.

— И нямаш съпруга? — попита тя.

— Не, лейди, имам любима в Англия, която вероятно вече се е омъжила за друг — отвърна хитро Хю. — Може би някой ден ще се завърна у дома и ще намеря друго момиче, но засега нямам какво да предложа на никоя.

Вивиен изпита върховно облекчение. Възвръщането на паметта му бе преимущество за нея. Сега нямаше да я предаде.

— Благодарна съм, че ще бъдеш на служба при мен, сър Хю Фокониер. — Тя се усмихна, взе малко храна и допълни: — Сега трябва да се върна при съпруга си. Ще се събуди и ще иска да утоли глада си. — И тя бързо излезе.

— Напълно е загубила разсъдъка си — изрече гневно Ги, когато сестра му напусна голямата зала. — Държи се като девица с първия си мъж. Радвам се, че оставаш, Хю. Може да ми е необходима помощта ти, за да защитим това, което принадлежи на Дьо Бретан, от този побойник, който графът ни изпрати. Като че ли сестра ми е

омагьосана. — Очите му изведнъж заискряха. — Това трябва да е. Магьосницата е омагьосана.

— Не! — намеси се тихо Бел. — Тя просто е убедена, че наистина го обича, милорд. Не й отказвайте това щастие.

— Никога не съм го правил — отговори Ги, — но Саймън де Бомон е като опасен глиган в шубраците. Не ми харесва, нямам му доверие. Той първо е човек на графа, а след това съпруг на сестра ми.

— Мъж, който се заклева във вярност, прави това първо към своя владетел, а след това към съпругата си — каза Хю благоразумно. — Нека да видим как този човек ще се държи с Виви.

Ги кимна мрачно. В момента наистина не можеше да стори нищо. Ако Саймън де Бомон се окажеше такъв, за какъвто го смяташе, тогава все някога щеше да се издаде и те щяха да действат.

Изабел се опита да разсее лошото настроение на Ги дьо Бретан. Наклони се и прошепна нежно до ухото му:

— Мога да си представя какво прави сестра ви и женихът й сега, милорд Ги. А вие? — Тя духна леко в ухото му. — Дали да не запълним времето си по същия начин? Хю може да се погрижи за ежедневните дела в Цитаделата, нали? Ох, как ме стягат тези дрехи!

Ги дьо Бретан се изправи, прегърнал любовницата си. И без да каже нито дума, излезе от помещението.

Хю ги наблюдаваше да се отдалечават, разбирайки тактиката на Изабел, но въпреки това обзет от ревност. Не можеше да избегне факта, че е любовница на Ги. Когато той притежаваше Вивиен, не му се струваше толкова лошо. Сега обаче всичко бе различно и той бе излишния. Нима постъпи глупаво, като отказа да напусне замъка, когато Вивиен му даде тази възможност? Но как би могъл да вземе Изабел със себе си? Ако тя изчезнеше, бързо щяха да разберат къде е отишла. Трябваше да има начин да я измъкне от Цитаделата, за да се приберат в дома си.

Може би щеше да успее да убеди Саймън де Бомон да отведе Вивиен в двора на граф Алън. Хю поклати глава. Не се съмняваше, че Саймън ще бъде горд да се поперчи с красивата си съпруга и до каква степен я командва, но не те бяха проблема. Проблема бе Ги. Те нямаше да поискат да го вземат със себе си, а и Ги нямаше да остави Изабел. Маниакалната му страст към нея бе очевидна. Хю напрягаше ума си, за да намери отговор.

Когато пристигна в Цитаделата, Саймън де Бомон донесе новини от света около тях. Седна на господарската маса вечерта, влязъл в ролята на господар на замъка, докато Ги вътрешно кипеше от гняв. Беше му измислил много сполучлив прякор — Глигана. Бе висок колкото Хю, но много здрав и як. Тъмните му очи бяха малки. Блестяха като черен кехлибар и непрекъснато се въртяха, като рядко се задържаха на едно място, докато се озъртаха наоколо. Почти нищо не убягваше от вниманието му.

— Наследниците на Завоевателя отново са в конфликт — разказа той, а пълната му ръка стискаше бокала. — Граф Алън е мъдър. Стои настрана и наблюдава, но не се намесва.

— Как може? — попита Хю. — Женен е за сестра им и не може да прояви предпочитание към единия или другия, освен ако това не е абсолютно неизгодно за него.

— Да! — потвърди Саймън и удари с чаша върху масата. — За него не е изгодно да се намесва, въпреки че и двамата го подтикват да го направи. — И той отпи голяма глътка вино.

— Какво се е случило, милорд Саймън, за да подтикне братята отново да се скарат? — попита тихо Бел. Нуждаеха се да съберат колкото могат повече информация, тъй като трябваше да прекосят Нормандия, за да се доберат до Англия.

— Отново тези проклети Монтгомъри — обясни Саймън. — Херцог Робърт приел с отворени обятия Робърт де Белъм в двора си. И то след като крал Хенри го прокуди от Англия заради бунта му. Английският крал бе силно обиден от постъпката на брат си.

— Да — каза Бел. — Разбирам защо.

— Нима Хенри е започнал военни действия, само защото брат му е приел радушно Робърт де Белъм? Сигурно има нещо повече — попита Хю.

— Да — отговори Саймън. — Де Белъм плякосваше земите в Нормандия на васалите, верни на английския крал. Херцогът или не можеше, или не искаше да го спре. И тогава херцог Робърт го прие тържествено в двора си. Естествено, крал Хенри бе обиден. — Саймън взе един еленски бут и отхапа от месото, като започна да дъвче шумно.

Засмя се доволен, когато Вивиен лично му наля сребърната чаша с червено вино.

— Англичаните изпратили ли са армия? — почуди се Хю.

— Малка — отговори Саймън. — Тези нормандци! Такива хора! Не може да им се има никакво доверие, но вие англичаните го знаете. Най-видните благородници на херцога се съюзиха с английските рицари. Не че това имаше някакво значение. После един от най-високопоставените нормандски благородници, Уилиям Мортейн, напусна Англия, за да направи заговор с херцога срещу краля. Кралят си присвои земите му. Пфу! Нормандци! В Бретан поне човек знае ясно кои са му врагове. — И той отпи отново от виното. — В Бретан враговете никога не се променят. Ако някой ти е враг, такъв си и остава, докато единият не умре. Така е много по-лесно.

Хю не успя да въздържи усмивката си.

— Да — съгласи се. После добави: — Предполагам, че е опасно да се пътува из Нормандия. Хубаво е, че сме далеч, тук, в Цитаделата, нали?

Саймън де Бомон кимна утвърдително.

— Участвал съм в достатъчно битки, за да ми стигнат до края на живота. Бях с граф Алън на кръстоносен поход. Вече съм готов да остана на едно място и да създам семейство.

Изразяваше се недодялано, помисли си Хю, но по принцип не бе лош човек, въпреки очевидната неприязън на Ги дьо Бретан към него. Саймън де Бомон бе праволинеен, предан на своя господар. Колко такива като него познаваше? Щеше да защитава замъка заради своя владетел на всяка цена. „Както аз бих сторил същото в Лангстън заради Хенри, ако някога успея да се прибера у дома“ — помисли си горчиво Хю.

Положението, описано от Саймън де Бомон, бе доста лошо. Хю не би се осмелил да вземе Изабел и да се опитат да прекосят Нормандия. Беше прекалено опасно, особено за жена в нейното положение. Съмняваше се дали той самият и хората му щяха да минат без жертви. И със сигурност не можеха да потърсят убежище в двора на херцог Робърт. Хю бе човек на крал Хенри. Нямаше да предаде стария си приятел. И двамата с Изабел щяха да бъдат изложени на опасност в Руан, особено ако Ричард де Манвил беше там и се ползваше със закрилата на херцог Робърт.

Изабел позна по лицето на Хю за какво мисли. Бяха попаднали в капан и едва ли щяха да успеят да избягат от Цитаделата в близко бъдеще.

— Вземи мъжете и вървете сами — умоляваше го тя, когато се срещнаха следващия път при соколите. — Зная, че ще ви бъде тежест, но вие сигурно ще преминете. Тук съм в безопасност. Можеш да се върнеш за мен, Хю.

— Нетърпелива си да се отървеш от мен, за да продължиш да се въргаляш с любовника си, без да изпитваш вина? — Мразеше се, докато изричаше тези думи.

В очите ѝ бързо се появиха сълзи, но тя не каза нищо, само се обърна и напусна помещението.

— Тя носи дете от друг — обади се Алън. — Може би ще е най-добре да я оставим тук, милорд.

Хю изруга тихо.

— Тя носи моето дете, момче, не на друг. — И понеже нямаше избор, защото искаше доброто име на Изабел да не бъде опетнено в бъдеще, той разказа на Алън и Линд истината.

Двамата соколари бяха стъписани от тази история.

— Тези Дьо Бретан със сигурност са изчадия на дявола — Алън успя да промълви най-после. Той бе пребледнял.

Линд не каза нищо, но Хю можеше да си представи какво си мисли, защото младежът обожаваше Изабел. Тя бе неговата господарка.

Състоянието на Изабел започна да проличава по леко заобления ѝ корем под полата и туниката. Есента настъпи с приятните, топли дни и прохладните, дълги нощи. Еротичните страсти на Ги дьо Бретан като че ли започнаха да намаляват, докато наблюдаваше Бел да наедрява с детето, което той считаше за свое. Начинът на действителното му зачатие нямаше значение, защото не бе ли споделил и той сладостта на Бел заедно с Хю Фокониер през онази нощ? Участието на Хю при създаването на бебето, което щеше да се роди през пролетта, вече не бе важно. Ги смяташе детето за свое и ако някой се осмелеше да твърди обратното, щеше да понесе последствията. Саймън де Бомон не

знаеше истината. Вивиен не би я споделила с него, защото това означаваше да признае и своя дял в заговора.

Ги мразеше зет си. Бе толкова обикновен човек. Бе взел красивата, екзотична Вивиен и пред ужасения поглед на брат ѝ я превръщаше в обикновена жена. Вече носеше прекрасната си черна коса на плитки, главата ѝ бе покрита скромно с бял воал. Приличаше повече на някоя монахиня, отколкото на възбуждаща дама от плът и кръв. Когато подхвана този въпрос една вечер, зет му заговори пръв, вместо да остави Вивиен да му обясни.

— Старите саксонци са карали съпругите си да бръснат главите си в знак на покорство — избоботи той. — Жената трябва да изглежда скромна. Вивиен бе прекалено пищна, но не е знаела, след като е била изолирана тук цял живот. Като неин съпруг, мое задължение е да коригирам поведението ѝ. Не съм ли прав, ангел мой?

— О, да, скъпи милорд — изрече смирено Вивиен, като взе голямата, космата ръка на съпруга си и я целуна. — Аз съм на твое разположение.

Ги изпита физическа болка. Какво бе станало с гордата му и независима сестра? Неспособен да го понесе, той напусна залата. „Трябва да убия този негодник, който така промени прекрасната ми Виви — помисли си Ги. — И ако не го сторя скоро, тя толкова ще се промени, че никога няма да мога да я направя същата.“

На Бел ѝ бяха показани стъпалата към брега и след като научи кога е приливът, сега слизаше до морето всеки ден, за да се разхожда. Повечето пъти беше сама, което предпочиташе. Вятърът и мъглата, изглежда, я успокояваха. Никъде другаде не намираше такъв покой. Напрежението между Ги и Саймън ставаше все по-лошо, с всеки изминал ден.

Саймън де Бомон в началото се бе опитал да успокои чувствата на Ги дьо Бретан към Вивиен, но когато стана очевидно, че няма да успее, Саймън престана да полага каквито и да било усилия, като вбеси още повече Ги, заявявайки му, че той, Саймън де Бомон, е господар на Цитаделата. Ако това не допада на Ги, може да си потърси дом на друго място. Вивиен стоеше до съпруга си със самодоволна усмивка на красивото лице, докато Саймън говореше.

— Вивиен знае, че не мога да си тръгна — отговори тихо Ги. В гласа му обаче се долавяха опасни нотки и като го чу, сестра му пребледня.

— Замълчи, брат ми! — извика тя. — Знаеш, че си добре дошъл тук, докато решиш да останеш и уважаваеш авторитета на съпруга ми. — Тя се обърна към Саймън. — О, милорд, трябва да се опиташ да се разбираш по-добре с брат ми.

— Защо трябва да остане? — попита Саймън. Търпението му вече се изчерпваше.

— Защото моето дете, детето, което моята Бел носи, ще наследи имението на Дьо Бретан — отговори Ги.

— Тези владения се наследяват по женска линия — противопостави се Саймън.

— Да, но ти твърдиш, че ще имаш само синове от сестра ми, и все пак все още не съм забелязал доказателство, че очаква дете — отговори Ги. — Следователно дъщеря ми — защото съм сигурен, че Бел ще ми роди дъщеря — ще наследи този замък. Едва ли ще отгледам дъщеря си далече от дома й, милорд. — Той се усмихна. — Така правим ние.

— Времената се менят — изръмжа Саймън. — Не възнамерявам да гледам синовете си ограбени от някакво момиче!

Ги отново се усмихна.

— Когато съпругата ти роди син, милорд, ще обсъдим този въпрос отново. Дотогава е глупаво да говорим. — Тъмновиолетовите му очи се впериха в тези на Вивиен предизвикателно.

## ГЛАВА 18

Ги дьо Бретан непрекъснато търсеше начин да прогони зет си, Саймън де Бомон, от сърцето на Вивиен. Антипатията между двамата бе очевидна. Един ден жената, която бе отгледала и двамата Дьо Бретан като деца, дойде тайно при Ги и каза:

— Желаете да се отървете от онзи мъж, лорд, нали? Ще ви помогна, защото не ми харесва начинът, по който се отнася със сладката ми господарка. — Тя кимна с беззъбата си уста и очите ѝ запламтяха.

— Какво знаеш, скъпа Мари? — попита той нетърпеливо.

— Той ще разбие сърцето на милейди — изрече старицата. — Само тя не му е достатъчна, милорд Ги. — И тя отново кимна многозначително.

— Кажи ми — подкани я той. — Кажи ми и аз ще ти дам лекарство, от което старите ти кости ще престанат да те болят, Мари. — Елегантната му ръка нежно помилва сгърчените ѝ пръсти.

— Две слугини от кухнята, една доячка и средната дъщеря на ковача, задоволяват този похотлив жребец. И две вече очакват деца. Копелетата му ще станат цял легион, милорд, и бедната ми господарка ще бъде толкова нещастна, когато узнае. На всички ни е ясно, че е луда по него, а горките момичета така се боят от гнева ѝ, когато разбере за изневярата му, защото тя със сигурност ще си отмъсти на тях, а не на съпруга си. Не иска и дума да чуе против него, толкова е силно увлечението ѝ.

Ги дьо Бретан едва сдържа задоволството си.

— Постъпи разумно, като ми каза, Мари. Ако Саймън де Бомон я предава, Виви трябва да го научи. Не се страхувай, Мари. Аз ще защитя сестра си и ние скоро ще се отървем от този Глиган.

Възрастната жена кимна отново.

— Знаех си, че ако ви кажа, милорд Ги, вие ще оправите нещата. Не позволявайте на този недодялан Глиган да нарани сладкото ми момиченце. — И тя го потупа по ръката. — Вие сте добър брат.

И така, Де Бомон се възползваше щедро от чара на крепостните селянки. Ги се засмя. Колко предсказуем беше — трябваше сам да се досети. Но сега, благодарение на скъпата Мари, той притежаваше оръжието, с което да се освободи от зет си. Скри се в магическата си стая, без да казва на никого, особено на любимата си Бел, която щеше да се ужаси от плана му и да се опита да го разубеди. Не. Тази вечер щеше да настъпи краят на Саймън де Бомон и после всичко щеше да бъде както преди граф Алън да се появи в Цитаделата и да принуди Вивиен да се омъжи насила.

Вечерта седнаха на господарската маса, Вивиен с елегантните дрехи, които бе носила в деня на сватбата си. Господарката на замъка подканяше съпруга си да си пийне от хубавото червено вино, което бе накарала да изнесат от избата специално заради него, защото той обичаше да си посрѣбва.

Изабел си помисли, че Ги изглежда необичайно нервен, и се чудеше защо.

— Да вдигнем тост за моя зет — каза Ги внезапно, като стана и вдигна бокала си. — Пия за твое здраве, Саймън де Бомон, рицарю, който еднакво умело размахваш както меч, така и мъжката си гордост!

Де Бомон се почувства определено неудобно и Вивиен бе озадачена.

— Какъв е този тост, братко? — попита тя Ги.

— Нима не си научила, сестричке? Не мога да повярвам, защото ти винаги знаеш какво става в Цитаделата. Съпругът ти е доста расов мъж. Ще има поне четири копелета до лятото. Ти все още ли не очакваш дете, скъпа Виви? Със сигурност половината от женската прислуга вече е в това положение, благодарение на Саймън де Бомон. — И той ѝ се усмихна жестоко.

Вивиен пребледня шокирана. Огромните ѝ теменужени очи се обърнаха въпросително към Саймън.

— Милорд? — попита приглушено. — Вярно ли е?

Саймън де Бомон отпи по-голямата част от виното си.

— Да! И какво, ако е вярно? — отвърна той дръзко. — Каква е ползата да си хвърляш семето в неплодна нива, лейди, защото ти със сигурност си ялова, иначе досега щеше да очакваш дете от мен. Мислиш ли, че това са първите копелета, на които ще съм баща? Искam синове, лейди. Ти не можеш да ми ги дадеш. Ще призная най-

способните от незаконните си, когато пораснат. Щом вече не е необходимо да сучат от майките си, ще бъдат доведени в замъка, за да бъдат отгледани тук. Ти, лейди, можеш да ги научиш на изискани обноски. Поне за това те бива. Няма да те изгоня от дома ти. Не съм жесток човек.

Непоколебимата Вивиен бе съсипана от тези груби думи. За миг загуби способността си да говори. Ги се усмихна злорадо.

— Чу ли го, сестричке? Определил е хубаво бъдеще за копелетата си. Доволна ли си да узнаеш, че и ти ще имаш участие в бъдещето на тези момчета? Мащеха, която да ги научи на обноски! — Ги се засмя, но теменужените му очи потъмняха от гняв. Той впери поглед в зет си. — Няма да ти позволя да срамиш сестра ми, Де Бомон. Сега отровата, която ти дадох, недодялан глиган такъв, започва да изгаря стомаха ти. Усещаш ли я? — Той отново се засмя.

Изабел я побиха ледени тръпки от този звук. Двамата с Хю се спогледаха за миг въпросително.

— Ги! Какво си направил? — извика Вивиен, когато широкото лице на Саймън де Бомон побеля. Той очевидно изпитваше ужасни болки. Лицето на умиращия бе плувнало в пот и той се бореше за глътка въздух.

— Наистина ли си мислеше, че щях да ти позволя да притесняваш сестра ми публично, Де Бомон? Наистина ли вярваше, че властта на твоя граф Алън може да надвие мощта на Дьо Бретан? Когато господарят ти си направи труда да се поинтересува за теб, ще му разкажем за болестта, която те е сполетяла, и колко много сме скърбили, че си се пренесъл в отвъдното. — Ги се усмихна жестоко на жертвата си, докато наблюдаваше как смъртта слага своя отпечатък върху него.

Едрият рицар се гърчеше в ужасни предсмъртни болки.

— Т-ти дявол — изстена той. Тялото му подскочи няколко пъти, обзето от спазми, и после остана неподвижно. Дишането му спря.

Изабел бе замръзнала от ужас. Не можеше да повярва на това, което току-що бе станало. Вярно, че Саймън де Бомон не бе особено приятен човек, но той бе умрял така потресаващо от ръката на Ги дьо Бретан.

Вивиен започна да вие от скръб, скубейки косата си от мъка.

— За Бога, Виви — изрече брат й. — Той бе истински звяр. Биеше те. Изневеряваше ти. Засрамваше те пред другите, а ти скърбиш за него? Трябваше да го убия на сутринта, когато се омъжи за него. Сега поне можем да се върнем към нормалния си живот. Ще хвърлим тялото му от стените в морето, за да нахраним рибите. Каква хубава храна ще бъде, нали?

Красивото лице на Вивиен бе станало безизразно, когато изгледа брат си.

— Ти не разбираш, Ги. Аз го обичах. Каквото и да ми бе направил, аз го обичах! — Погледна го през влажните си ресници. — Как успя да сториш това злоещо нещо, Ги? Как? Всички пихме вино тази вечер. Защо не сме отровени?

— Виви, Виви — поклати той глава. — Толкова лесно ли забрави, че не е необходимо да се избие цялата зала, за да премахнеш един-единствен враг? Не съм отровил виното. Тогава щях да застраша всички. Просто отрових чашата, от която пи съпругът ти. В момента, когато я напълни, отровата е потекла в лакомата му уста. Никога не бих ти навредил, нито на Хю, нито на любимата ми Бел, сестричке.

Изабел се изправи, за да утеши другата жена, но Вивиен я отблъсна сърдито.

— Моят Саймън е мъртъв! Никога няма да съм щастлива отново, но ти, братко, ти имаш своята красива Бел. Не е честно!

— Хю е тук, за да те утеши, Виви — каза Ги.

— Не искам Хю! — изпищя Вивиен. — Искам си моя съпруг! — Тя се обърна към Изабел. — Как желая брат ми никога да не те бе намерил! Мразя те!

— Не, Виви — Ги сгълча сестра си. — Не мрази Бел, защото след теб, най-много на този свят обичам нея.

— Така ли? Наистина ли, братко? — Теменужените очи на Вивиен запламтяха опасно. — Искаш нещата да са така, както винаги са били между нас, нали така каза, Ги? Много добре тогава, така да бъде! — Тя вдигна ръка и между пръстите й проблесна сребърният й нож. Вивиен го насочи към беззащитната Бел.

С тревожен вик Ги дъо Бретан се спусна между двете жени. Ножът на Вивиен се заби дълбоко в гърдите му. Изумен, Ги се взираше в оръжието, което стърчеше от тялото му.

— Ги! — изкрещя Вивиен ужасена, когато ръката ѝ пусна ножа. Очите ѝ станаха огромни, щом осъзна какво бе извършила току-що. — Ги! О, батко, прости ми! — После сграбчи чашата на Саймън и Вивиен дьо Бретан изпи до дъно останалото вино. — Не мога да живея без двамата мъже, които обичам — заяви тя и се отпусна в стола си. — Ще посрещнем заедно смъртта, любими мой Ги.

Ги дьо Бретан се строполи на колене, а кръвта му избиваше по черната кадифена туника.

— Бел! — прошепна той и падна, за да умре в нозете ѝ.

Изабел закри уста с ръка, за да заглуши вика си. Зеленикаво златистите ѝ очи се местеха от Ги към Вивиен, която едва бе жива. Очевидно изпитваше непоносими болки, но не виеше. Тялото ѝ се гърчеше в предсмъртна агония, но красивите ѝ очи продължаваха да се надсмиват над жената, която винаги бе считала за своя съперница.

— С... сега — изрече тя бавно, но отчетливо — ти с... ъщо няма да го и... маш. Ги в... инаги ще ми п... ринадлежи. — Главата ѝ клюмна към гърдите и с последни усилия тя промълви: — Цитаделата... винаги ще... бъде м... оя!

Тялото на Вивиен потрепери за последен път, тя също бе мъртва.

Дълго в залата цареше мъртвешка тишина, после нечий глас извика:

— Цитаделата е прокълната! Бягайте! Бягайте! — И голямата зала се изпразни от прислугата и войниците, които бързаха да разпространят мълвата, че Дьо Бретан не са вече между живите.

Само шестимата от Лангстън, двамата соколари, Хю и Изабел останаха.

— Изабел! Изабел! — Гласът на Хю достигна до съзнанието ѝ.

Тя съсредоточи погледа си върху него доста трудно, защото великата трагедия бе причина сълзите ѝ да потекат и тя като че ли не можеше да спре да плаче.

— Добре ли си? — попита я той нежно, като я прегърна успокоително. — Сега сме свободни, непокорнице. Всички ние можем да се завърнем у дома.

— Трябва да ги погребем — отговори му тя. — Не можем да ги оставим така, Хю. Не можем! — Опитваше се да си възвърне самообладанието и изтри сълзите си с опакото на ръката.

— Да — съгласи се той. — Трябва да се погребат, преди някой да оскверни телата им. Линд, намери някое потайно място, преди напълно да се е стъмнило. После се върни и ще направим каквото е необходимо. Ще трябва да останем тук тази нощ, но на сутринта потегляме за Англия.

— Да, милорд, веднага! — отговори Линд, като се усмихна на Алън и на другите от Лангстън. Беше хубаво да си върнат отново стария Хю Фокониер, знаеше, че другите са съгласни с него.

В замъка не бе останало живо същество, с изключение на тях. В конюшните обаче соколарите намериха главния ловец и още няколко.

— Вземете каквото искате — каза Алън, — защото със сигурност го заслужавате, но ни оставете конете, за да можем и ние да избягаме от тук. Дойдохме с тях и ще си тръгнем с тях. Оставете и коня на дамата. Той е неин, не е собственост на Дьо Бретан. Тя ще дойде с нас.

Главният ловец кимна.

— Честно е. Вие също бяхте принудени да им служите. Право е да си заминете с конете, но защо ви е да вземате и нея? Тъй като очаква дете, само ще ви бави.

— Тя е англичанка и е заварена сестра на Линд — напомни му Алън. — Той няма да я остави, а е един от нас.

Това се стори разумно на бретонците и като изкараха всички коне от конюшната, с изключение на тези, които бяха на англичаните, те заминаха.

Линд намери уединено място до външната стена на замъка. Наблизо растеше малка горичка. С помощта на другите той бързо изкопа три дълбоки гроба. Като се върнаха в голямата зала, мъжете от Лангстън пренесоха телата на Саймън де Бомон, съпругата му Вивиен и накрая Ги дьо Бретан. Изабел, шептейки молитвите, които си спомняше, и Хю ги придружиха. Вивиен бе положена между брат си и съпруга си. Войниците чакаха смирено, докато техният господар и господарка се молеха над трите трупа.

Хю едва погледна към мъжете. Бе вперил очи в красивата жена, измъкнала го от затвора на Де Манвил и след това дарила го с любовта си. Тя бе спасила живота му и той й бе длъжник. Бе жестока, егоистична и покварена. Ако не бе загубил паметта си, никога нямаше да я обича. Да, мислеше си той, наистина я обичаше известно време. Господ да му прости.

Зеленикаво златистите очи на Бел се отместиха от Саймън де Бомон и Вивиен и се задържаха върху Ги дьо Бретан. Никога преди не бе виждала лицето на смъртта. Беше страшна със своята безвъзвратност. Съжаляваше за смъртта на Саймън и Вивиен, но не можеше да повярва, че Ги наистина е мъртъв. Бе така жизнен. Не бе познавала друг като него и вероятно никога отново нямаше да срещне такъв. Едва ли щеше да говори за това с Хю, съпруга, който си бе върнала, но тя знаеше, че Ги наистина я бе обичал, и въпреки че дори не смееше да признае и пред самата себе си, тя също не бе безразлична към него. Всичко свърши. Нямаше да забрави, но нямаше да се връща назад към този период от живота си. „Сбогом, милорд Ги“ — тихичко изрече тя.

— Покрийте телата и ги погребете — нареди Хю на хората си. — Опитайте се да прикриете гробовете, за да не бъдат забелязани. Нека суеверните да вярват, че дяволът е дошъл да прибере своите, и да оставим непокътната легендата за Дьо Бретан. — Той се подсмихна. — Това ще да им хареса.

Когато всички отново се събраха в голямата зала на призрачно притихналия замък, Хю и Бел седнаха, за да обсъдят по кой път да се върнат обратно в Англия. Двамата соколари и войниците мълчаха, докато господарите им спореха.

— Най-късото разстояние е от Булон до Дувър — каза Изабел. — Ще бъда много по-щастлива, ако прекарам по-малко време в морето.

— Твърде е далече, за да стигнем до там по суша, след като кралят и брат му продължават междуособиците си. Не помниш ли какво ни разказа Саймън де Бомон? Няма да сме в безопасност в някои райони на Нормандия, след като Робърт де Белъм е свободен. Не забравяй и Уилям Мортейн. Имението му е твърде близо. И двамата ме познават и ще сметнат, че са направили голям удар, ако ме хвърлят в тъмниците си. Въпреки че не съм нито богат, нито важен, аз все пак съм добър приятел на краля. Пътищата в Нормандия са твърде опасни за дълго пътуване, скъпа.

— Тогава какво ще правим? — попита Бел. — Със сигурност не предлагаш да останем в Цитаделата? Въпреки че Вивиен и Ги са мъртви и погребани, дори в този миг усещам присъствието им тук. Замъкът е обитаван от духове и колкото по-скоро си тръгнем, толкова ще съм по-щастлива, милорд!

— Съгласен съм — отговори Хю леко раздразнен. — След женитбата на Вивиен бях по-свободен, отколкото преди това. Дьо Бретан притежават малко рибарско селце на няколко мили на север. Утре, щом се зазори, ще се отправим нататък и ще намерим необходимите лодки и хора, за да ни прекарат през Ламанша до Англия.

— В най-широката му част? — извика Изабел, от което войниците спряха разговорите помежду си и изгледаха господаря си и съпругата му.

— Има няколко острова, моя Бел — успокои я Хю. — Ще плаваме от единия до другия на почивки и от Олдърни до Уеймаут Бей. Последната част от пътуването няма да ни отнеме повече от един ден при добър попътен вятър. Имаме достатъчно време, преди да задухат северните ветрове и да стане невъзможно да се прекоси Ламанша през следващите няколко месеца. Дори да успеем да се доберем до Булон, в което се съмнявам, зимните ветрове дотогава ще задухат — обясни Хю.

— Ами конете? — предизвика го тя. — Не можем да си позволим да оставим десет коня след себе си. Твоят крал, Хенри Боклерк, със сигурност няма да ни обезщети за тях — изрече язвително тя. — Ами птиците? Няма да оставя Купър!

— Няма да тръгнем само с една лодка — отговори той. — Конете, както и птиците, също ще бъдат прекарани през морето.

— Тогава по-добре да се моля за попътен вятър — каза сухо Изабел, — защото разбирам, че сте решен да потеглим през морето.

— Ще бъдем в Англия скоро — обеща ѝ той с усмивка. — Наистина е по-добре, както аз предлагам, скъпа.

— Ще видим — изрече заплашително Изабел от Лангстън.

Върна се в покоите, където бе живяла с Ги, за да вземе някои от вещите си. Мястото ѝ навяваше множество спомени. Тя почти усещаше физическото му присъствие, чувствените му устни, присвити от задоволство, докато я наблюдаваше. Тя взе няколко обикновени удобни дрехи и други дребни неща, които щяха да са ѝ необходими за пътуването. Отмести един камък от стената и извади оттам малка кесия от козя кожа. Беше личната каса на Ги и в нея той държеше сребърни монети. Щеше да ги запази за бебето. Тя взе обаче една монета, счупи я внимателно и приши парчетата в подгъва на полата си.

Отекна гръмотевица, отиде до прозореца и затвори капаците. Над морето се разразяваше буря. Последвалата светкавица озари бушуващите вълни. „Прекрасно — помисли си раздразнително Изабел. — Дано да отmine до утре.“ Стори ѝ се, че дочу смях зад гърба си. Смехът на Ги. Завъртя се бързо, но нямаше никого. Беше сама. Дали беше сама? Бързо събра нещата си и напусна помещението, без да погледне назад. Беше права. Цитаделата се обитаваше от духове. Ги и Вивиен никога нямаше да я напуснат. Щяха да я притежават вечно.

Преспаха върху сламеници в голямата зала всички заедно, като се събудиха много преди зазоряване. Линд и Алън претърсиха кухнята, свариха овесена каша, намериха хляб от предишния ден и половин буца сирене. Откриха ѝ малка кошница с ябълки и Изабел нареди да ги вземат заедно с всичко останало, което ставаше за ядене. Хапнаха набързо. Когато излязоха от голямата зала на Цитаделата, Изабел си помисли, че всичко наоколо бе странно притихнало. Вчера по същото време замъкът кипеше от живот.

Изчака във вътрешния двор да доведат конете. Линд и Алън бяха отишли в клетката на ловните птици, за да ги освободят. Щяха да вземат с тях само Купър и един млад сокол-скитник, когото Линд лично бе дресирал. Така бе привързан към него, че не можеше да понесе мисълта да остави великолепно то създание. Другите птици бяха пуснати на свобода. Ако ги оставеха в клетката, скоро щяха да умрат от изтощение и глад. Изабел наблюдаваше как птиците, освободени от качулките и връзките, в началото се почувстваха объркани. После исландският сокол, най-смелият от всички, полетя и се стрелна нагоре към небето, като писукаше от удоволствие. Другите бързо го последваха. Хю искаше да задържи исландския сокол, но отговорността бе прекалено голяма, като се имаше предвид какво пътуване ги очаква.

Конете бяха готови, но те все още не ги възседнаха. Хю бе решил, че вероятността да привлекат нечие внимание е много по-малка, ако напуснат владението на Дьо Бретан по вътрешните стълби към брега, отколкото да яздят на открито. Приливът почти се бе оттеглил и щяха да имат възможност да достигнат малкото рибарско селище Бретан-сюр-Мер, напълно изолирано от останалите села в имението. Рибарите може би все още не бяха узнали за убийството и

самоубийството на господаря и господарката им и вярвайки, че англичаните идват по нареждане на Дьо Бретан, щяха да им помогнат.

Въведоха животните в замъка, а мъжете последваха Изабел и Хю през един широк коридор, който водеше направо към стълбите. Стъпалата бяха широки и полегати, а не стръмни. Бавно и внимателно, животните слизаха по тях. Известно време настъпи пълна тишина, нарушавана единствено от конските копита, но после дочуха шума на морето, все по-силно и по-силно. Най-после стигнаха голяма, висока пещера и като възседнаха конете си, излязоха на брега. Отляво се простираше ярката, синя водна шир.

— Молете се времето да се задържи — изрече Изабел, като пое Купър и пришпори леко Гри.

Стигнаха селото не след дълго. Слънцето едва изгрываше и рибарите все още не бяха излезли в морето. Изабел не пропусна да забележи предпазливостта, изписана на лицата им, когато ездачите наближиха, но никой не побягна, защото селяните знаеха, че само хора от Цитаделата можеха да се появят от тази посока. Групата спря пред рибарите и лодките им.

— Кой е старшият тук — попита дрезгаво Хю.

Дълго време никой не отговори, после един висок брадат мъж излезе напред.

— Аз, милорд. Не ви ли казаха в замъка да попитате за Жан-Пол?

— Просто ми казаха, че старшият ще ни уреди преминаването обратно в Англия — отговори Хю. — Аз съм със Хю Фокониер, в служба на Дьо Бретан. Сега се връщам в Англия заедно със съпругата си и войниците си. Нуждая се от лодки за всички ни, както и за животните. Ще има по една сребърна монета, половината тук, половината, като стигнем бреговете на Англия, за всяка лодка, която ни вземе. Как мислиш, господин Жан-Пол? Дали времето ще се задържи още два-три дни?

Старшият кимна бавно. По една сребърна монета за всяка лодка? Това бе цяло състояние, а никой от замъка не е проявявал подобна щедрост. Десет пътника. Десет коня. Двете ловни птици не бяха проблем. Повечето от лодките в селото бяха малки, но имаше три, достатъчно големи за тази цел; неговата и още две.

— Времето ще бъде същото още цяла седмица, милорд — отговори той. — Можем да ви откараме. Джилиъм! Люк! Пригответе

лодките си. — Старшият се обърна към Хю. — Среброто, милорд?

Хю извади три монети от кесията си. Счупи всяка на половина и даде три половинки на старшия, докато другите рибари гледаха със завист. Без нито дума повече, трите лодки бяха изтласкани във водата. В двете натовариха по пет коня и по трима мъже. Изабел, Хю и двамата соколари се качиха на тази на старшията, но не и преди Бел внимателно да раздели запасите им от храна. Качиха и съдове с вода.

Вятърът бе умерен, когато потеглиха от Бретан-сюр-Мер. Морето бе спокойно, нямаше и следа от дъжд или мъгла. Постепенно брегът се стопи в далечината и навсякъде около тях се виждаше само вода. Изабел потрепери, загръщайки се плътно с наметалото. Не харесваше морето и ако дадеше Господ, никога отново нямаше доплава, стига да пристигнеше благополучно у дома, в Лангстън. „Англия“, мислеше си тя. „Лангстън.“ Имаше моменти, когато бе обзета от отчаяние, че никога повече няма да го види. Сега едва сдържаше нетърпението си да влезе отново в своята голяма зала, да прегърне майка си и малкия Хю.

Колко прекрасно щеше да бъде да води спокоен, нормален живот. Когато Хю я притисна към себе си, тя му се усмихна и детето в нея се размърда, като че ли и то одобряваше завръщането им. Бел сложи ръка върху корема си, подтикната от майчиния си инстинкт.

— И бебето е не по-малко нетърпеливо от нас да стигнем у дома — каза тя на съпруга си. — Мислили ли сте как ще го наречем, милорд?

Ръката му се плъзна над нейната.

— Ще го кръстим Хенри, ако е момче, моя Бел, но бих искал Матилда, ако е момиче, като добрата ни кралица — подразни я той.

— Никога няма да кръстя свое дете Хенри! — заяви възмутена Изабел. — Ако не беше кралят, нищо от това нямаше да ни се случи! Почти ни бе отнет животът и със сигурност ни бе отнета възможността да наблюдаваме как расте малкият ни син. И защо? Заради Хенри Боклерк! Не и името Хенри!

— Ако не беше кралят — напомни Хю на разсърдената си съпруга, — нямаше да се оженим, непокорнице. Освен това идеята да тръгнеш след мен бе твоя, а не на краля. Не мога да не нарека втория си син Хенри, особено ако искам да запазя благосклонността му.

— Ако не бях тръгнала след вас — напомни му Изабел вероятно за стотен път, — нямаше да си възвърнете паметта. Освен това, какъв избор имах? Ако бях останала в двора, вероятно щях да бъда вкарана в леглото на краля. Бихте ли предпочели това?

— Като не си останала в двора — каза той тихо, — бе вкарана в леглото на Ги дьо Бретан. Кое от двете е за предпочитане, не зная.

— Поне цяла Англия няма да узнае за срама ми — противопостави се тя. — И поне детето, което нося, е законно заради неспособността на Ги дьо Бретан да има деца. Кралят е известен с плодовитостта си. Щеше ли да ви достави удоволствие да отгледате незаконното дете на краля, милорд? — завърши тя ледено.

— Туш, непокорнице — отговори той. Бе успяла отново, бе извъртяла логически довод в своя полза. — Ти си невъзможна — предаде се той.

Изабел извъртя глава и впери поглед в морето.

— Да — съгласи се тя успокоена. — Бихте ли предпочели да съм като мекушавата ми майка? Алет никога не би преживяла това, което ми се случи, милорд. Тя е прекалено нежна и деликатна.

В този момент жената, за която разговаряха, сипеше ругатни от новата кула в Лангстън по адрес на заварения си син и неприятния му спътник Люк де Сай.

— Разбойник! Страхливо изчадие на дявола! — крещеше Алет де Брайърд. После изля съдържанието на нощното гърне върху главите им.

Ричард де Манвил отскочи встрани бързо, но приятелят му нямаше такъв късмет и бе залян с миризливата течност. Де Манвил му се присмя, но после изкрещя в отговор на втората си майка.

— Лейди, държете се глупаво. Ще проникна в убежището ви и тогава ще съжалявате, че не сте ме допуснали. Лангстън е мой! Аз ще го държа в името на законния крал на Англия, Робърт Нормандски.

— Крал Хенри е законния крал на Англия, вонящ негоднико — отвърна Алет. — Когато съпругът ми, Хю Фокониер и сестра ти се върнат, ще мечтаеш да не си се раждал, Ричард де Манвил!

— Хю Фокониер няма да се върне — каза със сигурност Ричард. — Що се отнася до сестра ми, ако случайно се появи в Лангстън, ще

установи, че отговарям не само за крепостта, а и за нея самата.

— Внукът ми е господар на крепостта, в случай че баща му не се завърне — изрече самодоволно Алет. — Крал Хенри ще подкрепи претенциите на малкия Хю и ще изрита кльощавия ти... обратно през Ламанша в онази мухлясала купчина от камъни, наречена Манвил.

И тя изчезна в кулата, като затвори с трясък капаците на прозорците.

— Дай ми малката кучка — каза Люк де Сай. — Ще я науча на по-добри маниери. — Той разтърси мокрия си ръкав, но знаеше, че вонята ще остане, докато дрехата му не бъде изпрана.

— Когато завладея цялото имение — обеща Ричард, — можеш да правиш със скъпата ми мащеха каквото пожелаеш, но ако Изабел се върне, трябва да се ожениш за нея, за да си затвърдя позициите в Лангстън. Хю Фокониер никога няма да избяга от Дьо Бретан. Ако вече не е мъртъв. — И той се изсмя противно. — Алет за любовница, Изабел за съпруга — ще се наредиш чудесно, Люк. Ако херцог Робърт не успее да завладее Англия, тогава ще се закълна във вярност на Хенри Боклерк, заради това имение, и ти ще продължиш да се грижиш за тях заради мен. Не мога да загубя, скъпи Люк. Не мога да загубя.

Алет бе очевидно ядосана в кулата си.

— Не мога да повярвам, че Ричард просто влезе в Лангстън и го превзе. Ох, ако само Ролф беше тук, никога не би посмял!

— Това наистина е вярно, лейди — съгласи се отец Бернар.

Ролф де Брайърд бе заминал отново в служба на краля и се намираше в Нормандия с най-опитните и добре обучени войници от Лангстън, като остави малцина новобранци да пазят крепостта. Те не познаваха Ричард де Манвил, нито дори им се бе сторило вероятно, че двама рицари, придружени от четирима войни, представляваха опасност за Лангстън. Дори Ролф не би предположил подобна дързост.

— Сър Де Манвил вероятно е следил сър Ролф да замине — каза свещеникът. — Знаел е, че кралят ще го призове и Лангстън ще остане беззащитен без него.

— Слава Богу — изрече Алет, — че успях да избягам в новата си кула с децата. Ако Ричард знаеше кое от момчетата е малкият Хю, щеше да го убие, без да му мигне окото. Тогава, ако Хю не се върне, нямаше да има наследник на Лангстън. — Тя потрепери. — Благодаря на Господ, че имаме собствен кладенец в кулата и че слугите успяват

да ни носят храна, но добри отче, докога ще успея да издържа така? Не се страхувам за себе си, разбирате, а за децата. Ричард е жесток като баща си. Момчетата трябва да бъдат защитени на всяка цена.

— Кулата ви е сигурна, лейди — увери я отец Бернар. — Ричард не е достатъчно умен, за да разбере как се снабдяваме с храна. Няма да остане тук дълго, обещавам ви. Познавам краля, познавам и херцог Робърт. Хенри Боклерк ще надделее. Ще си запази Англия, ще превземе и Нормандия, преди да е изминала и година, обещавам ви. Кралят никога няма да даде Лангстън на Ричард де Манвил. Ще успеем да издържим, докато лорд Ролф се завърне, сигурен съм.

В залата Ричард де Манвил седеше на господарската маса с Люк де Сай. Въпреки привидната си смелост, той се чувстваше неудобно и малко уплашен, защото истината бе, че е страхливец. Слугите бяха изключително вежливи и не му даваха никакво основание да се оплаче, като се подчиняваха на всяка негова заповед. Двамата с Люк дори бяха удостоени с честта да си изберат партньорки за леглото сред няколко красиви момичета. И все пак Ричард де Манвил знаеше, че напада къщата на сестра си. Мащехата му се бе барикадирала в кулата с децата и с истинския наследник на Лангстън. Свещеникът влизаше и излизаше, въпреки че нашественикът все още не бе успял да разбере как.

Сега отецът го предупреди, че душата му се намира в смъртна опасност.

— Херцог Робърт няма да надделее, монсеньор. Върнете се в Манвил и се откажете от тази глупава прищявка да владеете и Лангстън.

— Лангстън бе крепостта на баща ми и като негов единствен син, ми принадлежи по право — отговори Ричард.

— Зная, че баща ви, Бог да даде мир на праха му, е завещал Лангстън на сестра ви, лейди Изабел — отговори свещеникът. — Както Вилхелм Рижави, така и крал Хенри признават нейното право. Сега тя е и съпруга на саксонския наследник на тези земи. Не можете да имате никакви претенции. Досега не сте сторили нищо лошо, монсеньор, въпреки че лейди Алет се страхува за децата. Върнете се в Нормандия, докато все още имате тази възможност.

— Никога! — извика Ричард де Манвил.

Отец Бернар въздъхна.

— Тогава дано Господ да се смили над вас, монсенъор, защото нито Ролф де Брайърд, нито Хю Фокониер ще го направят, когато се върнат и ви открият тук.

— Хю Фокониер няма да се завърне в Лангстън — отвърна уверено Ричард. — Племенникът ми все още е бебе, а децата често боледуват и много пъти това се оказва фатално. Аз съм единствения господар на Лангстън. Ако херцог Робърт не превземе Англия, тогава ще пледирам пред крал Хенри. Де Манвил винаги са били верни последователи и васали на семейството му.

Отец Бернар преразказа разговора на Алет де Брайърд.

— Защо е толкова сигурен, че Хю няма да се върне? — учуди се тя. — И къде е тази моя дъщеря? Замина преди година и нито дума от нея! Ще ѝ кажа някои неща, когато се прибере у дома. Така да избяга и да остави малкия Хю, но не е ли била винаги своенравна?

— Вие така твърдите — отвърна сухо свещеникът.

Алет де Брайърд бе пример за съпруга и майка, но понякога я намираше за отегчителна. Трябваше да признае, че лейди Изабел му липсваше. Отец Бернар се молеше всеки ден за нея, откакто бе заминала. Беше се молил и за Хю и очакваше завръщането им в Лангстън. И двамата щяха да се върнат. Някак си го знаеше. Междувременно, трябваше да се грижи за Алет и за децата, и да се моли по-усърдно да се отърват от Ричард де Манвил.

## ГЛАВА 19

Плаването мина благополучно. Хю Фокониер, съпругата му и мъжете с тях стъпиха на английска земя, след като прекараха три дни в морето. Слязоха на скалистия бряг близо до Уеймаут Бей. Платиха на рибарите останалата половина от среброто и те незабавно потеглиха обратно към Бретан-сюр-Мер. Преди да отплават обаче, Хю им разказа за трагедията, сполетя Дьо Бретан.

— Свободни сте, приятели — каза той на стъписаните мъже. — Не е необходимо вече да се страхувате от тях. Магьосничеството им изчезна заедно с тях.

Жан-Пол поклати глава.

— Може би, рицарю — промълви неуверено той.

Изабел не знаеше дали тя, или конете се почувстваха по-спокойни да усетят твърда почва под краката си. Всъщност нямаше основания да се оплаква. Пътуването бе минало гладко, без никакви инциденти. Все пак, скърцането на пясъка бе като музика за ушите ѝ. Намериха вода за конете и потеглиха за Уинчестър, където Хю се надяваше, че ще научи новини за краля. Изабел не бе доволна, че ще видят краля отново, но Хю я успокои.

— Опитът му да те прелъсти не е бил разгласен. Не си го изложила публично, когато си избягала от двора, но е разбрал урока, който си му дала. Няма да се опита да пречупи съпротивата ти отново, особено след като и аз съм с теб, моя Бел.

— Въобще не трябваше да прави подобен опит — отвърна троснато Изабел.

— Той е крал — отговори Хю и присви рамене.

— Не е извинение за лошото му поведение — не отстъпваше Бел.

Хю не си направи труд да отвърне на съпругата си, защото как би могла Изабел да разбере човек като Хенри Боклерк. Със сигурност нямаше да му е приятно Хенри да се забавлява с жена му, но все пак кралете бяха различни. Ако беше с нея, това нямаше да се случи. Ако

бе послушала съвета на Ролф и бе останала в Лангстън, нямаше да се стигне до това положение. Разбира се, ако го изрече на глас, Изабел отново щеше да му отговори, че ако не бе отишла в двора, а след това и в Бретан, той едва ли щеше да си възвърне паметта и вероятно все още щеше да е пленник на Дьо Бретан. Хю Фокониер се усмихна сам. В този случай бе по-добре да замълчи, вместо отново да изслуша строгата лекция на съпругата си за разюздаността на крал Хенри.

В Уинчестър разбраха, че кралският двор в момента се намира там, но владетелят е заминал две седмици на лов. Хю Фокониер потърси личния управител на краля и му съобщи, че се е завърнал в Англия и се прибира у дома си в Лангстън. Като излезе от стаята на управителя, той зърна Ролф де Брайърд в коридора и му викна.

Дочувайки гласа на приятеля си, Ролф се обърна и по красивото му лице се появи усмивка от изненада и радост. Двамата мъже се прегърнаха и Ролф попита:

— Къде, по дяволите, беше Хю? Лейди Изабел с теб ли е? Не можем да се върнем при Алет без дъщеря й.

— Да, Бел е с мен — отговори Хю. — Благодарение на скъпия й брат, и двамата с Бел бяхме затворени при приятели на Де Манвил. Бяхме в Бретан, затова не сте могли и да ни намерите, въпреки че Бел успя да ме открие. С помощта на мъжете от Лангстън и соколарите ни, успяхме да избягаме неотдавна и да се завърнем в Англия. Бих казал, че моята Бел и аз прекарахме часовете, докато бяхме в плен, изключително приятно. През пролетта очакваме дете.

Това бе историята, която бяха съчинили с Изабел, за да обяснят дългото си отсъствие. Соколарите и войниците се съгласиха, че този вариант е достоверен и се заклеха, че ще повтарят същото. Те и без това знаеха малко от случилото се в действителност, но и то ги бе изплашило до смърт. Като рибарите от Бретан-сюр-Мер и те не бяха сигурни, че е сложен край на магьосничеството на Дьо Бретан. Колкото по-малко се говореше за престоия им в Бретан, толкова по-добре.

Изабел остана доволна, като узна, че кралят е отишъл на лов и два пъти по-доволна да види втория си баща.

— Не ми се карай, татко Ролф — каза тя. — Хю нямаше да се прибере у дома без помощта ми.

— Вероятно щеше да си дойде много по-скоро, ако не беше с него, за да се тревожи — отговори Ролф, все още раздразнен от начина, по който така хитро го бе надиграла и заминала за Бретан.

— Не — Хю защити съпругата си, като добави още малко подробности. — Бях получил тежък удар по главата и докато Бел не ми помогна да възвърна паметта си, не можех да си спомня кой съм. Дължа оздравяването си на Бел.

Потеглиха към Лангстън на следващия ден. Лондон ѝ се стори още по-шумен и по-мръсен от предишния път. Изабел се радваше, че бързо се измъкнаха от града и поеха по широкия път към Колчестър. У дома! Бяха толкова близо. Дори въздухът ѝ бе познат.

Стигнаха река Блайт един дъждовен, мъглив следобед. Докато чакаха лодкаря да ги прекара на другия бряг, Изабел забеляза, че крепостта вече има две каменни кули. Най-после лодката пристигна и мъжът в нея остана с отворена уста от изненада, като видя Хю и Изабел.

— Милорд! Милейди! Мислихме си, че сте мъртви — възкликна той.

— Кой е твърдял подобно нещо? — попита Изабел с предишния си повелителен тон.

— Старият Албърт бе убеден, че никога повече няма да ви видим. Тъжеше толкова много затова, преди да почине — отговори лодкаря и после погледна към Хю. — Не мога да ви преведа през реката, милорд. Трябва да съобщавам на всички посетители, че е забранено влизането в крепостта Лангстън, която в момента се пази в името на херцог Робърт. — Лодкарят запристъпя нервно от крак на крак и заби по-дълбоко пръта си в калта край брега на реката, за да задържи лодката си.

— Кой държи Лангстън? — попита Хю тихо.

— Лорд Ричард де Манвил — отговори мъжът.

— А лейди Алет? — попита Ролф.

— Заклучила се е с децата в новата кула, милорд. Казват, че всеки ден проклина човека, превзел крепостта, когато я кара да се

предаде — обясни лодкарят.

— Колко души е довел със себе си лорд Ричард? — попита Хю.

— Има още един рицар и четирима войници.

— Как, по дяволите, е успял да завладее крепостта с четирима войници и един рицар? — избухна Хю. — Със сигурност, дамата не го е пуснала сама?

— Вината е моя, струва ми се — намеси се Ролф. — Взех поопитните мъже с мен, когато кралят ни извика. Бяхме изпратени в Нормандия, за да се свържем с феодалите, верни на крал Хенри. Не можеш да пътуваш в днешно време из Нормандия без тежковъоръжен ескорт. Тогава повярвах, че сър Де Манвил вече е загубил интерес към Лангстън. Оставих само младоци да пазят крепостта. Де Манвил вероятно направо е влязъл като у дома си, защото тези зелени хлапета едва ли са предположили, че двама рицари и четирима войници представляват заплаха.

Лодкарят кимна.

— Да, лорд, точно така стана.

— Върни се и ако те попитат, кажи, че никакви пътници са търсили подслон. После, като се стъмни, ела да ни прекараш през реката, за да завземем отново Лангстън. Предай в кулата тази вечер да се погрижат за сър Де Манвил да се почерпи добре, за да го хванем неподготвен. Има още един рицар, казваш?

— Да, милорд. Някой си Люк де Сай, много неприятен човек — отговори изчерпателно лодкарят. После се оттласна от брега и премина реката.

Изабел започна да киха.

— Дъждът се усилва — каза тя. — Още колко ще трябва да чакаме? Няма ли подслон наблизо?

— Трябва да се върнем обратно към горичката, за да не ни забележат от стените на крепостта — каза Хю. — Групата ни е достатъчно голяма, за да обезпокои брат ти, ако ни зърне, а не искам да ни залостят вратите.

— Няма значение — обади се Ролф. — Когато строихме новата кула, прокопахме тунел, който излиза извън стените на крепостта. Щом се стъмни, ще прекосим реката под прикритието на нощта и ще успеем да проникнем вътре. Все още няма проход, който да свързва новата кула със старата. Възнамерявахме да го направим по-късно.

При изграждането на кулата оставихме една част от стената за този проход, но до отвора се достига само през една врата или през този таен тунел.

— Отлично! — Хю се усмихна доволно. — Ричард де Манвил е много суеверен, или поне така Вивиен дьо Бретан ми е обяснявала. Имам свършен план да го прогоним от Лангстън, без да дадем нито една жертва.

— Ще е по-добре да го убиеш, и рицаря му също — обади се мрачно Изабел. — Няма лесно да се откаже от манията си да превземе Лангстън. Докато не умре, ще прекараме остатъка от живота си, като се чудим кога ще се появи отново. Ще предаде фикс идеята си на синовете си и никога няма да се отървем от фамилията Де Манвил. Убийте го сега, докато имаме възможност, милорд. — И тя кихна отново.

— Има стар обор наблизо, където дамата може да се подслони — прекъсна ги един от войниците.

Бързо го намериха. Събраха все още сухи дърва и запалиха малък огън вътре. Оставиха птиците в една дървена преграда, където се държеше сламата. Всички бяха гладни, изморени и нетърпеливи да се преоблекат със сухи дрехи.

— Какво възнамеряваш да правиш с Де Манвил? — попита Ролф, когато най-после се настаниха около огъня, за да чакат.

Хю се усмихна бавно.

— Местното население вярваше, че хората, които ни държаха в плен с Бел, са магьосници. Спекулираха със славата на фамилията си, за да държат крепостните в подчинение, а съседите си надалеч. Ричард им е дал клетва за вярност и те му обещаха, че ще си възвърне Лангстън. Първия път, когато е дошъл и Изабел го е изгонила, той се върнал при тези набедени магьосници много сърдит. Уверили го, че ако прояви търпение, ще постигне своето. Как само се смееха зад гърба му, защото, естествено, бяха измамници — разказа Хю на Ролф, представяйки в такава благоприятна светлина цялата история. — Аз обаче ще убедя Ричард де Манвил и палячото му, че съм придобил магьоснически способности и ще го накажа със своята магия, ако не се върне в дома си в Нормандия и не остане там.

— Никога няма да ти повярва! — вметна скептично Ролф.

— О, ще повярва — изсмя се Бел. — Спомням си, когато бях малка, че Ричард се страхуваше от някои неща. Ако черна котка му минеше път — а ние имахме една писана, която непрекъснато раждаше само черни котенца — той се кръстеше, завърташе се три пъти и плюеше. Ако се появяваха гръмотевици през зимата, както понякога се случва, той твърдеше, че дяволът вдига шум. Плаши се от всичко, на което не може да даде логическо обяснение. Сигурна съм, че с подходящи заплахи, Хю ще успее да го убеди, че е станал магьосник. Въпреки това мисля, че трябва да го убием — заключи Изабел. — На брат ми не може да се вярва.

— Нека се опитаме да решим въпроса по мирен начин — не отстъпваше Хю.

Почти се стъмни и потеглиха с конете надолу към реката, където лодкарят ги чакаше. Дъждът бе престанал, но от водата се издигаше лека мъгла. Войниците бяха превозени първо. Така, в случай на изненадваща атака, господарите им нямаше да бъдат без защита. Ролф се качи с първата лодка. Последният курс бе за Хю, Изабел и двамата соколари. Лодката се допря до брега и Изабел пришпори леко Гри. Другите я последваха. Групата мина бавно през селото до крепостта. В мъждиво осветените къщички селяните стояха смълчани, но всички се усмихваха, до последния.

Появи се вятър и отново заваля, докато се изкачваха нагоре по хълма. Както и предположиха, портите бяха залостени. Ролф ги поведе покрай стените, където се издигаше втората кула. Като отмести един грижливо поставен храст, той им показва вратата. Извади ключ от туниката си и отключи. Тя се отвори безшумно на добре смазаните си панти. Другите слязоха от конете си и ги завързаха между дърветата, за да не бъдат открити, и тръгнаха след Ролф де Брайърд в тунела. Той изчака всички да влязат, направи им знак с ръка да минат напред и заключи след себе си.

Взе факли от поставките на стената и ги запали от единствената каменна лампа, която гореше в коридора, като подаде по една на всеки, за да си осветяват пътя. После мина отпред и нареди:

— Следвайте ме!

Тръгнаха през каменния тунел. Въздухът бе застоял и студен. Вървяха няколко минути и пред тях се появиха очертанията на друга

врата. Без никакво предупреждение, тя се отвори и в коридора се появи светлина. Зърнаха нечий силует и Ролф и Хю посегнаха към сабите си.

— Мислех си, че ще дойдете от тук, милорд — извика отец Бернар. — Добре дошли у дома! Милейди Изабел ли виждат очите ми? — Свещеникът ги изведе в една квадратна зала, която бързо се напълни с войниците от Лангстън.

— Къде сме? — попита Хю.

— Това е входът за новата кула откъм вътрешния двор, милорд — отговори отец Бернар. После спусна един гоблен, който прикриваше входа, и избута дъбова маса до стената. — Майка ви, ви очаква горе, милейди — каза той на Изабел. — Молих се дълго и упорито за благополучното завръщане и на двамата ви.

— Молитвите ви не са останали нечути, добри отче — отговори Изабел учтиво. Не бе необходимо да споменава, че би желала Бог да им бе помогнал по-бързо. Свещеникът бе непорочен човек. Никога не би могъл да си представи какво бяха преживели двамата с Хю. Тя изтича нагоре по стъпалата при майка си.

Алет погледна дъщеря си и избухна в сълзи.

— Слава богу! — хълцаше тя.

Бел я прегърна и я сгълча нежно:

— Мадам, трябва ли винаги да плачете? Завърнах се жива и здрава и вие скоро ще имате още един внук, когото да глезите. Къде е синът ми? Искам да го видя още сега!

— Децата спят, Изабел. Не можеш да събудиш Хю. Той все още е малък и ще го изплашиш. После няма да мога да го приспя отново. Трябва да почакаш до сутринта.

— Но аз не съм виждала сина си повече от година! — запротестира Изабел.

— Вината не е моя — отговори Алет, — нито Хю е виновен, че майка му избяга и го изостави, когато едва бе навършил годинка. Ще почакаш до сутринта. Няма да разбудя детската стая в този час. Освен това искам да узная, кога съпругът ти ще ни отърве от Ричард де Манвил.

— Хю ще трябва да ви каже това, мамо — отвърна Бел. Бе разочарована, че не ѝ позволиха да види детето си, но в случая майка ѝ бе напълно права. Погледна Алет и се усмихна. — Вие също очаквате дете! — Засмя се. — Колко ще станат с това, мадам?

— Три — отговори самодоволно Алет. — Надявам се този път да е момиче, защото бих желала да имам дъщеря да ме утешава на старини.

— Което означава — изрече леко обидена Изабел, — че не сте убедена, че можете да разчитате на мен, така ли е, мадам?

— Ти си прекалено независима, Изабел — отговори майка ѝ. — Ще имам нужда от теб, а ти ще бъдеш на някое приключение. Искам хрисима, кротка дъщеря, която ще порасне и ще стане жена като мен — каза Алет, — а не непокорница, която да препуска из цялата страна. — Тя скръсти ръце върху издутия си корем. — Къде се губи през цялото това време?

Изабел внимателно разказа версията, както двамата с Хю се бяха уговорили. Когато свърши, Алет кимна и за изненада на Бел се съгласи с дъщеря си, че е била абсолютно права да последва инстинкта си и да тръгне след съпруга си.

— Не мислех, че ще ме сметнете за права в този случай — призна Бел, — защото, както сама отбелязахте, ще постигна своето.

— Хю нямаше да си възвърне паметта отново, ако не си била ти, Изабел — каза Алет. — Ясно е, че си постъпила правилно.

Хю и Ролф влязоха в малката семейна зала на новата кула. Алет изтича към съпруга си и го прегърна.

— Била си толкова смела, ѝ умна също, любов моя — похвали я гордо Ролф.

— Не съм смела — отвърна Алет. — Никога не съм се страхувала от Ричард, милорд. Той е страхливец по душа. Как ще го убие? — попита тя. — И кога?

— Може да не се наложи да го убиваме — намеси се Хю.

— Ако не го убие, никога няма да ви остави на спокойствие — Алет предупреди зет си. — Такива са мъжете от фамилията Де Манвил. Добре дошли у дома, Хю — додаде Алет. — Изабел ми разказа приключенията ви.

— Къде са войниците? — попита внезапно Бел съпруга си, като забеляза отсъствието им.

— Промъкнаха се от новата кула към казармата — обясни Хю. — Трябва да пленят четиримата войници на брат ти, за да сме сигурни, че няма да вдигнат тревога. Един от хората ни ще се добере до голямата зала, за да се увери в какво състояние са Ричард и спътникът му. Ако

все още не са пияни, нашите хора ще им помогнат. Когато най-после се напият до безсъзнание, ще ги пренесем през реката в онзи обор, за да се наспят хубаво.

— Къде е Агнета? — учуди се на глас Изабел и погледна майка си. — Тя в безопасност ли е?

Алет кимна.

— Скрита е в селото, защото е прекалено хубава, за да се навърта покрай брат ти или Люк де Сай. Ще изпратим да я извикат, дъще, и тя ще се зарадва да те види.

Не след дълго се появи един от войниците и докладва на Хю, че четиримата нормандци са пленени и заключени. Слугите вече бяха узнали, че истинските им господари са се завърнали и са в крепостта. На Ричард де Манвил и Люк де Сай им бе предложено най-хубавото вино, което имаха, примесено с една билка, която щеше да ги упои и да заспят непробудно поне десет часа.

— Ще мине известно време, преди да можем да ги преместим — каза Хю. — Мисля, че трябва да си починеш, моя Бел. Ако можех, щях да ти помогна да съблечеш тези мокри дрехи. — И той ѝ намигна закачливо.

— Искам гореща баня — отговори тя.

— Не и преди да разчистим брат ти и приятеля му от залата, скъпа. Доколкото си спомням, последния път, когато пожела гореща баня си навлече доста неприятности.

— Гласът му бе много тих, така че само тя чу думите му. — Този път трябва да се въоръжиш с търпение.

— Само този път — усмихна се тя уморено.

— Няма ли да си починеш вече? — попита Алет дъщеря си.

— Не, не още — отговори Изабел. — Въпреки че наметалото ми е мокро, дрехите ми отдолу са сухи. Бих пийнала малко вино и мога да хапна нещо, мадам. Ела, Ролф де Брайърд, и ми разкажи как вървяха нещата в Лангстън, докато отсъствахме. — Тя свали пелерината си и се настани пред една голяма камина, в която пламтеше буен огън. Алет ѝ подаде бокал със затоплено вино и се зае да реже хляб и сирене.

— Лятото, когато заминахте, както вероятно си спомняш — започна Ролф, — беше лошо. Реколтата бе оскъдна — както зърнените култури, така и плодовете. Имаше много болести по добитъка и загубихме доста животни, макар че овцете оцеляха. В деня на свети

Лорънс се разрази страхотен вятър, какъвто никой преди не бе виждал. Нанесе неизмерими щети, не остана нито един покрив на колибите в селото. Тази година бе по-добра, макар че кралските налози, заради войната в Нормандия, не ни помогнаха да се възстановим. Няма васал, който да е пощаден. Крал Хенри изцежда и последната монета от всички ни, а ние правим същото с крепостните. Опитвам се да ги пощадя, когато успея, и се опитах да разберат, че всички трябва да се жертваме заради Англия. Повечето разбират и миналата година се погрижих никой да не гладува. В Лангстън нямаме въстания както в други имения.

— Справил си се успешно, милорд — каза Изабел. — И ти благодаря. Без теб, Лангстън щеше да стане плячка кой знае на кого. Двамата с Хю няма да го напускаме вече.

— Хю е длъжен да служи на краля, Изабел — обори я Ролф. — Ако ни призове, ще заминем. В противен случай ще се сметне за държавна измяна.

Изабел замислено отпи глътка вино, но не каза нищо. Нямаше какво да каже. Молеше се единствено Хенри Боклерк да забрави за съществуването на Хю Фокониер и Ролф де Брайърд, когато настъпеше часът да превземе Нормандия от брат си Робърт. Изморена повече отколкото предполагаше, тя заспа на стола, чашата в ръката ѝ се наклони и останалото вино се разля на пода.

Хю измъкна бокала от пръстите ѝ и тогава седна да вечеря.

— Оставете я така, докато изместим натрапниците от крепостта — каза той тихо. — После ще я събудя и ще си легнем в нашето легло след всичките тези месеци.

— Историята, която ми разказа, бе простичка, но имам чувството, че в нея се крие нещо повече — изрече Алет проникателно. — Ще добавиш ли нещо?

— Дори да има нещо — отвърна мрачно Хю, — по-добре е да не питате моята Бел. Казали сме ви това, което е необходимо да знаете. И двамата няма да допълним нищо повече, Алет. Моля ви, не позволявайте любопитството ви да вземе връх над здравия разум. — Хю Фокониер можеше да си представи как щеше да реагира тъща му със своята изтънчена деликатност, ако узнаеше за перверзиите на Ги дьо Бретан и сестра му. Алет щеше да получи ужасен шок. Не

възнамеряваше да сподели дори с Ролф де Брайърд, най-добрия му приятел. Двамата с Изабел обаче трябваше да поговорят за това.

Към полунощ един от войниците им съобщи, че двамата рицари са заспали непробудно в залата. Хю и Ролф отидоха незабавно, за да контролират преместването на натрапниците. Усмихнаха се, като влязоха в залата и чуха силното хъркане на нормандците. Опиянените мъже бяха изнесени навън и поставени върху носилка, опъната между два коня. Животните и товарът им бяха изведени от вътрешния двор надолу по хълма, през заспалото село, до лодката, която премина от другата страна на тъмната река. Конете бяха отведени до малкия обор, където Хю и групата му се бяха приютили през деня. Ричард де Манвил и Люк де Сай бяха свалени от носилката и оставени в сламата, като продължаваха да спят дълбоко.

— Как бих искал да съм тук сутринта, когато „приятелчетата“ ни се събудят — засмя се Ролф. — Чудя се какво ли ще си помислят, че им се е случило.

— В началото ще бъдат объркани, не се съмнявам — отговори Хю, — но после ще решат, че по някакъв начин сами са преминали реката. Първите съмнения ще ги обхванат едва когато прекосят реката и се завърнат в крепостта, за да открият, че сме я превзели. Тогава ще започне истинската игра.

Върнаха се заедно с хората си и конете. Настроението им бе приповдигнато, когато Хю Фокониер, лорд на Лангстън, влезе във вътрешния двор. Портите отново бяха залостени и Хю отиде да вземе съпругата си, за да се приберат в спалнята си. Коленичи до нея и я целуна по бузата.

Бел отвори бавно очи.

— Свърши ли се?

— Да, моя Бел. Ричард де Манвил бе отнесен извън крепостните стени, заедно с приятеля му — отговори той, като ѝ помогна да се изправи. — Ела, нека да те отведе в нашата стая. — Той я вдигна на ръце и я понесе към старата кула. Главата ѝ бе отпусната върху рамото му. Беше много, много изморена.

Агнета се появи от сянката с усмивка.

— Добре дошли у дома, милорд. Добре дошли, милейди. — Погледът ѝ се спря върху Линд и начинът, по който той я изгледа, ѝ каза всичко, което искаше да узнае. Все още я обичаше. Опита се да си

възвърне спокойствието. — Докато изнасяхте онзи натрапник — обясни Агнета, — събудих прислугата и разчистихме господарските покои от вещите му, сменихме чаршафите на леглото, милорд. И двамата ще спите добре в собственото ви легло тази нощ. Да остана ли и да помогна на милейди да се съблече?

— Мисля, че е прекалено изморена — каза нежно Хю. — Лягай си, а утре господарката ти ще се зарадва да те види. Ще махна само ботушите ѝ и ще я сложа под завивките. Както виждаш, вече е заспала.

Изабел чуваше гласовете им. Познати гласове. Инстинктивно усещаше, че е в безопасност, и като измърка, потъна в сън.

\* \* \*

Като се събуди на разсъмване, за момент се учуди къде се намира и тогава осъзна прекрасната действителност. Беше у дома! У дома, в Лангстън, в собственото си легло!

— Събуди се. — Хю бе до нея.

— Вкъщи сме — изрече тя щастлива.

— Да, но преди отново да заживеем като преди, трябва да разрешим няколко въпроса, моя Бел. Първият е брат ти. Ще ми помогнеш ли за малката измама?

— Разбира се, милорд — отговори тя. — Но мисля, че е глупаво, ако не го убие. Вие може да си мислите, че сте приключили нещата с него, но не и той. Ричард ще продължи да ни създава неприятности, докато е жив.

— Въпреки това, скъпа, аз съм господарят тук и моята воля е закон. Желая да реша проблема така — отвърна ѝ Хю.

Тонът му я подразни. Държеше се като надут глупак. Ричард де Манвил бе опасен, а човек не отстраняваше злото, като му обърнеше гръб. Със сигурност щеше да дойде момент, когато Хю Фокониер да съжалява, че е позволил Ричард де Манвил да си замине, вместо да го изпрати в дървен ковчег.

— Струва ми се, че дочух гласа на Агнета снощи, преди да заспя — каза Бел на съпруга си, като смени темата.

— Да. Обзалагам се, че е някъде наблизо.

Беше прав. Агнета се появи в стаята откъм банята.

— Приготвила съм ви банята, милейди — каза момичето, като че ли Изабел никога не бе отсъствала. — Ох, как само ме изплашихте, когато се събудих онази сутрин в Уинчестър и бяхте изчезнали. Постъпихте много лошо. Притеснявах се седмици наред след това, като се чудех какво ли ви се е случило.

Изабел се къпеше пред слугинята си и двете разговаряха за приключенията на Бел. Естествено, за версията, която тя разказваше на всички останали. След като красивата ѝ огнено златиста коса бе измита, изсушена и сплетена на една плитка, Бел се облече в любимия си зелен цвят и се забърза с Агнета, за да види Хю Младши.

— Няма да повярвате колко е пораснал, лейди. Ада, гувернантката му, наистина се грижи добре за него. Той ходи, дори може да говори, а все още не е навършил три годинки! Всички го обичат. Старият Албърт седеше пред колибата си в последните дни на живота си и го чакаше да иде при него. Дялкаше му от дърво различни животни с изкривените си пръсти.

Минаха през голямата зала, прекосиха вътрешния двор и стигнаха в новата кула. В детската стая очите на Изабел се разшириха. Не можеше да бъде! Все пак бе истина. Малкото момченце, доведено от преданата Ада, бе огледален образ на баща си. Изабел протегна ръце.

— Хю, синчето ми, ела при мама.

Детето се скри свенливо зад полата на гувернантката си. Изабел се усмихна нежно.

— Хю, мъничкият ми! — каза тя. — През пролетта, може би дори точно на рождения ти ден, ще ти дам за подарък малко братче или сестриче. Ще ти хареса ли?

Хю Младши се замисли за момент, после кимна тържествено.

— Може ли да играя с него? — попита.

— След време, сине мой — отговори тя и го прегърна. — О, бебето ми, колко много ми липсваше!

Появи се и Хю Фокониер, също слисан да завари малко момченце, когато си спомняше пухкаво бебе с розови бузки.

— Аз съм баща ти, Хю — представи се господарят на стъписаното момченце, вперило невинните си очички във високия мъж. Хю се наведе и вдигна сина си на ръце. — Мъжете — додаде той — трябва винаги да говорят лице срещу лице. — После целуна детето,

сложи го на пода и погледна Бел. — Хайде да отидем в залата и да почакаме гостите си, мадам — предложи й.

В залата всички слуги бяха усмихнати, докато поздравяваха своите истински господари. На масата бяха сложени яйца със сос, овесена каша със стафиди, пресен хляб, наскоро избито масло и голям съд с мед. Изабел от месеци не бе имала подобен апетит, макар че й се струваше малко странно да се храни сама. Хю също си похапна добре. Бе поставил наблюдатели, обясни на съпругата си, така че щяха да ги предупредят навреме, когато Ричард де Манвил преминеше реката.

Когато привършиха със закуската си, Хю събра всичките си слуги в залата. Обясни им, че той и съпругата му са държани в плен през всичките тези месеци в Бретан. Разказа им, доколкото им бе необходимо да знаят, за връзката между Ричард де Манвил и Дьо Бретан.

— Сега — завърши той, — когато зет ми се завърне в крепостта днес, аз ще го убедя, че съм го преместил на другия бряг с помощта на магия и че силата ми е достатъчна, за да го накажа, ако отново се опита да завладее Лангстън. Тъй като не искам моите хора да се страхуват от мен, трябва да знаете, че няма никаква магия, но Ричард де Манвил не бива да разбере. Той е суеверен и ще се уплаши. Ще си замине и повече няма да ни притеснява. — Хю изгледа обърнатите към него лица. — Сега ми се доверете и се заемете с ежедневните си задължения.

Към обяд им съобщиха, че са забелязали Ричард де Манвил заедно с Люк де Сай на другия бряг на реката да викат лодкаря.

Като влезе в голямата зала, Де Манвил нареди да му донесат вино, после замръзна на мястото си. Лицето му изгуби цвета си, когато той забеляза Хю Фокониер и сестра си Изабел, застанали зад голямата маса.

— Така, братко — изрече Изабел подчертано враждебно. — Виждам, че си се върнал в Лангстън, въпреки предупреждението ми при последното ти посещение. Толкова ли си глупав, че не можеш да запомниш? Не си добре дошъл тук и въпреки това, като се върнах от Бретан, открих, че си изолирал майка ми и сина ми в новата кула и си ги заплашвал. Така няма да стане, Ричард. Просто няма да стане.

— Била си в Бретан? — Ричард де Манвил бе преbledнял като тебешир. — Какво си правила в Бретан, малка кучко?

— Търсих съпруга си, когото си примамил в Манвил, а после си предал в ръцете на Вивиен дьо Бретан — отговори Изабел. — Имаш да отговаряш пред нас за много неща, братко, но сега господарят на Лангстън ще се погрижи за теб и спътника ти, Люк де Сай.

— Добре ли спа, Ричард? — попита невинно Хю. — Оборът беше ли удобен? — Той се засмя обидно.

— Откъде знаеш къде сме спали? — попита нервно сър Де Манвил. — Дори нямам представа, как сме се озовали на онова място.

— Аз ви изпратих там — отговори внимателно Хю. — Малък трик, на който приятелят ми Ги дьо Бретан ме научи, милорд.

— Научил те е? — Ричард сега очевидно бе изплашен.

— Малко магия — поясни Хю. — Не беше нищо кой знае какво. Приятелят ти наблизил ли беше? Понякога, когато човек прави този трик, невинно се получава точно. И ти ли беше в обора, Люк де Сай, или беше навън? — Хю повдигна въпросително вежди.

— Бяхме на противоположните страни — отговори бавно Люк де Сай. Тъмните му очи се изпълниха със страх.

— Добре! — отговори Хю. — Когато Ги дьо Бретан ме научи за пръв път на този номер, преместих слугата от магическата стая на Ги на най-високата кула на Цитаделата, вместо в голямата зала. Бедният човек така се изплаши, че падна и намери смъртта си на земята, но той бе само един крепостен. Имаме достатъчно крепостни, нали, Ричард? — Гласът му бе съвсем убедителен.

Сър Де Манвил потрепери.

— Не ти вярвам — заекна той.

Хю се усмихна бавно, пъклено.

— Не вярваш? Да те изпратя ли обратно в Манвил, Ричард? Разбира се, аз не съм толкова добър на големите разстояния като Ги дьо Бретан. Лесно можете да свършите по средата на Ламанша. Плуваш ли добре, Де Сай?

— Милорд! — Люк де Сай започна да пелтечи ужасен. — Ще си тръгна от Лангстън още тази минута, но недейте, умолявам ви, да ме омагьосвате! Никога повече няма да ме видите, кълна се!

Хю се стори по-висок от обикновено на присъстващите в залата. Изглежда ледено Люк де Сай и му каза:

— Разкарай се! — После, като впери поглед в зет си, той щракна пръсти и от върха им се появи малък пламък. — Е, братко Ричард?

Очите на Ричард де Манвил се разшириха, когато от ръката на Хю излезе огън. Сърцето му започна да тупти неудържимо. Той отвори уста, за да каже нещо, но не излезе нито звук. После се свлече на пода.

— Мъртъв ли е? — попита Изабел слугата, коленичил до брат й, за да провери дали има пулс.

— Да, лейди, мъртъв — бе стъписаният отговор.

— Добре! — изрече триумфално Бел.

Люк де Сай плю на петите си и побягна колкото сили имаше навън от голямата зала. Нямаше никога повече да го видят.

— Не погребвайте Ричард на английска земя — каза категорично Изабел на съпруга си. — Нека хората му да го отнесат обратно в Манвил. Късна есен е и тялото няма да се разложи по пътя. Снаха ми едва ли ще скърби дълго за смъртта му.

Слугите излязоха бързо, за да изпълнят заповедта на господарката си. Тялото бе изнесено от голямата зала на крепостта и сложено в сандък, за да бъде върнато в Нормандия от четиримата войници на Ричард. Изабел се чудеше дали брат й щеше да стигне до имението Манвил или мъжете ще изоставят трупа му по пътя и ще потърсят някой друг феодал, за да му служат. Поне Ричард нямаше вече да притеснява Лангстън.

— Как направихте от пръстите ви да се появи пламък? — попита с любопитство Бел.

Той се усмихна.

— Някои неща е по-добре да бъдат запазени в тайна, моя Бел — отговори й Хю. — Не исках да изплаша брат ти до смърт с такъв елементарен трик, но предполагам, че собственият му страх от магии спомогна доста.

— Беше глупак — изрече бездушно Изабел. — Зная, че ме мислите за жестока, милорд, но се радвам, че е мъртъв. Няма повече да ни причинява неприятности и сега може да живеем без страх.

— Трябва да уредим някои други неща, моя Бел, преди да се случи това — каза й Хю сериозно.

— Не днес — отвърна жената. — Оставете ме да се порадвам, че съм у дома, поне един ден и тогава ще говорим милорд. — И тя прекоси залата, за да излезе навън и да се наслади на слънчевия есенен ден.

Хю въздъхна. Разбираше неохотата ѝ да си изяснят положението, но докато не го направеха, едва ли между тях можеше да съществува истински мир. Искаше отношенията им да се възвърнат като преди, а не само да се преструват, за да спазят благоприличието заради семейството си.

Вечерта, когато се уединиха в господарските покои, той подхвана въпроса. Наля два бокала с червено вино и каза:

— Трябва да изясним това сега, моя Бел.

Изабел въздъхна. Мъжете бяха толкова трудни. Не можеше ли Хю да се задоволи, че са се завърнали благополучно у дома и тя го обича?

— Не зная какво има за говорене, милорд — отвърна му тя.

— Веднъж ми каза, че не обичаш Ги дьо Бретан — започна Хю.

— Така е — съгласи се тя. — Казвала съм му го, защото му доставяше удоволствие и той ми имаше доверие, а доверието му ми бе необходимо, за да успея да ви помогна, Хю Фокониер. Защо отказвате да разберете?

— И все пак вярвам, че ти харесвах ласките му — изрече навъсено Хю.

Тя се замисли дълго и после отговори:

— Понякога, да — призна съпругата му. — Като че ли не можех да контролирам тялото си, но това не е любов, милорд. А вие, не се ли наслаждавахте на Вивиен дьо Бретан? И докато не си възстановихте паметта, благодарение на усилията ми, не изпитвахте ли никакви чувства към магьосницата? Каква е разликата между нас, Хю? Обяснете ми и ще помоля за прошката ви.

— Аз съм мъж, мадам — заяви той високопарно. — Мъжът, добър или лош, може да прави каквото пожелае, под закрилата на закона. Добрата жена трябва да запази добродетелта си, независимо от обстоятелствата.

Изабел запрати бокала си с вино към съпруга си.

— Магаре такова! — изкрещя тя. — Какво общо, в името на бога, има вашата мъжественост с всичко това? Няма да разговарям с вас повече по този въпрос, след като не можете да проявите благоразумие. Лягам си.

И тя му обърна гръб в леглото.

Хю бе стъписан, инстинктивно му се прииска да я сграбчи и да я нашляпа хубаво. Не го направи. Вместо това тресна вратата на стаята им и излезе без нито дума повече.

На следващата сутрин бе очевидно както за Алет, така и за Ролф, че нещо не бе наред между господарите на имението. Когато те излязоха от залата, Алет изгледа нещастно съпруга си.

— Страхувам се, Ролф, че мирните ни дни свършиха. Забелязвам, че отношенията между Хю и дъщеря ми са доста влошени. Чудя се дали могат да се оправят?

— Ако могат — отвърна мъдро Ролф, — трябва сами да го превъзмогнат, малката ми. И двамата не са с лесни характери. Изабел е упорита, а Хю горд. Задължението ми е да управлявам Лангстън и теб, както и да се погрижа децата, нашите и малкия Хю, да не бъдат тревожени неоснователно от войната между Хю Фокониер и Бел от Ада.

— Не я наричайте така! — процеди Алет на съпруга си, който се засмя на внезапния ѝ гняв. — Никога няма да забравя стария Албърт, Бог да даде мир на душата му, задето измисли този ужасен прякор на дъщеря ми.

Хю не се върна в залата тази вечер. Алет внимаваше в разговорите си с Бел, но не бе необходимо да се тревожи. Изабел изглеждаше разсеяна, основният ѝ интерес бе насочен към сина ѝ и тя прекара целия ден да си играе с него, като го сложи да си легне вечерта. Не възнамеряваше да го премести от детската стая в новата кула, защото там се чувстваше щастлив с двамата си чичовци. Тя отново спа сама в господарските покои.

На сутринта Бел влезе в голямата зала и завари Хю на масата, пребледнял, да пие от сребърен бокал.

— Намерихте ли си вече някоя селянка за любовница, милорд? — попита тя троснато, като направи знак на една прислужница да ѝ донесе храна.

— Прекарах нощта сам — отговори ѝ той.

— Изглежда също сте прекарали нощта, наливайки се с голямо количество долнопробно вино, милорд. Пребледнели сте като смъртник.

— Нима долавям загриженост в гласа ти, моя Бел? — измърмори той. — Липсвах ли ти през нощта? Можех да остана, но острият ти

език и избухливият ти нрав не ми дадоха голям избор.

— Нито вашата арогантност ми е по вкуса — процеди тя през зъби. — Спете, където желаете, милорд. За мен няма значение. — И тя посегна към бокала.

Той бързо сграбчи китката ѝ.

— Престани, лейди. Изморен съм от лошото ти настроение.

— А аз от вашето презрение, милорд. Пуснете ме, Хю. Просто искам да си пийна, а не да хвърлям чашата срещу вас. Ще ме нараните с вашата бруталност. — И тя го отблъсна.

— Нима моята бруталност не е така изискана като на Ги дьо Бретан? — попита той.

— Вие сте непоносим, милорд — каза изморено Изабел и изведнъж гласът ѝ стана спокоен. — Ги е мъртъв, Хю. Нямах да съм жива, ако той не бе поел удара, предназначен от Вивиен за мен. Нима предпочитате да е така? Да бях умряла, и бебето заедно с мен? И двамата сме длъжници на Ги, колкото и странно да изглежда.

— Каквото и да му дължа, лейди — изрече студено Хю, — ти, моя Бел, си изплатила дълга хилядократно.

— Значи това е същността на въпроса, нали, Хю? Ги дьо Бретан бе мой любовник и вие не можете да го забравите, нали? Аз мога да ви простя Вивиен. Вие не можете да ми простите Ги? Не го обичах. Обичам вас! — Тя го изгледа гневно. Беше така непоправим. Нима си мислеше, че споменът ѝ за връзката му с Вивиен е по-малко болезнен от неговия за отношенията ѝ с Ги? Това трябваше да остане в миналото им, иначе никога отново нямаше да бъдат щастливи.

— Бих предпочел да бяхте стояли в Лангстън, като добра съпруга, и да не бяхте тръгвали да ме търсите — повиши той глас.

— Колко пъти трябва да повтаряме това, милорд? Ако не бях ви търсила, сега нямаше да сме у дома. Трябва да сте ми благодарен, вместо да ми се сърдите! Когато се появихте в Лангстън, нима съм ви питала колко жени сте имали?

— Тогава не бях женен за теб, по дяволите! Как си мислиш, че се чувствах, като знаех, че Ги дьо Бретан се люби с теб, че те държи в обятията си, че те целува, че те кара да крещиш от удоволствие? Обичам те, Изабел, но не зная дали някога ще мога да ти простя! — Грозноватото му лице бе изкривено от болка.

— Тогава сте глупак, Хю — изрече тя тихо. — Позволявате на гордостта си да застане между нас. Не мога да повярвам на това, милорд. Мислех ви за по-мъдър.

— Тогава какво трябва да направим? — попита той с тъжен глас.

— Докато не оставите миналото зад себе си, милорд, не зная какво можем да направим — отговори тихо Изабел. — Готова съм да продължа живота си като господарката на Лангстън. Вие сам трябва да прогоните собствените си демони, Хю. — Тя стана от масата и без нито дума повече, излезе от залата.

Хю Фокониер наблюдаваше съпругата му да се отдалечава с високо вдигната глава. За миг почти успя да повярва, че всичко е както преди, но тогава едрите му рамене се отпуснаха и той скри лице в длани. Изабел бе лежала с друг мъж. Никога нямаше да го забрави, а щом не можеше да забрави, как щеше да ѝ прости? Беше ужасен, омагьосан кръг, от който нямаше изход.

През следващите седмици Лангстън като че ли си възвърна нормалния ритъм на живот. Слугите се държаха, сякаш Изабел бе отсъствала съвсем кратко време и сега се бе завърнала, за да заеме отново мястото си на господарка. Дори Алет се подчиняваше на дъщеря си без затруднения. Малкият Хю наваксваше загубеното време с хубавата си майка, като я следваше навсякъде, докато тя изпълняваше задълженията си, и се притискаше нежно в скута ѝ. Гледаше с обич, когато тя сядаше до камината в залата.

Единствено Хю Фокониер не бе в състояние да прогони образите на съпругата си, които го измъчваха: Изабел, склонила глава върху рамото на Ги дьо Бретан. Собственическият поглед на Ги; елегантните му, дълги пръсти ѝ предлагат някоя хапка, после глътка вино от чашата му; Ги поставя фалоса в гърчещото ѝ се тяло, докато тя крещи от удоволствие. Ги бе притежавал Изабел така, както Хю никога не бе вярвал, че е възможно мъж да притежава жена. Дали наистина се бе съпротивлявала? Това съмнение го разяждаше, а той знаеше, че не трябва да изпитва никакви съмнения към съпругата си. Тя, изглежда, бе напълно откровена с него, и все пак подозренията не го напускаха, защото продължаваше да вижда Изабел сгушена в скута на Ги дьо Бретан, довольна и по-красива от всякога.

Сега тя се движеше из познатия си свят с достойнство и спокойствие, каквито не бе предполагал, че притежава, закръгленият ѝ корем се очертаваше с всеки изминал ден. Тя бе по-самоуверена от всякога, а той нямаше нищо общо с това. Дали Ги бе причината? Защо Дьо Бретан продължаваха да контролират живота им? Бяха мъртви и погребани и двамата, но като че ли магическата им сила продължаваше да витае из въздуха.

Най-накрая Алет не издържа и се опита да поговори с дъщеря си.

— Двамата с Хю не можете да продължавате така — сгълча тя нежно Изабел.

— Какво искате да направя, мадам? — попита Изабел търпеливо. Нямаше начин да сподели истината с майка си. Как би могла нежната ѝ, деликатна майка да я разбере?

— Все би трябвало да има нещо, което можеш да направиш — отговори Алет.

Изабел се засмя.

— В състояние ли сте да върнете времето назад, лейди? Тогава го направете, умолявам ви. И на мен не ми харесва това положение.

Ролф също се опита да подхване темата, докато язدهа из полето един зимен следобед.

— Двамата с Алет се безпокоим, че ти и Изабел не успявате да превъзмогнете различията си, каквито и да са те — започна той. — Какво можем да направим, за да ви помогнем? Не понасяме да ви гледаме толкова нещастни повече.

Тогава Хю осъзна, че няма избор. Бремето, което таеше в себе си бе твърде голямо, за да го понесе сам.

— Никога не трябва да издаваш пред Алет това, което ще ти кажа — започна той и разказа на приятеля си с подробности как двамата с Изабел бяха прекарвали времето си в Цитаделата, като завърши: — Ако можеш да ми помогнеш да изтрия спомените, които имам за съпругата си с друг мъж, тогава го направи, приятелю мой. Живея в агония, защото обичам Изабел повече от всичко на света, но не мога да забравя.

Ролф бе стъписан от тези разкрития. Все пак той бе разумен човек.

— Хю, ти си глупав — каза той. — Съпругата ти не е виновна за това, което я е сполетяло в Цитаделата. Тя го знае, иначе не би понесла

срама. Как би могло едно невинно момиче като Изабел да предположи, че женското тяло би реагирало по подобен начин под ласките на изкусен любовник, Хю. Ти си бил единствения ѝ мъж. Можеш ли да си представиш какъв шок е изживяла, когато е открила, че друг — човек, когото дори не е обичала — е успял да предизвика такава реакция в нея? И все пак е запазила здравия си разум. Такава храбра жена! Моята мила Алет би се пречупила и полудяла. Не и Изабел. Приела е това, което не може да промени, и всичко, което е направила, го е направила, за да те освободи, Хю, от магията, която си вярвал, че ти е сторена. Пожертвала се е напълно за любимия си съпруг. Нито една жена не би могла да обича повече! Тя е страхотна и ти трябва да се гордееш с нея.

— Продължавам да ги виждам заедно! — изстена съкрушен Хю.

— Това, което виждаш — продължи Ролф мъдро, — е замъглено от прекалената ти гордост, приятелю. Изабел скоро ще ти роди още едно дете. Въпреки че обстоятелствата, при които е било заченато са странни, меко казано, то е създадено от вас двамата. Прогони старите спомени с новите, които ще имате заедно, след като вече сте у дома. Едва тогава ще успееш да се отървеш от терзанията си. Знаеш, че Изабел те обича и винаги те е обичала, знаей, че и ти я обичаш.

Изведнъж дочуха вик зад тях. Двамата се обърнаха и видяха, че един крепостен тича към господарите, размахва ръце и крещи. Мъжете подкараха конете си към него.

— Лейди Алет — изрече задъхано човекът, когато стигнаха при него. — Казва, че бебето идва, милорд!

Хю и Ролф изминаха в галоп няколкото мили до крепостта, но когато влязоха в голямата зала, Изабел се приближи усмихната до тях с бебето на ръце.

— Имам сестра — съобщи им весело и подаде новороденото на баща му. — Майка каза, че ще я нарече Едит, защото така се е казвала кралицата, преди да дойде в Англия.

Ролф се взря в малкото розово същество в ръцете си. Имаше кичур златиста коса, а сините ѝ очи го гледаха внимателно.

— Прилича на моята Алет — изрече той с просълзени очи.

— Забелязах — подсмихна се Изабел. — Да се надяваме, че наистина ще е дъщерята, за която мама си мечтае, а не опърничава като мен. — После, като забеляза притеснението на Ролф, тя го подразни: — Човек никога не знае какви ще са децата му, Ролф.

В дните след раждането на Едит, Хю Фокониер размишляваше над думите на приятеля си. Никога не бе чувал Ролф де Брайърд да говори така разумно. Той обикновено бе безгрижен. Изведнъж приятелят му се стори по-възрастен, изпълнен с мъдрост. Хю премисляше отново и отново всичко, което Ролф му бе казал. Нима бе възможно да е прав? Нима помирението с Изабел щеше да се окаже ключът да заличи спомена за това, което се бе случило? Нима бе толкова просто? Господ му бе свидетел, че копнееше да се помири със съпругата си. Ново начало. Ами ако Ролф грешеше? Какво щеше да стане с тях тогава?

Трябваше да размисли още, преди да реши какво да предприеме. Дали Изабел щеше да приеме ласките му, или щеше да го отблъсне? Забелязваше как го гледа, когато си мисли, че той не я вижда. Очите ѝ бяха изпълнени с тъга, но ако случайно погледите им се кръстосаха, тя се държеше гордо и предизвикателно.

Изабел усети, че нещо се бе променило. Хю не се държеше така войнствено, когато се обръщаше към него. Все пак не бе споменал нито дума, която да ѝ подсказва, че е превъзмогнал дилемата си. Какво се бе случило? Дали въобще бе станало нещо, или тя просто си въобразяваше? Нито майка ѝ, нито вторият ѝ баща бяха казали нещо необичайно. Изабел знаеше, че ако се забележеше и най-малката промяна в поведението на Хю, майка ѝ щеше да го отбележи радостно.

Родилните болки на Бел започнаха рано сутринта в последния ден на март. Хю бе при нея, както при раждането на Хю Младши. Присъствието му я успокояваше и в началните фази, докато Алет я инструктиреше какво да прави, той се погрижи люлката на бебето и пелените му да бъдат при тях, и Ида — сестрата на бавачката на малкия Хю, Ада — да е готова, за да се погрижи за новороденото.

Изабел бе настанена удобно, доколкото можеше да се чувства жена в нейното положение. Детето щеше да се появи, когато му дойде времето. Раждането на малкия Хю бе лесно, доколкото си спомняше. Хю дойде на бял свят прекалено бързо. Изабел се намръщи. Сега раждането се очертаваше доста трудно.

Продължи да изпитва болки през целия ден — в началото леки, но с течение на времето все по-силни. Детето обаче не се раждаше. Хю

не се отделяше от съпругата си. Слугите му донесоха храна и вино, но той хапна едва, притеснен единствено за Бел.

Най-накрая, почти преди полунощ, стана ясно, че детето скоро ще се роди. Бел се напъваше и напъгаше и детето бавно излезе от тялото ѝ.

— Момиче е! — извести Алет.

— Не плаче — прошепна изплашена Изабел.

За изненада и на двете жени, Хю инстинктивно взе дъщеря си, сложи я върху тялото на Бел, разтвори устните на новороденото и пхна пръста си в гърлото на бебето, за да отстрани парче слуз от него. После се наведе и вдиша нежно няколко пъти в устата на дъщеря си. Тя се закашля, очичките ѝ се отвориха, пое си въздух и проплака с всички сили.

Бел плачеше неудържимо от облекчение. После притисна бебето към гърдите си и го утеши.

— Вие я спасихте, милорд! Вие я спасихте, милорд! Как знаехте какво да направите, Хю?

Той самият бе изненадан и поклати глава.

— Нямам представа, моя Бел — отговори ѝ той откровено. — Но не можех да позволя дъщеря ни да умре след всичко, което преживяхме, за да я имаме.

Бебето бе поето от бавачката, окъпано и поставено в люлката. Хю продължи да стои до леглото на Бел, хванал ръката ѝ. Известно време двамата мълчаха, после той заговори.

— Ще я наречем Матилда, като кралицата.

— Ще я кръстим Розамунд, милорд. Не ми допада името Матилда, макар да харесвам кралицата — отговори Изабел. — Никакъв Хенри и никаква Матилда, благодаря.

Той се засмя.

— Съгласен съм с теб, мадам. Аз също не харесвам името Матилда.

— И щяхте да кръстите дъщеря ни така. Срамота, милорд! — сгълча го Изабел.

— Спомням си колко добра беше с мен майката на краля, първата Матилда. Желанието ми бе по-скоро да почета паметта ѝ — каза Хю. За миг им се стори, че всичко е като преди, но изведнъж стената помежду им отново се издигна.

Няколко седмици по-късно пристигна кралски вестonosец в Лангстън, призовавайки сър Хю, барон Лангстън, и сър Ролф де Брайърд, заедно с другите двама рицари в крепостта — сър Фалк и сър Джайлс, оръженосци преди, посветени в рицарски сан в отсъствието на господарите от Ролф — да се присъединят към армията на краля, който подготвяше кампанията си в Нормандия.

— Не възнамеряваш да заминеш! — изрече Изабел на съпруга си.

— Едва ли мога да откажа на краля — отвърна раздражително Хю.

— Вкъщи сме едва от шест месеца — изкрещя тя възпламенена. — Не мога да повярвам, че Хенри Боклерк няма достатъчно рицари, за да му трябваш точно ти. Нима предишната ти служба в Нормандия не бе достатъчна? Струва ни почти живота! Ролф, Джайлс и Фалк заминават. Нима трима рицари не са достатъчно от Лангстън? Този път искам съпруга си вкъщи и ще го заявя лично на краля, по дяволите!

— Мадам — изкрещя в отговор Хю, — кралят няма да те изслуша! Ще си затвориш устата и ще ме оставиш да изпълня дълга си, както винаги съм го правил! Какъв пример ще дам на Хю Младши, ако кръшкам от служба?

— Вървете тогава! — каза гневно Изабел. — Но ако не се върнете благополучно у дома, никога няма да ви го простя, Хю Фокониер. Никога!

Чувството за хумор на Хю Фокониер изведнъж взе връх над него при тези нелепи думи. Той избухна в смях.

— Ох, моя Бел, ако не се върна при теб, никога няма да узная дали си ми простила или не, скъпа. — Той пристъпи напред и я притисна в обятията си. — Изабел, Изабел, какво ще правим? Обичам те толкова много, че не мога повече да ти се сърдя. Ти нарани душата ми, но аз все пак те обичам. Не мога да живея без теб. — И той помилва меката ѝ коса, като се опияни от уханието ѝ на лавандула.

— Ох, Хю — измърка тя и зарови лице до рамото му. — Аз също те обичам. Искях само да бъдем заедно отново. — Той никога нямаше да разбере нейната част от приключенията им в Бретан, помисли си Изабел, но какво значение имаше? Искаше съпруга си обратно и

наистина го имаше. Тя се прилепи още по-силно до него и въздъхна щастливо.

Той отново се засмя, но този път нежно.

— Избра странен начин, за да постигнеш своето, лейди — каза той.

— Това означава ли, че сме се помирили? — попита хитро тя. — Не мога да ви пусна да заминете на война, ако не е така.

В отговор, той я вдигна и я понесе през залата към стаята им. Тя не се противопостави, а се сгуши до него, като мъркаше тихо. Наблизо нямаше слуги, всички бяха изчезнали. Хю постави съпругата си върху леглото и се строполи върху нея. Лицето ѝ бе изкривено от двете му ръце, които я стискаха, докато я засипваше с порой от целувки. Щастието взе връх. Тя отвърна на ласките му пламенно, прегръщаше го, милваше го. „Беше толкова отдавна“, помисли си тя.

Хю така и не разбра как всичко се случи толкова бързо, но вече бяха голи, преплели нозе, отдали се на своята страст.

— Толкова много ми липсвахте, милорд — прошепна тя тихо.

— Беше истински ад без теб, Бел — додаде също така тихо Хю.

— Каж ми, че ми прощаваш прегрешението, както и аз съм ти простила.

— Прощавам ти, невъзможна, но неустоима непокорнице — въздъхна той, като се настани между нозете ѝ. — Напълно... изцяло... безусловно... ти прощавам. Ох, моя Бел! — изстена той и започна да се движи пламенно върху нея.

Удоволствието, което ѝ достави, бе несравнимо и Изабел знаеше защо. Защото се обичаха безрезервно. Това не бе похот. Бе любов! Тя му се отдаде с щастлив вик, като се извиси високо към звездите и после се запуска надолу, обзета от горещо задоволство. Разплака се от чувствата, взели връх над нея.

— Ах, моя Бел — утешаваше я той. — Не плачи. Не плачи! — Но Хю Фокониер също плачеше, сълзите се стичаха надолу по лицето му. Почти се бяха изгубили, но всичко свърши.

— Толкова съм щастлива — ридаше Изабел, докато двамата се прегръщаха.

В голямата зала слугите се движеха притихнали, всички знаеха, че господарите им в момента се сдобряват, защото подобни неща не можеха да останат скрити. Алет изгледа Ролф с надежда. Не бе чула

гневни викове или счупени съдове. Дали да се надяват, че Хю и Изабел най-после са разрешили различията си?

В целия Лангстън се почувства, че господарите отново бяха като преди. Изабел не бе щастлива, че съпругът ѝ заминава на война, но знаеше, че честта не би му позволила да постъпи другояче. Беше благодарна обаче, че разрешиха спора си, преди да потегли, не защото се опасяваше, че е изложен на опасност, а защото го обичаше и искаше той да се погрижи за оцеляването си.

Колко различно бе всичко сега, помисли си тя в деня на отпътуването му. Само преди няколко години Лангстън бе крепост с една кула, сега имаше две. Имаше двама рицари, сега бяха четирима. Имаше малка група от войници, сега бяха петдесет. Като целуна съпруга си и им пожела Господ да ги пази, Изабел от Лангстън изпита невероятна гордост.

Крал Хенри събра огромна войска и потегли за Нормандия в края на август. Там бе посрещнат от няколко силни нормандски семейства, дали му клетва за вярност предната година. Бяха останали предани на Хенри Боклерк, след като решиха, че от наследниците на Вилхелм Завоевателя, той е най-достоеен да ги води и управлява. Все още бяха съмнителни Робърт де Белъм и Уилям от Мортън. Де Белъм се бе завърнал в Англия преди една година, правейки опит да се помири с Хенри, но кралят го бе отхвърлил, не можеше да му се довери, но не го и изпрати в затвор.

На двацет и осми септември, в лето господне хиляда сто и шесто, същия ден, когато преди четирийсет години Вилхелм Завоевателя, херцог на Нормандия, бе стъпил с войската си в Англия, най-малкият му син, Хенри, поведе люта битка около замък Тинчебрай, за да превземе Нормандия. В края на деня той я бе спечелил. Херцог Робърт бе победен и изпратен в Англия, където прекара остатъка от дните си в спартански манастир. Участиа му бе споделена от Уилям от Мортън. Робърт де Белъм избяга от страната, но по-късно бе заловен и затворен. За най-голяма изненада на всички, нито един рицар не бе убит в тази битка за Нормандия, но Хю Фокониер бе ранен и загуби едното си око.

— Като че ли — каза Хю Фокониер на съпругата си, когато се завърна у дома — Всемогъщият Господ пожела да реши проблема ни завинаги.

— И повече няма да ходите на война, милорд? — попита Изабел.

— Ще потегля, ако кралят ме призове — отвърна закачливо Хю, — но Хенри Боклерк твърди, че не се нуждае от едноок рицар, макар и със силна сабя. — Той я прегърна и я придърпа плътно към себе си. — И така, моя Бел, страхувам се, че си осъдена да споделяш компанията ми до края на дните си.

Изабел от Лангстън обърна глава, за да изгледа съпруга си и му отвърна с усмивка.

— Присъда, която заслужавам и се радвам да приема!

— Амин! — изрече отец Бернар радушно и в залата отекна радостен смях.

— Амин, наистина — отвърна Изабел от Лангстън, която винаги имаше последната дума.

## ПОСЛЕСЛОВ

Хенри Боклерк, известен като Хенри I, властва в Англия и Нормандия до смъртта си през 1135. Воин по призвание, той непрекъснато воюва с краля на Франция, с графа на Анжу и с графа на Фландърс. Политиката му бе никога да не обявява война, докато не е постигнал предварително дипломатическо превъзходство. През 1119 той победи Луи IV, крал на Франция. Анжу бе на негова страна благодарение на женитбата на единствения син на Хенри, Уилиям, с дъщерята на графа на Анжу. За съжаление, принц Уилиям загина наскоро след това, през ноември 1120 при корабокрушение, докато прекосяваше Ламанша. Единственият жив законен наследник на краля бе дъщеря му Матилда. Кралицата шотландка бе починала през 1118.

Два месеца и половина след смъртта на сина им, Хенри I се ожени за Аделаид от Лувен, но бракът им бе бездетен.

Въпреки че кралят бе признал за свои повече от двацет незаконни деца, никое от тях не можеше да наследи короната. Когато съпругът на дъщеря му, императора на Германия Хайнрих V, почина през 1125, кралят извика дъщеря си, накара феодалите да се закълнат, че ще я приемат за своя владетелка, в случай че той умре, без да остави наследник, и омъжи повторно Матилда, против волята ѝ, за шестнайсетгодишния Джефри от Анжу; но нормандските феодали не бяха ентусиазирани да бъдат управлявани от Анжевин.

След смъртта на Хенри на шейсет и седем години от преяждане, в кралството избухна гражданска война. Стефан, по-малкият син на графа на Блоа и Шампан и съпругата му, най-голямата сестра на Хенри, бяха основните претенденти за престола. През следващите деветнайсет години Стефан и братовчедка му Матилда водиха битки за Англия. Всеки имаше силни съюзници. Стефан бе женен за наследницата на Булон, което му даде превъзходство за Ламанша. Англо-нормандските васали не искаха отново да бъдат разкъсвани на кого да служат и го подкрепиха.

Дъщерята на Хенри обаче, също имаше своите поддръжници, сред тях чичо ѝ — кралят на Шотландия, завареният ѝ брат — Робърт от Глочестър и съпругът ѝ — Джефри от Анжу. Както Англия, така и Нормандия страдаха от тези междуособици. Когато битките бяха спрени и нещата уредени дипломатически, бе сключен договор, че Стефан ще властва до края на живота си, но ще бъде наследен от сина на Матилда, Хенри, лорд на Нормандия и Анжу.

Със смъртта на Стефан се сложи край и на нормандската династия, управлявала осемдесет и осем години.

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.